

Bắt tay người trộm bói

diendan
LEQUYDON
com

TRÀ ĐÁO MẶT NIÊN

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TẠI DIENDANLEQUYDON.COM

EDITOR:
NANA TRANG

Danh sách chương

- [Giới thiệu Bắt Tay Người Trộm Bội](#)
- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26: Chương 26.](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)

- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58: Chương 58.](#)
- [Chương 59: Chương 59.](#)
- [Chương 60: Chương 60.](#)
- [Chương 61: Chương 61.](#)
- [Chương 62: Chương 62.](#)
- [Chương 63: Chương 63.](#)
- [Chương 64: Chương 64.](#)
- [Chương 65: Chương 65.](#)
- [Chương 66: Chương 66.](#)
- [Chương 67: Chương 67.](#)
- [Chương 68: Chương 68.](#)
- [Chương 69: Chương 69.](#)

Giới thiệu Bắt Tay Người Trộm Bội

Truyện Bắt Tay Người Trộm Bội của tác giả Trà Đáo Mạt Niên là câu chuyện vui nhộn và hóm hỉnh bởi những tình tiết và nội dung đầy bất ngờ cho các bạn.

Nàng trộm khắp thiên hạ không địch thủ nhưng thân phận thật sự của nàng là đương kim công chúa, nhưng lại có sở thích đi trộm đồ vật một ngày nọ nàng trộm trúng ngọc bội gia truyền của người khác.

Nhưng lại bị vị hôn thê của chủ nhân miếng ngọc bội phát hiện ra được liệu nàng sẽ làm gì mời các bạn xem tiếp truyện Bắt Tay Người Trộm Bội nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tục ngữ có câu ‘có tật giật mình’, Thư Hoàn bất an đi trên đường phố không có chú ý dưới chân, ‘bóp’ một tiếng ngã trên mặt đất, tư thế này rất không tao nhã...

Có người nghe tiếng liếc mắt nhìn lại.

Thư Hoàn nắm chặt túi tiền trong tay áo, bình tĩnh đứng dậy, người qua lại trên đường đi không nhiều lắm, nàng vút một cái khăn tay thêu hình con vịt chơi đùa, vội vàng chạy đi.

Lưu Chỉ Hàn thấy nàng mặt mũi thanh nhã, chủ động lên tiếng: "Cô nương, khăn tay của cô!"

Hồng rồi!

Thư Hoàn xoay người lại, "Đừng quản nhiều... chuyện không đâu..."

Nàng vừa dứt lời, Lưu Chỉ Hàn đã nhặt cái khăn tay nàng cố ý vút đi lên.

Chiếc giày thêu bị cô nương giẫm phải một đồng ở dưới cái khăn tản ra hương vị mới mẻ mới ra lò.

Cút trâu?

Lưu Chỉ Hàn sững sờ một lát, lại ngẩng đầu lên, nàng kia đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Văn Sơn nhìn lướt qua, dùng tay bóp lỗ mũi lại, "Công tử, mau ném đi."

"Ồ." Đáy mắt Lưu Chỉ Hàn xẹt qua một chút đáng tiếc.

Chiếc khăn thêu hai con vịt nghịch nước lại một lần nữa bị người ta vút bỏ, che cái đồng ở trên mặt đất.

Thư Hoàn đi đến cửa hàng gần đó mua đôi giày thêu mới, sau một hồi trả giá với bà chủ, mất hơn mười văn tiền khiến nàng đau xót cả da thịt.

Bà chủ tô đôi môi đỏ chót gầy gầy bàn tính, "Nhìn cô nương cô có bộ dạng hiền lành vậy mà miệng lưỡi lại cực kỳ lạnh lẽ, lần sau đến tiếp nhé!"

Thư Hoàn nhe răng, không giãi phải cút trâu ai thêm tới, hắc điểm!

Nghênh ngang đi ra khỏi cửa tiệm, Thư Hoàn đi về phía cửa thành. Nàng đắc tội với nhiều người, không thể ở lại trong thành được nữa.

"Đứng lại!" Cô nương áo vàng hô to.

Bị người kêu đánh kêu giết đã thành thói quen, Thư Hoàn phản xạ có điều kiện tháo chạy về phía trước, lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ!

"Trả ví tiền lại cho ta!" Cô nương áo vàng đuổi theo phía sau.

Tiền bạc tới tay, làm gì có đạo lý trả lại?

Thư Hoàn cười vô lại, quay đầu làm mặt quỷ, tháo chạy còn nhanh hơn cả khi, một lát sau đã không thấy bóng dáng đâu.

Lúc này ánh mặt trời chậm rãi bay lên đầu cành, trên đường người đến người đi, tiểu thư nhà giàu Lý Nhược Mai được nuôi dưỡng ở trong khuê phòng thời gian dài có thể chạy theo kịp Thư Hoàn chân dài trộm cắp cả ngày mới là lạ đấy, mặt nàng ta nhăn dúm sắp khóc đến nơi.

"Tiểu thư, tiểu thư..."

"Bội Hương, ngọc bội của ta ở trong ví tiền kia!"

Ngọc bội gì?

Bội Hương thở hồng hộc đuổi theo tiểu thư nhà mình, từ trước tới nay không biết cô nương mảnh mai có thể chạy xa như vậy, khiến nàng mệt chết

đi được, "Không phải tiểu thư có rất nhiều ngọc bội sao, đừng đuổi theo nữa, về nhà ăn chút băng giải khát đi."

Lý Nhượng Mai lắc đầu, nước mắt rơi lả chả, "Không có bội Hồng Loan, cha mẹ sẽ không có cách nào giúp ta đi đến Lưu gia, ta và Tiểu ca ca sẽ..."

Từ lúc U thành được tạo dựng lên coi như đã có mấy trăm năm lịch sử, thương hộ (gia đình thương nhân) trong thành quan hệ rắc rối khó gỡ, đa số đều lấy con gái đưa đi đám hỏi để củng cố mối quan hệ hợp tác. Lưu gia ở U thành đòi đòi thế thế đều làm thương nhân, có quan hệ thông gia với Lý gia mấy lần, hôm nay đến thế hệ của Lưu Chỉ Hàn, vừa vặn có đính ước từ nhỏ với Lý Nhượng Mai của Lý gia. Cùng thống nhất ở lại U thành, Lý Nhượng Mai sưng sờ là vì da mặt mỏng, sau bảy tuổi chưa bao giờ gặp mặt Lưu Chỉ Hàn, ngược lại tương đối thân thiết với biểu ca nhà cậu.

Thường xuyên qua lại, Lý Nhượng Mai liền trao trái tim của mình cho biểu ca Tiểu Cảnh Thăng, đối với hôn ước được định từ nhỏ của mình càng thêm bất mãn. Chuẩn bị sau khi sinh nhật mười lăm tuổi sẽ nói thẳng với cha mẹ, thoái thác hôn sự với Lưu gia. Lý Nhượng Mai là một người có chủ kiến, làm sao biết hôm nay ra ngoài lại làm mất ví tiền và tín vật đính hôn muốn trả lại cho Lưu gia. Tên tiểu tặc đáng chết kia không biết là ai lại cố tình trộm đồ của nàng.

Nghe nói bội Hồng Loan là tổ truyền của Lưu gia, chuyên dùng làm tín vật đính hôn với bên nhà gái, gắn bó với nhân duyên của mấy thế hệ, vậy mà hôm nay nàng lại làm mất, sợ là rất khó lừa gạt để qua ải.

Trên đường cái đông đúc ồn ào, một cô nương gia đứng ở trước mặt mọi người khóc nức nở thật sự khó coi. Bội Hương nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, vội vàng kéo Lý Nhượng Mai trốn vào cửa hàng ở một bên, an ủi: "Tiểu thư đừng vội, không muốn để cho lão gia biết thì đi nha môn, thỉnh cầu quan đại nhân bắt trộm, nhưng tiểu thư có nhìn thấy bộ dạng của tên trộm đó không?"

"Nàng che mặt, mặc đồ trắng, nhưng mặt mày rất thanh nhã, có lẽ là dung mạo xuất chúng, rất dễ nhận ra." Lý Nhượng Mai suy nghĩ nói.

Bà chủ tô đôi môi đỏ chót đang gầy gầy bàn tính dừng tay lại, thầm nghĩ hai tiểu cô nương quá non, nói chuyện mà không nhìn xung quanh thật sự không ổn. Bà chủ ho khan vài tiếng hấp dẫn sự chú ý của hai cô nương, lúc này mới cười tủm tỉm nói: "Hai vị cô nương quần áo hoa lệ, chắc hẳn xuất thân nhà giàu nhỉ, không giấu giếm hai cô, vị tiểu tặc mặc áo trắng kia vừa mới ở trong quán của tiểu phụ nhân mua giày."

"Vậy bà có biết nàng ta không?" Lý Nhược Mai vui mừng hỏi.

"Cái đó..." Hai ngón tay của bà chủ khẽ xoa, cố tình muốn nói lại thôi, đôi môi đỏ chót giống như sư tử tham lam.

Bội Hương mày nhíu lại có thể kẹp chết một con muỗi, 'bịch' một tiếng ném ví tiền lên quầy hàng, "Nói!"

Bà chủ cảm bạc mặt mày hơn hở, bắt đầu "bán rẻ bạn bè", "Thư Hoàn cô nương có danh tiếng lớn ở U thành này, chắc chắn, kẻ cắp chuyên nghiệp! Nhưng tính tình của nàng miệng ngọt lại dài ra vẻ hời hợt, cho dù là trộm cũng rất được đám công tử trong thành hoan nghênh, dưới váy thạch lựu có một đám người theo đuổi, không ai nhẫn tâm muốn đưa nàng vào đại lao, cho nên rất nhiều người bị trộm thì trộm, nể mặt đám công tử không so đo. Nhưng mà..."

Bà chủ lái sang chuyện khác, có chút nịnh nọt nói: "Mỹ nhân thế nào thì cũng chỉ là một tên trộm, không đùa giỡn ở trên mặt bàn được, sao có thể so sánh với cô nương chứ, nếu Thư Hoàn không có mắt trộm đồ của cô nương, vậy cô nương cứ đi nha môn tìm quan đại nhân đi!"

Bội Hương há to miệng, hoàn toàn không biết một tên trộm cũng có sức hấp dẫn lớn như vậy, đám công tử ca ở U thành đều là kẻ háo sắc tổn hại đến vương pháp.

Còn Lý Nhược Mai thì thần sắc khó coi, Bội Hương không biết tiểu thư nhà nàng cũng biết chút tin tức về nàng kia. Mấy ngày trước cha mẹ mới khuyên bảo nàng không thể đắc tội với một nữ tặc trong thành tên là Thư Hoàn, nếu không sẽ đưa tới họa sát thân. Mặc dù Lý Nhược Mai không biết Thư Hoàn là một tên trộm có bối cảnh cỡ nào, nhưng cũng không dám tùy

tiện làm việc, chỉ có thể sầu khổ lo lắng vẫy tay gọi Bội Hương, hai người cùng nhau đi ra cửa hàng, về nhà.

... ..

Thư Hoàn đi đến cửa thành, bắt chuyện với một cụ ông đánh xe lừa, cho ông mấy đồng tiền rồi ngồi trên xe lừa ra khỏi thành.

Cụ ông họ Trương, sáng nay đánh xe lừa vào thành bán củi.

Theo như lời ông cụ Trương nói, hơn mười mấy dặm ngoài U thành có không ít trấn nhỏ, rất nhiều cư dân trên trấn dựa vào việc bán củi kiếm ít tiền lẻ. Nhưng thanh niên khỏe mạnh cường tráng đương nhiên sẽ không làm chuyện mua bán chỉ kiếm được mấy đồng lợi nhuận này, người lớn tuổi mới có thể không chịu ngồi yên lên núi đốn củi, sau đó đánh lừa vào thành.

Thư Hoàn từ nhỏ đã cảm y ngọc thực, sau khi xuất cung lại tiêu tiền như nước đã thành thói quen, không lĩnh hội được loại bản cùng khổ, buồn rầu không có cơm ăn. Càng quan trọng hơn là, không có tiền nòng có thể trộm, phụ hoàng nói toàn bộ thổ địa của nước Đại Ngu đều là nhà của ông, tùy cho nàng trộm!

Ước mơ của Thư Hoàn là trộm khắp thiên hạ không có đối thủ, chuyện quan trọng hơn là cần phải cười to ba tiếng ha ha ha!

Ông cụ Trương kỳ quái hỏi, "Nha đầu cháu cười cái gì vậy?"

"Không có gì, chỉ nghĩ đến chuyện thú vị thôi!" Có thể nói cho ông biết bản cô nương là trộm mới là lạ đấy!

Ông cụ Trương lắc lắc đầu, khuyên bảo nói: "Thế đạo hiện nay, nữ tử đi ra ngoài một mình mọi chuyện cần phải cẩn thận, tránh phải bị người ta lừa gạt còn giúp người ta đếm tiền."

"Vâng, nghe nói gần đây U thành có hái hoa tặc lảng vảng, nên con nhanh chóng chạy ra ngoài." Gừng càng già càng cay, Thư Hoàn không ôm thái độ tin tưởng lời nói của ông cụ, nhưng vẫn ôm thái độ cần phải nghe, sau khi

nghe xong quyết định thế nào còn không phải do nàng sao? Nhưng lời của ông cụ Trương, Thư Hoàn vẫn cho là đúng, nữ tử ở bên ngoài một mình rất không dễ dàng, dễ kêu gọi mấy gã lưu manh đến.

Ông cụ Trương gật đầu nói: "Trong thành bàn luận rất náo nhiệt, nha đầu con cũng thông minh, biết tránh dữ tìm lành."

Ông cụ Trương lại hỏi, "Sau khi ra khỏi thành thì định đi đâu?"

"Đi bất cứ đâu, bằng hữu của cháu sẽ đến đón cháu." Thư Hoàn không vui khi nghe người khác hỏi mình đi đâu, suy nghĩ dừng lại tiếp tục nói chuyện một chút, thỉnh thoảng câu hỏi của ông cụ Trương nàng sẽ chọn im lặng.

.....

Lưu Chỉ Hàn về đến nhà thu dọn châu báu, thông báo với Lưu phụ Lưu mẫu một tiếng, xoay người định đi ra khỏi nhà.

Lưu mẫu gọi hẩn lại, tận tình khuyên bảo nói: "Con mới về nhà mấy ngày, chờ cô nương Lý gia cập kê, thành hôn xong rồi đi cũng được mà!"

"Mẹ." Lưu Chỉ Hàn đứng lặng im ở trước cửa, trên mặt hiện lên một chút ngượng ngịu, "Đợi hai năm nữa đi."

Lưu mẫu lắc đầu, "Con trai trưởng thành, không còn nghe lời của mẹ nữa rồi, mặc dù mẹ không biết con làm gì mà chạy ra ngoài cả ngày, nhưng con đã hơn hai mươi mà không cưới vợ, chẳng phải khiến người ngoài chê cười sao?"

"Đợi hai năm nữa đi." Lưu Chỉ Hàn hờ hững nói một câu như vậy. Hẩn đã đồng ý với bệ hạ ở bên ngoài chăm sóc cho Cố công chúa năm năm, đổi lấy một Kim bài miễn tử, hôm nay mới qua hai năm còn phải đợi ba năm nữa. Nhưng cha mẹ không biết hẩn từng vào cung làm ám vệ, có chút liên quan đến chuyện bí mật hoàng cung, không thể nói chuyện được.

"Lão gia phu nhân, Lý lão gia của Lý phủ tới bái phỏng." Dưới bóng cây của cửa bán nguyệt có một tỷ nữ mặc quần áo màu hồng phấn đi ra, kính

cẩn lễ phép truyền lời.

Lưu mẫu nhìn sang Lưu phụ, dùng ánh mắt dò hỏi, có phải chuyện trên phương diện làm ăn không?

Lưu phụ lắc đầu, có lẽ cũng đang kỳ lạ lúc này Lý lão gia đến nhà làm gì.

Còn Lưu Chỉ Hàn vừa nghe thấy nhạc phụ tương lai đến nhà báỉ phòng, thì lập tức nhanh nhẹn nói: "Cha, mẹ, con đi trước đây, qua mấy tháng nữa con sẽ trở lại."

Lưu mẫu liếc mắt khinh thường, tức giận nói: "Đi đi đi đi, đừng về nhà nữa!"

Mặc dù hai nhà Lưu Lý có quan hệ thông gia, nhưng ngày thường ngoại trừ qua lại trên phương diện làm ăn, người của hai nhà qua lại rất ít, hôm nay Lý lão gia đến nhà, chắc là có khổ khó nói.

Tỳ nữ cho mời Lý lão gia vào đại sảnh ngồi, rồi rót trà xanh cho ông.

Khuê nữ nhà mình chẳng những muốn từ hôn, còn làm mất tín vật đính hôn của hai nhà, Lý lão gia không biết giấu mặt ở đâu, làm gì còn tâm tư thưởng trà. Hàn huyền với Lưu lão gia hỏi lâu, mặt dày nói thẳng, "Bội Hồng Loan bị trộm rồi."

"Cái gì?"

Lưu lão gia suýt chút nữa vỗ bàn đứng lên, cũng may tu dưỡng nhiều năm nên khiến ông nghiêm túc trở lại, tự nói với mình đừng xúc động, nghe Lý lão gia từ từ nói.

Còn Lý lão gia cười khỏ nói: "Là bị cô nương đến từ Kinh thành trộm!"

Cô nương đến từ Kinh thành?

Lưu lão gia nhất thời không kịp phản ứng, Lưu mẫu ở một bên nhỏ giọng nói: "Chỉ Hàn có nhắc tới, con gái của quan lớn ở Ngụ thành, không động

được, có thể nhẫn thì nhẫn."

"Ồ!" Lưu lão gia có vẻ đăm chiêu vuốt vuốt chòm râu trên cằm, "Chính là cái người tên là Thư Hoàn?"

"Đúng vậy."

"Cô nương này dường như rất thích trộm, vậy tại sao Nhược Mai cô nương lại chọc vào nòng ta?"

"Cái này nói ra rất dài dòng." Bên thông gia cũng không làm âm ỉ lên, Lý lão gia cảm thấy hơi bứt khắn trương, bụng ly trà trên bàn lên nhấp một hớp, nhuận nhuận yết hầu nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thư Hoàn nhảy xuống xe lừa của ông cụ Trương, đứng dưới một cái cây ở ven đường.

Thời gian đã gần đến giờ Ngọ, cái bụng đúng giờ lên án, lúc này Thư Hoàn mới nhớ ra nàng đã quên không mua chút đồ ăn ở trong thành. Xét đến cùng là bị cô nương mất ví tiền đuổi theo quá gấp, lúc đó đầu óc nàng mới nhất thời ngu gật mắc phải tội lười, không nhớ được chuyện này.

Thư Hoàn này có một tật xấu, chuyên môn hãm hại người nửa quen nửa không. Nói cách khác, bị nàng để mất tới lại ra tay ăn cắp thì không khác "bạn rợ" là mấy. Ngày hôm qua Thư Hoàn vẫn không quen với Lý Nhược Mai, giữa hai người càng không nói đến cùng lúc xuất hiện, dù sao một người là nữ ma đầu đi dạo lung tung trên phố, một người là thiên kim nhà giàu thường xuyên cổng lớn không ra cổng nhỏ không đi, nhưng hai cô nương gần như không cùng xuất hiện một lúc, nàng không ngăn nổi người khác xúi giục nha!

Thư Hoàn ngại thân phận, quan phụ mẫu ở địa phương sẽ cố ý tìm một vài thanh niên tài tuấn đi theo nàng, mưu tính có một người có thể lọt vào mắt xanh của nàng, sau đó để nàng nhân tiện dẫn vào cung. Châm ngòi quan hệ của Lý Nhược Mai và Thư Hoàn chính là một người trong số các thanh niên này, người nọ tên là Tiểu Cảnh Thăng.

Tiểu Cảnh Thăng tướng mạo tuấn mỹ, thuộc trong đám người liếc mắt một cái là có thể khiến người ta chú ý tới. Thư Hoàn có ấn tượng rất tốt với hắn, nhưng nghe hắn hữu ý vô ý liên tiếp tán thưởng thiên kim Lý phủ Lý Nhược Mai, đáy lòng của Thư Hoàn có chút phản ứng, nghĩ thầm người đã có thích cô nương nhà người ta rồi, lúc bị quan đại nhân tìm đến đi theo ta sao người không cự tuyệt? Ở trước mặt ta đàm luận về một cô nương khác là muốn xem phản ứng của ta sao?

Bị Thư Hoàn chán ghét quá mức đương nhiên cũng phải chán ghét trở lại, nhưng ám vệ Lục vẫn luôn làm việc theo sau nàng không cho phép nàng

giống như một người đàn bà chanh chua chửi bóng chửi gió, mang mặt nạ kéo nàng rời khỏi hiện trường.

Nàng chỉ đành nhin xuống trong lòng mà không cảm phần, âm thầm quyết định trộm Lý Nhược Mai một phen.

Thư Hoàn lòng dạ hẹp hòi, lại không thích để người khác biết, cho nên chuyện trộm đồ của Lý Nhược Mai ngay cả ám vệ Lục cũng không biết.

Nhưng Lý Nhược Mai được người khác tán thưởng, cười tươi như hoa, người như hoa sen mới nở trong nước!

Thư Hoàn đứng dưới tàng cây chờ ám vệ Lục đến nhàm chán, vừa xoa cái bụng đang lên án vừa lấy ví tiền mới trộm được của Lý Nhược Mai từ trên hông xuống, trong ví tiền nhỏ không có nhiều bạc lắm, có một miếng ngọc bội song uyên ương màu đỏ ngược lại có giá trị liên thành. Thử tốt Thư Hoàn thấy khá nhiều, cũng không coi trọng liền nhét vào ví tiền.

Lúc Thư Hoàn đói đến mức gần dẹp bụng thì ám vệ Lục mới thông dong đến chậm, nàng ở dưới tàn cây đi qua oán giận nói: "Người đến chậm quá rồi đây, không phải nói về nhà một chuyến sao, người về nhà bao nhiêu chuyến, bản công chúa chờ người bấy nhiêu hồi, còn tự tiện rời công tác dùng công mưu tư* bản công chúa như vậy thì đừng bao giờ đến U thành nữa, để cho người có nhà mà không thể về!" (*công, tư là chuyện công chuyện tư; mưu là mưu mô)

Ám vệ Lục một thân hắc y, trên mặt mang mặt nạ đen, gật đầu đồng ý, lại lấy từ trong lòng ngực ra túi giấy dầu đưa tới, "Bánh bao."

Thấy đồ ăn, mắt Thư Hoàn tỏa ra ánh sáng xanh, bởi vì thời tiết khô hanh, nên bánh bao lấy từ trong giấy dầu ra vẫn còn nóng hổi, nàng cắn mấy miếng đã diệt sạch một cái bánh bao, bốn cái bánh hoàn toàn không đủ để ăn, sau đó còn ợ quá nhiều thẳng đến khi bị nấc cụt.

"Không, ợ, không ăn đủ rồi!"

Ám vệ Lục rút túi nước từ bên hông ra đưa tới, "Uống nước trước đi."

Thư Hoàn khát nhưng có chút không thích uống nước, uống nước no bụng, lát nữa không ăn được đồ linh tinh.

Ám vệ Lục lại dở dành vài câu, Thư Hoàn mới vừa nắc vừa không tình nguyện uống nước. Đáng tiếc, ám vệ Lục như đầu gỗ đứng im tại chỗ, hoàn toàn không phát hiện vẻ trêu chọc ở trong mắt nàng léo lên rồi biến mất. Nàng còn lâu mới nói nàng lừa gạt ám vệ Lục tựa như nam nhân cầm này nói thêm mấy câu, mới giả bộ làm ra vẻ mặt uống nước cực kỳ thống khổ, sau đó chờ hăn khuyên bảo.

Thư Hoàn ăn thêm mấy khối điểm tâm nữa mới cảm thấy no, hai tay vỗ vỗ bụng lười biếng nói: "Lát nữa chúng ta đi đâu chơi?"

"Tùy cô."

"Vậy, được rồi, vùng lân cận có một thị trấn Trương gia, đi vào trấn dạo chơi một chút đi."

Thị trấn Trương gia cách ngoài U thành ít nhất cũng hơn mười dặm, nếu dựa vào hai chân để đi thì mệt chết công chúa nàng rồi.

Thư Hoàn đi chưa được mấy bước đã than mệt, nàng quyết định để ám vệ Lục công mình, nhưng sự cố chấp ám vệ Lục không đơn giản là nói ngoài miệng là được, hăn sẽ làm một hành động thực tế cho người ta xem.

Ám vệ Lục đi bắt một con ngựa của ổ cướp ở vùng lân cận về.

Được rồi, công chúa đại nhân nàng cười lưng ngựa.

Lưu phủ.

Lưu lão gia tiễn bước Lý lão gia, tiễn đến cửa lớn, còn nói nếu lần sau không bận thì đến chơi, bất cứ lúc nào Lưu phủ cũng chào đón.

Lý lão gia gật đầu đồng ý, Lưu phủ không vì chuyện mất bội Hồng Loan mà so đo, ngược lại còn an ủi ông đã là quý lắm rồi.

Đợi đến khi bóng lưng của ông hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Lưu lão gia mới sầm mặt lại, món đồ đó đến trong tay Thư Hoàn cô nương, xác suất cầm về nhỏ càng thêm nhỏ, ông làm khó Lý gia chỉ ở trên phương diện làm ăn, mất nhiều hơn được.

Lưu mẫu mím môi, hình như có chút không xác định nói: "Mấy năm trước Chỉ Hàn đi qua Ngu thành, có quan hệ không tệ với quan viên nơi đó, nó cũng có chút giao tình với Thư Hoàn cô nương, không thì để cho Chỉ Hàn tự mình mở miệng lấy lại?"

"Cũng chỉ có thể như thế, dù sao nhất định phải lấy bội Hồng Loan về." Lưu lão gia gật gật đầu, "Thời gian không còn sớm nữa, nàng trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta phải đến thư phòng viết thư, dùng bồ câu đưa tin giao cho Chỉ Hàn."

Thị trấn Trương gia.

Lúc mặt trời xuống núi, ám vệ Lục dắt dây cương ngựa dẫn Thư Hoàn đi đến ngoài trấn của thị trấn Trương gia.

Thư Hoàn có học qua cưỡi ngựa nhưng không thông thạo, trên đường cưỡi ngựa, hai bắp đùi của nàng vừa mỏi vừa đau, vào thôn trấn nàng đòi xuống ngựa, đi vào một khách điểm buôn bán náo nhiệt.

"Ôi cô nương, ngài nghỉ trọ hay ở trọ?" Tiểu nhị lau trên đầu mồ hôi hỏi Thư Hoàn.

"Ở trọ." Ám vệ Lục sau lưng Thư Hoàn đi vào cửa chính của khách điểm, "Hai gian sương phòng thượng hạng."

Tiểu nhị sững sốt, nhưng thấy nam nhân mang mặt nạ thần thần bí bí vươn tay đỡ lấy cô nương áo trắng, tiểu nhị mới phản ứng lại nói: "Được, hai gian sương phòng thượng hạng, khách quan ngài muốn dùng cơm ở đại sảnh hay ở trong phòng?"

"Trong phòng." Ám vệ Lục lấy từ trong tay áo ra một thỏi bạc đưa cho tiểu

nhị, bảo tiểu nhị đừng quên sau khi hai người dùng bữa xong thì chuẩn bị nước ấm, còn hắc thì đỡ Thư Hoàn đi lên lầu.

Thư Hoàn đẩy cánh cửa gian phòng tối nay phải ở ra, đi vào dò xét một phen coi như sạch sẽ, ngồi xuống giường nói: "Đi mua cho ta một ít thuốc mỡ dẫn gân cốt, chân của ta đau quá."

Ám vệ Lục gật đầu, vừa vặn bên trái khách điểm có một tiệm thuốc, lúc vào khách điểm hắc có chú ý đến.

Chủ sự trong tiệm thuốc là một người lớn tuổi, lỗ tai nghe không rõ lắm, ám vệ Lục lặp lại mấy lần rốt cuộc cũng mua được thuốc mỡ dẫn gân cốt. Đợi ám vệ Lục kéo dài ít thời gian trở về sương phòng khách điểm, Thư Hoàn đã quét sạch com tối, đang ngồi trên giường xoa xoa cái bụng căng tròn.

Ám vệ Lục thở dài, không đợi Thư Hoàn dặn dò, hắc để thuốc mỡ lại rồi đi đến tiệm thuốc lần nữa, mua thuốc tiêu hóa cho nàng.

Đợi ám vệ Lục lo xong chuyện của Thư Hoàn, sắc trời đã hoàn toàn tối lại, hắc đóng kỹ cửa phòng ngồi xuống bên cạnh bàn, tùy ý ăn vài miếng thức ăn trên bàn.

Thư Hoàn vừa tắm rửa vừa ngâm một bài dân ca, từ trong cái bọc lấy ra một bộ váy áo màu trắng sạch sẽ mặc vào người, trong lúc đó cũng không quên lấy thuốc mỡ dẫn gân cốt của ám vệ Lục mua thoa lên bắp đùi. Thuốc mỡ có màu nâu, thoa lên bắp đùi trắng nõn giống như đắp một lớp sáp vậy.

Ám vệ Lục nghe có tiếng vang bên cửa sổ, hắc lẳng lặng thản nhiên đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài, một con chim bồ câu đưa tin màu trắng đậu trên bả vai hắc.

Là bồ câu đưa tin Lưu mẫu nuôi?

Ám vệ Lục suy tính hắc rời nhà chưa tới một ngày, trước khi đi đụng phải Lý lão gia đến nhà báỉ phỏng, nội dung trên thư chẳng lẽ có quan hệ với Lý phủ?

Trên đùi bồ câu đưa tin buộc một tờ giấy, ám vệ Lục mở ra xem, phía trên chỉ có một câu ngắn ngủi, "Bội Hồng Loan ở trên người Thư Hoàn cô nương."

Ám vệ Lục đã đoán nội dung trên giấy, nội dung gì cũng đều đoán đến, duy nhất chỉ không ngờ nội dung bên trên có quan hệ với Thư Hoàn, hoặc có thể nói, Thư Hoàn trộm ví tiền của Lý Nhược Mai, trộm tín vật đính hôn của Lý Nhược Mai và Lưu Chỉ Hàn... Công chúa đi trộm bội Hồng Loan chỉ thuộc về vị hôn thê của hãn mới có để làm chi?

Ám vệ Lục rối rắm nghĩ hoài không ra, nghi hoặc suy đoán trả lời thư lại cho Lưu phủ, chỉ là bên trên hãn chỉ nói sẽ cố hết sức.

Thả bồ câu đưa tin đi, ám vệ Lục đã không còn bồi rồi, đi tới đi lui trong phòng, đột nhiên trong đầu lóe lên, nếu như vì chuyện ngày ấy Tiểu Cảnh Thăng ở trước mặt mọi người tán thưởng Lý Nhược Mai quá mức, Thư Hoàn vì thể diện vì tranh khẩu khí đi trộm ví tiền của Lý Nhược Mai để tiến hành cái gọi là "nhỏ trừng phạt lớn cảnh cáo" cũng không phải là không có khả năng.

Ám vệ Lục dừng bước lại, ngón tay hờ hững có tiết tấu gõ lên mặt bàn, Lý Nhược Mai và Tiểu Cảnh Thăng có quan hệ biểu huynh muội, qua lại dường như có chút quá gần rồi.

Lúc Thư Hoàn kéo tấm màn xuống chuẩn bị ngủ, tiếng gõ cửa kéo nàng ra khỏi ổ chăn, nàng từ trong tấm màn lộ ra một đầu nhỏ, cách cửa phòng hỏi, "Người có chuyện gì sao?"

"Có."

"Ngày mai nói không được sao?"

"Rất vội." Ám vệ Lục gõ cửa lần nữa.

Thư Hoàn nghe vậy liền biết trốn không được, đành phải cầm áo khoác bên gối lên mặc vào, lê giày đi mở cửa.

Ám vệ Lục ở ngoài cửa trực tiếp vòng qua nàg đi vào trong phòng, ánh mắt dừng trên cái bao đồ của nàg.

"Trong bao đồ của ta có thứ người cần?" Thư Hoàn kinh ngạc.

Ám vệ Lục giờ đầu, "Muôn tìm."

Thư Hoàn liếc mắt khinh thường, "Tìm đi."

Ngày thường ám vệ Lục làm việc rất có chừng mực, nên Thư Hoàn cũng không chú ý hành vi có đôi khi quái dị của hă, trực tiếp ném bao đồ vào trong ngực của hă, Thư Hoàn vừa lê giày lưă ngáp bò lên giường.

Đồ trong bao cũng không nhiều lắm, có vài bộ quần áo sạch sẽ, Thư Hoàn thích mặc váy áo màu trắng, ám vệ Lục cho rằng cái yếm của nàg cũng sẽ là màu trắng, nhưng dường như mặc màu đỏ? Đây là lần đầu tiên ám vệ Lục thấy yếm của nữ tử nên có chút không xác định.

Ám vệ Lục tìm hết cả bao đồ nhưng cũng không thấy ví tiền đâu, đành phải mở miệng dò hỏi. Nhưng cô nương trên giường đã ngáy khò khò, không thể trả lời vấn đề của hă.

Chờ căn phòng truyền đến tiếng đóng cửa, Thư Hoàn giả bộ ngủ nằm trên giường lặng lẽ mở một con mắt ra, sau khi xác định trong phòng không còn ai thì mới xuống giường, đi chân trần kéo cái bao đồ trong bàn lại.

Về mặt Thư Hoàn rầu rĩ, vừa rồi quên mất trong bao đồ có y phục nhỏ, nhất định ám vệ Lục đã nhìn thấy, hă còn lật ra nữa... Thiệt là, ám vệ Lục hă muốn tìm cái gì nhỉ, hă xài hết bạc của mình rồi sao?

Y phục nhỏ bị nam nhân chạm vào, dù cho người đụng vào là ám vệ Lục, Thư Hoàn cũng không muốn mặc.

Thư Hoàn lấy hỏa chiết ra ném y phục nhỏ vào trong bồn, trực tiếp đốt đi.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Lý phủ.

Sau khi Lý lão gia từ Lưu phủ trở về, bên tai lập tức không được thanh tịnh.

Lý Nhược Mai hốt mắt ửng đỏ quỳ xuống trước mặt cha mẹ nói: “Không phải biểu ca con không gả, nhất định phải từ hôn với Lưu phủ, không từ cũng phải từ, bằng không con sẽ đi tìm cái chết!”

Lý lão gia sống hơn nửa đời người chừng từng bị ai uy hiếp, hôm nay lại bị con gái ruột thịt vì một nam nhân mà lấy chết uy hiếp, một búng máu mắc nghẹn ở trong cổ họng của Lý lão gia, ông cả giận nói: "Cái đồ nghịch nữ, cha mẹ nuôi con mười mấy năm, không bằng một gã nam nhân thôi hả? Nói ra con không sợ bị người ngoài đâm thọt sau lưng sao?"

Lý mẫu rung rung hỏi: "Nhược Mai, con và Cảnh Thăng... Hai đứa các con tư định chung thân khi nào?"

Không thể trách Lý mẫu dò hỏi, bởi vì Lý Nhược Mai còn chưa cập kê, chưa tới mười lăm tuổi, ở cái tuổi này vụng trộm với nam nhân khác thật sự là... Hơn nữa Lưu Chỉ Hàn của Lưu gia đã ngoài hai mươi, nhiều năm không cưới không nạp đều là đang đợi Lý Nhược Mai lớn lên, Lý Nhược Mai nói không gả thì không gả, vậy không phải để Lưu Chỉ Hàn đợi nhiều năm vô ích sao?

Trước kia quyết định hôn sự này, phẩm hạnh nhà trai vừa tốt lại không phạm sai lầm lớn nào, Lý gia muốn hủy hôn hoàn toàn là không có lý, nói là Lý Nhược Mai coi trọng nam nhân khác? Còn tư định chung thân với nam nhân đó? Vậy không phải sẽ khiến người ngoài chê cười sao?

"Mẹ, mẹ đừng hỏi!" Lý Nhược Mai lắc đầu lau nước mắt.

"Đây là con gái tốt do bà nuôi đấy, mặt mũi của Lý gia bị nó làm mất hết rồi!" Lý lão gia vô cùng đau đớn, mắng xong phát tay áo rời đi.

Lý mẫu không nhìn nổi con gái đau lòng, đi xuống dưới nâng con gái dậy, "Cha con để ý đến thể diện, việc này mẹ sẽ khuyên cha con một chút, đừng sợ không được."

"Mẹ..." Lý Nhược Mai xà vào trong lòng Lý mẫu, nức nở nói: "Một năm trước con và biểu ca..."

Ánh mặt trời hiện lên không trung, trong thị trấn Trương gia có nhà nuôi gà trống nên tiếng gáy "ò ó o" vang lên.

Cả đêm Thư Hoàn mất ngủ bò xuống giường, xoa xoa hai mắt mặc quần áo vào.

Ám vệ Lục thân thể cường tráng cũng không ngủ nướng, sáng sớm đã canh giữ ở trước cửa Thư Hoàn, nghe thấy trong phòng có tiếng thì gõ cửa đi vào. Dựa theo thói quen ngày thường ám vệ Lục đi lấy chậu gỗ, chuẩn bị múc nước rửa mặt cho Thư Hoàn. Nhưng hôm nay lúc tay hắn vừa đụng vào chậu gỗ thì hơi sững sờ, trong chậu có dấu vết đốt đỏ, còn sót lại tro.

Thư Hoàn không cho ám vệ Lục đụng vào chậu gỗ, có chút khó chịu đẩy hắn đi ra ngoài nói: "Chậu này hỏng rồi không thể dùng, người đi tìm cái mới đi."

Ám vệ Lục không nghĩ nhiều liền gặt đầu, xoay người đi tìm tiểu nhị.

Một chậu gỗ mới rất nhanh được mang tới, Thư Hoàn dùng nước ấm bên trong rửa mặt, rồi đi đến bên cạnh súc miệng, sau khi xử lý sạch sẽ xong thì Thư Hoàn đẩy cửa ra, bảo ám vệ Lục dẫn dò tiểu nhị bưng đồ ăn vào phòng.

Ám vệ Lục làm theo chỉ thị của Thư Hoàn.

Thức ăn sáng cũng không phong phú, nhưng cho dù thanh đạm vừa miệng cũng khiến cho Thư Hoàn nuốt không trôi cơm, Thư Hoàn che giấu sự mất tự nhiên, có món ngon cũng có chút không hợp khẩu vị. Tùy ý bưng bát đĩa ăn nhanh mấy miếng, Thư Hoàn tìm tiểu nhị bưng đồ ăn xuống lầu.

Thư Hoàn đứng im bên cửa phòng hồi lâu, xác nhận ám vệ Lục vẫn đang ở căn phòng bên cạnh ăn cơm, vì vậy nàng nhón chân len lén chuồn xuống lầu, ra khỏi cửa chính của khách điếm, nơi cần đến là cửa hàng vải bên phải khách điếm.

Người tập võ tai thính mắt tinh, tay đang gấp thức ăn của ám vệ Lục dừng lại khi Thư Hoàn xuống lầu một mình.

Ám vệ Lục nhai thịt trong miệng xong, nhàn nhã đẩy cửa phòng ra đi xuống lầu.

Trong cửa hàng vải bán đủ loại vải vóc, Thư Hoàn được chương quầy giới thiệu mua một cuộn vải lụa màu đỏ tươi thượng đẳng.

Sau khi trả giá xong, Thư Hoàn sảng khoái tinh thần ôm lấy cuộn vải rời đi, không chú ý đến ám vệ Lục ở phía xa đằng sau nhìn chằm chằm vào từng cử động của nàng.

Yếm của Thư Hoàn phần lớn đều là vải lụa, đêm qua đốt hết mấy cái yếm trong bao, không có yếm khác để thay mặc, cho nên sáng sớm hôm nay Thư Hoàn mới chạy đến cửa hàng vải mua vải, chính là vì may yếm mới để mặc.

Một tay ôm vải, một tay đóng hai cánh cửa phòng trong khách điếm lại, Thư Hoàn chuẩn bị kim chỉ ngồi trên mép giường. Nàng lấy một cây thước ra đo vải, lại dùng kéo cắt vải, sau khi cắt xong thì may từng mũi một.

Ám vệ Lục trở về phòng, khoanh hai tay dựa vào cửa, vì sao Thư Hoàn mua vải lụa màu đỏ, hẳn không cần suy nghĩ cũng có thể đoán ra. Trong đầu dường như hiện lên cái yếm màu đỏ tươi tối hôm qua, cùng với chậu gỗ có chút cháy hồng sáng hôm nay cộng thêm khuôn mặt có chút bối rối của nàng.

Hừ!

Ám vệ Lục hừ nhẹ một tiếng, không nhanh không chậm đi đến chuồng ngựa ở sân sau của khách điếm đút cỏ cho ngựa ăn. Thời gian con ngựa này đi theo thổ phi cũng coi như ăn uống no nê, đáng đáp bóng loáng trơn nhẵn,

miễn cưỡng được cho là một con ngựa tốt, dùng tạm thời cũng được.

Thời gian cả một ngày của Thư Hoàn đều tốn trên việc may yếm, lúc mặt trời xuống núi mới thu kim chỉ lại.

Vải lụa còn thừa lại ném vào trong chậu gỗ để thiêu hủy.

Thư Hoàn xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, lại vươn người bởi vì ngồi ở một chỗ quá lâu không chuyển động nên nhức eo.

Lúc ăn cơm tối, ám vệ Lục cố ý bảo tiểu nhị cho Thư Hoàn thêm một đĩa cá kho tàu.

Thư Hoàn ngoài ý muốn nhú mày, "Gọi nhằm thức ăn à?"

Ám vệ Lục nhếch môi, "Màu sắc không tệ nên ta gọi nó."

"Ồ." Thư Hoàn cũng không nghĩ nhiều, gấp một miếng cá bỏ vào miệng, "Hương vị không tồi, lát nữa người cũng gọi một đĩa ăn."

"Ừm." Ám vệ Lục đẩy cửa trở lại căn phòng bên cạnh.

Lý phủ.

Lý lão gia ở trong đại sảnh tức giận la mắng, "Cái đồ nghịch nữ kia thật sự tuyệt thực?"

Bội Hương rút cổ truyền lời, nơm nớp lo sợ, "Tiểu thư, tiểu thư nói nếu như một ngày không hủy hôn, thì sẽ nhịn đói một ngày, khi nào hủy hôn xong thì tiểu thư sẽ ăn lại."

Lý lão gia quơ lấy ấm trà ném xuống đất, "Vậy thì để nó chết đói đi!"

Trong tiểu viện đủ loại hoa thảo, hương thơm xông vào mũi, Lý Nhược Mai hốc mắt ửng đỏ nhỏ giọng khóc, "Mẹ, tâm ý con đã quyết."

"Aiz!" Lý mẫu không quản được già cũng không quản được trẻ, cũng khóc

theo, không chịu nổi con gái cầu xin, bèn ưu sầu lo lắng nói: "Mẹ đã nói chuyện với cha con rồi, con đừng nhịn ăn thật, gọi Bội Hương đến nhà bếp lén lấy một chút điểm tâm ăn đi."

Trên hàng mi dài của Lý Nhược Mai đọng nước, thẹn thùng cắn môi, "Mẹ, con muốn gặp biểu ca..."

Sắc trời cũng chưa tối hẳn, ăn cơm tối xong vừa vắn đi dạo đường phố để tiêu thực.

Thư Hoàn đi một chút ngừng một chút, thấy hàng nào có đồ tốt thì chọn lựa lựa cò kè mặc cả với sạp chủ, "Hộp phấn này bán thế nào?"

"Không mắc, nửa xâu tiền." Sạp chủ là một phụ nhân chừng ba mươi tuổi, trêu đầu bọc một vải hoa nhỏ.

"Nửa xâu tiền còn nói không mắc, nửa xâu của nửa xâu thế nào?" Thư Hoàn mở hộp phấn ra khế ngửi, mùi hương không tồi.

Có khách tới sạp chủ vốn rất cao hứng, nhưng một nửa giá tiền bán lỗ hết son phấn này thì còn gì gọi là buôn bán. Cùng nghề là oan gia, sạp chủ cho rằng cô nương này mua son phấn là giả, muốn đập sập mới là thật, nên lập tức nghiêm mặt nói, "Không có lòng thành mua đồ, cô nương cũng đừng xem nữa, cẩn thận làm bẩn đồ cô không đền nổi."

Thư Hoàn không vui, theo lời bỏ hộp phấn xuống đi đến quầy hàng tương tự ở đối diện hỏi, "Phấn này bà bán thế nào ạ?"

Sạp chủ là bà lão năm sáu chục tuổi, không có khả năng không thấy Thư Hoàn vừa mới bị quây đôi đầu ở đối diện đuổi đi, vì thế cười nói: "Lão ta bán son phấn không mắc, bán nửa xâu của nửa xâu tiền!"

Vị lão bà này cũng không nói quá, một hộp son phấn quả thực chỉ có nửa xâu của nửa xâu tiền, hơi tốt một chút mới có thể bán nửa xâu tiền.

Từ nhỏ mũi của Thư Hoàn đã bén nhạy, không mấy thích ứng với đồ có hương quá nồng, sẽ bị dị ứng, cho nên trên phương diện chọn son phấn chỉ

chọn mùi nhạt. Nhưng mùi hương son phấn kiểu như vậy rất hiếm, đặc biệt sau khi xuất cung nàng gần như không chọn được hộp son phấn hợp ý nào. Son phấn của lão bà này quá mức gay mũi, nàng lắc đầu, "Mùi nặng quá."

"Mùi nặng? Cái đó thì có gì không tốt chứ!" Lão bà nghe ra ý ghét bỏ của cô nương này thì lập tức mề khen mề dài đuôi, "Phải nói là trên trấn Trương già này son phấn của lão bà ta là nhất đẳng, ngày ngày đều có khách, không có cô nương nào không dùng Hương Hương, không tin cô hỏi tiểu tử sau lưng cô xem, có phải cô nương thơm ngào ngạt rất được người khác thích không?"

Tiểu tử sau lưng?

Thư Hoàn theo phản xạ quay đầu lại, chỉ thấy ám vệ Lục không nhanh không chậm xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía nàng, rõ ràng là điệu bộ không vui với câu trả lời của bà lão về vấn đề kiểu cô nương nào rất được người khác thích!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4

Một cô nương gia âm thầm gặp nam nhân trong đêm vốn sẽ bị người khác kinh thường, đặc biệt là dưới tình huống nhà gái đã có hôn sự còn đi gặp với một nam tử khác, hơn nữa lại là không thể chịu nổi sự nhớ nhung, nếu không cũng sẽ không làm chuyện vượt rào như thế.

Về mặt Lý mẫu khiếp sợ lắc đầu liên tục, nói cái gì cũng không chịu giúp Lý Nhược Mai sắp xếp chuyện vụng trộm cỡ này.

Lý Nhược Mai đẩy mặt khô cầu, "Mẹ, không phải mẹ cũng đồng ý cho con và biểu ca qua lại sao? Vì sao không muốn làm người trung gian cho bọn con, chẳng lẽ mẹ chỉ qua loa có lệ với con thôi sao?"

"Danh bất chính, ngôn bất thuận, sao con không hiểu đạo lý này chứ!" Lý mẫu tức giận trực tiếp dậm chân, hốc mắt cũng theo đó mà đỏ lên, "Cha con nói rất đúng, là mẹ quá nuông chiều con nên mới khiến con không biết lớn nhỏ không biết xấu hổ như vậy, phu tử dậy nữ đức nữ quy con đều vứt ra sau đầu hết rồi sao!"

Lý Nhược Mai xoay mặt đi, cự tuyệt điểm tâm tinh xảo, nhìn vào cực kỳ ngon miệng mà Bội Hương mang đến.

"Nhược Mai à Nhược Mai, con chính là thịt trong tim của mẹ, đừng giận dỗi nữa, đói bụng mẹ sẽ đau lòng lắm!"

"Nếu mẹ thật sự yêu thương con, đáng lẽ ra nên đưa tin cho biểu ca, để huynh ấy vào phủ nhìn xem con tiêu tụy cỡ nào, mà không phải là đề phòng đuổi huynh ấy ra khỏi phủ, con gái sẽ đau lòng!" Tay Lý Nhược Mai vịn khăn che ngực, tựa như đau đến không thở nổi.

"Việc gì phải làm khó mẹ hả con, nếu cha con biết chuyện này..."

Hoàng hôn mênh mông.

Lúc này người trên đường phố của thị trấn Trương gia dần dần thưa thớt, đám người bán hàng rong đều tự dọn dẹp đồ còn dư lại trong quầy hàng chuẩn bị về nhà, nhưng nếu thấy có người tới hỏi giá tiền thì sẽ bán rẻ một chút.

Thư Hoàn đi dạo mấy vòng trên phố, sau đó thuận đường trở về khách điểm, không mua phần nửa xâu tiền của phụ nhân kia, cũng không mua phần nửa xâu của nửa xâu tiền của lão bà đó.

Trở về khách điểm, Thư Hoàn ngoắc tay gọi ám vệ Lục lại, trong ánh mắt nghi ngờ của ám vệ Lục ở trong chỗ tối kéo tấm màn ra, nàng lấy từ dưới gối ra hai thỏi bạc đưa tới, "Nè, sau này thiếu tiền thì cứ nói thẳng với ta, so với chuyện tìm trong bao quần áo của ta không phải dễ dàng hơn à? Đừng ngại mở miệng, người đi theo ta suốt những năm qua, ta có keo kiệt đi nữa cũng có tấm lòng khen thưởng cho người!"

Ngón tay của ám vệ Lục gãi gãi mũi, đi theo hầu hạ nhiều năm, có lẽ công chúa keo kiệt chưa từng thưởng bạc, ngược lại dường như thích chiếm món hời từ hần. Lời của ngày hôm nay sợ rằng là lời khuyên bảo trá hình hần không được tiếp tục lục bậy trong bao đồ, để tránh thấy cái không nên thấy, đụng thứ không nên đụng.

"Nhận lấy đi, nhùng nhằng cái gì!" Thư Hoàn duy trì tư thế đưa bạc, ngọn đèn chậm rãi chiếu lên huỳnh quang dưới chân của nàng. Ám vệ Lục chậm rãi nhận bạc, trên tay hần mang bao cổ tay sắt bảo vệ tay, suy nghĩ nói: "Mấy ngày gần đây công chúa có ra tay không?"

"Có." Từ nhỏ Thư Hoàn đã thích trộm, phạm là thái giám cung nữ trong cung gặp qua nàng đều bị trộm, danh hiệu "Thiên thủ công chúa" của nàng rất nhiều người biết, huống chi là ám vệ Lục bảo vệ nàng nhiều năm qua, cho nên nàng không ngại thừa nhận. Uể oải nằm lên giường, làm biếng nói: "Ngày ra khỏi thành có trộm của một cô nương xinh đẹp, nhưng trong ví tiền của nàng ta có một ngọc bội vô giá không thể ra tay, hiệu cầm đồ cũng không nhận."

"Gần đây thuộc hạ thu thập ngọc bội, công chúa có thể thưởng nó cho thuộc hạ không?" Ám vệ Lục hơi có vẻ cung kính xoay người.

Thư Hoàn nằm nghiêng dùng một tay chống đầu, ánh mắt quái dị nhìn lên mặt nạ màu đen nhìn không được một chút biểu cảm nào, trước kia cũng không thấy ám vệ Lục cung kính như vậy, lúc này bày ra bộ dạng thần tử chẳng lẽ đang dùng hay nộ gì đó gặp chuyện thì lại ôm chân Phật? Bởi vậy quyết định muốn nàng trộm ngọc bội nên thái độ hài lòng?

Nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, hai mắt Thư Hoàn đảo quanh, thậm chí nghĩ người này cũng không phải đầu gỗ hoàn toàn, ngược lại cũng biết nhìn sắc mặt người làm việc, ví dụ lần này vì thỉnh cầu ngọc bội nên chung ra sắc mặt "nịnh nọt". Thấy vậy, tâm trạng của nàng không tệ lắm.

Cho nên Thư Hoàn cười nheo mắt nói: "Có phượng!"

"Nhận thưởng!"

Thư Hoàn đứng dậy lấy từ dưới gối ra một ví tiền, lấy một ngọc bội hai con uyên ương màu đỏ từ trong ví ra, nhưng trong khoảng khắc đưa ngọc bội cho ám vệ Lục thì Thư Hoàn bừng tỉnh ý thức được bị lừa. Vừa rồi chính nàng nói "Thiếu tiền đừng ngại mở miệng", ám vệ Lục liền theo thời của nàng mà thuận cộc leo lên, làm gì có "nịnh nọt" nào chứ, nói không chừng ám vệ Lục ở sau lưng cười nhạo chủ tử ngọc là nàng đây này.

"Không thưởng cho ngươi!" Thư Hoàn cảm thấy bị thuộc hạ tính kế, căm tức cướp lại ngọc bội trong tay ám vệ Lục.

Ám vệ Lục vì bội Hồng Loan tổ truyền này tốn không ít công phu, đồ tới tay nào có đạo lý trả lại? Đặc biệt là công chúa keo kiệt khó hiểu trở mặt tại chỗ, ám vệ Lục tránh Thư Hoàn nhảy ra phía sau, nghĩa chính từ nghiêm nói: "Lật lọng không phải là điều công chúa nên làm."

Thư Hoàn cố dùng sức nhảy về phía trước, ám vệ Lục tránh đi khiến nàng suýt chút nữa đụng vào góc bàn, hơn nữa nàng còn giẫm lên váy của mình không cần thận ngã xuống đất, tư thế này nào còn có sự tao nhã chứ. "Đau..." Giọng nói không chút làm bộ đáng thương, nước mắt lả chả rơi xuống.

"Đừng khóc." Âm vệ Lục ngồi xổm người xuống lau nước mắt cho nàng.

Lúc sắp đi ngủ, Thư Hoàn không mang khăn che mặt giống ban ngày, nàng khóc đến mức mặt có chút bầm, bàn tay to của nam nhân mang theo vết chai lau lên làn da tỉ mỉ non mềm của nàng.

Thư Hoàn ngây ngốc nhìn chằm chằm vào ánh mắt chuyên chú của hắn, trái tim dâng lên sự khác thường, run rẩy gạt tay hắn ra bò từ dưới đất dậy nói: "Không, không phải chỉ là một ngọc bội thôi sao, bản công chúa có cả đống, hừ! Thương cho hạ nhân cứng đầu cứng cổ nguoi đấy!"

Sắc đêm như mực.

Chỗ cửa sau của Lý phủ có người đang khe khẽ thì thầm.

"Biểu thiếu gia, mời qua nơi này." Bội Hương hạ thấp giọng nói, thúc giục Tiểu Cảnh Thăng mau đi vào sân.

Nửa đêm vụng trộm gặp nữ tử, Tiểu Cảnh Thăng biết nặng nhẹ trong đó, gạt đầu nói: "Đi trước dẫn đường!"

Bội Hương nghe xong thì thầm trách biểu thiếu gia này không nóng không vội, đi vào bằng cửa sau vô số lần này còn cần tỷ nữ nàng dẫn đường?

Đợi Tiểu Cảnh Thăng nhã nhặn đi trong viện của Lý Nhược Mai, hắn khen một câu tối nay rất đẹp.

Lý Nhược Mai ngồi trong đình nghỉ mát ở nội viện nghe thấy giọng của hắn thì vui mừng nhận nhạo, chạy chậm nhào vào trong lòng của người mới tới, gọi mấy tiếng biểu ca.

"Biểu muội đêm khuya gọi huynh tới đây có việc gấp gì không?" Tiểu Cảnh Thăng thông thả ung dung hỏi.

Lý Nhược Mai khẽ cắn môi đỏ mọng, cực kỳ e thẹn nói: "Muội đã nói với cha mẹ, không phải huynh không gả!"

Lúc này Tiểu Cảnh Thăng thật sự kinh ngạc, đẩy bả vai Lý Nhược Mai đang rúc trong ngực ra, "Giữa huynh và biểu muội không có tình yêu nam nữ!"

Không đợi được câu "Không phải muội không lấy", bản thân Lý Nhược Mai cũng thất vọng, hướng chỉ biểu ca còn nói không có tình yêu nam nữ, nàng có chút ngơ ngác, không rõ vì sao mấy ngày ngắn ngủi thái độ của biểu ca lại thay đổi lớn như vậy.

"Thân thể biểu muội mệt mỏi, đừng nên nói mê nữa, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi." Tiểu Cảnh Thăng nhìn ra thần sắc bất thường của nàng, ho khan một tiếng đuổi người vào nhà.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, đúng lúc Lý lão gia sang đây thăm con gái "tuyệt thực" chống lại hôn sự.

Bội Hương ở ngay bên cạnh gấp đến độ xoắn tay giậm chân.

Còn một già hai trẻ mắt to trừng mắt nhỏ ở bên trong, Lý lão gia từ trước đến nay tính khí nóng nảy sao lại không hiểu tình cảnh trước mặt chứ, con gái tốt ông nuôi lớn đang lén lút gặp nam nhân, ông lập tức chửi ầm lên, "Người là đề tử* không biết thẹn, còn cái đồ hỗn đản bất chấp lễ phép người, các người không biết xấu hổ, Lý Đại Xương ta còn mặt mũi nào nữa chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lý lão gia tâm sự nặng nề, sáng sớm ngay cả cơm cũng không ăn sai hạ nhân chuẩn bị xe, quyết định đến Lưu phủ một chuyến.

Còn Lưu lão gia xưa nay không muốn sáng sớm bị người đến đánh thức chỉ cảm thấy phiền muộn, chẳng lẽ lại có chuyện xui xẻo nói với ông.

Lại nói đến thị trấn Trương gia, lúc này mặt trời đã lên cao.

So với những hộ gia đình bắt đầu sinh hoạt thường ngày, Thư Hoàn có tật ngủ nướng, đặc biệt là đêm qua mang theo chút cảm ức chìm vào giấc ngủ, sang ngày mai đến buổi trưa cũng không muốn thức dậy, ngáy ồ ồ ngay cả tiếng gõ cửa của ám vệ Lục cũng không nghe thấy.

Ám vệ Lục ở ngoài cửa từ từ thả tay gõ cửa xuống, suy nghĩ một lát rồi đi ra ngoài cửa chính khách điếm.

Không hiểu râm tư của công chúa keo kiệt, nhưng cũng khẳng định cô nương này tức giận, đang làm mình làm mẩy.

Tiếng ồn ào trên đường phố rất lớn, mỗi một quán nhỏ đều có tiếng rao hàng của sạp chủ, ám vệ Lục đi vào một cửa hàng nhìn bên ngoài hết sức có quy cách và đại khí. Bà chủ trong tiệm cười híp mắt chào hỏi: "Ôi khách quan, tiểu điếm chuyên bán đồ dùng cho nữ tử, không biết khách quan mua cho mẫu thân bận rộn hay là nương tử ngoan ngoãn đợi ở nhà?"

Hiển nhiên ám vệ Lục không ngờ bà chủ lại có tài ăn nói tốt như vậy, nhưng suy nghĩ lại người nào mở cửa làm ăn không năng ngôn thiện đạo nói khéo như rót, nên cũng không tiếp tục suy nghĩ bầy bạ ở trong lòng, giọng điệu không hề phạm phùng nói: "Phấn có mùi và màu đều nhạt."

"Phải nói là phấn có mùi và màu đều đậm, hàng trong tiểu điếm đều là loại như vậy, chứ phấn mùi nhạt khó bán lắm, trong thời gian ngắn thật sự tiểu điếm không có." Bà chủ cân nhắc dùng từ, cười tươi nói, "Nếu không dùng

vội, có thể gia hạn mấy ngày, để ta tìm đồ làm!"

Ám vệ Lục có cũng được mà không có cũng không sao gặt đầu, tiện tay trả tiền đặt cọc, ngoài miệng lại nói: "Nói sau đi."

Trước đó hắn đã ra ra vào vào cửa hàng sơn phấn tương tự không dưới mười nhà, lời chủ quán nói không chênh lệch bao nhiêu, cho nên đối với việc tìm sơn phấn loại Thư Hoàn thích hắn cũng không mấy hy vọng.

Thư Hoàn gọi tiểu nhị múc nước rửa mặt ở trong khách điếm đi dạo vài vòng cũng không thấy ám vệ Lục, thăm thì vài câu liền đi xuống lầu ngồi trong đại sảnh ăn cơm.

Đại sảnh nhiều người nhiều miệng, không yên tĩnh bằng trong phòng, Thư Hoàn nghe thấy rất nhiều chuyện thú vị, nhưng cũng có chuyện khiến người ta tức giận.

Mấy nam nhân cao lớn thô kệch vây quanh một cái bàn, trong đó có một nam nhân lớn tuổi cả chòm râu trên cằm nhúm vào trong ly rượu cũng không quan tâm, miệng lại chốc chốc rêu rao, nói mấy hôm trước ở trong U thành có hái hoa tặc trắng trợn làm bậy bị nha dịch bắt nhưng đã trốn ngục.

Mấy nam nhân suy đoán hái hoa tặc này hỏi lộ quan đại nhân, nếu không hoàn toàn không thể chạy trốn ra khỏi ngục thiết kiên cố.

Càng làm cho người ta lo lắng chính là, hái hoa tặc này gây tai vạ hết U thành, hiện tại đang đến thị trấn Trương gia của bọn họ.

Các cô nương trong thị trấn Trương gia đều bị nhốt kỹ ở trong nhà mà trông chừng!

Mấy nam nhân cười ha ha trêu chọc.

Có vài người nghe bọn họ nói thì bắt đầu lo lắng cho con gái nhà mình, chuẩn bị đi đến nhà của các thân thích ở thị trấn khác lánh nạn, tránh trận gió độc này.

Thư Hoàn vừa nghe đến mấy cái này mẫn nhậ đều không chê, nước trà trong miệng suýt chút nữa phun ra ngoài, nàng vừa mới từ U thành trốn đến thị trấn Trương gia mấy ngày thôi, dưới tình huống có hái hoa tặc đi dạo lung tung trên trấn, cho dù bên cạnh có ám vệ Lục bảo vệ nàng cũng không muốn ở trong trấn này lâu thêm nữa.

Lý phủ.

Lý Nhược Mai khóc rống ở trong phòng không dứt, đặc biệt là nghe Bội Hương nói Lý lão gia dùng gậy gỗ thô thô đánh đuổi Tiểu Cảnh Thăng. Lý Nhược Mai cực kỳ đau lòng, mặt mũi lem luốc nước mắt quỳ gối ở trước chân Lý mẫu van xin, "Mẹ à, con gái không lấy chồng, con gái không lấy chồng họ Lưu, mẹ mau nói với cha đi!"

Lý mẫu do dự đi tới, "Nhược Mai, con mau đứng dậy đi, quỳ với mẹ cũng vô dụng thôi, con không thấy tối hôm qua ngay cả mẹ cha con cũng đánh sao? Bây giờ má trái của mẹ vẫn sưng đỏ đây này! Hơn nữa sáng nay cha con đã đến Lưu phủ thương lượng với Lưu lão gia chuyện hôn sự của con và Lưu Chỉ Hàn, bây giờ nói gì cũng muộn rồi, con ngoan ngoãn chờ xuất giá đi!"

"Cha mẹ đang bức chết con..." Lý Nhược Mai khóc lóc không ngừng, bờ vai gầy yếu run lên một cái.

Bội Hương không đành lòng nhìn tiểu thư nhà mình bất lực như thế, rốt cuộc nói ra nghi ngờ từ tối hôm qua vẫn luôn giấu trong lòng, "Phu nhân, tiểu thư, tối hôm qua biểu thiếu gia có nói với tiểu thư, nói dối với tiểu thư không phải là tình yêu nam nữ!"

Lý Nhược Mai sững người ra, dưới vẻ mặt vui vẻ của Lý mẫu quăng cho Bội Hương lăm mồm một cái tát, trách mắng: "Người nói bậy gì hả, biểu ca bị cha ép buộc mới nói như vậy, vào một năm trước ta và biểu ca đã sớm lưỡng tình tương duyệt, sao có thể không có tình yêu nam nữ chứ!"

"A!" Bội Hương đau rất hét lên một tiếng, vội vàng lui ra phía sau, không dám nhiều lời nữa.

Đêm đã khuya vẫn không thấy ám vệ Lục trở lại khách điểm.

Thư Hoàn xuất cung hơn hai năm, ám vệ Lục vẫn luôn nghe theo lời nàng, rất ít khi hành động một mình. Mặc dù không đến nỗi một tác cũng không rời, nhưng cũng sẽ không báo một tiếng mà đi qua đêm không về. Sự khác thường lần này, chẳng lẽ do trận âm ỉ tối qua của hai người? Bất chước nàng rời nhà trốn đi.

Trời ạ!

Trời cao hoàng đế xa, không có cách nào đánh cho tên ám vệ không nghe lời không đủ tư cách này làm sao bây giờ?

Thư Hoàn thở phì phò bước vào trong phòng, thầm quyết định giáo huấn ám vệ Lục một chút, xem hắn còn dám bắt nạt công chúa, không xem công chúa là kim chi ngọc diệp nữa hay không, hừ!

Trong quán vẫn chưa tới giờ đóng cửa, một tiểu phụ trẻ tuổi da mặt mềm mại trắng nõn ở sau lưng một nam nhân có thân hình cao lớn vẫy tay, "Lần sau khách quan lại đến nhé!"

Ám vệ Lục nghe vậy bước chân dừng trong chốc lát, trong lòng bàn tay cọ cọ hộp phấn vừa mới lấy được, mặt không đổi sắc đi vào ngõ nhỏ.

Giờ này có lẽ công chúa đã ngủ rồi nhỉ? Thôi thì đừng quấy rầy nàng nghỉ ngơi.

Trở lại khách điểm lẳng lẳng đứng trước cửa phòng Thư Hoàn hồi lâu, ám vệ Lục trở về căn phòng bên cạnh của mình.

Ám vệ Lục chưa từng nghĩ tới công chúa duy ngã độc tôn đã thành thói quen quyết định rời khỏi thị trấn Trương gia, ngay cả đồ nữ trang Thư Hoàn cũng dọn dẹp sạch sẽ, đợi ám vệ Lục nguyên cả một buổi chiều, dưới tình huống không thấy người tức giận hừng hực thì sao chịu đi ngủ? Nhưng coi như ám vệ Lục tránh được một kiếp nạn, Thư Hoàn chờ đến buồn ngủ vẫn tính kẻ người không tha.

Lưu phủ.

Gọi hạ nhân tắt đèn, Lưu lão gia và Lưu phu nhân nằm trên giường, thương lượng hôn sự một tháng sau với Lý phủ.

"Chỉ Hàn mới ra khỏi thành chưa tới hai ngày, dùng bồ câu đưa tin gọi nó trở lại, có lẽ sẽ kịp lo liệu hôn sự."

"Nhưng lão gia tiền trăm hậu tấu như thế có khiến con trai không vui không?"

"Lý Đại Xương muốn dùng hai trăm mẫu ruộng đồng làm của hồi môn cho Lý Nhược Mai, cộng thêm mười mấy cửa hàng, chúng ta bất mãn gì nữa?" Giọng điệu Lưu lão gia thoải mái, rõ ràng hết sức hài lòng với của hồi môn Lý gia nói ra.

"Con trai đã không còn nhỏ nữa, lẽ ra Lý phủ chúng ta nên sốt ruột hôn sự này hơn, vậy tại sao nhìn Lý lão gia lại vội vàng hoang mang như vậy? Biểu hiện nóng lòng phải gả Lý Nhược Mai đi khiến thiếp có chút bất an." Lưu phu nhân vô cùng lo lắng, tay che ngực nói: "Gần đây mí mắt bên phải luôn nháy, chẳng lẽ Lý lão gia có chuyện gì giấu chúng ta!"

Lưu lão gia cảm thấy không thích với mấy thứ lằng nhằng này nhưng vẫn nói: "Được rồi, ngày mai ta sẽ phái người đi Lý phủ ở vùng lân cận tìm hiểu, nhưng chim bồ câu gởi cho Chỉ Hàn cũng đã đưa đi rồi, nó xem ý của chúng ta sẽ cố gắng trở về nhà nhanh thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sắc trời chà bóng, giăng đầy mây đen, trong không trung thấp thoáng truyền ra tiếng sấm.

Đây là một mùa mưa.

Sau khi gục xuống bên bàn tròn ngủ một đêm, sáng dậy Thư Hoàn đau lưng, thâm hận ám vệ Lục một đêm không về, làm hại nàng khổ đợi suốt đêm, hôm nay không bóc một lớp da của ám vệ Lục làm chăn, nàng sẽ viết ngược họ của mình lại!

Thư Hoàn thở phì phò trực tiếp đẩy cửa ra, nhưng nàng lại quên tối qua đã động tay động chân ở trên cửa phòng định "gậy ông đập lưng ông", vì vậy một chậu nước treo trên một sợi dây nhỏ thật lâu giội ngay xuống đầu nàng, lạnh thấu tim...

Như thế còn chưa đủ, một bát mỳ cũng đổ xuống...

Tiếng thét chói tai vang lên!

Rất cực kỳ dọa người ngồi trên mặt đất khóc!

Ám vệ Lục cài đai lưng màu đen, nghe tiếng thì nhanh chóng đập cửa đi ra xem tình hình, chỉ thấy trên đất bừa bộn một đồng, cả người cô nương nhếch nhác thảm hại đang ngồi trên đất lau nước mắt.

Lấy đầu óc của ám vệ Lục cũng đại khái đoán ra được chậu nước lạnh và tô mỳ này là dành cho mình, kết quả Thư Hoàn đàn độn u mê hại người hại mình. Cái gọi là thiện ác rốt cuộc đều có báo là vậy sao? Ám vệ Lục hơi nhún vai, ngồi xổm người xuống hỏi, "Cần giúp không?"

Thư Hoàn cảm nhận được dụng ý xấu đến từ thuộc hạ "thờ ơ lạnh nhạt", nàng rất muốn cao ngạo ngẩng đầu không thèm ngó tới, trên thực tế nàng chu môi lên, "Đau!"

"Đau chỗ nào?" Ám vệ Lục vươn tay đặt lên bờ vai ẩm ướt rụng rời của nàng, đỡ người từ từ đứng lên nói: "Lên giường ngồi trước đã."

"Ừm." Dưới sự nâng đỡ của ám vệ Lục, Thư Hoàn ngồi ở mép giường, "Quần áo ướt."

Ám vệ Lục nghe ra ẩn ý liền gật đầu, cầm cái bao quần áo trên bàn qua, "Thuộc hạ cáo lui trước."

"Chờ một chút!" Thư Hoàn không vui, cái người này không hề giải thích câu nào đã rời đi, trong lúc nàng ở trong khách điểm sao dám cả gan tự tiện rời công tác, chất vấn: "Ngày hôm qua người đi đâu làm chuyện gì, báo cáo nhanh từng việc một cho bản công chúa!"

"Cô vì chuyện này mà tức giận?"

"Nếu không thì sao!"

"Thuộc hạ mua được loại phấn hương nhạt cho công chúa, muốn xem không?" Ám vệ Lục giải thích cho hành vi tự tiện rời công tác của mình, lại không nói cho Thư Hoàn nghe ngày hôm qua nàng ngủ đến mặt trời lên cao không dậy, hắc cố tình thông báo một tiếng mới đi, cũng tại hết cách rồi. Huống chi chưa hẳn đã mua được thứ cần mua nên hứa hẹn cũng có chút quá phận, hơn nữa sẽ khiến người ta không vui, nhưng cũng may là mua được trong một quán cực kỳ bình thường trong hẻm nhỏ.

"Tại sao tự nhiên muốn mua phấn cho ta..." Hai tai Thư Hoàn ửng đỏ có chút lúng ta lúng túng, hơi có vẻ mất tự nhiên lau lau nước nhỏ trên người, "Một, một khắc nữa người hãy quay lại."

Ám vệ Lục chú ý tới biến hóa trên cảm xúc của nàng, hiểu hành động lần này khiến nàng vui vẻ, vì thế khéo môi hơi nhếch lên, xoay người đóng cửa phòng lại trở về gian phòng bên cạnh của mình.

Trái tim Thư Hoàn thoáng hiện lên sự không rõ ràng, thay quần áo sạch sẽ trong bao, cẩn thận rửa mặt trang điểm.

Tiếng sấm bên ngoài rất lớn, Thư Hoàn nghe tiếng sấm này thì cảm thấy hôm nay không có cách nào ra khỏi thành rồi.

Ước chừng qua một khắc, ám vệ Lục đặt ly trà trong tay xuống, trong phút chốc đẩy cửa xoay người thì thấy tiếng vỗ cánh phành phạch.

Ám vệ Lục ngạc nhiên, buồn cười khi nãy bản thân lại đột nhiên quên mất con bồ câu màu trắng sáng sớm nay lượn vòng trong phòng. Hơi suy nghĩ một chút, ám vệ Lục quyết định xem thư chim bồ câu gửi trước rồi tìm Thư Hoàn sau.

Từ từ mở mảnh giấy lấy từ trên chân chim bồ câu ra, trên đó viết một câu, "Mau chóng về nhà thành thân".

Tin tức thành thân cùng Lý Nhược Mai của Lý phủ đến quá bất ngờ, mặc dù đã định thân từ bé.

Ám vệ Lục trầm mặc, ánh mắt âm trầm, nhìn về phía con bồ câu đang dang sải cánh.

Một lát sau thở dài, ám vệ Lục tự giễu cười một tiếng, hộp phấn trong ngực dường như đang cười nhạo hành động và đắc ý mấy ngày nay của hắn, hắn là người đã có "thê tử", còn dám mơ trên mơ mộng nghĩ đến công chúa.

Hắn không thể làm một người ngay cả mình cũng khinh bỉ chính mình.

Tiếng cửa sổ mở ra, tùy ý ném hộp phấn vào trong nước mưa, cơn mưa to rào rào làm cho khắp cả người phát lạnh.

Thư Hoàn đói bụng đến mức khó chịu, liền đi xuống lầu gọi tiểu nhị mang thức ăn lên, đã đến giờ hẹn với ám vệ Lục lại không thấy hắn đâu thì có chút hơi cáu, nhưng nghĩ đến những ngày chung đụng trước kia lại an tâm bình tĩnh. Chẳng mấy chốc nàng ăn cơm xong, ám vệ Lục mới khoan thai tới chậm, Thư Hoàn nhào lên nắm lấy cánh tay hắn lắc lắc nói: "Phấn phấn!"

"Không có." Âm vệ Lục ung dung rút cánh tay ra, lui sang một bên giữ một khoảng cách, "Thuộc hạ vì muốn công chúa tha thứ nên nói dối, hôm nay biết sai rồi, kính xin công chúa thứ tội!"

Thư Hoàn có chút sững sờ, "Người chọc ta vui lắm sao?"

"Không dám!" Âm vệ Lục lắc đầu, "Xin công chúa thứ tội."

"Ta muốn mắng người làm sao bây giờ?" Thư Hoàn nghiêng răng ken két.

"Thuộc hạ lĩnh mạng."

Âm vệ Lục nói xong quỳ một chân trên đất, cúi đầu đợi phạt. Thư Hoàn phát cáu lại xen lẫn với thất vọng, có chút chua xót nói không thành lời, liên tục dậm chân, "Vậy cả ngày hôm qua người đi đâu!"

"Đánh bài."

"Đánh bài?" Thư Hoàn nhỏ giọng một lần, âm vệ Lục ở dưới ánh mắt kỳ lạ không thể tin lại không thể nhìn mặt mà bắt hình dong của Thư Hoàn bình tĩnh giải thích, "Mấy ngày trước về nhà thì dính vào, lục bao đồ của công chúa tìm bạc cũng là vì chuyện này." Hần thuận thế đẩy chuyện tìm ngọc bội uyên ương thành lục bạc trên người, xem như lấy hành động "đánh bạc" khó hiểu làm đệm.

Tình hình có chút quẩn, Thư Hoàn còn có thể nói gì đây? Chỉ nổi trận lôi đình cần nhằn người này dám cả gan dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt nàng mới có thể phát tiết khó chịu khi nãy mình lại có tâm tình tiểu nữ nhi ngu ngốc xấu hổ đợi người ta tặng phần! Âm vệ Lục hoàn toàn không có tâm tư này, cũng khó trách phụ hoàng nói cuộc sống của âm vệ Lục giống như tu khổ hạnh, xuất cung cùng hắn ra ngoài chơi không cần lo lắng vấn đề "gần quan được ban lộc". Nhưng bây giờ công chúa muốn âm vệ gần quan được ban lộc thì phải làm thế nào?

Âm vệ Lục thẳng lưng bình tĩnh quỳ trên mặt đất càng làm cho Thư Hoàn ôm theo tâm tư tình yêu nam nữ cực kỳ hốt hoảng.

Nàng bắt đầu nói bừa, "Nhìn người áo mũ chỉnh tề oai vệ hơn người, lúc ở ngoài làm chuyện tốt thật đấy, người không tự nói, người khác thật đúng là không biết người ham bài bạc! Thế nào? Bây giờ thiếu bạc cho nên không thể không thắng thần thừa nhận?"

Ám vệ Lục đã làm sai chuyện, hẳn sẽ tự mình ném quả đặng, mặc cho Thư Hoàn chế giễu cũng không mở miệng giải thích, tiếp tục hiểu lầm như vậy cũng tốt...

Mưa nhiều, nước mưa từng giọt tí tách không ngừng, trên phố người đi đường mặc áo choàng bung dù mà đi.

Cửa hàng hai bên đường đều nửa mở nửa đóng buôn bán.

Nha đầu hầu hạ bên cạnh Lý phu nhân che dù đẩy hai cánh cổng của một cửa hàng vải ra, Lý phu nhân theo sát phía sau, bà quay đầu lại vẫy tay thúc giục: "Đừng lè mề nữa, mau chọn vải về nhà làm quần áo mới!"

Trên đầu Lý Nhượng Mai đội mũ sa (mũ có vải mỏng), người ngoài không nhìn thấy được viền mắt đỏ bừng vì nàng khóc cả ngày.

Bội Hương dìu nàng bước qua ngưỡng cửa, "Tiểu thư chậm một chút, queo qua trái."

Bà chủ tô đôi môi đỏ thắm gầy bàn tính, cười híp mắt chào hỏi khách khứa, trong tiệm mỗi ngày người đến người đi, bà chủ đã sớm quên Lý Nhượng Mai và Bội Hương mấy ngày trước có đến tiệm hỏi chuyện.

Lý phu nhân để Thúy Điệp tiến lên trao đổi với bà chủ, còn bà thì cầm tay Lý Nhượng Mai nhìn chung quanh một chút.

Sắc môi Lý Nhượng Mai trắng bệch, ra vẻ chóng mặt nói: "Mẹ, con cảm thấy khó chịu trong người, có thể sang khách điểm đối diện ngồi một chút không?"

"Có muốn tìm đại phu bắt mạch cho con không?" Lý phu nhân chân chừ.

"Ngồi một chút là được rồi, khách điểm ở đối diện thôi, mẹ cũng không yên lòng sao?"

Giọng điệu cực kỳ bi thương, Lý Nhược Mai lừa gạt sự tín nhiệm của Lý phu nhân, nháy mắt ra hiệu với Bội Hương cùng đi đến khách điểm đối diện. Còn trong khách điểm sớm có người giúp hai người các nàng đặt xong phòng hạng nhất rồi.

Trong phòng khách, một bàn tròn gỗ, bốn cái ghế, nam nhân có tướng mạo tuấn tú chờ đã lâu, sự không kiên nhẫn giữa hai lông mày để lộ ra tâm trạng buồn phiền của hắn.

Bất mãn chuyện đính ước cùng oán hận không thể ở chung một chỗ với người trong lòng khiến Lý Nhược Mai vừa thấy Tiểu Cảnh Thăng liền nhào vào trong lòng hắn, "Biểu ca, nếu huynh không nghĩ cách, muội thật sự sẽ cha mẹ buộc gả cho Lưu Chỉ Hàn đó!"

Tiểu Cảnh Thăng cảm thấy đau đầu, gần đây người của Tiểu phủ đang thu xếp hôn sự cho hắn, nữ tử đó cũng làm cho hắn rất có cảm tính, cho nên hiện tại Tiểu Cảnh Thăng có chút hối hận vì mấy năm nay trêu chọc Lý Nhược Mai.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lưu phủ.

Giọt nước đọng trên cành cây gió thổi qua liền tan đi, mặt đất có chút lầy lội.

Có gã sai vặt vội vàng gõ cửa báo cáo với Lưu lão gia, gã sai vặt nói các tỳ nữ ở Lý phủ ai cũng kín miệng, không dò hỏi được chuyện gì, Lý phu nhân dẫn Lý cô nương đi đến cửa hàng vải chọn vải vóc, Lý lão gia cũng đã ra cửa làm ăn vui chơi giải trí với người khác.

Lưu lão gia nghe xong gã sai vặt sáng sớm đến Lý phủ dò xét tình hình trở về hài lòng gật đầu, "Làm không tệ, đi xuống dưới lĩnh thưởng đi!"

"Tạ lão gia!" Gã sai vặt rạo rực lâng lâng rời khỏi phòng khách.

Lưu phu nhân không nhịn được nói lần nữa, "Mí mắt phải của thiếp nhảy không ngừng, chỉ mong Lý phủ đừng làm ra chuyện gì!"

"Haiz! Nàng đa tâm rồi, có thời gian thì đi chuẩn bị sính lễ cho tốt, chờ con trai hồi phủ tránh cho nó lo nghĩ theo!" Đều nói người gặp chuyện tốt tinh thần sáng khoái, con trai đã hơn hai mươi rớt cuộc cũng sắp thành thân. Lưu lão gia không nhịn được mà cười ha ha, mặt mày đỏ lên.

Ám vệ Lục ở sát vách bị cấm ăn cấm uống một ngày, lúc này đôi môi hơi khô nứt, thả bỏ câu trong tay lặng yên không tiếng động đi theo sau Thư Hoàn.

Thư Hoàn trà trộn vào trong phố phường hơn hai năm, từ lâu đã nghe nói đến sòng bạc, nhưng cũng chỉ nghe nói nơi đó tốt xấu lẫn lộn không khí ngột ngạt, cho nên không bao giờ đặt chân vào. Nhưng hôm nay ám vệ Lục làm cho nàng có chút tò mò về sòng bạc, vô cùng không nghĩ ra tại sao ám vệ Lục muốn đi đánh bạc, cho nên sau khi xuống lầu nàng liền hỏi thăm tiểu nhị trong khách điểm sòng bạc gần đây.

Tiểu nhị kinh ngạc đánh giá Thư Hoàn từ trên xuống dưới, tốt bụng nói: "Ta nói cô nương này, chỗ đó không dành cho những người có cuộc sống đứng đắn nghiêm chỉnh như chúng ta, nếu nhàn rỗi nhàm chán thì đi dạo đường phố mua phấn son, đừng đến những nơi không thực tế kia!"

"Đa tạ, nhưng ta vẫn muốn đi!"

Thư Hoàn đưa cho tiểu nhị một thỏi bạc cười cười nói: "Nói cho ta biết nơi đó là được."

Tiểu nhị vẫn có lòng khuyên bảo, nhưng nhìn cô nương này có thể tùy tiện ném ra một thỏi bạc khen thưởng, đủ thấy thế lực trong nhà không nhỏ, tình huống đi sòng bạc cũng được nâng lên dẫu dỗi, tiểu nhị cũng không tiếp tục nhiều chuyện, chỉ đường nói: "Ra khỏi cửa chính khách điểm quẹo sang bên trái..."

Thư Hoàn theo lời ra khỏi cửa chính khách điểm quẹo sang bên trái, đi khoảng chừng một nén nhang, quẹo vào một hẻm nhỏ hẻo lánh.

Ám vệ Lục ngậm tức giận tiểu nhị chỉ đường, lại bắt lực đuổi theo Thư Hoàn. Ở sòng bạc hạng người nào cũng có, một mình cô nàng ngốc kia đến đó chẳng phải sẽ chịu thiệt sao. Đồng thời ám vệ Lục có chút hối hận tìm có gì không tìm, nhất định phải làm bản mình đi nói sòng bạc, giờ thì tốt rồi, chọc cho lòng hiếu kỳ của công chúa nổi dậy tìm đến đó, đừng dẫn đến lưu manh côn đồ chặn đường là tốt rồi.

Phải nói ám vệ Lục đúng là miệng qua đen, không phải Thư Hoàn đã gặp được lưu manh ở ngay cửa lớn sòng bạc đã ở đây đánh bài cả ngày rồi sao? Nhưng có người gặp sớm hơn cả nàng chính là một thai phụ đến sòng bạc tìm trượng phu đánh bài nhiều ngày chưa trở về.

"Sòng bạc Đại Xoa Xoa" gần đây nổi tiếng ở thị trấn Trương gia, ngay cả hộ gia đình ở thành trấn lân cận cũng biết vững nước bản này, bên trong tụ tập rất nhiều người không làm việc đàn ông chơi bài lêu lổng, bọn chúng phá sản thành tính, đánh bài đến mức nhà mình chỉ có bốn bức tường không nói, bên ngoài còn nợ nần chồng chất, nhất là có vài người hành

động tác phong thật sự khiến người ta khinh thường, bọn họ trộm cắp cũng không ít!

Kiều San gả cho Thụ Thôn cũng đã một năm rồi, sau khi thành thân không đến hai tháng nam nhân này nhiễm phải thói xấu đánh bạc của đám bạn xấu sát vách, suốt ngày ở trong sòng bạc quuyến luyến không về nhà.

Hôm nay Kiều San thân đang mang thai, mắt thấy trong nhà thật sự không còn gì để ăn, nhà mẹ đẻ nằng lại không có ai có thể dựa vào, đành phải ôm bụng đói đi đến sòng bạc Thụ Thôn thường hay chơi. Nhưng sòng bạc dòng người hỗn tạp làm sao có thể tùy tiện để cho một nữ nhân mang thai đi vào? Kiều San vẫn chưa nhìn thấy trượng phu ở đâu đã bị hai nam nhân tai to mặt lớn cản lại.

Hai người này mặt mày dữ tợn, nụ cười vô cùng hèn mọn bỉ ổi, "Đi đi đi, thai phụ xê qua một bên đi! Đừng té ngã mang vận xui đến cho sòng bạc chúng tôi!"

Kiều San bị đẩy suýt chút nữa ngã xuống đất, cũng may Thụ Hoàn kịp thời đuổi tới đỡ nàng ta một phen.

Còn Thụ Hoàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra chỉ thấy Kiều San bị bắt nạt, nằng thuận tay ném cho hai gã mập kia một thỏi bạc, lạnh lùng nói: "Dẫn đường lên trước, đưa vị phu nhân này đến nơi nàng muốn đến."

Đại hán nhận bạc nịnh nọt nói: "Được được, vị phu nhân này muốn đến chỗ nào của sòng bạc chúng tôi?"

Có thể là do nam nhân vừa rồi còn mới hung thần ác sát xoay mặt một cái liền mặt mày hớn hở, Kiều San có chút không thích ứng, vô thức nói cảm ơn Thụ Hoàn, sau đó trên mặt lộ vẻ ưu sầu, "Đa tạ cô nương trượng nghĩa ra tay giúp đỡ, nhưng bạc này tiểu phụ thật sự không có cách nào trả lại..."

"Không sao!"

Thụ Hoàn lắc đầu, đỡ thân thể không tiện đi lại của phu nhân đi theo gã mập vào cửa chính sòng bạc, phía trên có treo rèm vải bông, vén rèm lên

chỉ cảm thấy hơi nóng đập vào mặt, cũng có mùi mồ hôi, mùi hôi chân trộn lẫn vào nhau, Thư Hoàn hơi cau mày có chút muốn ói. Kiều San có thai càng không chịu nổi mùi hôi này, trực tiếp che miệng chạy ra ngoài.

Kiều San chống lên vách tường không ngừng nôn mửa, sắc mặt trắng bệch.

Thư Hoàn chạy theo ra khỏi sòng bạc thấy nàng ta khó chịu bèn khuyên giải: "Bằng không cô về nhà trước đi, tình hình này của cô không thể nào tìm người được đâu!"

"Đa tạ cô nương có lòng tốt, nhưng ta phải tìm cho được Thụ Thôn về nhà để sống những ngày kế tiếp." Kiều San cười gượng, tay vuốt vuốt bụng nói: "Cô nương không cần đi theo ta, bên trong không sạch sẽ."

Thư Hoàn phát hiện khi Kiều San vuốt bụng trên mặt có chút vui mừng, trong lòng nàng khẽ động hỏi, "Cô định dùng đứa bé để kêu hấn về nhà sao?"

"Đúng vậy!" Kiều San bất ngờ nhìn Thư Hoàn một cái, có lẽ là đang kỳ lạ vì sao cô nương này nhanh chóng đoán được tâm tư của mình, nhưng Kiều San như trước giải thích nói, "Hổ dữ không ăn thịt con, Thụ Thôn biết tình hình trong nhà không còn gì để ăn sẽ suy nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng ta, chàng nhất định sẽ ít đánh bài lại, cầm tiền về nhà mua cơm!"

Thư Hoàn há to miệng, định nói tính chó khó đổi không nên trông cậy quá nhiều, nhưng lại không đành lòng phá vỡ một tia hi vọng cuối cùng của một nữ nhân đang mang thai bị phu quân ruồng bỏ, cuối cùng nói khéo, "Hấn ta không phải là người đáng để phó thác chung thân, cô cần phải tìm một người tốt hơn!"

Kiều San ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy bất mãn, kiên định lắc đầu, "Cô nương đừng khuyên nữa, cho dù phu quân có như thế nào thì chàng cũng là phu quân của ta, ta sẽ không làm ra chuyện tro trên hồng hạnh xuất tường này, xin cô nương hãy thu hồi tâm tư này lại."

Có lòng tốt nhưng lại bị coi là lòng lang dạ thú!

Ý nghĩa bị vắn vẹo, Thư Hoàn có loại ảo giác nuốt không trôi, rất ghen.

Kiều San không nhìn vào sắc mặt đối tới đối lui của Thư Hoàn nữa, trực tiếp đi qua rèm vải bông của sông bạc, lần này Kiều San đi vào sớm đã lấy khăn che miệng che mũi, cũng chặn mùi thôi lại.

Trong sông bạc ồn ào, nhiều người chen chúc, bụng Kiều San đã nhô ra cho nên không dám chen chúc với người khác, gần như không tìm được chỗ đặt chân chứ đừng nói chi là tìm người.

Còn trong gian phòng thượng hạng của khách điểm đối diện cửa hàng vải.

Một nam một nữ bên cạnh bàn vẽ mặt ưu sầu.

Lý Nhược Mai không thể nhịn được mà khóc nức nở, "Cậu và mợ cũng ép biểu ca thành thân sao?"

"Ừ!" Tiểu Cảnh Thăng giả vờ phiền não thở dài, tay nắm thành quyền nện vào bàn, "Lệnh của cha mẹ lời của mối mai, biểu muội biết xưa nay huynh nặng hiếu, nhưng không thể nào bỏ được muội, hôm nay quả thật khó cả đôi đường!"

"Muội, biểu ca đừng nóng vội, sẽ có biện pháp vẹn cả đôi đường." Lý Nhược Mai nghe vậy thì tinh thần chán nản, lại giữ vững tinh thần an ủi ngược lại, "Việc cấp bách, biểu ca phải mau chóng nói cho cậu và mợ chuyện của chúng ta, tin rằng cậu mợ sẽ không làm khó biểu ca."

Tiểu Cảnh Thăng trầm nghĩ đương nhiên bọn họ sẽ không làm khó ta, hơn nữa vui còn không kịp, nhưng ta không tìm được tình yêu chân thành thì làm sao? Vì sao biểu muội cứ đau khổ đây đưa không chịu buông tay như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trời quang mây tạnh gần nửa canh giờ, lúc người đi đường nhiều lên lại mưa to không ngớt.

Theo sát vùng lân cận sông bạc phần lớn cũng là nơi vui đùa, không phải nơi dành cho người có cuộc sống đứng đắn có thể đi. Thư Hoàn bị Kiều San phòng như phòng trộm, nói cái gì "không muốn hồng hạnh xuất tường cô nương hãy thu hồi tâm tư này lại" vặn vẹo lời của người khác, hiện tại tâm trạng đi dạo lung tung của Thư Hoàn đã không còn, đương nhiên cũng sẽ không đi đến nơi hỗn loạn như sông bài kia... tránh mưa.

Lúc đi Thư Hoàn không mang theo dù giấy, vì thế dùng áo choàng khoác lên người chạy trong mưa, quyết định lấy tốc độ cực nhanh trở về khách điểm. Nước đọng dưới chân nhiều hơn, khiến người ta không chịu nổi mà phàn nàn thời tiết quỷ quái này không biết phải kéo dài mấy ngày, chuyện ra khỏi trấn hoàn toàn bị trì hoãn.

Bị dính mưa dễ cảm lạnh, ám vệ Lục ẩn thân ở chỗ tối không chần chờ nữa, nhảy lên bật dù giấy trong tay, mưa to rơi tí tách trên thanh trúc phía trên cây dù.

"Oa!" Cả người Thư Hoàn ướt cũng gần hết, thậm chí ám vệ Lục vừa rồi nhất định đứng ở nơi không xa lén nhìn trộm, đợi đến khi nàng ướt như chuột lột mới ra ngoài giả bộ làm người tốt bung dù, ám vệ Lục này đúng là keo kiệt thù dai. Chỉ bỏ đói hần một ngày vậy mà lại dùng khí trời ác liệt tự nhiên như vậy ra tay "báo thù"? Trong lòng Thư Hoàn có chút bất mãn, nhưng lúc dùng đến nô bộc xảo quyệt này, nàng không thể trở mặt dưới trận mưa to, còn phải yếu ớt nói: "Lạnh quá, lạnh quá!"

Chỉ có một cái dù, ám vệ Lục đỡ Thư Hoàn đang dùng ôm hai run rẩy ôm vai đi về phía trước, "Một lát nữa là đến khách sạn rồi, cô kiên trì một chút."

Ám vệ Lục lo cho công chúa có thể bị cảm lạnh hoàn toàn không biết

chuyện hắn nói dối đi sông bạc đã tạo ảnh hưởng đến chút tính phán đoán của Thư Hoàn, từ trước tới nay Thư Hoàn luôn là người dùng phương thức chính diện để đối đãi với hắn, lần này nàng vô thức dùng phương diện tiểu nhân ti tiện để đối đãi, điều này có liên quan đến chuyện ngày hôm nay Thư Hoàn đi sông bạc mở mang kiến thức gặp phải đám người Kiều San.

Ý nghĩ bây giờ của Thư Hoàn là: Buông tay thôi, nam nhân xấu đi sông bài vĩnh viễn nhiều hơn "nam nhân tốt"!

Mặc dù thiên tử cũng có lúc nhìn nhầm, ừm! Âm vệ Lục ở trước mặt này không phải là như vậy sao?

Trước mặt hoàng đế biểu hiện giữ khuôn phép, cũng không làm chuyện trái với quy định, đợi đến lúc Hoàng đế ban hắn cho công chúa đã làm âm vệ rồi, hắn liền giương nanh múa vuốt lộ ra diện mạo thật.

Suốt dọc đường đi đến khách điểm Thư Hoàn đều nghĩ rằng, bị giới thành như con chim ngọc hoàn toàn nín nghẹn rồi.

Lý phủ U thành.

"A!" Tiếng thét chói tai của nữ tử.

Chuyện Lý Nhược Mai hẹn hò với Tiểu Cảnh Thăng ở khách điểm bị bại lộ, sau đó Lý Nhược Mai bị tỷ nữ Lý phủ vác hai cánh tay lên rời khỏi cửa sau của khách điểm.

Trở về Lý phủ, Lý lão gia tát cho Lý Nhược Mai ba tai, mắng to là đề tử* không biết xấu hổ cả ngày vụng trộm với nam nhân không biết ngại!

[* = đồ đĩ (tiếng chửi con gái thời xưa)]

Nếu không có Lý phu nhân mở miệng khuyên bảo, chỉ sợ hôm nay không phải mấy cái tát là có thể giải quyết vấn đề. Nhưng Lý lão gia tức giận, cũng không quan tâm vấn đề mặt mũi, lúc xế chiều mang theo nước mưa đến Tiểu phủ, nói ra toàn bộ chuyện của hai người Lý Nhược Mai và Tiểu Cảnh Thăng không cố kỵ có hôn sự với người khác không biết xấu hổ liên

tục thông đồng với nhau, để người của Tiểu phủ cho lời giải thích, cũng để cho Tiểu Cảnh Thăng bọn họ đừng tiếp dây dưa với người ta nữa, nếu không sẽ cắt đứt quan hệ thân thích của hai phủ!

Vào mấy tháng trước Tiểu phủ đã sớm bắt đầu thu xếp hôn sự cho Tiểu Cảnh Thăng, để hắn đính hôn với thiên kim tiểu thư của một hộ gia đình giàu có khác ở U thành, Tiểu Cảnh Thăng cũng tỏ vẻ khá hài lòng với chuyện đính ước này, cho nên Tiểu lão gia và Tiểu phu nhân có chút khó hiểu khi Lý lão gia đến nhà trở mặt la mắng om sòm giống như một bát phụ*.

(* người đàn bà chanh chua)

Nhất là Tiểu lão gia nghiêm mặt lên nói: "Đều là thân thích mấy chục năm nay, không phải một mình ông nói cắt là có thể cắt, có chuyện thì cứ từ từ nói, nếu như thằng nhóc Tiểu Cảnh Thăng kia làm chuyện gì có lỗi với Nhượng Mai, chuyện này Tiểu phủ cũng sẽ phụ trách!"

"Đừng có ở đó mà nói suông, Tiểu Cảnh Thăng vừa đính hôn với cô nương Phùng gia vừa dây dưa không dứt với Nhượng Mai, chuyện bản thủ này ông đây không muốn nói thêm, bảo con của ông từ nay về sau mở to hai mắt đối nhân xử thế, người nào nên đụng người nào không nên đụng, đừng mang thân chuột gan mèo nữa!" Lý lão gia vốn không tin lời Tiểu lão gia, cho rằng cha con bọn họ đều nói lời ngụy biện.

Chuyện không thể đồng ý, đàm phán không thành rồi.

Lý lão gia tức giận khó trôi trở về Lý phủ.

Tiểu lão gia gọi Tiểu Cảnh Thăng tới sắc mặt không tốt chất vấn, "Thằng nhóc con qua lại với biểu muội con từ lúc nào?"

Tiểu Cảnh Thăng ở trước mặt cha mẹ hắn luôn luôn yếu bóng vía, hai ba câu liền khai ra chuyện, "Tình yêu nam nữ giữa con và biểu muội đã sớm không còn sau khi nhìn thấy Phùng cô nương! Là biểu muội vẫn luôn dây dưa không dứt, con lại không tiện cự tuyệt, nhưng con thật sự không cố ý gạt người, nếu không cũng không sai gã sai vật len lén gọi dưỡng đến khách

điểm!"

"Đồ khốn nạn!" Tiểu lão gia mắng to, nếu không có Tiểu phu nhân ngăn trở, chắc chắn Tiểu Cảnh Thăng sẽ lãnh một gậy dạy dỗ của Tiểu lão gia.

Nhưng Tiểu lão gia cũng chỉ cảnh cáo. Chuyện của con trai, đợi mấy ngày nữa Lý lão gia hết giận sẽ đến Lý phủ nhận lỗi, nếu không thì đuổi hẳn ra khỏi nhà!

Tiểu Cảnh Thăng kêu khổ trong lòng, trên mặt cũng chỉ tạm thời đáp ứng.

Giờ Tý, mưa dầm ngoài cửa sổ không ngừng, tiếng côn trùng ồn ào trong ngày thường đã không còn nghe thấy nữa.

"Đại phu đi thông thả!"

"Được rồi, người cũng mau trở về chăm sóc cô nương kia đi, ta thấy con bé nóng đến nói mê rồi đấy!" Đại phu râu dài mang theo cái hòm thuốc đi ra khỏi khách điểm, tay kia cầm dù giấy bước nhanh trong mưa.

Ám vệ Lục lên lầu đóng cửa phòng lại, đến bên chậu nước giặt khăn nóng đắp lên trán Thư Hoàn.

"Hắc xì! Hắc xì!" Mũi Thư Hoàn ngửa ngửa hắc xì hai cái, nước mũi vừa vọt phun lên mặt ám vệ Lục đi tới đắp khăn nóng cho nàng... Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Thư Hoàn trợn mắt há mồm quả thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào, nhất là ánh mắt sâu xa không nhúc nhích của ám vệ Lục này khiến cho người ta ảo não biết bao.

Ám vệ Lục giữ im lặng không lên tiếng nhặt khăn lông bị Thư Hoàn làm rớt trên mặt đất, thả vào trong nước giặt lần nữa, vắt sạch nước, lần này dùng để lau sạch mặt nạ màu đen của mình. Thư Hoàn nhìn một loạt động tác ghét bỏ của người này, nàng chỉ cảm thấy trong lòng càng khó chịu hơn, khó chịu giống như con cá bị dày vò đặt trên lửa nướng, nàng phải nói chút gì đó để phá vỡ yên tĩnh trong phòng.

"Mưa bên ngoài thật lớn!" Cố ý làm động tác ngó ra ngoài cửa sổ, thật ra

ngoại trừ nghe thấy tiếng ngọn đèn mờ tối ‘tí tách’ ra thì không nghe thấy cái gì cả.

Ám vệ Lục nghe tiếng, động tác bung chậu đẩy cửa dừng lại, "Ừ."

Thư Hoàn nhìn theo bóng lưng của ám vệ Lục hoàn toàn biến mất ở trước cửa phòng buột miệng nói ra, "Người không muốn nói gì với bản công chúa sao!"

"Công chúa miệng vàng!" Lời vừa dứt, một tay của ám vệ Lục từ từ cọ cọ lỗ mũi màu đen.

Ngôn từ và động tác của hắc vôn có tính ám chỉ, Thư Hoàn cố tình coi như nước mũi ban nãy không phun lên mặt hắc cũng không được, quá mất mặt nha!

Thư Hoàn miễn cưỡng tiếp tục giả vờ không biết, nhưng lần này nàng thông minh không chủ động đáp lời, ngoan ngoãn nằm trong chăn đợi uống thuốc.

Trận mưa lúc chiều cực lớn, Thư Hoàn ướt đẫm quần áo đương nhiên không tránh khỏi bị cảm lạnh mà phát sốt.

Ám vệ Lục đi ra ngoài khoảng chừng gần nửa canh giờ, lúc đẩy cửa vào phòng trên tay bung một cái mâm cùng chén thuốc, hắc kéo tấm màn đánh thức Thư Hoàn mơ mơ màng màng dậy uống thuốc.

Lúc nàng đi ngủ cũng không mặc nhiều áo, trong phút chốc Thư Hoàn từ trong chăn ngồi dậy không cẩn thận ngồi lên dây lưng cột trên eo, sau đó nàng nhận lấy chén thuốc trong tay ám vệ Lục uống từng muỗng thuốc, miệng phàn nàn thuốc quá đắng hoàn toàn không biết làn da trên vai đã lộ ra ngoài...

Ám vệ Lục nhìn đi chỗ khác ho khan.

"Sao vậy?" Ngẩng đầu ra khỏi chén thuốc.

"Không!"

"Sao người ho, không phải cũng bị cảm lạnh chứ!"

"Không!"

"Người có thể nói thêm mấy chữ không hả?" Thư Hoàn cảm thấy bầu không khí trong phòng có chút quái dị.

"Được!" Ám vệ Lục đứng dậy khỏi mặt ghế, "Uống thuốc xong thì để chén trên bàn, ta quay về phòng ngủ."

Thư Hoàn nghe xong có chút ghen, qua một hồi lâu, cầm chén thuốc đã uống xong bỏ lên bàn lại kéo lê đôi giày bò đến trên giường, ước chừng một nén nhang thì lâm vào trạng thái ngủ say.

Giờ Sửu, mưa dần dần ngừng, vạn vật đều tĩnh lặng.

Ám vệ Lục một thân một mình ngồi dựa bên giường không chút buồn ngủ, bồ câu đưa tin màu trắng ru rú bên gối gỗ cánh 'phành phạch'.

Nói là ngủ, có lẽ từ lúc ở trong phòng Thư Hoàn trở về, ám vệ Lục vẫn luôn duy trì tư thế ngồi này rất lâu.

Ám vệ Lục suy nghĩ rất nhiều, hôn sự với Lý Nhược Mai được định từ nhỏ hẳn không thể nói đổi ý là đổi ý, như vậy không công bằng với Lý Nhược Mai, nhất là chuyện hủy hôn sẽ rất tổn hại đến đàn gái. Hắn biết từ từ từng chút một, chậm rãi đào khoét đem hình bóng công chúa ra khỏi lòng mình, tựa như thông dung chú ý quan tâm như lúc trước, qua nhiều năm sau hẳn cũng sẽ nước chảy thành sông yêu Lý Nhược Mai - thê tử sau này của hắn.

Nhưng trước đó, mỗi lần nhìn thấy chim bồ câu đưa thư này thì cảm thấy buồn bực làm sao!

Ám vệ Lục có chút giận chó đánh mèo lên con bồ câu đưa tin tức cố gắng về nhà sớm thành thân.

Trong một căn nhà dân bình thường trên trấn Trương gia.

Có một nam một nữ ngồi quanh bàn đã bị gãy một góc, hơn nửa đêm bọn họ lại dưới ánh đèn dầu ăn cơm cũng là lạ, nam nhân vừa đào bới thức ăn vừa phát cáu với nữ nhân bên cạnh, "Khóc khóc khóc! Khóc cái gì mà khóc! Không phải ông đây chỉ tiêu chút tiền người bán thuê hoa sao? Còn đội trời mưa chạy đến sông bạc khiến ông đây mất mặt!"

Đối mặt với sự chỉ trích và mắng chửi, Kiều San yên lặng khóc nức nở, tay vuốt ve bụng, "Nếu như không phải vì Thụ Hoàn cô nương kia, e rằng tối nay không có tiền ăn bữa cơm này!"

Thụ Thôn không có bản lĩnh, nói hăn nghèo không có cơm ăn hăn cũng không thấy tổn thương lòng tự trọng nam nhân gì gì đó, ngược lại không biết xấu hổ nói: "Nữ nhân kia nhiều bạc, sao người không nhân cơ hội đó lấy nhiều chút hả?"

"Chàng..." Kiều San khổ sở rơi lệ, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9

Nước mưa trên mái hiên tí tách.

Sau khi nghỉ ngơi cả đêm, cổ họng Thư Hoàn đã không còn rát nữa, bệnh phong hàn cũng gần khỏi, ngoại trừ thỉnh thoảng không khỏe thì không khác mấy với người bình thường, tiếp tục chú ý một chút đừng để cảm lạnh nữa là được, nhưng còn cần uống mấy ngày thuốc nữa.

Thư Hoàn thử đi dạo mấy vòng trên mặt đất, eo không mỗi chân không đau. Âm vệ Lục bưng chậu nước rửa mặt tối, Thư Hoàn xoay người lại soi gương chải đầu.

Lúc ăn bữa sáng, Thư Hoàn chú ý trên bàn có thêm một đĩa thịt nướng, dùng đũa chọc chọc, "Đây là cái gì?"

"Chim bồ câu nướng!" Âm vệ Lục mặt không đổi sắc, giống như ăn thịt chim bồ câu hán nuôi không hề có chút khó chịu, có lẽ không có cơ hội ăn tươi nuốt sống toàn bộ con bồ câu.

"Khách điểm có bán chim bồ câu nướng hả!" Thư Hoàn vô cùng kinh ngạc, món này mấy khách điểm trước kia đều không có, không nhìn được ăn nhiều một chút. Đang ăn ngon chợt nghe thấy tiểu nhị ở ngoài gõ cửa nói: "Cô nương, dưới lầu có một tiểu phụ nhân mang thai tìm cô!"

Tiểu phụ nhân mang thai? Tìm nàng?

Thư Hoàn cắn đũa suy nghĩ, dường như nàng chỉ miết mỗi Kiều San là thai phụ thì phải? Nếu là ngày thường, có người dám quá đáng với công chúa đại nhân nàng, như vậy lúc qua lại với công chúa đại nhân nàng tuyệt đối không để ý tới đối phương, nhưng lần này nàng nể mặt Kiều San đang mang thai thân thể bất tiện lại bị nam nhân bắt nạt không dám phản kháng, công chúa đại nhân nàng đi xem Kiều San có chuyện gì.

"Bảo phụ nhân kia đợi ở dưới lầu, tính vào tiền ăn của ta!"

"Được!"

Tiểu nhị xuống lầu dựa theo phân phó của Thụ Hoàn nói lại với Kiều San.

Kiều San nghe xong ngược lại không có phản ứng gì đặc biệt, tùy ý tìm một cái bàn ngồi xuống, đêm qua mưa lớn, đường xá lầy lội đi đến khách điểm khiến bụng nàng có chút khó chịu, ngồi trên ghế nghỉ ngơi tốt không gì bằng.

Thụ Thôn vừa nghe tiểu nhị nói Thụ Hoàn mời khách, liền cả lơ phát phơ ngồi xuống bên cạnh bàn, giống như đại gia gõ gõ ngón tay trên bàn, "Mau mang cho ông hai cân thịt bò, một mâm cá hấp, một mâm cá kho tàu, một vò rượu trắng, ngoài ra mang một vài món ăn chiêu bài trong quán đến đây!"

Loại người giả bộ đắc ý này sao tiểu nhị lại chưa gặp qua, sững sờ tại chỗ rất nhanh kịp phản ứng lại, đáp một tiếng liền đi làm theo phân phó, nhưng trong bụng lại đang nói thầm, vị cô nương áo trắng kia nhìn không giống người thường, tại sao lại quen biết với thai phụ và gã lưu manh này?

Kiều San bị Thụ Thôn buộc tìm đến đã thấy khó chịu rồi, hôm nay Thụ Thôn nghe người ta muốn mời khách thì không biết xấu hổ ăn uống thả cửa, đều gọi món đắt tiền, làm nàng nào còn mặt mũi đi nói chuyện với Thụ Hoàn chứ?

"Chàng đủ rồi đấy! Không phải nói đến mượn bạc là về sao? Chàng không thể giữ lại chút mặt mũi hả!"

"Con đàn bà nguoi mới đủ đấy! Ông đây không ăn của nguoi nguoi đau lòng cái rắm! Những kẻ có tiền này sao có thể cảm nhận được sự khổ não của nguoi nghèo chúng ta, ăn của cô ta chút tiền thì đáng là gì hả?" Thụ Thôn ném đĩa, giọng lớn đến mức người ngồi trong mấy khách điểm lân cận cũng nghe thấy, cũng có không ít người len lén nhìn bọn họ xem náo nhiệt.

Trong nháy mắt mặt Kiều San đỏ lên, "chàng chàng" không ngừng, sững sốt

nói không ra nửa câu cãi lại. Cô nương người ta phú quý quả thực không thể nhận thức được vấn đề nghèo khổ, nói như vậy cũng không sai, nhưng vì sao câu này từ trong miệng Thụ Thôn phát ra lại cảm thấy không đúng? Đường như có rất nhiều chỗ khiến người ta kinh hãi!

"Ha ha ha ha ha!" Tiếng cười to đóng chiet phiệt trong khách điểm không phải là ai khác, chính là một vị công tử áo xanh, vị công tử này mày xinh mắt đẹp, cước bộ thản nhiên đi đến trước mặt Kiều San chấp tay nói: "Tại hạ xưng là Hoa Diện công tử, không biết vừa rồi phu nhân nhắc tới vị Thụ Hoàn cô nương kia đang ở đâu?"

Lần đầu tiên có nam tử lễ phép nói chuyện nhỏ nhẹ với mình, Kiều San nhất thời luống cuống, "Nàng ấy, nàng ấy, Thụ Hoàn cô nương nói nàng ấy ở khách điểm này, có việc có thể tới tìm!"

"Này! Người là ai?" Thụ Thôn hiếm khi nhìn thấy thê tử xưa nay quắc mắt trừng mi với mình bày ra vẻ mặt thẹn thùng với người khác, liền vỗ bàn lớn tiếng gắt gỏng hỏi công tử áo xanh.

"Ta sao?" Hoa Diện bình tĩnh cười, "Đã nói, xưng là Hoa Diện!"

"Ta quản người hoa gì mặt trắng gì, cách xa nương tử của ta một chút!" Thụ Thôn cảm thấy trong lòng khó chịu. (diện có nghĩa là mặt)

"Đó là đương nhiên!" Hoa Diện buồn cười lắc đầu, "Khẩu vị của ta xưa nay phức tạp, nhưng đối với phụ nữ có chồng lại không có hứng thú, nhưng ta cũng không thể hùng hổ hỏi han nương tử của người được? Vậy ta thành hạng người gì? Cho dù là lưu manh du côn cũng phải nói tố chất!" Một câu cuối cùng của Hoa Diện rất có ý vị thâm trường.

Mà Thụ Thôn cũng không ngốc, nghe ra người khác đang chửi xiên chửi xỏ mình không có tố chất, hấn lập tức xắn tay áo lên, "Ồi chà chà! Tên mặt trắng nhỏ ngươi muốn ăn đòn phải không?"

Nhìn bên ngoài, quả thực Hoa Diện gầy yếu, kém xa Thụ Thôn mạnh mẽ người cao ngựa lớn, giá trị vũ lực liếc mắt một cái cũng thấy rõ ràng! Nhưng làm người không thể trông mặt mà bắt hình dong không phải sao?

Đặc biệt là đối tượng Hoa Diện có dáng người vô cùng gầy gò mà nói, rất không thích người khác dùng thân thể để chế giễu hấn, ba chữ "mặt trắng nhỏ" quả thật sỉ nhục hấn.

"Sợ? Sao không nói chuyện? Sợ thì rút về nơi nên rút đi!" Thụ Thôn không nhận được đáp án càng lộ vẻ kiêu ngạo, ngẩng cằm vừa vỗ bàn vừa đuổi người đi.

"Cổ nhân nói, có qua có lại mới toại lòng nhau!" Hoa Diện nheo mắt cười nhạt nói.

Thư Hoàn vừa mới đi đến đầu bậc thang nghe thấy, liền quay đầu nhỏ giọng nói với ám vệ Lục: "Người này dường như rất nham hiểm."

Ám vệ Lục lắc đầu, "Hắn nghe thấy."

"Hả???"

Thư Hoàn hỏi xong vô thức nhìn xuống lầu, quả nhiên nhìn thấy công tử áo xanh kia quay đầu mỉm cười với nàng, hấn không kịp đi tìm Thụ Thôn tính sổ lại có thời gian cười nói với nàng, "Nhìn cô nương một thân áo trắng, đôi mắt xinh đẹp, hàm răng trắng tinh, không biết có thể mời cô nương đi du thuyền một chuyến không?"

"Hắn nhìn trúng cô." Khóe môi của ám vệ Lục hơi chạm vào lỗ tai Thư Hoàn, khiến Thư Hoàn đang chuẩn bị đáp ứng Hoa Diện đi du thuyền đột ngột nghẹn trở lại, sửa lời nói: "Đa tạ công tử thịnh mời, nhưng gần đây thân thể không khỏe, sợ quấy rầy hứng thú của công tử."

"Không sao." Hoa Diện tạm thời buông ân oán với Thụ Thôn xuống, đi lên lầu, "Không biết khi nào mới có cơ hội mời cô nương đi?"

"Không có thời gian." Ám vệ Lục cường thế ngăn ở trước người Thư Hoàn, giọng nói bình tĩnh không hề phập phồng, "Cô nương nhà ta thân thể quý giá, không thích hợp ra ngoài, mời vị công tử này lui xa một chút."

Hoa Diện nheo mắt có chút nguy hiểm, "Có phải ngươi muốn cản đường

của ta không?"

Ám vệ Lục không muốn nói chuyện với loại người tự cho mình là siêu phàm, ánh mắt của hắn dừng ở trên người Kiều San hỏi, "Tìm Thư Hoàn cô nương có chuyện gì?"

"Ta..." Kiều San lúng ta lúng túng, chuyện mượn bạc không biết xấu hổ như thế làm sao mà nói ra, nhất là mở miệng với cô nương chỉ mới gặp mặt hai lần.

"Đàn bà bại gia đàn độn đi chết đi!" Thụ Thôn dùng sức Kiều San ra, suýt chút nữa đẩy nàng ta ngã xuống đất, Thụ Thôn không quan tâm bày ra sắc mặt nịnh nọt nói với ám vệ Lục: "Đại gia, nể mặt có chút quen biết, có thể thương chút không?"

"Há!" Thư Hoàn gục ở trên vai ám vệ Lục cười ra tiếng, lua mông ở trên mặt theo tiếng cười run lên một cái, nàng nói: "Lời này do nữ tử nói còn có thể nghe được, thanh niên trai tráng như ngươi bày ra bộ dạng sắc mặt này, thực sự buồn cười!"

Thụ Thôn hai mắt tỏa sáng nhìn Thư Hoàn, muốn tiếp tục khóc than, không ngờ lại bị sự xuất hiện khó hiểu của Hoa Diện cắt ngang.

Xưa nay Hoa Diện nghe tiếng nhìn người, nghe tiếng của cô nương này cảm thấy tuyệt vời, khuôn mặt dưới lua mông nhất định càng mê người hơn, trước đó không lâu hắn còn nói trấn nhỏ này mỹ nữ ít, nhưng lần này thật đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu. Hoa Diện quét mắt nhìn "gã sai vặt áo đen" khiến người ta chướng mắt, rồi hướng về phía Thư Hoàn nho nhã lễ độ nói: "Cô nương, tại hạ mới tới trấn này không lâu, không mấy quen thuộc với trấn, không biết cô nương có thể mang tại hạ đi dạo bốn phía được không?"

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Lưu phủ.

Giải trí ngày thường của Lưu phu nhân không nhiều lắm, ngoại trừ họp mặt cùng các phu nhân ở vùng lân cận thì thời gian còn lại phần lớn là chăm sóc hoa hoa cỏ cỏ trong viện.

Sau cơn mưa không khí ươn ướt, mùi mấy chim bồ câu vây quanh Lưu phu nhân.

Lưu phu nhân rắc gạo kê trong lòng bàn tay xuống, hỏi tỳ nữ đang nhỏ cỏ bên cạnh, "Chim bồ câu của thiếu gia đâu?"

"Hồi phu nhân, con bồ câu đó đưa tin cho công tử vẫn chưa trở lại!" Tỳ nữ thả công việc trong tay ra, hơi khom người trả lời.

Lưu phu nhân nhíu mày, "Thằng bé Chỉ Hàn này hẳn đã nhận được tin, vì sao không thả bồ câu quay về?"

"Có thể chung quanh đây có mưa, trì hoãn đường bay của chim bồ câu!" Tỳ nữ nhặt cỏ nói.

Lưu phu nhân gật đầu trở về phòng uống trà.

Lưu phu nhân không suy nghĩ nhiều, tuyệt đối sẽ không ngờ con trai của bà trong lúc nổi giận đã nướng bồ câu ăn.

Nhắc đến ăn bồ câu, bây giờ Thư Hoàn vẫn còn thấy hương ở trong miệng, đối với Hoa Diễm không biết từ đâu xuất hiện dây dưa không dứt càng cảm thấy mất kiên nhẫn.

Ám vệ Lục nhìn ra Thư Hoàn không vui, liền đứng ra ngăn tiền lần nữa nói: "Đi ra ngoài du ngoạn cùng người không biết đường không biết tên húy không biết phủ đệ, chuyện này không phù hợp với quy củ cô nương nhà ta,

kính xin vị công tử này thứ lỗi."

"Khá khen cho một câu thứ lỗi!" Hoa Diện âm tình bất định.

Thư Hoàn yên lặng âm thầm giơ ngón tay cái lên với ám vệ Lục, còn phối hợp với giả bộ chóng mặt.

"Sao vậy?" Ám vệ Lục đỡ lấy Thư Hoàn bỗng nhiên sắp té xỉu.

"Đau đầu." Thư Hoàn chớp chớp mắt, nắm lấy tay áo ám vệ Lục, "Có lời gì thì để Kiều San lên phòng trên lầu nói đi."

Dưới lầu quá nhiều người râu ria.

Dưới lầu có rất nhiều người xem náo nhiệt.

Không muốn làm con khi giờ trò đi thẳng lên lầu.

Chỉ có Hoa Diện bị từ chối ngoài cửa, ai biết hẳn là người nào chứ?

Nhiều lần bị cự tuyệt, Hoa Diện lén cắn răng, đánh chủ ý lên người Kiều San đi theo Thư Hoàn lên lầu.

Phòng trên lầu.

Thư Hoàn dựa vào cạnh bàn, làm ra thủ thế xin mời. Kiều San mất tự nhiên lắc đầu, tỏ vẻ không cần ngồi. Thụ Thôn lại không quản nhiều như vậy, đứng đặc ngồi xuống ghế, trên miệng còn nói: "Người có tiền ở phòng thượng đẳng không giống với người bình thường, chắc chắn, giường lớn quá ha ha!"

Ám vệ Lục nghe xong trực tiếp bẻ gãy một cánh tay của hắn.

"A!" Kiều San không ngờ nam nhân mang mặt nạ màu đen kia đột nhiên không nói lý lẽ đã đánh người, nàng cất giọng thét lên, gắt gỏng hỏi nói: "Sao ngươi lại đánh người! Thư Hoàn cô nuôi dưỡng gã sai vật không nghe lời vậy sao!"

Ngón tay Thư Hoàn cọ cọ mũi, giương mắt nhìn ám vệ Lục, chờ hấn giải thích.

"Hắn đang đùa giỡn cô." Ám vệ Lục đánh ngất xiu Thụ Thôn kêu thảm thiết không ngừng chửi bới không dứt.

Thư Hoàn giật mình, lại nhìn sang Kiều San bĩu môi, "Cô cũng nghe thấy rồi đấy!"

Kiều San không lên tiếng.

Bầu không khí trong phòng có chút áp lực.

Thư Hoàn hắt xì một cái.

Hắt xì luôn khiến người ta liên tưởng đến hồi ức không tốt, Thư Hoàn không được tự nhiên liếc nhìn ám vệ Lục, tiếp nhận áo choàng hấn đưa tới khoác lên.

Bình tĩnh luôn cần phải có người đến phá vỡ.

Làm khách mời người ta, trong lòng nén giận còn phải mượn bạc, có ý mở miệng lại ngượng ngùng, làm chủ phòng ắt hẳn phải mở miệng trước nhĩ.

"Cô tính mượn bao nhiêu?"

"Cái gì?" Kiều San không thể phản ứng kịp.

Thư Hoàn dừng một chút nói tiếp, "Ta có thể tạm thời cho cô mượn năm lượng bạc, lúc nào cô có thì trả lại."

Trong lòng Kiều San ngổn ngang trăm mối, sáng nay Thụ Thôn còn uy hiếp nói nếu không đi tìm Thư Hoàn vay tiền hấn sẽ hưu nạng, ngay cả đứa bé trong bụng của nàng cũng không cần.

Kiều San không có cách nào nghĩ ra không có trượng phu Thụ Thôn này,

một mình nàng mang thai làm sao mà sống, cho nên chuyện vay tiền hôm nay là nàng bị bức bách.

Yên lặng khóc nức nở, Kiều San đáp, "Cảm ơn!"

"Không cần!" Thư Hoàn lắc đầu. Mặc dù nữ nhân thành thật hèn yếu, cũng chường mắt nam nhân chơi bời lêu lổng ăn nhậu đi điếm cờ bạc, nhưng làm công chúa của nước Đại Ngu, dù sao nàng vẫn không đến mức trơ mắt nhìn con dân của mình chịu đói mà không ra tay cứu giúp.

Thư Hoàn không thiếu bạc, một thai phụ là chuyện thuận tay.

Một chậu nước lạnh giội xuống đầu Thụ Thôn.

"Con mẹ nó ai giội nước ông!"

Thụ Thôn lau nước trên mặt, mở mắt liền mắng, sau đó phản ứng kịp ai u kêu đau.

Thư Hoàn không thích nhìn tên côn đồ trước mắt mắng trời mắng đất, làm một ánh mắt ra hiệu cho ám vệ Lục.

Nước mưa ở U thành nhiều hơn những trấn khác.

Lý phủ.

Thừa dịp trời mưa Lý Nhượng Mai lén ra ngoài bị Lý lão gia phái người bắt trở về.

Toàn thân Lý Nhượng Mai ướt đẫm đánh nhau với đám tỳ nữ bắt nàng, trong miệng không ngừng hỏi, "Vì sao, vì sao không cho con và biểu ca ở chung một chỗ, vì sao vì sao!"

"Đồ nghịch nữ!" Lý lão gia tức giận đến mức mắng to, chỉ vào mũi nàng rống lên, "Biểu ca cái rắm, tên khốn đó sớm đã dính hôn với cô nương Phùng gia rồi, ngươi còn lưu luyến không rời cái rắm, Tiểu Cảnh Thăng chỉ chọc ngươi mà thôi!"

Lý Nhượng Mai dùng sức lắc đầu, ở trong phòng vừa khóc vừa nháo, hoàn toàn không tin Tiểu Cảnh Thăng sớm đã mất hứng với nàng, trí nhớ của nàng còn dừng ở hình ảnh tuyệt vời của hai người.

Lý lão gia tức giận, bất chấp sự ngăn cản của Lý phu nhân, trực tiếp sai người nhốt con gái không biết tốt xấu này vào phòng củi.

"Biểu ca, biểu ca, tại sao huynh không đến thăm muội, tại sao không đến giải thích với cha mẹ muội, tất cả mọi người đều lừa gạt ta..."

Chuột ở phòng củi nhiều đến mức ban đêm trực tiếp đánh nhau, Lý Nhượng Mai bị hù sợ thét lên.

Trời càng lúc càng tối, Lý Nhượng Mai chỉ lo trốn chuột ngược lại không đau lòng bao nhiêu.

Vén màn lên.

Thư Hoàn nhớ đến chuyện lúc sáng ám vệ Lục dùng môi chạm nhẹ vài lỗ tai của mình không khỏi lăn qua lăn lại trên giường, kéo tay áo ám vệ Lục không cho đi.

"Nói buổi tối có chim bồ câu nướng ăn, tại sao không có hả!"

Bởi vì mẹ ta không dùng bồ câu gửi tin cho ta!

Ám vệ Lục kéo tay áo xoa xoa mi tâm, "Hết rồi."

"Không tin!"

"Bồ câu nuôi trong nhà, không có nhiều." Ám vệ Lục dịch góc chăn.

"Nuôi trong nhà? Ai nuôi?"

"Mẹ ta." Ám vệ Lục quyết định nhân cơ hội này nói ra tất cả, "Trong nhà dùng bồ câu đưa tin, bảo ta mau chóng về nhà kết hôn."

Thư Hoàn sừng sốt trợn tròn mắt, cố làm ra giọng điệu thoải mái, "Không tin!"

Ám vệ Lục trầm mặc, lại khẽ cười nói: "Công chúa, thuộc hạ đã hai mươi ba rồi, hôn sự đã được định từ sớm, nhưng vẫn luôn không có cơ hội nhắc tới nên cô cũng không hiểu rõ."

Thư Hoàn ảo não cào tóc, tại sao lại bị kẻ khác chiếm dụng trước rồi? Hôn nhân được hai gia đình định sẵn từ nhỏ gì gì đó thật đáng ghét! "Đối phương là ai?"

"Công chúa rất tò mò sao?" Ám vệ Lục bất ngờ nhú mày, hấn cho rằng Thư Hoàn không thích nghe chuyện nhảm chán.

"Đúng vậy, rất tò mò, nói ta nghe xem!" Trong lòng Thư Hoàn cũng sắp khổ sở thương tâm đến chết rồi, nhưng vì không muốn ám vệ Lục nhìn ra điều gì, nàng ra sức trợn tròn mắt giọng điệu nhẹ nhàng, "Thê tử của người nhất định rất đẹp nhỉ!"

"Ừ."

Khen ngợi tình địch xinh đẹp gì đó chỉ là ra vẻ! Hứ, ngụy quân tử!

"Có thể xứng đôi với ám vệ Lục, chắc là đại mỹ nhân, hì hì!"

"Ừ."

"Đừng chỉ lo ừ à như thế, mau nói chuyện của nàng ấy đi!" Thật ra không hề muốn nghe, Thư Hoàn là nhân vật điển hình nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Ừ." Ám vệ Lục nâng mí mắt lên, vươn tay vuốt vuốt nơi trái tim, chậm rãi mở miệng, "Hoa sen mới nở chính là nói nàng."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó?" Ám vệ Lục thấy Thư Hoàn cảm xúc dâng trào, liền buông tay

đang xoa ngực xuống nói, "Ta thích nàng, cho dù là xấu xí, cũng thích."

"Vậy nàng ấy thật đúng là hạnh phúc!"

Cười gượng hai tiếng, Thư Hoàn rúc đầu vào vào trong chăn.

Để người mình mơ ước nói thích nữ nhân khác, đầu óc nàng nhất định là bị nhúm nước rồi.

Có lẽ ám vệ Lục nói càng nhiều, nàng càng buộc mình buông tay nhỉ? Đúng không? Ám vệ Lục người ta đã có vị hôn thê, nàng tiếp tục đi theo dính vào ra thể thống gì chứ!

Thư Hoàn cảm thấy mình rất biết làm người, nhất định ám vệ Lục không thích nàng tiếp tục mò mẫm dây dưa, nàng thức thối vì mình cảm thấy mừng thầm.

Muộn thế này rồi, nên để nam nhân đã có vị hôn thê trở về phòng ngủ thôi!

"Ta, ta mệt!" Thư Hoàn ngáp một cái.

Ám vệ Lục gật đầu, "Vậy ngày mai thuộc hạ quay về U thành được không?"

"Được! Cho người nghỉ hai tháng, tùy người chơi thể nào thì chơi!" Thư Hoàn ra vẻ hào phóng khoát tay

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Trời mưa mấy ngày liên tiếp, sao trên bầu trời đêm không nhiều lắm.

Thư Hoàn đi ra khỏi nhà xí, nếu không phải bụng không thoải mái, nàng cũng không có thói quen nửa đêm đi nhà xí, lần này đi vệ sinh lúc nửa đêm thật quá khổ sở rồi. Ám vệ Lục bị nàng xem thành vật trong bàn tay nhiều năm qua đã vị hôn thê rồi? Hôn sự được định từ bé? Ông trời, lòng ta gần như tan vỡ rồi!

Người ngủ không yên, đành phải đến nhà xí đi bộ một vòng.

Gió đêm hơi lớn, Thư Hoàn ho khan mấy tiếng.

"Tại sao ra ngoài không mặc nhiều áo một chút?" Ám vệ Lục lặng lẽ đi theo cởi áo khoác của mình khoác lên người nàng.

Thư Hoàn sờ sờ quần áo màu đen thuộc về ám vệ Lục cảm thấy không được tự nhiên, có lẽ từ nay về sau nam nhân này sẽ thuộc về người khác, quan tâm đến những nữ nhân khác, ngoại trừ chua chát còn có khó chịu. Nàng muốn ám vệ Lục ân cần, nhưng không muốn ám vệ Lục quan tâm cẩn thận với người khác!

Đi kèm với đầu óc rõ ràng là đau xót như dâng trào.

"Ta quay về phòng ngủ đây!" Thư Hoàn cười hì hì vỗ vỗ vai ám vệ Lục.

"Được!"

Thư Hoàn chui vào trong chăn, nàng có một loại xúc động muốn khóc, sau đó tạm biệt quá khứ, bắt đầu lần nữa. Nhưng nàng không dám, bởi vì lỗi tại ám vệ Lục vô cùng nhạy, nghe thấy nàng khóc nhất định sẽ rất kỳ lạ.

Hôm nay thật đúng là ngày công chúa đại nhân chịu khổ!

Ngủ thôi!

Một con dê hai con dê ba con dê... một trăm năm mươi con dê, một trăm năm một con dê, một trăm năm hai con dê...

Ở trong một căn nhà dân bình thường trên trấn Trương gia, hai nam một nữ đang làm một giao dịch.

Bên cạnh một cái bàn bị gãy một góc, Thụ Thôn một tay gặm đùi gà, cười nheo mắt miệng đầy dầu mỡ nói, "Nói hay lắm nói hay lắm, Kiều San và nữ nhân Thư Hoàn kia có quan hệ vô cùng tốt, Thư Hoàn không thể không để ý đến đạo lý, chuyện đi du thuyền người cứ yên tâm, không có Kiều San làm không được!"

"Vậy thì đa tạ!" Hoa Diện nho nhã cảm ơn, lại thả mấy thỏi bạc trên bàn.

Mắt Thụ Thôn nhìn chăm chăm vào bạc, bạc đánh bài mấy tháng tới có rồi, hẳn lại càng phát ngôn bừa bãi, "Huynh đệ người yên tâm, Thụ Thôn ta xưa nay vì huynh đệ mà không tiếc cả mạng sống, nếu nữ nhân Thư Hoàn kia không biết suy xét không chịu đi cùng với người, ta sẽ trói nàng thả trên giường người!"

"Không cần thô lỗ như vậy!" Hoa Diện thu chiết phiến lại không đồng ý nói, "Để Kiều phu nhân giúp đỡ thay mặt mời đã có chút không ổn rồi, người không biết còn tưởng rằng ta ham muốn sắc đẹp, thật ra ta càng để ý đến tài đức của một cô nương hơn!"

"Đúng đúng! Hoa huynh nói rất có lý, đến nào, hai huynh đệ chúng ta tiếp tục uống vài chén!" Thụ Thôn xưng huynh gọi đệ, một lòng một dạ quyết định lừa bạc từ tay Hoa Diện. Còn Kiều San sau lưng hai người, đối với chuyện thông đồng làm bậy lừa gạt Thư Hoàn cũng có chút lắc lư bất định, nàng không muốn như vậy, nhưng có điều chỉ cần tìm Thư Hoàn đi ra ngoài là có thể có rất nhiều bạc, nàng lại không cam lòng bạc trắng tới tay còn để mất.

Kiều San vuốt vuốt bụng lâm vào rồi rắm.

Đợi đưa Hoa Diện đi, Thụ Thôn cất bạc xong phun một ngụm nước bọt trên mặt đất, "Trò quái gì vậy chứ! Muốn chơi nữ nhân còn muốn giả bộ làm người tốt, mặt người dạ thú!"

"Nhận bạc của người khác, quay đầu chàng liền mất, cũng đâu có đạo đức gì tốt!"

"Ồi chao! Con đàn bà này phát cáu đúng không? Ba ngày không đánh người, người đã muốn leo tường dỡ ngói rồi hả?" Thụ Thôn trừng mắt, vươn tay đẩy Kiều San, "Ta nói cho người biết, đừng trông thấy mặt trắng nhỏ mà động lòng riêng, người sống là người nhà họ Thụ, người chết cũng là quỷ nhà họ Thụ!"

Kiều San bụng cao suýt chút nữa bị đẩy ngã, nàng vịn vách tường đỏ hộc mắt, "Rõ ràng là chàng không đúng!"

"Ông đây nói một người dám nói hai?"

"Không dám!" Kiều San vừa khóc vừa đi vào nhà, nếu không thuận theo ý của Thụ Thôn, e rằng mấy tháng tiếp theo nàng sẽ không có lấy một ngày tốt lành.

Vàng trắng sáng chậm rãi biến mất.

Ánh mặt trời nóng cay.

Cửa thành thị trấn Trương gia người đến người đi.

Trời mưa không ngừng chặn không ít đường đi của người đi đường, lúc này sắc trời không để gì hoàn toàn trời quang mây tạnh, người đi qua đi lại cửa thành lập tức nhiều hơn bình thường.

Thư Hoàn đứng yên ở trước cửa thành phát tay, đưa mắt nhìn bóng lưng ám vệ Lục dần dần biến mất trong đám người.

Tối hôm qua đã đáp ứng ngày hôm nay để ám vệ Lục quay lại U thành!

Theo lý mà nói khi thuộc hạ về nhà thành thân, làm chủ tử ít nhiều cũng phải có chút bày tỏ. Cho nên trước khi ám vệ Lục đi, Thư Hoàn tặng hẳn một chút bạc. Mặc dù Thư Hoàn có lòng tặng vòng tay trâm cài bông tai hoặc là một nhúm tóc, nhưng những cái đó có tính ám hiệu quá mạnh mẽ, khụ!

Nếu không thể ở cùng một chỗ, còn không chịu cô đơn đi đùa giỡn vậy cũng quá tệ rồi!

Thư Hoàn dùng sức lắc đầu ném bực bội đi.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, khiến người ta quên nói chuyện sắp rời khỏi thị trấn Trương gia.

Trở lại khách điểm Thư Hoàn liền thu dọn đồ nửa trang, quyết định đến nơi khác chơi. Nhưng nàng vừa mới xuống lầu thì bị Kiều San xấu hổ tìm tới lần nữa.

Thư Hoàn có chút nhức đầu nâng trán, chẳng lẽ mặt của mình rất hòa ái dễ gần nên mới hấp dẫn người ta hết lần này tới lần khác đến cầu giúp đỡ? Nhìn nàng rất giống người tốt sao? Nàng chỉ là một tên trộm thông minh chút mà thôi!

Kiều San không chú ý đến bao đồ trên vai Thư Hoàn, chỉ lo cười tươi nói, "Ở nhà ta có làm nhiều món ăn, không biết Thư Hoàn cô nương có thời gian đến ăn không?"

"Không rảnh!" Thư Hoàn nhìn Kiều San gượng cười cho qua chuyện, cần gì chứ? "Đừng cảm tạ ta, ta sắp rời khỏi thị trấn Trương gia rồi!"

Kiều San sững sờ, lúc này mới chú ý tới bao đồ trên vai nàng, không khỏi nghĩ thầm chẳng lẽ số bạc này không cần trả lại? Lại không hiểu nói: "Hoàn cảnh nơi này rất tốt, vì sao cô nương muốn rời đi?"

"Trên trấn Trương gia có hái hoa tặc lảng vảng!" Thư Hoàn nghĩ lại phát sợ nhấn mạnh nói: "Ta từ U thành trốn đến đây, nghe nói hái hoa tặc đã đến trên trấn Trương gia, ta phải đi nhanh, khả khả! Hơn nữa quả thực ta cũng

đã ăn no rồi!"

Kiều San cười gượng, nàng không muốn Thư Hoàn dứt khoát rời đi. Cầm bạc của Hoa Diện, Kiều San nhận ủy thác của người ta, nếu như không thể mang Thư Hoàn đi du thuyền vẫn không thể để người ta rời đi, Hoa Diện này nhất định sẽ trở mặt lấy lại bạc, Thụ Thôn cũng sẽ vì không có bạc dùng mà bức mình đánh người, mặc dù nàng đang mang thai cũng không có cách nào tránh được Thụ Thôn động thủ.

Tâm tư Kiều San quay nhanh bất định, Thư Hoàn nâng tay chào tạm biệt, mắt thấy bóng lưng Thư Hoàn sắp biến mất ở đầu bậc thang, dưới tình thế cấp bách Kiều San há miệng kêu đau, "Thư Hoàn, Thư Hoàn, đau bụng, đau quá..."

Bên trái khách điếm có một tiệm thuốc.

Thư Hoàn vô cùng lo lắng đưa Kiều San đi xem đại phu.

Nhớ trước kia ám vệ Lục có đến đây mua thuốc mỡ dẫn gân cốt cho nàng thì phải?

Thư Hoàn quan sát xung quanh tiệm thuốc, ký ức ngày trước hiện lên trong lòng, trước đây không cảm thấy sẵn sóc như vậy là điều gì, chỉ biết đây là chuyện nên làm, hiện tại nhớ lại khó tránh khỏi có chút mâu thuẫn, thật sự là ứng với câu 'mất đi mới hiểu được quý trọng'! Nàng đường đường là công chúa cũng trở nên ngu ngốc rồi hả? Suy nghĩ này khiến Thư Hoàn có chút ghen, nhanh chóng chuyển tâm nghe đại phu nói tình hình của Kiều San như thế nào.

Thì ra lúc Kiều San chưa mang thai thân thể đã kém, cộng thêm cả ngày tức giận với Thụ Thôn không biết điều, thai nhi đã có hiện tượng bất ổn, cũng may sớm đến khám, nếu không đứa nhỏ này có thể sẽ mất trong lúc bất tri bất giác.

Đại phu kê một đơn thuốc an thần giữ thai, Thư Hoàn mang theo gói thuốc đỡ Kiều San đi đứng bất tiện ra khỏi tiệm thuốc.

Thư Hoàn ngẩng đầu nhìn trời một cái, mọi việc trước mắt phụ nữ có thai là lớn nhất, nàng chủ động mở miệng nói: "Ta đưa cô về nhà, không phải vừa rồi cô nói muốn mời ta đến nhà ăn cơm sao, ta tiện đường đi qua ngồi một chút cũng được!"

"Ừ!" Kiều San dựa vào người Thư Hoàn, tâm tình có chút không phấn chấn. Lợi dụng sự lương thiện của người ta để đạt được mục đích không thể cho ai biết, Kiều San muốn che mặt khóc nức nở, vì sự gian trá của mình, cũng vì đứa nhỏ trong bụng mà, vậy mà thật sự có vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Từ thị trấn Trương gia đến U thành nếu ra roi thúc ngựa thì nửa ngày là có thể đến.

Hoàng hôn.

Ám vệ Lục dắt dây cương ngựa đi vào thành, trên đường đi hắn đã đổi quần áo thành Lưu Chỉ Hàn, hắn mặt mày tuấn tú, hấp dẫn không ít cô nương dừng bước ven đường ghé mắt nhìn.

Trước cửa chính Lưu phủ có gã sai vặt vội vàng tiến đến báo tin cho Lưu lão gia, "Lão gia lão gia, công tử đã về rồi!"

Lưu lão gia đang khoa tay múa chân với Lưu phu nhân, nói mình ngày đó ra sao thế nào, có thể kiếm được bao nhiêu bạc, đến lúc đó lại mua một đại trạch viện có hồ sen. Lưu phu nhân cười mà không nói, chuyện đại trạch viện này không biết Lưu lão gia nhắc tới bao nhiêu lần rồi, trong nhà cũng đã sớm có bạc mua.

"Cha, mẹ, con về rồi!" Lưu Chỉ Hàn đi vào Lưu phủ chuyện thứ nhất là vấn an nhị lão trong phủ.

"Sớm như vậy à, mẹ còn tưởng rằng con sẽ kéo dài đến ngày thành thân chứ!" Lưu mẫu liếc nhìn con trai của mình một cái, sau khi phàn nàn xong mới bắt đầu hỏi han ân cần như lệ thường.

"Con khỏe lắm." Lưu Chỉ Hàn không muốn nói đến mình quá nhiều, âm thầm lái sang chuyện khác, "Khi nào thành thân?"

"Mười sáu tháng sau!" Lưu lão gia vuốt vuốt chòm râu, cười nheo mắt nói: "Nhạc phụ Lý Đại Xương của con đáp ứng cho Lý Nhược Mai hai trăm mẫu ruộng đồng hơn mười gian cửa hàng làm hồi môn!"

Của hồi môn đàn gái nhiều, đàn trai cũng có mặt mũi.

Nhưng Lưu Chỉ Hàn không vui ngược lại nhú mày.

Thông thường mà nói, danh tiếng thiên kim gia đình giàu có ở U thành đã đủ thể diện, không cần thêm quá nhiều của hồi môn, như vậy không chỉ không có hiệu quả thêm hoa trên gấm (đã đẹp lại càng đẹp thêm, đã vui mừng lại vui mừng hơn nữa), ngược lại làm cho người ta hoài nghi, chẳng lẽ Lý phủ đang ám hiệu trá hình Lý Nhược Mai Lý phủ có địa vị cao ở Lưu phủ, mặc dù lập gia đình ai cũng không thể tùy tiện chửi mắng?

Lưu Chỉ Hàn nhìn mẹ hấn một cái, tư thái dịu dàng hào phóng bộ dáng chất phát hiện lành hoàn toàn không giống mẹ chồng có thể bắt nạt con dâu. Lý phủ này lại vì Lý Nhược Mai làm đệm địa vị gì ở Lưu phủ? Một khi đã đến Lưu phủ, Lưu Chỉ Hàn hấn sẽ không yêu thương thể tử của mình?

Trong đầu hiện lên chuyện Tiểu Cảnh Thăng từng nhiều lần khen ngợi Lý Nhược Mai, Chỉ Hàn như có điều suy nghĩ.

Trước kia không tận lực đi thăm dò mọi chuyện, hiện tại có thể để trên mặt bàn rồi.

Sự tình trọng đại, Lưu Chỉ Hàn không muốn sau này trong phủ truyền ra lời ong tiếng ve gì, hấn quyết định tự mình đi Lý phủ một chuyến, chào hỏi một tiếng với Lưu lão gia Lưu phu nhân, hấn xoay người ra khỏi nhà.

Chim đầu cành líu ríu kêu.

Sắc màu trời chiều xa vời càng thêm tươi đẹp.

Nhà Kiều San ở trong hẻm nhỏ rất vắng vẻ trên Trương gia.

Thư Hoàn đỡ nữ nhân mang thai đi vào tiểu viện sạch sẽ, chỉ vào con gà mái nhỏ trong viện hỏi, "Mỗi ngày chúng nó đều đẻ trứng sao?"

"Nếu như thời tiết ấm áp thì đúng vậy!"

"Vậy ta muốn ăn trứng chiên!" Thư Hoàn đề Kiều San ngồi xuống ghé nghỉ

ngôi, "Đề ta làm cơm tối cho!"

"Cái này..." Kiều San vội vã ngăn cản, "Ta đã làm xong đề ở trong nồi rồi. Cũng có trứng chiên, lúc này chỉ làm phiền Thư Hoàn cô nướng bung lên bàn là được rồi!"

"Được!" Không cần công chúa đại nhân nàng tự mình ra tay nấu ăn đỡ phải phiền toái cũng được.

Thư Hoàn xoay người tiến vào nhà bếp, suy tính xem ăn cơm xong trở về khách điểm tiếp tục ở một đêm, sáng mai ra khỏi thành. Mà nàng không biết khi nàng vào nhà bếp bung thức không bao lâu, Kiều San đã cùng hai nam nhân đột nhiên từ trong phòng đi ra nói chuyện giao dịch.

Tiền tài mua bán, cho dù ngay từ đầu thực sự có chút bất đắc dĩ, một khi dính vào lại không thể tự thoát khỏi, dần dần đánh mất tư tưởng ban đầu.

"Kiều San cô làm trứng chiên thơm quá, con cá này cũng..." Thư Hoàn nói được một nửa, hai đĩa thức ăn trên tay suýt chút bữa bị rớt xuống đất vì nhìn thấy sự xuất hiện khó hiểu của Thụ Thôn và Hoa Diện. Thụ Thôn không đi đến sòng bài chơi đã đủ thấy kỳ lạ rồi, Hoa Diện không quen biết với bọn họ chạy tới nhà Kiều San làm gì?

"Thật khéo, cô nướng cũng tới làm khách?" Hoa Diện vầy vầy chiết phiền trong tay cười híp mắt hỏi.

"Không phải!" Thư Hoàn lắc đầu, bung đĩa thức ăn đặt lên bàn, "Nếu trong nhà đã có người, vậy cũng không cần ta đến chăm sóc nữa, ta đi về trước."

"Nếu đã đến rồi cần gì đi vội như vậy!" Kiều San làm như không phát hiện ánh mắt ra hiệu của Hoa Diện, cúi đầu giữ im lặng, Hoa Diện cũng không tức giận, tự mình đi chần ở trước cửa, "Thức ăn Kiều phu nhân làm rất ngon, Thư Hoàn cô nướng không thể không nể mặt mà rời đi như thế chứ?"

Thư Hoàn đoán được nam nhân xưng là "Hoa Diện" này rắc tâm làm loạn, không thể giao tiếp với hắn quá nhiều, vì vậy ngáp một cái nói: "No rồi, không muốn ăn, muốn ngủ!"

Đối với loại người dùng mảnh khoé mua bán gian xảo lại tự cho là tiêu sái này Thư Hoàn cực kỳ phiền, nhất là chuyện phát sinh sau đó khi bị Kiều San Thụ Thôn cùng Hoa Diện cấu kết lừa gạt người đi tới làm khách.

Lòng người không nên rắn nuốt voi.

Kiều San và Thụ Thôn bị vàng bạc thu mua.

Tiểu viện này là nơi tràn ngập tiền tài mua bán lương tâm... Thư Hoàn có chút buồn nôn!

Xưa nay Hoa Diện đối với người đẹp đều dùng thái độ tất phải lấy được, cho nên hắn không tức giận chút nào, bị từ chối cũng làm như không nghe thấy, một mực nói mình rất không tệ rất đúng đắn.

Ngón tay Thư Hoàn cọ cọ mũi, lần đầu tiên nhận thức cảm giác tức giận không có ám vệ Lục ở bên cạnh không có cách nào đánh tên lưu manh này một trận được.

Trong một viện bốn người, ba người một nhóm, còn dư lại một người ở trên địa bàn của người khác quyền phát biểu không nhiều lắm!

Vì để không âm ỉ bị giam ở trong ổ kẻ xấu, Thư Hoàn miễn cưỡng dưới ánh mắt như hổ rình mồi của Hoa Diện, cái nhìn của Thụ Thôn và ánh mắt áy náy của Kiều San ăn hết cái trứng chiên.

Được rồi! Ăn xong trứng chiên Thư Hoàn quay đầu bước đi!

Hoa Diện làm đuôi cũng đi theo~

Làm sao có thể chạy thoát khỏi tên sắc quỷ này đã trở thành việc cấp bách của Thư Hoàn, nhất là sắc quỷ kia còn biết chút võ công?

Còn Thư Hoàn đương nhiên cũng biết Hoa Diện tạm thời không dùng sức mạnh là đang cố kỵ ám vệ Lục, nếu chuyện ám vệ Lục rời đi bị Hoa Diện biết, Thư Hoàn cảm thấy lúc này mình nên lo lắng cho trình tiết của mình.

Vàng trắng trên trời tròn vắng vật.

Dưới ánh trăng có một bóng người rơi xuống nóc phòng nào đó của Lý phủ.

Điều tra chuyện không muốn người khác biết, dùng phương thức quang minh chính đại không bằng nửa đêm lén la lén lút.

Lưu Chỉ Hàn thay quần áo ám vệ Lục, đêm đến dò xét Lý phủ.

Lý phủ to lớn đương nhiên không dễ tìm phòng của Lý Nhược Mai như vậy, nhưng Lưu Chỉ Hàn có thể đi theo sau lưng mây tỳ nữ.

Nếu quan hệ của Lý Nhược Mai và Tiểu Cảnh Thăng sâu đậm, biết tháng sau mình phải gả cho Lưu Chỉ Hàn, tất nhiên Lý Nhược Mai sẽ nóng ruột, cũng chưa hẳn nửa đêm bí mật gặp Cảnh Thăng kể lể tâm sự lẫn nhau.

Lưu Chỉ Hàn biết mình tới chậm, có một số việc nếu có thật thì đã sớm nên xảy ra, còn chuyện hiện tại hẳn cần làm là tìm manh mối trên người Lý Nhược Mai.

Trong lòng Lưu Chỉ Hàn có chút phức tạp, tức giận hoặc mong đợi rất khó diễn tả bằng lời.

Nếu tức giận, có lẽ là tôn nghiêm của nam nhân đang tác quái;

Nếu mong đợi, sẽ tiếp tục mong nhớ công chúa đại nhân... A?

Ánh trăng mờ lung.

Lưu Chỉ Hàn hít sâu một hơi lắc đầu, tâm tư này coi như là ăn chén nhìn nồi sao... Phải sửa!

"Ôi!" Một tỳ nữ xách đèn lồng vấp ngã.

"Không có việc gì chứ?" Bội Hương đưa tay đỡ.

"Không sao! Tỷ tỷ, đừng tron quá, tỷ cũng cẩn thận chút!" Bội Diệu bị té toàn thân đầy bùn dờ khóc dờ cười.

"Tỷ sẽ cẩn thận, nhưng chúng ta còn phải đến phòng củi đưa cơm cho tiểu thư đang đói bụng!" Bội Hương nói ánh mắt liếc nhìn bốn phía một chút, cực kì cẩn thận.

"Aiz!" Bội Diệu lấy khăn từ trong ngực ra lau bùn trên váy, "Lão gia của chúng ta cũng thật nhẫn tâm, nhốt tiểu thư vào phòng củi toàn chuột kia, còn không cho ăn, đây không phải là bức tiểu thư vào con đường chết sao?"

"Muội thì biết cái gì!" Bội Hương trách cứ vài câu không cho Bội Diệu nhiều lời, bước chân vội vàng quẹo vào một tiểu viện.

Lưu Chỉ Hàn không thể nghe rõ, chỉ có thể lật mảnh ngói trên nóc phòng, quan sát tình hình phòng củi và Lý Nhược Mai trong phòng củi qua lỗ nhỏ.

Mở khóa ra, hai tỷ muội lặng lẽ tiến vào trong cửa.

Mượn đèn dầu có thể quan sát được mạng nhện trên xà nhà, có không ít muỗi dính vào đó, Bội Hương có tâm tư quét dọn phòng củi cho Lý Nhược Mai một chút, chỉ có chút thời gian nên không đủ.

"Nhìn lung tung gì đó, còn không lấy thức ăn ra cho ta!" Lý Nhược Mai không vui, nàng đã đói đến sắp chết rồi, tỷ nữ chậm chạp thất thần, đừng tưởng rằng nàng không biết trong lòng của những kẻ tiểu nhân mượn gió bẻ măng này đang cười nhạo mình.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Phòng củi vừa ẩm ướt vừa lạnh, đừng nói là người, đến chuột cũng phải buồn bực, huống chi là Lý Nhược Mai được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa chưa bao giờ nếm khổ.

Lý Nhược Mai không chịu được khổ, ăn thức ăn do Bội Hương và Bội Diệu lén lút mang tới, suýt chút nữa đã muốn nói với hai người nàng không muốn phản kháng hôn sự rồi! Nhưng nghĩ đến mối tình cuồng dại với biểu ca Tiểu Cảnh Thăng, Lý Nhược Mai lại phải nhủ mình không kiên định.

Bánh bao nhân thịt vịt băm tính là cái gì, cho dù cơm thừa canh cặn Lý Nhược Mai nàng cũng ăn được!

Tuổi Bội Diệu còn nhỏ không suy nghĩ nhiều, thấy Lý Nhược Mai đầu tóc rối bời quần áo bẩn thỉu liền đau lòng khuyên nhủ: "Tiểu thư khổ như vậy, tạm thời nên nghe theo lão gia đi, nếu không cô phải tiếp tục ở lại trong phòng củi đáng sợ toàn chuột này ngủ đây!"

Đáng tiếc Bội Diệu bụng dạ thẳng thắn không chỉ không được lòng tiểu thư nhà mình, ngược lại còn bị người ta chán ghét.

Lý Nhược Mai cực kỳ không thích tỳ nữ không thuận theo mình, nhất là tỳ nữ một lòng với cha mẹ nàng, độ trung thành không bằng một con chó.

Lý Nhược Mai mặt lạnh cũng không khách sáo, bàn tay vung lên tát lên mặt Bội Diệu một cái, "Ta cảnh cáo ngươi đừng nhắc tới chuyện bản tiểu thư gả cho Lưu Chỉ Hàn kia, nếu không cắt đầu lưỡi của ngươi!"

"Vâng, nô tỳ hiểu rồi." Bội Diệu tự nhận không làm sai tí tách rơi nước mắt, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Bội Hương lo lắng cho muối muối bị đánh, lại không thể bóc đồng ném Lý Nhược Mai ở đây không lo, đành phải kiên nhẫn đợi Đại tiểu thư liên tục ăn xong cơm. Đói một ngày, bỗng chốc nhìn thấy thức ăn còn thân hơn so với

nhìn thấy cha mẹ ruột, nhưng ăn nhanh như vậy rất dễ đau dạ dày, Bội Hương không dám nhắc nhở Đại tiểu thư thích tát tai người khác này.

Lưu Chỉ Hàn bí mật quan sát trên nóc phòng nhú mào lại từ đầu đến cuối chưa từng dẫn ra.

Nếu Lý cô nương ôm tâm tính thù ghét, kháng cự chuyện đính ước đến mức bị nhốt vào phòng củi, bị bỏ đói, còn hấn thì lại ôm ý định không chạy loạn sẽ sống tốt sau khi thành thân trở về nhà thật đúng là mơ tưởng viễn vông!

Lưu Chỉ Hàn bực bội nhảy xuống mặt đất, bần lầy dưới chân bắn tung tóe ướm đôi giày vải.

Cũng không cần thiết tiếp tục tìm hiểu sâu chuyện Lý Nhược Mai kháng cự hôn sự nữa, Lưu Chỉ Hàn mượn bóng đêm, bóng dáng im hơi lặng tiếng biến mất ở Lý phủ.

Lưu phủ.

Lưu lão gia ngủ thường hay ngáy, tiếng ngáy còn rất lớn, mặc dù Lưu phu nhân nghe đã quen nhưng tối nay cũng có phần không thích ứng được, dù sao Lưu phu nhân cũng vì lo nghĩ cho hôn sự của con trai mà buồn rầu, hơn nửa đêm còn nghe Lưu lão gia ngáy có chút không nhịn được.

"Tĩnh lại, tĩnh lại đi!"

"Ngủ đi, có chuyện gì thì sáng mai dậy nói!" Lưu lão gia đẩy tay đang vỗ vỗ vai ông.

Cốc, cốc cốc!

Ba tiếng gõ cửa.

"Ai đó?" Lưu lão gia vừa đặt đầu xuống gối giật mình một cái.

"Cha, con có việc!"

"Chỉ Hàn?"

"Vâng."

"Aiz, cha con tuổi tác đã cao rồi, tinh lực không bằng thanh niên các con, có việc cần phải nói nửa đêm, chỉ biết học tập xấu thôi!" Lưu lão gia lầu bầu chui ra tấm màn, khoác thêm áo khoác đi mở cửa.

Lưu phu nhân cũng theo xuống mặc quần áo vào đi đến phòng khách.

"Con quấy rầy rồi!" Lưu Chỉ Hàn gạt đầu với Lưu lão gia ngồi xuống ghế, nương theo đèn dầu trên bàn nghiêm túc nói, "Hôn sự của con và Lý Nhược Mai Lý phủ có thể bàn lại, tốt nhất cha mẹ nên chuẩn bị đi."

"Bàn lại hôn sự? Dù sao con cũng phải cho cha mẹ lý do chứ, hay là con không hài lòng?" Lưu lão gia trầm ngâm vuốt râu.

"Con không hài lòng, nhưng hôn sự định ra không thể tùy tiện nuốt lời." Lưu Chỉ Hàn uống một hớp trà lạnh chậm rãi nói ý nghĩ của mình, "Lý cô nương vì kháng cự hôn sự thà rằng bị Lý lão gia nhốt vào phòng củi không ăn không uống, chúng ta cần gì phải ép nàng ấy thành thân với con. Con cưới vợ, nhưng đối với nữ nhân xem con như sài lang hổ báo con không có hứng thú."

Gia đình giàu có đã có hôn ước với nhau mà huỷ thì khó xử ở chỗ mất hết mặt mũi;

Không phải vạn bất đắc dĩ thì Lưu lão gia sẽ không đồng ý cho con trai huỷ bỏ hôn sự với Lý Nhược Mai, mặc dù con trai đã nói Lý Nhược Mai khước từ nhiều lần.

Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, Lưu Chỉ Hàn không trông chờ cha mẹ trong khoảng thời gian ngắn đáp ứng huỷ hôn, phải cho hai người thời gian suy nghĩ.

Đồng thời, không phải bất đắc dĩ, Lưu Chỉ Hàn không có ý định nói Lý Nhược Mai và Tiểu Cảnh Thăng có quan hệ mập mờ, cái này rất có sức ảnh

hưởng đến danh dự của một cô nương.

Tác phong nhân phẩm của người khác thế nào Lưu Chỉ Hàn không xen vào, cũng lười trông nom, bản thân hắn không làm chuyện vi phạm trái với lương tâm là được rồi.

Đêm dài đằng đẵng.

Từ trong cơn ác mộng choàng tỉnh, Thư Hoàn lau mồ hôi trên trán.

Canh mấy rồi? Lê giày đây cửa sổ ra, Thư Hoàn thò đầu nhìn sắc trời.

Vừa qua khỏi giờ Tý sao?

Gió lạnh đập vào mặt, toàn bộ đầu óc Thư Hoàn đều tỉnh táo.

Lại nói cơn ác mộng không ngừng hành hạ, lẽ ra Thư Hoàn nên mắng chửi Hoa Diện có ý đồ xấu kia, đều do ban nãy hắn thi triển quỷ kế hù nàng sợ điếng hồn.

Không thể ở khách điểm được nữa rồi!

"Cửa nhà" thường xuyên bị chắn, Thư Hoàn quyết định trời sáng lập tức chuyển hang ổ trước.

Nhưng hơn nửa đêm không có chỗ nào tốt để đi, Thư Hoàn dứt khoát sang căn phòng sát vách của ám vệ Lục ở.

Nằm trên giường ám vệ Lục từng nằm, mùi hương trong chăn dường như còn lưu lại hương của hắn.

Thư Hoàn tham lam hít thật sâu, "Khụ khụ..." Lông trong chăn có bụi, hít vào trong miệng khiến cổ họng người ta không mấy dễ chịu; cái này chính là tự làm tự chịu đúng là đáng đời, nhớ nam nhân nhớ đến nỗi này, đủ mất mặt công chúa nàng rồi, không kém mấy so với những phi tử bên cạnh phụ hoàng luôn dùng thủ đoạn lộn xộn đầu đá không ngừng.

Thư Hoàn lại ảo não gãi tóc, một đầu tóc đen trải khắp cả giường.

Nghe nói cô nương Phùng phủ xuất phủ đi chơi.

Bình thường cô nương ra khỏi U thành phần lớn đi đều đến trấn lân cận, đi xa hơn thì đến một thành lớn khác.

Phùng Điềm Thu không thường ra ngoài đi lại, thành lĩnh xuất phủ một chuyến đương nhiên sẽ không đi xa, một là không thích ứng với đường xá xa xôi, hai là an toàn cho thân thể cũng là vấn đề, dù sao chuyện hái hoa tặc truyền đi rất rộng, ở ngoài nguy hiểm không xác định rất nhiều. Nhưng xưa nay Phùng Điềm Thu không câu nệ vào lễ thường, nàng tham gia náo nhiệt là chuyện thường như cơm bữa, cho nên lúc này các cô nương có dung mạo xinh đẹp đều tránh né thị trấn Trương gia, Phùng Điềm Thu lại đặc biệt xuất phủ đến đó chơi.

Nhưng vì Phùng Điềm Thu bị Tiểu Cảnh Thăng quán lấy cả ngày, đến lúc xế chiều mới đuổi được người ra khỏi phủ, cho nên đến nửa đêm nàng mới lần vào thị trấn Trương gia. Cũng may nàng mang theo nhiều gia đình, cửa thành đóng chặt nàng giẫm lên vai gia đình leo tường thành vào.

Thuận lợi leo tường tiến vào thị trấn, thuận lợi bắt đầu tìm khách điểm.

Có khách điểm ban đêm không đóng cửa.

"Tiểu nhị, ta muốn ở trọ!" Phùng Điềm Thu diện mạo xinh đẹp ngọt ngào ném một thỏi bạc lên bàn.

"Được! Vừa vặn còn lại một phòng!"

"Một phòng?" Phùng Điềm Thu cảm thấy bất mãn, dọc theo đường đi, các khách điểm ngoại trừ đóng cửa thì chính là đầy ngập khách.

"Tiểu thư, tiểu nhân đi đến mấy khách điểm phụ cận xem sao?" Gã sai vặt quanh năm hầu hạ ở Phùng phủ tiến tới trước mắt Phùng Điềm Thu nhỏ giọng đề nghị.

"Cũng được, các người tìm nơi ngủ, sáng mai đến khách điểm này tập hợp!" Phùng Điềm Thu vỗ bàn quyết định, sau đó đi theo tiểu nhị lên lầu đến căn phòng duy nhất không có người ở.

Cửa phòng bị khóa từ bên trong;

Tiểu nhị sững sờ, căn phòng này có người ở từ khi nào?

"Sao vậy?" Phùng Điềm Thu cũng buồn bực, tiện tay vừa gõ.

Thư Hoàn nằm ở trong chăn của ám vệ Lục lăn qua lăn lại đột nhiên xóc màn lên hỏi, "Ai đó? Có chuyện gì sao?"

"Ta là tiểu nhị, xin hỏi cô nương là?" Tiểu nhị chân chờ cách cửa phòng hỏi.

"Cô nương ta ở phòng bên cạnh, tối nay đổi phòng ngủ, sáng mai ta sẽ giao tiền hai phòng!" Thư Hoàn lo lắng đã muộn như vậy rồi tiểu nhị còn đến trước cửa phòng có thể có người ở trọ, Thư Hoàn dứt khoát nói một mình chiếm dụng hai căn phòng để cự tuyệt tiểu nhị.

Tiểu nhị bị chặn lời khó xử muốn chết, Phùng Điềm Thu ở bên cạnh không vui cướp lời mở miệng trước, "Một mình cô nương làm gì ở hai căn phòng, để một căn phòng lại cho ta ở một đêm không được sao?"

"Được!" Thư Hoàn lười dây dưa với người ngoài cửa, "Xin cứ tự nhiên!"

Phùng Điềm Thu...

Tiểu nhị...

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trước khi Âm vệ Lục xuất phủ đã ném lại một câu cho nhị lão Lưu gia, "Cho dù Lý phủ dẫn vật như thế nào, hôn sự này đừng nghĩ nữa!"

Hắn không phụng bồi!

Ban đêm cửa thành không mở, âm vệ Lục không đợi được đến sáng mai chạy về thị trấn Trương gia;

Nương theo bóng đêm âm vệ Lục bay lên cửa thành nhảy xuống, chạm đất liền tung người về phía trước, lên xuống mấy cái biến mất ở ngoài thành.

Không cưỡi ngựa, dùng khinh công gấp rút lên đường, trong lúc sắc trời còn chưa sáng âm vệ Lục đã chạy về đến khách điểm ở trọ cùng Thư Hoàn.

Tiểu nhị ngáp đến bắt chuyện, "Ôi khách quan đã trở lại!"

Âm vệ Lục gật đầu, hắn toàn thân quần áo đen cộng thêm mặt nạ đen, kiểu cách người giang hồ, phong cách ăn mặc quá mức thu hút mắt người, đừng hỏi tiểu nhị có thể nhớ được hắn trong đông đảo lũ khách, nhưng lại quen không nói phòng của hắn đã bị Thư Hoàn chiếm dụng. Âm vệ Lục mang theo tràn ngập vui mừng đi gõ cửa phòng Thư Hoàn, nhưng đến trước cửa hắn lại nghĩ thầm trong lòng, cố tình cho Thư Hoàn một niềm vui bất ngờ, sử dụng nội lực chân văng then cửa, nhẹ nhàng rón rén đi đến trước giường Thư Hoàn.

Đáng thương âm vệ Lục cuối cùng cũng lấy mười phần dũng khí nam tử hán kéo tấm màn ra, dưới tình huống không tìm hiểu người trên giường là Thư Hoàn đã nhào lên.

Lần đầu tiên Âm vệ Lục giở trò lưu manh có chút khân trương;

Đưa tay sờ sờ đỉnh đầu nữ nhân trên giường;

Môi của công chúa đại nhân tất nhiên là mềm mềm ngọt ngọt...

"A!" Nữ nhân trên giường giãy dụa!

Thư Hoàn chuẩn bị xuống lầu đi nhà xí thì bị tiếng thét chói tai trong căn phòng của nàng ở sát vách truyền ra dọa sợ, nín tiều cũng không còn.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Khách trong phòng khác nghe thấy tiếng thì đẩy cửa thò đầu ra xem náo nhiệt.

Tiểu nhị nằm trên bàn ở đại sảnh dưới lầu ngáy ò ò giật mình tỉnh giấc, nghiêng ngả lão đảo chạy lên lầu.

Mọi người chột nghe thấy trong căn phòng phát ra tiếng thét của nữ tử tiếp tục truyền ra tiếng té ngã;

"Sao ngươi có thể phi lễ với ta? Đồ vô lại!" Phùng Diễm Thu từ trên giường ngồi dậy nắm chặt vạt áo nam nhân "tay chân luống cuống".

"Ta, ta không có!" Âm vệ Lục vô cùng bất lực.

Phùng Diễm Thu thấy trang phục người này dấu đầu lộ đuôi, đặc biệt là động tác không ngừng kéo vạt áo ra cổ tình chạy trốn, Phùng Diễm Thu càng thêm xác định người này là hái hoa tặc mê muội thêm thương mỹ mạo của nàng!

Vì thế Phùng Diễm Thu bắt chấp thân phận kéo căng cổ họng phát ra tiếng rống như giết heo, "Người đâu, tới bắt hái hoa tặc đi! Người đâu, tới bắt hái hoa tặc! Hắn phi lễ ta, cứu mạng..."

Âm vệ Lục quần áo chỉnh tề không chút xóc xếch:...

Người xem náo nhiệt ngoài cửa:...

Thư Hoàn lau mồ hôi, may mắn cảm thấy có chút gì đó...

Gần nửa canh giờ đi qua.

Thư Hoàn biết rõ chân tướng gương cười hai tiếng nói ám vệ Lục là hái hoa tặc gì gì đó nàng đều không tin, nhưng ám vệ Lục lại không chịu mở miệng cho nàng một lời giải thích, Phùng Điềm Thu cũng khẳng định bị phi lễ rồi, việc này có chút khó xử; bọn họ một nam một nữ cùng giường cùng chăn bị mọi người nhìn thấy, nữ uất ức khóc lóc kể lể suýt chút nữa bị hại, nam không thừa nhận lại không giải thích lý do! Cho nên nói, cái gọi là chân tướng có chút mơ hồ!

Người trong phòng không nhiều, có mặt ở đây phần lớn là chủ sự, trong đó có chương quầy khách điểm, ông ta không ngừng xin lỗi các vị ở đây, ngay cả "hái hoa tặc" trên danh nghĩa là ám vệ Lục ông ta cũng cẩn thận, chương quầy mở khách điểm nhiều năm, chuyện gì vật gì đều chưa từng thấy qua? Cho dù là nhân vật tầm cỡ hay là người bình thường ông ta đều không đắc tội nổi!

Phùng Điềm Thu lấy tư cách "người bị hại" vô cùng xem thường hành động chó săn của chương quầy với ám vệ Lục, hung hăng nhếch thẳng lông mày, "Ta đã nói rất nhiều lần rồi, người này sờ mặt ta nhúm cằm làm bản ta, hẳn chính là hái hoa tặc! Tại sao một đám các người không hỏi hấn, chẳng lẽ đưa hấn đi quan phủ ngồi đại lao không phải là việc cấp bách hả?"

Mỗi lần Phùng Điềm Thu phun ra một câu chương quầy sẽ lau một giọt mồ hôi, sợ hết hồn hết vía! "Việc này... Bồn điểm vốn chỉ là mua bán nhỏ..."

Chương quầy nhẫn nhịn rất lâu rốt cục cũng định nói rõ ra, ai hấn cũng không thể đắc tội, coi như xảy ra chuyện ở trong khách điểm của ông cũng không thể tính trên đầu ông để ông tìm nha dịch bắt người nha!

Nhưng không đợi chương quầy nói hết lời Phùng Điềm Thu đã xù lông rồi, đi lên nắm lấy lỗ tai chương quầy gào thét, "Khá khen cho lão già ông! Không giữ gìn chính nghĩa không đứng trên lập trường của cô nương bị khuất nhục, ông lại dám rụt đầu nói không dám? Uổng công ông là chương quầy khách điểm lại nhát như chuột, cũng được, ta thấy khách điểm này của ông khỏi cần mở nữa, không phụ trách an toàn của khách thì chính là hắc

điểm! Hiện tại ta muốn đi nha môn cáo trạng, nói ông bao che cho hái hoa tặc!"

"Ôi cô nương, cầu xin cô đừng náo loạn nữa!" Chương quỳ quả thực là có khổ mà không thể nói.

Những người còn lại có mặt ở đây đưa mắt nhìn nhau, mấy người bọn họ có nhân vật máu mặt trên giang hồ; có phú hộ trấn khác. Nhìn diễn trò hồi lâu, những người này cũng nên lên sân khấu nói mấy câu. Nói thế nào đi nữa, nam nhân giữa đêm giữa hôm xông vào phòng người khác chính là không đúng, nhất là chuyện nam nhân này muốn làm việc xấu trong phòng chủ nhân, dù cho hắn có nhiều lý do hơn nữa cũng khó trốn khỏi vương pháp!

"Phùng cô nương nói rất đúng, chúng ta không thể nổi giáo cho giặc, một khi gặp được sẽ ra tay giúp đỡ!" Một thương hộ cũng ở U thành lên tiếng đầu tiên, xem như bán cho Đại tiểu thư Phùng phủ chút mặt mũi, mặc dù vị đầu óc của vị Đại tiểu thư này có vẻ hơi có "vấn đề".

"Tiểu tử người tự mình chủ động đi nha môn hay là để đại gia ta ra tay?" Đại hán toàn thân cơ bắp hai tay bẻ rộp rộp ra tiếng.

"Thằng quỷ ghê tởm!"

"Đưa gã cận bả này đi nha môn đi!"

"Thật sự là mặt người dạ thú!"

"Phùng cô nương rất may mắn, suýt chút nữa đã bị, aiz..."

Có một người mắng, mọi người ở đây đều lên tiếng theo.

Phùng Diễm Thu vừa thấy những người vừa rồi đều bày ra thái độ việc không liên quan đến mình bắt đầu đứng về phía nàng ta, không khỏi sinh lòng đắc ý, nàng hát cầm khiêu khích ám vệ Lục nói: "Người còn có gì để nói? Hái hoa tặc!"

"Không lời nào để nói!" Ám vệ Lục không thèm liếc Phùng Diễm Thu lấy

một cái, cũng không quản người ngoài chỉ trích mắng nhiếc, từ đầu tới cuối chỉ nhìn chăm chăm vào Thư Hoàn trốn trong góc phòng phía sau bình phong.

Ánh mắt kia của ám vệ Lục vô cùng chuyên tâm, mạnh mẽ đến mức khiến Thư Hoàn cố tình tránh cũng không được!

Thôi thôi!

Tâm tư của thuộc hạ này không kiên định, hẳn không chịu nổi sự dụ hoặc của mỹ nhân làm ra loại chuyện ngượng ngùng kia, công chúa đại nhân làm chủ tử nếu sống chết mặc bây cũng có chút... hơ hơ!

Thật ra Thư Hoàn cảm thấy buồn cười, nàng tuyệt đối không ngờ ám vệ Lục lại cuốn vào trong sóng gió phong ba hái hoa tặc.

Thư Hoàn xem kịch đã hơn nửa canh giờ, đầu óc chậm chạp rốt cục có chút phản ứng.

Ông trời không thể nào? Không phải ám vệ Lục cho rằng là nàng nên mạnh mẽ muốn công chúa đại nhân nàng đẩy chứ?

Thư Hoàn quả thật trợn mắt há hốc mồm! Y y nha nha với ám vệ Lục mấy câu lại im lặng...

Sau đó dưới ánh mắt kỳ dị của mấy người trong phòng, Thư Hoàn miễn cưỡng ho khan một tiếng hỏi ám vệ Lục, "Người, không phải người về nhà thành thân sao?"

"Hôn sự bị hủy!" Ám vệ Lục khề cười một tiếng đi qua kéo tay Thư Hoàn, nắm lấy hai tay nàng vào trong lòng bàn tay, "Ta cho rằng người trong phòng là nàng!"

Trời ơi, trời ơi! Ám vệ Lục người lại dám ở trước mặt mọi người nói ra những lời khiến người ta cảm thấy xấu hổ thế này, quá xấu hổ rồi huhu...

"Vậy các người..." Thư Hoàn thật sự hiếu kỳ giữa hắn và Phùng Diễm Thu

rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại ngại hỏi, vì vậy lời nói trở nên giấu giấu điểm điểm.

Ám vệ Lục thử ôm Thư Hoàn vào lòng, thấy nàng không phản kháng còn có vẻ mặt ngơ ngác liền ngửi ngửi mùi hương thoang thoảng trên tóc nàng, thở dài một tiếng nói: "Đồng ý với ta đi? Nếu đồng ý ta sẽ nói cho nàng biết!"

Thư Hoàn bị dụ dỗ có chút sững sờ...

Mọi người xem cuộc vui bên cạnh há to mồm, có thể nhét một quả trứng ngỗng vào!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Thời kỳ nhiều mưa, rốt cục ánh mặt trời cũng chậm rãi chen lên đầu cành.

Trên phố người đi đường dần dần nhiều hơn.

Nhị lão Lưu gia đang suy nghĩ lại lời nói của con trai Lưu Chỉ Hàn, quyết định ngày hôm nay đến Lý phủ, nhân tiện nhắc tới hôn sự hai nhà, dù sao Lý Nhược Mai kháng cự lại hôn sự quá mức nghiêm trọng cũng tạo thành bất tiện đối với chuyện buôn bán sau này của hai nhà. Nếu không thể kết thành thông gia vậy thì tự được tan được, đừng kéo lâu ngày làm mất hòa khí hai bên.

Nhị lão Lưu gia quyết định xong, không ngờ thời gian đến không được thỏa đáng.

Lại nói lúc này bên Lý phủ đang trình diễn một tuồng một khóc hai nháo ba thất cổ.

Ngày ấy sau khi Tiểu Cảnh Thăng bị cha hấn là Tiểu lão gia răn dạy, liền tìm cơ hội đến Lý phủ tạ tội;

Đương nhiên Lý phủ không chào đón kẻ phong lưu không quả quyết dấn dập đến nhiều nữ tử, nhưng Tiểu Cảnh Thăng do dự không quyết tỏ vẻ đã thay đổi hoàn toàn chỉ muốn xin lỗi biểu muội Lý Nhược Mai.

Lý Nhược Mai bị nhốt vào phòng củi sống cùng chuột úp mặt vào tường sám hối rốt cục được thả ra, thoát khỏi cảnh đen tối!

"Buông tay đi! Biểu muội, sao muội phải khổ như vậy chứ, buông tay cũng là thả cho hai chúng ta một con đường sống!" Tiểu Cảnh Thăng áo quần chỉnh tề ra vẻ rụt rè lại bày ra vẻ mặt từ chối người ngoài ngàn dặm, trong lời nói không nghe ra thương tiếc như trước, nhưng tướng mạo hấn khôi ngô, làn bạc tình bạc nghĩa này ra vẻ ta đây nhìn về phía trên lại hết sức phóng khoáng.

Còn Lý Nhượng Mai vừa ra khỏi phòng cúi gập tình lang chưa kịp rửa mặt chải đầu, quần áo có chút bẩn thỉu bốc mùi, trên mặt cũng không sạch sẽ, giống như một tiểu khát cái trên đường phố. Tay Lý Nhượng Mai nâng chủ thủ lên đặt ở trên cổ uy hiếp, vẻ mặt thống khổ, "Biểu ca huynh nhất định bị cha muội ép đúng không? Người huynh yêu là muội mà biểu ca!"

"Ta ép buộc được nó ta còn không ép nó cưới con sao! Nhìn con muốn sống muốn chết trong lòng ta dễ chịu lắm hả!" Lý Đại Xương bị đứa con gái Lý Nhượng Mai bất hiếu trọng sắc khinh cha này làm cho tức giận đến mức suýt chút nữa đập đầu vào đầu hũ.

Lý phu nhân gan bé không khỏi bị dọa sợ, lo lắng con gái bị thương, hai tay vỗ đùi khóc không ra tiếng hai mắt trợn ngược hôn mê ở một bên.

Lý phủ đang trong tình cảnh hỗn loạn, có gã sai vặt liêu lĩnh tiến lên cẩn thận bẩm báo, "Lão, lão gia, gia chủ Lưu phủ đang môn bài phỏng, tiểu nhân phải trả lời như thế nào đây?"

...

Thị trấn Trương gia, khách điểm, đại sảnh;

Mấy đại hán giờ ly rượu lớn lên uống, rượu nhỏ giọt lên vạt áo cũng mặc kệ, bọn họ đang hào hứng thảo luận chuyện nửa đêm hôm qua có hái hoa tặc đến hái hoa không thành ngược lại bị bắt.

Lời người thật đáng sợ!

Người ngoài không biết tình hình cụ thể ngoại trừ bảo sao hay vậy buồn đưa lê bán dưa chuột thêm mắm thêm muối ra, nói cái gì mà hái hoa tặc này thân cao tám thước, đầy mặt râu ria, mặt mày đáng tởm! Nói cô nương bị lột quần áo khóc lóc thê thảm, gầy yếu khiến người ta thương tiếc...

Mấy gã sai vặt tỳ nữ tối qua tạm thời tách khỏi Phùng Diễm Thu vừa bước vào đại sảnh khách điểm, trong lỗ tai toàn là những lời dơ bẩn này...

Gã sai vặt Giáp cười giỡn nói: "Cô nương kia thật đúng là xui xẻo ha ha..."

Tỳ nữ Bình nhéo cánh tay gã sai vặt đó răn dạy, "Tìm tiểu thư quan trọng hơn, đừng xem náo nhiệt nữa!"

Những hạ nhân khác cũng phụ họa theo, "Đúng vậy đúng vậy, bị tiểu thư thích lấy giúp người làm niềm vui nghe được cũng sẽ bị mắng đấy!"

Phùng Điềm Thu lấy tư cách người bị hại hiểu lầm lớn nhất trong chuyện, nghe thấy mấy lời này tràn đầy áy náy;

"Mạo phạm Phùng cô nương rồi!" Trong phòng mọi người mắt sáng như đuốc, ám vệ Lục bình tĩnh đi lên phía trước chấp tay.

Danh tiết danh dự của một cô nương bị "làm bẩn", há lại nói bằng quơ vài ba câu là có thể trốn tránh trách nhiệm?

Phùng Điềm Thu cau mày, "Chỉ nói xin lỗi thì lợi cho ngươi quá!"

"Vậy xin hỏi ý của Phùng cô nương là?" Ám vệ Lục cũng nhíu mày.

"Ngươi háo sắc phá hủy danh dự của ta, sau này ta xuất giá thế nào?" Phùng Điềm Thu rất cảm thấy uất ức.

Ám vệ Lục nghe ra Phùng Điềm Thu cố ý làm loạn, suy nghĩ nói: "Nếu nhớ không lầm, Phùng cô nương đã sớm định hôn ước với Tiểu Cảnh Thăng của Tiểu phủ U thành, Phùng cô nương hẳn không nên lo vấn đề xuất giá mới đúng!"

"Ngươi!" Phùng Điềm Thu tức giận đến mức dậm chân, "Mặc dù ta có thể gả cho Tiểu Cảnh Thăng không bị ảnh hưởng gì, điều này cũng không có nghĩa ngươi làm chuyện sai nói một câu xin lỗi không có ích là có thể phải mông chạy lấy người!"

"Ta đang hỏi ý của cô thế nào, không nói mình đúng, cũng không muốn vô mông chạy lấy người, Phùng cô nương có yêu cầu xin mở miệng vàng nói rõ!"

Phùng Điềm Thu nói gần nói xa đều là phàn nàn, không nói một câu giải quyết vấn đề chính, ám vệ Lục đau đầu, nhưng chuyện này đúng là bọn họ đuối lý, không thể dùng thủ đoạn cứng rắn, còn phải cố gắng phối hợp với đối phương; nhưng chỉ cần nghĩ đến suýt chút nữa gây ra sai lầm lớn, từ đáy lòng ám vệ Lục dâng lên một cỗ lệ khí.

Hắn lắc đầu nhìn Thư Hoàn dựa ở trên cửa chơi đùa móng tay, "Tiểu thư, ý của nàng thế nào?"

"Ta?" Thư Hoàn lấy tay chỉ chỉ vào mình, dưới ánh mắt "mong đợi" của mọi người nhìn sang, cười gượng hai tiếng nói, "Chuyện nhỏ hóa không hoặc là chuyện nhỏ nháo lớn đều có thể!"

"Chuyện nhỏ?" Phùng Điềm Thu nghệt thở!

"Nếu không thì sao?" Thư Hoàn mặt mày trực tiếp ngáp, có ý thu lại cảm giác muốn ngủ, cũng tự nhủ vài lời khó nghe, ví dụ như nữ tử bình thường xảy ra chuyện này đều hận không thể liều mạng che giấu, có ai ngu ngốc giống như Phùng Điềm Thu tranh cãi la hét âm ỉ, sợ người khác không biết lúc nửa đêm nàng ta suýt chút nữa bị người khác hái, "Chúng tôi không để ý, cho nên làm như thế nào tùy cô vui vẻ là được rồi, cô cũng không cần lo lắng danh dự bị tổn hại không tìm được trượng phu, chỉ cần không nhìn trúng Thừa tướng, nhìn trúng cháu trai của Thừa tướng đều có thể gả!"

Lời nói thật càng khiến người ta tức giận???

Thư Hoàn nói những câu này là thật, không hề nói dối nửa câu, cô nương nhà quan được nàng hứa hẹn không bắn pháo nhảy múa ba ngày!

Nhưng Phùng Điềm Thu không biết thân phận Thư Hoàn, cho rằng mình bị trêu chọc;

Người ngoài cũng cho rằng Phùng Điềm Thu bị trêu chọc, đều yên lặng nén cười từ trong cổ họng!

Vì vậy hiểu lầm lại xảy ra, đấu khẩu lại bắt đầu!

Ồn ào đến đỏ mặt tía tai!

Phùng Diễm Thu tức giận không lựa lời nói, "Đôi nam nữ các người đúng là không biết ngượng làm hại... làm hại ta mất hết danh dự mặt mũi còn đặc chí!"

Ám vệ Lục: Hấn không được cãi nhau với bát phụ*!

(*: người đàn bà chanh chua)

Thư Hoàn lau mồ hôi trên trán, tự động dùng lời thô tục sửa ý của Phùng Diễm Thu: Đôi câu nam nữ các người không biết xấu hổ, giữa đêm giữa hôm câu thả. Dựa vào cái gì hợp nhau gây hại cho người vô tội...

A! Công chúa đại nhân nàng quá hèn mọn bị ỏi rồi!

Thời gian một nén hương trôi qua;

Cãi nhau không thể nào giải quyết vấn đề khó khăn được;

Cục diện bế tắc khiến hai bên đánh nhau chính là tiểu nhị khách điểm;

Tiểu nhị mặt thở đầu chương* kia đau khổ gõ cửa, chuyển lời cho chương quỳ khách điểm cùng các nhân vật có máu mặt khác, "Bên ngoài có sai vật tỳ nữ tìm Phùng cô nương!"

(* con chương. Giống như con hươu mà nhỏ, không có sừng, lông hơi vàng vàng, núi rừng nào cũng có)

Lúc này Phùng Diễm Thu mới nhớ đến tối qua phân phó nô bộc trong nhà sáng nay đến khách điểm chờ.

"Đói bụng quá rồi, đi kiếm gì ăn trước rồi trở lại tiếp tục thảo luận vấn đề tồn thất bồi thường!" Thư Hoàn dẫn đầu đi ra cửa phòng, đi đến căn phòng của ám vệ Lục ở sát vách, còn ám vệ Lục cũng theo sát phía sau.

Chuyện không có cách nào giải quyết trong khoảng thời gian ngắn, những người khác cũng tạm thời giải tán.

Giọt sương trên cỏ cây biến mất;

Cây ăn quả của Lý phủ rơi xuống vài chiếc lá;

Gã sai vật tỳ nữ quét sân nguyên một đám cúi đầu làm việc, nửa câu buôn chuyện cũng không dám nói ra, cảnh này ngày trước không thường thấy, trừ khi Lý phủ xảy ra chuyện gì không thể để mọi người biết khiến hạ nhân không dám nhiều chuyện nghị luận;

Có đại phu đi theo nhị lão Lưu gia chạy tới Lý phủ.

Lý lão gia mặt mày tươi cười xuất hiện ở đại sảnh nghênh đón nhị lão Lưu gia, hàn huyên một hồi sau đó mới mày ử mặt ê nói: "Mấy ngày gần đây thân thể nội nhân* không khỏe thỉnh thoảng bị phong hàn, không thể đi ra gặp khách mong Lưu lão gia Lưu phu nhân thứ lỗi!"

(* vợ, cách nói của người xưa)

"Cái này..." Lưu lão gia hơi dò xét, "Lý phu nhân là đang an ủi Nhược Mai cô nương?" Thấy sắc mặt Lý Đại Xương trong nháy mắt đen lại, Lưu lão gia khoát khoát tay, thở dài nói: "Nếu Nhược Mai cô nương không đồng ý hôn sự này, Lưu gia ta cũng không bắt buộc, Lý huynh cũng đừng khó xử, Lưu phủ chúng tôi không khó nói chuyện như vậy, dù sao cũng là để hai đứa nhỏ thoải mái!"

Nhị lão Lưu gia không cảm thấy chuyện này đến Lý phủ có gì không đúng, bọn họ cũng chỉ coi như Lý Nhược Mai không muốn gả cho Lưu Chỉ Hàn mà thôi;

Lý lão gia nghĩ làm nhị lão Lưu gia biết chuyện Lý Nhược Mai và Tiểu Cảnh Thăng lén lút hẹn hò, mới nói từ hôn;

Sau đó thì nói bí mật đã lộ ra!

"Lưu huynh, Nhược Mai cũng không tư định chung thân với Tiểu Cảnh Thăng, chỉ là từ nhỏ qua lại nên quan hệ tốt hơn một chút, có phải các người nghe được tin đồn gì mới nói Nhược Mai không đồng ý hôn sự không?" Lý lão gia cực lực giải thích, vẫn không muốn hủy bỏ hôn sự với Lưu phủ.

"Thì ra là thế!" Lúc này Lưu phu nhân mới vực tỉnh.

Chẳng trách đêm đó sau khi con trai Chỉ Hàn tham dò Lý phủ thì không muốn cưới Lý cô nương!

Lưu lão gia lập tức liếc mắt khinh thường, chưa qua cửa đã cho con trai đội nón xanh, qua cửa rồi thì còn gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Trời xanh mây trắng.

Gà trống trong sân kêu cục cục, nhưng thấy nam tử áo xanh bắt mắt lại hung hăng nhào tới.

Hoa Diện phe phẩy cây quạt đi ra ngoài, tròn con gà tròn đuôi theo sát mỡ người được mấy lần, lúc đuổi tới cửa sân thấy phiền quá liền dứt khoát đá một cước;

Cục cục cục!

Cục cục cục...

Gà trống lăn mấy vòng trên mặt đất, hoàn toàn tắt tiếng.

Kiều San ở trong phòng làm xong thức ăn bưng lên bàn chuẩn bị ăn sáng, nàng ta đi ra khỏi phòng vừa vận trông thấy bóng lưng Hoa Diện thanh thoi cùng với con gà trống thất khiếu chảy máu.

"Hu hu hu..." Kiều San lập tức không còn lòng dạ ăn cơm, ngồi chồm hồm trên mặt đất khóc nức nở.

"Cha mẹ ai chết vậy hả? Mới sáng sớm người đã khóc tang rồi!" Thụ Thôn kéo quần lên từ nhà xí đi ra, con gà trống chết thê thảm trên mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện dọa hấn nhảy dựng lên, chửi bới mấy câu lại nói: "Được rồi được rồi đừng khóc nữa, không phải chỉ một con gà thôi sao, lát nữa ra phố mua mấy con về! Ta có bạc, có rất nhiều bạc ha ha ha ha..."

Lại nói Hoa Diện ở nhờ nhà Kiều San một đêm sáng sớm đi tới khách điếm, nghe đại hán ở bàn rượu bên cạnh liếc mắt nói tối hôm qua có cô nương bị hái hoa tặc hái!

Hoa Diện nghe xong hồi lâu chỉ cảm thấy buồn cười, nhiều ngay nay hấn

chưa xuất thủ, ai giúp hấn gánh tội vậy? Hay là thật sự có thêm hái hoa tặc khác xuất hiện cướp địa bàn?

Phùng Diễm Thu thở phì phò đi xuống lầu ăn cơm, nhân tiện gặp đám gã sai vặt tỳ nữ của Phùng phủ;

Bộ dáng xinh đẹp ngọt ngào!

Thiên kim hà giàu!

Điều bộ nhiệt tình!

Trong phong cách lẫn cử chỉ tràn đầy hơi thở hào sảng!

Mỗi tiếng nói mỗi cử động của Phùng Diễm Thu quả thực khiến kẻ vô sỉ Hoa Diện chuyên môn hái hoa có hứng thú!

Phùng Diễm Thu không câu nệ tiểu tiết ngồi ở đại sảnh khách điểm, ngồi cùng bàn đám tỳ nữ sai vặt dùng bữa, nói chuyện đến vui vẻ cười ha ha, đã sớm vớt chuyện phiến não qua một bên, nghe người khác nghị luận tới qua nàng bị hái hoa tặc hái, nàng còn khoa trương buôn chuyện theo, "Đúng vậy, nghe nói quần áo của cô nương kia bị xé thành nát bươm, rất nhiều người đều nhìn thấy, làn da mềm mại kia..."

Khá khen cho một cô nương miệng mồm không chừng mực! Mắt Hoa Diện lộ ra vẻ tán thưởng!

Khách điểm buôn bán náo nhiệt, âm thanh của đại sảnh lầu một nhao nhao ồn ào, lộn xộn lung tung rất khó phân biện;

Tiểu nhị bận tới mày tới mặt;

Chương quây đang ở bên kia đầu phải giải quyết chuyện khách điểm gặp phải phiền phức như thế nào;

Cũng không biết sáng nay ai nhiều chuyện tìm nha dịch đến, ông phải đút rất nhiều bạc mới đuổi người đi;

Mà chương quây cũng đang do dự, bực mời nha dịch uống rượu có thể đi tìm cô nương tên Thư Hoàn kia bồi thường hay không?

Nhắc tới Thư Hoàn, cô nương này đang ăn rất vui vẻ;

Ăn bánh bao bị mắc nghẹn;

Uống chút nước ấm sau đó há miệng ăn cá kho tàu ám vệ Lục dùng đũa kẹp đến.

Ám vệ Lục cẩn thận nhặt xương cá, giống như đi theo hầu hạ đại gia, đợi Thư Hoàn ăn gần no hắn mới cầm đũa trên bàn lên ăn bánh màn thầu. Thư Hoàn rung đùi đắc ý tiến tới hì hì cười nói: "Công chúa ta không nói phạt người ăn rau quả đại, làm gì ra vẻ đáng thương ăn đồ thừa cơm nguội!"

"Làm cấp dưới phải có tự giác, chờ công chúa mở miệng, e rằng không cầu được cơ hội tha thứ, hoặc là công chúa xử phạt sẽ nặng hơn." Giọng của ám vệ Lục trầm lắng, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào mặt nạ màu đen hiện lên sự thần bí.

"Có tự giác là tốt! Vậy người nói xem mình làm sai chuyện gì!" Thư Hoàn ngồi ngay ngắn lại, vuốt vuốt ly trà, ngược lại không đề cập đến chuyện xử phạt, có lẽ là đợi đến lúc hoàn toàn khép tội?

"Ngông cuồng nhúng chàm công chúa đây là một tội!" Dáng vẻ nghiêm trang, ám vệ Lục nghiêng đầu, "Nhận làm người là hai tội! Bịa đặt nói dối đi sòng bài là ba tội..."

Khụ...khụ!

Đi sòng bài cũng là nói dối? Đầu óc Thư Hoàn có chút choáng váng không dùng được!

Cái này thì có cái gì đáng để nói dối chứ? Chẳng lẽ chỉ vì để công chúa hoài nghi nhân phẩm hắn có vấn đề xa lánh hắn khinh thường hắn không để ý tới hắn?

Lý do vì sao?

Thư Hoàn đột nhiên nhớ đến hôn nhân được hai gia đình định sẵn từ nhỏ của ám vệ Lục!

Ám vệ Lục nói mua cho nàng một hộp phấn có hương nhẹ, kết quả quay đầu nói phấn không có còn nói đi sông bạc chơi cả ngày, buổi tối ngày thứ hai lại nói có hôn sự phải về nhà thành thân;

Thái độ của ám vệ Lục từ đầu đến cuối lúc nóng lúc lạnh rất có vấn đề, trước khi hắn quyết định có nên về nhà thành thân hay không đã đấu tranh một thời gian ngắn, là vứt bỏ hôn sự được định tự bé hay là theo đuổi tình cảm với công chúa đại nhân đã hầu hạ nhiều năm!

Thư Hoàn vỗ bàn cười ha hả;

Cười ra nước mắt!

Thư Hoàn đoán được mình bại bởi cô nương có hôn ước với ám vệ Lục, nhưng việc này không có gì phải khóc, đời người luôn có lúc thành bại thắng thua; nàng khóc chính là:

Thì ra ám vệ Lục đã sớm đoán được công chúa nhìn trúng hắn!

Ám vệ Lục còn giao hoạt tự bôi đen mình để công chúa sinh lòng hiểu lầm không để ý tới hắn, sau đó hắn mới có thể không chịu áp lực mặt mày hờ hững về nhà thành thân.

Nhưng cho dù ám vệ Lục hắn quý kẻ đa đoan cũng không thể ngờ tới về nhà lại phải từ hôn.

Sau đó Thư Hoàn bị một nữ nhân khác đánh bại, cô nương kia lại thương vị lần nữa thành "chính thê" trong mắt ám vệ Lục có "nhân sinh hơi u ám"?

Người khác không cần nam nhân, dựa vào cái gì dưới tình huống cùng đường không ai có thể mới chọn ta?

Công chúa đại nhân mới không cần làm lựa chọn thứ hai!

Cũng thỉnh cầu công chúa làm như "không có mình" gọi thì đến đuổi thì đi, ám vệ Lục người tránh ra!

Mấy ngày gần đây Thư Hoàn tích góp nghi ngờ, dùng sức trợn tròn hai mắt, giống như nước mắt kia sẽ không tràn mi mà ra?

Động tác công chúa vỗ bàn quá lớn, rõ ràng là tức giận!

Ám vệ Lục lau mồ hôi có lẽ có ở trên trán, hồng rồi! Vừa rồi hẳn tự mình tự kiểm điểm không đủ triệt để, chọc cho lửa giận của Thư Hoàn nhảy lên cao.

Thư Hoàn đuổi người đi ra ngoài!

Đương nhiên ám vệ Lục không thể đi ra như ý nàng, nếu không lần sau càng không có cơ hội giải thích.

Ỗ vào thân hình cao lớn, ám vệ Lục cứng rắn ôm cô gái đã khóc thành mặt mèo đang ngăn mình ở cửa vào ngực, dùng tốc độ cực nhanh nói, "Đừng vội đuổi ta đi, nàng đang tức cái gì thì nói ra, cho ta một cơ hội giải thích cầu xin tha thứ!"

"Nữ nhân khác không cần người nữa người mới quay lại tìm ta, ta cũng không cần người!" Thư Hoàn khóc nức nở, nhưng nàng cũng không nói nói lầy, thích một người có thể vì ngưng ngừng nói không nên lời, nhưng tức giận một người có thể vì nổi giận mà dễ dàng chỉ trích.

Ám vệ Lục sững sốt, chậm rãi thả lỏng bắp thịt trên người ra, "Ta chưa từng không coi trọng công chúa! Những thứ khác, ta có lòng giải thích nhưng lại ăn nói vụng về nói không rõ, nàng đừng giận ta!"

"Vậy ta hỏi từng vấn đề một, người từ từ trả lời." Thư Hoàn cũng không phải là người không nói đạo lý, lau sạch nước mắt dựa vào bàn.

"Được."

Ám vệ Lục đi theo đóng cửa, đứng đối diện Thư Hoàn, để nàng nhìn rõ ánh mắt "chân thành" của hắn.

Bị ánh mắt sáng ngời có thần của một đại nam nhân nhìn chăm chăm, da mặt dày như công chúa cũng ngượng ngùng, Thư Hoàn chịu đựng xúc động lùi về sau ho khan một tiếng;

Ám vệ Lục đi tới, "Sao thế? Bị cảm vẫn chưa khỏe?"

"Không sao! Ta đang làm công tác chuẩn bị!" Thư Hoàn có chút phát cáu, "Người đừng đứng gần ta như vậy, lui về phía sau!"

"Được!" Ám vệ Lục híp mắt phun ra một hơi nóng, chậm rãi lui về phía sau.

Thư Hoàn đỏ mặt tía tai, "Người!"

"Thuộc hạ làm sao?" Ngón tay ám vệ Lục cọ cọ mũi.

Thư Hoàn mài răng xoèn xoẹt! Đâu thể hùng hồn chỉ trích nói tên khốn người đừng thổi hơi vào tai bản công chúa, mập mờ chết đi được; cũng cảm thấy sẽ khiến người như ý nguyện!

"Người không sao, tiếp tục!"

"Được!" Ám vệ Lục lại hoà nhã đáp ứng lần nữa, so với lúc trước còn thoải mái hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

"Rắc rắc..."

Tiếng ly trà ném vụn.

Lý lão gia miệng lưỡi lưu loát bị cắt đứt, nghi ngờ không chắc nhìn về phía đối diện.

Lưu lão gia phát tay áo đứng dậy, "Mỗi hôn sự này, nhất định phải hủy!"

"Lưu huynh, ăn có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói lung tung, người cần phải cẩn thận châm chước!" Lý lão gia sung mặt lên, nhưng Lý Nhược Mai làm ra những hành động không phù hợp với nữ tử đương thời, khiến lần này ông uy hiếp người khác vô cùng thiếu tự tin.

"Cô nương Lý gia người hành vi không kiềm, chưa xuất giá đã thân mật với biểu ca gì đó, con trai Lưu gia ta cưới không nổi!" Lưu lão gia vốn nhẫn nhịn không có ý định vạch mặt, nhưng bị Lý Đại Xương không biết tốt xấu không nhìn rõ tình hình cảnh cáo, có thể nói lửa giận của Lưu lão gia bay lên tận trời, tiếp tục bất chấp mặt mũi gì đó của hai bên, hoàn toàn vạch trần chuyện này.

Lý lão gia run rẩy thiếu chút nữa tắt thở, nắm đấm hung hăng nện xuống bàn;

Thậm mắng đứa con gái bất hiếu Lý Nhược Mai này, nếu không phải nó câu kết làm bậy với người khác, ông làm gì đến mức bị thông gia giáp mặt làm khó?

Đây cũng không phải là vấn đề hai ba câu sỉ nhục, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, từ nay về sau mặt ngoài mặt trong của Lý Đại Xương ông cũng bị mất hết rồi!

So với Lưu lão gia tức giận, Lưu phu nhân coi như bình tĩnh, bà cũng đứng

dậy theo trượng phu nhà mình, tỏ rõ lập trường nói: "Lý lão gia yên tâm, hai gia đình chúng ta qua lại thân thiết đã nhiều năm, sẽ không vì chuyện này là cắt đứt quan hệ, cũng sẽ không tùy tiện truyền chuyện của diệt nữ ra ngoài, nhưng hôn sự này nhất định phải hủy, kính xin Lý lão gia đừng lo âu quá độ."

Có Lưu phu nhân cấp cho một bậc thang, sắc mặt Lý lão gia hòa hoãn lại, nhưng vẫn đau tim nhức ọc nói: "Là ta có lỗi với thông gia, đưa con gái bất hiếu này..."

"Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!"

Chưởng quầy khách điểm hắt xì ba cái liên, không khỏi thầm mắng ai không biết sống chết nói xấu sau lưng ông!

Lại nói, sau khi nghĩ sâu tính kỹ, chưởng quầy quyết định đi tìm Thư Hoàn cô nương đòi bạc, dù sao bạc dùng để đuổi nha dịch đi cũng không phải là con số nhỏ.

"Đám tri chu hút máu!" Nói nhảm mấy câu đi lên lầu, người ngoài cũng không hiểu ông đang mắng ai.

Tiểu nhị trước kia mang thức ăn lên cho Thư Hoàn, lại vừa vặn tìm phòng cho Phùng Diễm Thu tranh thủ lúc rảnh rồi nhìn lên lầu, tư thế chưởng quầy đi đòi nợ thật uy vũ, chỉ mong bạc đòi được này chia chút ít cho bồi bàn khổ cực!

Lỗ mũi hướng lên trời, Thư Hoàn lười biếng nhìn ám vệ Lục liên tục ngáp, làm công tác chuẩn bị xong bắt đầu hỏi, "Ta nói, từ bao giờ ngươi có ý đồ với bản công chúa?"

"Ngày hôm lục bao đồ tìm bạc." Ám vệ Lục nghiêm trang đáp, sau đó nhìn Thư Hoàn lâm vào trầm tư, dường như có chút không rõ lời hắn nói, vì vậy hắn tốt bụng nhắc nhở, "Màu đỏ..."

"Màu đỏ?" Thư Hoàn gãi đầu, thì thầm mấy câu, cái gì màu đỏ cái gì màu đỏ nhỉ? Cái, cái cái cái cái yếm!

Thư Hoàn cả kinh suýt chút nữa đặt mông ngồi trên đất, ly trà trên bàn không cẩn thận bị quất ngã.

"Công chúa!"

"Người đừng tới đây!" Thư Hoàn liêu mạng lắc đầu với ám vệ Lục đang định tiến lên trước, ám vệ Lục dừng bước, nàng ngồi xổm người xuống nhặt ly trà rơi xuống đất bị bể lên.

Thư Hoàn nhớ lại cái yêm đêm đó có thể bị ám vệ Lục đụng vào nên nàng đốt nó, lúng túng một hồi không cẩn thận bị mảnh vụn của chén cắt một đường trên ngón tay.

Thư Hoàn ngẩn ngơ không biết ngón tay cái chảy máu, thẳng đến khi ám vệ Lục ôm nàng thả lên giường.

Trước kia, cho dù cùng ở bên ngoài phiêu bạt hơn hai năm, ám vệ Lục cũng chú ý thân phận không thân thiết mấy với nàng, lúc này chẳng qua tay nàng bị thương, hần liền tìm cơ hội sờ sờ ôm ôm...

Thư Hoàn cảm thấy có gì đó không giống với lúc trước, thay đổi có chút nhanh, nàng rút lại trên giường, "Ta, không, không sao!"

"Ngón tay bị thương rất đau, ta giúp nàng băng lại!" Ám vệ Lục lấy từ trong ngực ra một cái khăn.

"Tự ta làm được." Thư Hoàn rũ mắt xuống lắc đầu.

"Công chúa còn muốn tiếp tục hỏi thuộc hạ nữa không?" Ám vệ Lục xiết chặt cái khăn trong tay.

"Buổi tối người lại đến." Thư Hoàn cẩn thận băng bó vết thương của mình.

Buổi tối người lại đến!

Lời nói này không có gì khác biệt, nhưng vào tai ám vệ Lục lại thêm một

tàng ý nghĩ sâu xa khác.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa.

Thư Hoàn sững sốt, "Là Phùng cô nương kia đến tìm sao?"

"Ta đi xem một lát." Trong bụng ám vệ Lục khẽ động, tìm được cách tạm thời không cần rời đi.

Sau khi cửa phòng mở ra, chương quây lập tức cười hớn hở.

"Chuyện gì?" Giọng của ám vệ Lục bình thường, nghe không ra phập phồng nào.

"Ách!" Chương quây nhưc đầu khi đụng phải khách nhân "mặt mặt nạ" không thấu tình đạt lý này, mặc kệ nói gì cũng dễ dàng bị chửi mắng té tát, cho nên chương quây cũng không quanh co lòng vòng nói thẳng," Vừa rồi dưới lầu có nha dịch tới đây phá án, tiểu lão nhân* tồn không ít phí!"

(* cách người lớn tuổi khách khí nói)

"Ta biết." Ám vệ Lục gật đầu, quăng mấy thỏi bạc, "Nếu có người đến quấy rầy thì ông cứ lên đây báo!"

Chương quây nhận bạc cười híp mắt đồng ý,

Đại sảnh dưới lầu.

Phùng Diễm Thu ăn no, lấy khăn từ trong ngực ra lau miệng.

Hoa Diễm chú ý nàng đã rất lâu chọn đúng thời cơ đi qua bắt chuyện, "Tiểu sinh bị tiếng cười của cô nương dẫn dắt, xin hỏi cô nương cười vì chuyện gì?"

Phùng Diễm Thu sững sốt, Hoa Diễm mặt mũi thanh tú rất khiến cho các cô

nương có thiện cảm, nàng cũng không hoài nghi lời người này là thật hay giả, hơi có vẻ mất tự nhiên nói: "Mì Trường Lạc của khách điểm này không tệ, ta rất thích."

"Thì ra là thế, vậy tiểu sinh cũng gọi một bát mì Trường Lạc!" Hoa Diện đặt cây quạt trên vai, lại buông tay dò hỏi, "Khách điểm này buôn bán rất đắt, cô nương không ngại để tiểu sinh ngồi cùng bàn chứ?"

Lúc này Phùng Điềm Thu đúng là ngoài ý muốn, mặc dù khách điểm buôn bán tốt, nhưng vẫn còn vài chỗ trống, nam nhân không quen biết này nói muốn ngồi chung bàn với nàng, chẳng lẽ là đang bắt chuyện?

Tỳ nữ Song Hoa đứng bên cạnh hầu hạ Phùng Điềm Thu không vui, đứng lên ngăn cản Hoa Diện đang đi đến ghé ngồi bên cạnh, "Vị công tử này, tiểu thư nhà chúng ta không quen ngồi cùng bàn với người ngoài, kính xin ngài thứ lỗi, dời bước!"

"Cô nương cũng có ý này sao?" Hoa Diện cũng không bắt mẫn, trong lòng lại đang mắng những hạ nhân đui mù này, mỗi lần có chuyện tốt đều bị can thiệp! "Tiểu sinh chỉ thích ngâm thơ làm câu đối, thấy cô nương có mười phần phong độ của người trí thức, cho rằng chính là người trong đồng đạo, nhưng xem ra là tiểu sinh mơ mộng hão huyền, tiểu sinh có chút không được hoan nghênh rồi!"

"Không phải không phải!" Phùng Điềm Thu không nghe ra hái hoa tặc không biết xấu hổ này đang lấy lui làm tiến, sau khi trừng mắt nhìn tỳ nữ nhiều chuyện còn lộ vẻ áy náy cười nói: "Bàn chúng tôi vẫn còn dư chỗ, có thể cùng bàn, công tử ăn mì Trường Nhạc là được rồi sao? Có muốn ăn thêm món khác không? Ta mời khách!"

"Đa tạ cô nương, vậy tại hạ không khách khí..."

Song Hoa uất ức, lại không dám tranh luận, đành phải ngoan ngoãn ngồi trở lại ăn cơm. Tiểu nhị bận đến đầu óc choáng váng, nhưng hấn không nhận lầm "danh nhân" hai ngày qua.

Người xem, Hoa Diện công tử gì đó vừa nhìn liền biết có ý đồ xấu, sau khi

đùa giỡn Thu Hoàn cô nương lại đổi đi bắt chuyện Phùng Diễm Thu cô nương;

Tiểu nhị cảm khái ôi thói đời này, mặt người dạ thú lúc nào cũng được hoan nghênh, cô nương chưa xuất giá không chịu nổi dụ dỗ!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Nhị lão Lưu gia đến Lý phủ ở lại ăn bữa cơm, lúc xế chiều mang theo một bụng tức giận về nhà.

Hôn sự của con trai Lưu Chỉ Hàn và Lý Nhược Mai Lý phủ đã hủy, nhưng quá trình này khiến người ta tức giận biết bao. Con trai bị vị hôn thê cấm sùng không nói, đối phương còn nói chuyện hủy hôn phải đẩy hết sai lầm lên người Lưu Chỉ Hàn.

Chuyện chụp bô giới nước bản này nhị lão Lưu gia sống chết không đồng ý, dựa vào cái gì cô nương nhà người không biết xấu hổ còn đẩy hết trách nhiệm lên đầu con trai nhà ta? Lưu gia ta dễ bắt nạt như vậy?

Hiệp thương không thành!

Hai nhà Lưu Lý hoàn toàn cắt đứt quan hệ!

Lý lão gia bị "ép" đến phát ngôn bừa bãi: "Từ nay về sau Lưu gia người đừng hòng đập vào cánh cửa Lý gia ta!"

"Vậy thì cả đời không qua lại với nhau!" Lưu lão gia cũng không hiền lành, đồng ý hai bên sẽ không mở cửa, về phần quan hệ huynh đệ? Tiền tài lợi nhuận "huynh đệ tốt" có thể vững chắc?

Lưu lão gia vừa đi vừa mắng, khiến cho người qua đường liên tiếp quay đầu lại nhìn.

"Được rồi!" Lưu phu nhân kéo trượng phu giận đến mức có chút mất lý trí, "Có chuyện về nhà nói, âm ỉ vậy mọi người đều biết sẽ không tốt cho thanh danh sau này của Chỉ Hàn."

Vào đại viện Lưu phủ, không quá nửa ngày, từ trên xuống dưới hàng xóm láng giềng Lưu phủ đều biết hôn sự của Lưu Chỉ Hàn và Lý Nhược Mai bị hủy.

Về phần nguyên nhân?

Lý phủ không muốn tiết lộ, Lưu phủ cũng lặng im không nói, chỉ nói không còn qua lại với Lý phủ, Lý phủ xảy ra chuyện đừng liên lụy đến trên đầu Lưu phủ ông, nhất định không giúp đỡ!

Lý Đại Xương tức giận với lời nói có ngụ ý của Lưu lão gia mãi không ngớt, lại không thể tìm tới cửa, đành phải giận chó đánh mèo trút lên người Lý Nhược Mai khiến ông mất mặt.

Đáng thương Lý Nhược Mai mới vừa ra khỏi phòng củi không bao lâu, lại bị nhốt vào sông cùng với đám chuột vô cùng bẩn thỉu.

Còn Tiểu Cảnh Thăng rời khỏi Lý phủ, tự nhận là trước kia còn trẻ không biết sai lầm phạm phải toàn bộ giải quyết hết, hắn liền ưỡn ngực, lễ thẳng khí hùng đi tìm Phùng Điềm Thu đang du ngoạn ở thị trấn Trương gia, nhưng trước khi đến thị trấn Trương gia, trong nhà có một chút chuyện làm ăn cần phải giải quyết.

Phùng Điềm Thu mới quen Hoa Diện có thể đỉnh đạc mà nói, tùy tiện suy nghĩ đám người Thư Hoàn cô nương kia sẽ không chạy trốn, nên Phùng Điềm Thu cũng không suy nghĩ nhiều đi du thuyền với Hoa Diện, cả một buổi chiều đều ngâm thơ làm câu đối.

Khách điểm buôn bán vẫn luôn đắt khách.

Nhất là chuyện "hái hoa tặc làm hái hoa" truyền ra, rất nhiều người tham gia náo nhiệt ở đại sảnh khách điểm vừa nói vừa cười;

Chưởng quầy không ngừng gảy bàn tính sổ sách.

Tiểu nhị bận đến chân không chạm đất, nghe chưởng quầy nói to: "Đem thêm cho Thư Hoàn cô nương ở trên lầu một phần cá kho tàu!"

"Được!" Tiểu nhị đáp ứng.

Vị Thư Hoàn cô nương này chính là khách quý, cá kho tàu phải nhanh chóng mang lên, không thể chậm trễ!

Thư Hoàn đang ngồi trong nhà xí;

Không muốn đi ra ngoài;

Hỏi vì sao?

Ám vệ Lục vẫn luôn ở trong phòng nàng kiểm có không đi;

Một ngày ôi một ngày!

Thư Hoàn có chút chán ngán.

Nàng đường đường là công chúa kim chi ngọc diệp nói một không ai dám nói hai, lại vì tránh né một nam nhân mà trốn tiểu, còn trốn nhiều lần, nhà xí rất thú vị đó!

Thư Hoàn rất nóng lòng muốn tắm rửa.

Đúng rồi, nếu tắm rửa không thể có người ngoài ở lại, lấy có này chắc có thể ngăn cản sự theo đuổi quá mức khó chịu của ám vệ Lục nhỉ?

Ừ, cứ hài lòng quyết định vậy đi!

Thư Hoàn trở lại phòng, bảo tiểu nhị tạm thời mang thức ăn ở trên bàn sang phòng sát vách, sau đó bưng mấy chậu nước ấm tới.

Ám vệ Lục nhìn ra Thư Hoàn quyết định tắm rửa trước sau đó sẽ dùng bữa, ám vệ Lục không có lập trường từ chối, tắm rửa là "hoạt động" hạng nhất rất bình thường.

Ám vệ Lục đi theo bàn đồ ăn sang phòng sát vách, dựa lưng vào trên cửa. Công chúa là một cô nương rất thông minh, nhưng có lẽ nàng đã quên làm một ám vệ, tai thính mắt tinh tuyệt đối không phải là chuyện khó, hướng chỉ chỉ cách một bức tường.

Tiếng nước chảy ào ào, chân dài bước vào thùng?

Trên mặt nước có hương cánh hoa nào đó?

"Hắt xì, hắt xì!"

Thư Hoàn hắt hơi liên tiếp hai cái, ngón tay xoa xoa lỗ mũi.

Ngoài tắm rửa, có lẽ nàng chưa dùng qua cánh hoa gì.

Rất nhanh rửa sạch sẽ, Thư Hoàn bước ra khỏi thùng tắm;

Ngón tay bị ly trà làm bị thương lúc sáng đau chết đi được, vừa rồi lúc lau người thật bất tiện, may mà nàng đã sớm quen không cần tỳ nữ hầu hạ, nếu không tối nay sẽ bận rộn một phen.

Thư Hoàn mặc một bộ quần áo mới, băng bó ngón tay bị thương lại, thay mảnh vải khô ráo.

Tất cả đều làm xong, Thư Hoàn cảm thấy mình có thể ra ngoài gặp người rồi, nhưng không đợi nàng làm ra động tác tiếp theo, có người đi trước nàng một bước gõ cửa phòng.

Giọng nói trầm lắng của ám vệ Lục, "Công chúa muốn đổ nước không?"

"Người vào đi." Thư Hoàn ngạc nhiên trong giây lát, cảm thấy là mình suy nghĩ nhiều, để ám vệ Lục đi vào hỗ trợ đổ nước.

Bận rộn một phen, chờ đến lúc Thư Hoàn ngồi trước bàn ăn cơm, mặt trăng bên ngoài đã lên cao. Trên bàn nhiều món ăn, một người ăn không hết, đây rõ ràng là ám vệ Lục gọi phần của hai người...

Nhất là trên bàn có một đĩa cá kho, Thư Hoàn nhìn có chút khó nhin, bây giờ đối với đồ gì có màu đỏ đèn vô cùng nhạy cảm; dường như chuyện ám vệ Lục sờ qua cái yếm của nàng, khúc mắc này cần rất nhiều ngày mới có thể tiêu tan... A?

Thư Hoàn dùng sức lắc đầu, để bản thân chuyên tâm ăn cơm. Hôm nay ám vệ Lục luôn tấn công tinh kể cũng không thể ở trên bàn cơm khiến người ta phát cáu.

Hai người yên lặng dùng bữa;

Trong phòng chỉ vang lên tiếng bát đĩa chạm nhau;

Ăn cơm được một nửa, Thư Hoàn buông bát đĩa xuống, nàng đột nhiên ý thức được một chuyện vô cùng ngu xuẩn;

Lấy tư cách công chúa đại nhân có thân phận cao quý phong hoa tuyệt đại* không gì sánh kịp! Nàng sao có thể vì một câu "yêu mến" của thuộc hạ liền xấu hổ sinh lòng lùi bước, tìm đủ cách chui kẽ đất! Đây là chuyện mà công chúa nước Đại Ngu không gì làm không được có thể làm sao? (* chỉ nét đẹp như đoá hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp, không ai sánh được)

Kéo chân sau công chúa kéo thành thế này cũng phải khiến người ta nện vào bàn!

Thư Hoàn, người phải uốn thẳng lưng phẫn chấn lại!

Còn nhớ hôm nay lúc ánh mặt trời nắng chiều người khí phách hùng hồn vỗ bàn chất vấn thuộc hạ vì sao chân đứng hai thuyền? Sau khi lật thuyền còn dám quay đầu lại với công chúa?

"Hừ!"

"Sao thế?" Ám vệ Lục hỏi, theo hần thấy, tiếng hừ này của Thư Hoàn tới không hề báo trước.

"Ta chuẩn bị xong rồi!" Hai tay Thư Hoàn chống trên bàn lớn tiếng tuyên bố.

"Buông chén cơm của người xuống nghe ta hỏi, đáp án không làm ta vừa

lòng người nhất định phải chết!" Thư Hoàn dùng sức trợn tròn hai mắt, làm ra dáng vẻ hung dữ.

"Được!" Âm vệ Lục phối hợp cúi đầu nghe theo.

"Người nói! Tại sao lại hủy hôn!"

"Ta và nàng ấy không thích hợp." Âm vệ Lục trầm tư, không xúc phạm tới điều kiện tiên quyết đến hai cô gái kia đáp trở lại.

Thư Hoàn không nói không tin, hỏi tăng sâu hơn, "Cụ thể một chút, không thích hợp trên phương diện nào? Là phương diện ăn uống phương diện may mặc hay phương diện chi tiêu."

"Phương diện đối nhân xử thế!" Lý Nhược Mai đã có hôn sự ngoại trừ cầu kết với nam nhân, nàng ta còn không tuân theo đạo đức, lừa gạt, phản bội, các từ dùng để hình dung nữ nhân xấu xa hư hỏng dùng trên người nàng ta cũng không quá đáng. Âm vệ Lục không muốn nói rõ với Thư Hoàn, mặc dù hẳn không có chút tình cảm nào với Lý Nhược Mai - nữ nhân có thể trở thành vợ mình kia, nhưng cũng không nói quá nhiều, dù sao cũng không thích đáng với hai bên.

Hủy hôn với Lý Nhược Mai, một là nàng không tuân thủ lời hứa, hai là nằm trên người âm vệ Lục không có năng lực đi?

Âm vệ Lục nhếch môi cười nhạt, chỉ có nam nhân không có đầy đủ năng lực không đạt tiêu chuẩn, mới tạo nên nữ nhân có tiềm chất ông ọ làm đáng hồng hạnh xuất tường.

Tiếng cười tự giấu im lặng nhất thời cùng trầm mặc của âm vệ Lục dẫn tới buồn bực;

Suy đoán cái người làm lì ít nói quanh năm mang mặt nạ không dùng bộ mặt thật này lại đang làm cái gì?

Là cảm xúc của hắn giảm sút?

Đúng rồi!

Hắn mới từ hôn nha!

Lúc này mới ngày đầu tiên thôi, thương tâm khổ sở rất là bình thường!

Nhưng mang theo thiện cảm trước kia cùng với không muốn hắn quay đầu lại liền ôm cô gái khác... Âm vệ Lục, người thật xấu xa!

Trước đây Thư Hoàn suy tính cũng không toàn diện, trước mắt nghĩ đến không sai, ấn tượng của nàng về âm vệ Lục lại lần nữa hiện lên đường thẳng giảm xuống, cảm thấy thất vọng nói thầm, "Ta vẫn không muốn tin, người dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt cô nương sẽ tốt hơn, tránh cho đau lòng, mâu thuẫn giữa người và cô nương khác có lẽ thật là vấn đề đối nhân xử thế!"

Thư Hoàn suy nghĩ tinh tế, đối với phân tích một ít chuyện, có thể trong thời gian ngắn không có cách nào hiểu rõ toàn bộ, nhưng không chịu nổi cân nhắc cả ngày, sau đó biến thành như vậy: Chuyện giả dối hư ảo nàng đều có thể chinh ra một loạt âm mưu!

Vì vậy âm vệ Lục có chút vô tội bị bóp méo thành nhân vật xấu!

Âm vệ Lục đi theo Thư Hoàn nhiều năm, không thể nói là hiểu nàng như lòng bàn tay nhưng cũng như quả đào chín trên cây, âm vệ Lục không hề bất ngờ khi trong thời gian ngắn ngủi, ở trong mắt Thư Hoàn hắn đã trở thành đại ác nhân gian ác, hắn có thể giải thích.

Thư Hoàn cũng sẽ không liều mạng lắc đầu giả mồm cãi láo nói những lời ngu ngốc như ta không nghe ta không nghe;

Người khác không sợ lãng phí miếng nước sẵn lòng giải thích, nàng nghe một chút cũng sẽ không ô uế lỗ tai.

Âm vệ Lục vì giữ gìn hình tượng "trung thành" của mình trong mắt Thư Hoàn, lời nói kế tiếp nhất định phải thay đổi một chút, không thể một mực che giấu, không lộ ra chút chuyện giữa hắn và Lý Nhược Mai, tối nay sợ

rằng không có cách nào ngủ an giấc. Ngoài ra, còn cả chuyện lúc trước hẳn tự bôi đen mình vì để đứt tình với Thư Hoàn, cũng phải giải thích rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Phùng Diễm Thu là một cô nương thẳng thắn, lời nói không để trong lòng, nói bâng quơ vài ba câu là có thể bị ấn tượng của người không tề này lừa gạt tâm sự.

Phùng Diễm Thu giao thiệp cả một buổi chiều với Hoa Diện, tin tưởng Hoa Diện nói khéo như rót là người tri kỷ.

Hoa Diện quỷ kế đa đoan từ trên người Phùng Diễm Thu biết không ít chuyện, nhất là chuyện có liên quan đến hái hoa tặc đêm qua.

Song Hoa bung trà dâng nước ở một bên thăm sốt ruột, tiểu thư nhà nàng tuy tiện thổ lộ tâm tình với một nam tử xa lạ, rất có thể bị lừa nha! Mặt trắng nhò kia không phải là nam nhân ăn cơm bao* không có phẩm chất mà Phùng lão gia thường xuyên nhắc tới sao?

(* = trai bao)

Mắt thấy ngón tay thon dài của Hoa Diện đặt lên ngón tay mượt mà của Phùng Diễm Thu, Song Hoa ho mạnh ra tiếng.

"Người làm sao vậy, bị nhiễm phong hàn sao?" Phùng Diễm Thu nghe tiếng quay đầu lại, vút Hoa Diện ở đầu thuyền, "Ta dẫn người đi xem đại phu nhé?"

Sự quan tâm của Phùng Diễm Thu không giống làm giả, Song Hoa ít nhiều cũng thấy yên tâm, "Tiểu thư, nô tỳ không sao, nhưng sắc trời đã muộn, muỗi cũng nhiều, hay là trở về khách điểm nghỉ ngơi đi, dù sao còn phải thăm vấn nam nhân nghi ngờ là hái hoa tặc kia nữa!"

"A! Trăng lên cao rồi sao!" Lúc này Phùng Diễm Thu mới phát hiện mặt trời đã sớm xuống núi, nghĩ đến mình ở cùng với một nam nhân mới quen biết một ngày đàm tiếu trong đêm tối, không khỏi có chút ảo não dậm chân, nén giận nói: "Song Hoa, sao ngươi không nhắc nhở ta sớm một chút, muỗi

cắn ta nhiều lắm đó!"

Song Hoa gánh chịu rất nhiều trách nhiệm sắp khóc rồi!

Một canh giờ trước khuyen người trở về khách điểm không dưới ba bốn lần, không phải mỗi lần đều bị Phùng Điềm Thu kiểm soát ngăn lại hết hay sao?

Vừa rồi Song Hoa cũng miễn cưỡng nhắc nhở.

Không cần quan tâm đến quá trình quanh co thế nào, rốt cục cũng có thể bình an trở lại khách điểm.

Song Hoa cảm thấy mình công đức viên mãn rồi, không cần tiếp tục hốt hoảng lo sợ Phùng Điềm Thu sẽ xảy ra chuyện ở bên ngoài.

Nhưng làm một tỳ nữ ăn cơm của người ta, thích hợp thừa nhận sai lầm tiểu thư phạm phải!

"Dạ dạ dạ! Lần tới nô tỳ nhất định nhắc nhở tiểu thư!"

Sau đó, dưới ánh mắt đưa tiễn cười tủm tỉm của Hoa Diện, Phùng Điềm Thu dẫn đầu mang Song Hoa lên bờ.

Cùng lúc đó;

Khách điểm, phòng trên lầu;

Một bàn thức ăn sắc vị đều đủ hấp dẫn người ta chảy nước miếng.

Cá kho tàu tán phát lên vị tươi ngon của nó, Thư Hoàn ngồi bên cạnh nó thỉnh thoảng lơ đãng lườm nó một cái;

Nuốt nước miếng!

Không ăn, chúng ta kiên quyết không ăn!

Châm đèn nói chuyện đêm với ám vệ Lục, Thư Hoàn tổng kết ra vài điểm:

Nhị lão nhà Âm vệ Lục dùng bồ câu đưa tin nói đến tuổi rồi, con trai con mau về nhà thành thân!

Âm vệ Lục đối với công chúa không có ý tốt có ý đồ xấu bị mỹ mạo của công chúa đại nhân mê hoặc thần hồn điên đảo khụ khụ... Lúc này hấn mới sực tỉnh còn có một nhân duyên với cô nương như hoa sen mới nở khác treo trên vai hấn! Xin thứ lỗi ký ức có liên quan đến một cô nương khác đã sớm bị hấn chôn sâu trong góc nào đó rồi!

Một trái một phải, "ưu ái" hai cô gái kia, âm vệ Lục cảm thấy rất có áp lực lớn!

Âm vệ Lục tuân theo đối nhân xử thế cần phải thẳng thắn vô tư, cưới vợ chỉ cưới một người, nhân sinh quan của nam nhân phải có trách nhiệm về trái tim. Hấn đau đớn hạ quyết tâm dùng phương thức có trước có sau để đối mặt với hai cô gái kia.

Vì vậy sau khi Thụ Hoàn quen biết âm vệ Lục đã là bị kịch, nàng bị knock out bởi âm vệ Lục "vô tình lạnh lẽo" không tìm "hoa đào thối"!

Nghe nói cô nương có dáng vẻ như hoa sen mới nở kia thẳng!

Bởi vì Phù Dung cô nương kia là cô dâu nhỏ của âm vệ Lục.

(phù dung = hoa sen)

Nhưng trong lòng âm vệ Lục không thể từ bỏ được công chúa đại nhân có thể mê hoặc người ta mất hồn mất vía cơm nuốt không trôi uống nước cũng có thể bị nghẹn!

Âm vệ Lục đau khổ quyết định để công chúa đại nhân chán ghét khinh thường lạnh nhạt với mình, kế tiếp biết rõ sự chênh lệch giữa chủ tử và cấp dưới, đây là sự trào phúng trần trụi của đẳng cấp!

Chỉ có công chúa đại nhân phản cảm, mới có thể tiến thêm một bước đẩy âm vệ Lục ra xa.

Ám vệ Lục mang theo nỗi khổ chua chát kể từ đó đi lên con đường tùy hứng tự bơi đén mình không thể quay đầu lại!

Vì vậy sau toàn bộ mọi thứ liên thuận lý thành chương;

Ám vệ Lục mất mát trở về nhà, quyết định cưới vợ;

Không ngờ bắt gặp vị hôn thê nói chuyện cùng tỳ nữ, thì ra nàng ta đã sớm có người trong lòng, tâm hồn thiếu nữ ngằm trao cho người khác.

Ám vệ Lục cảm thấy sụp đổ, hấn vô cùng triệt để mơ tưởng viễn vông rồi! Nên nói sau khi nói dối lừa gạt công chúa đại nhân, lại đòi được kết cục bất bất thế này? Hay là nói ám vệ Lục may mắn phát hiện sớm?

Người bắt nhân đừng trách đừng trách bất nghĩa!

Nếu trên người đã không cần gánh trách nhiệm vị hôn thê, vậy ám vệ Lục dứt khoát quay đầu rời đi.

Ám vệ Lục quyết định đi tìm công chúa, tìm một đường sống quay về, mặc dù hấn đã từng thề thốt son sắt nói với công chúa: Cho dù vị hôn thê có xấu xí, cũng thích...

Mấy điểm trên, Thư Hoàn tổng kết xong.

Oa, Thư Hoàn vừa mệt vừa đói, thức ăn trên bàn cũng nguội rồi, nàng gấp cá kho tàu nhớ thương đã lâu lên.

Ám vệ Lục nói chuyện cả buổi miệng đắng lưỡi khô, "Nàng hấn nên nói cái gì đó đi."

Thư Hoàn lắc đầu, lúc trước nhìn thấy cá kho tàu thì không được tự nhiên, còn giờ thì thản nhiên ăn nó, thịt cá tươi mới, nàng cho là mình biểu hiện đủ rồi, nhưng ám vệ Lục cố chấp muốn nàng cho một lời hứa, xin thứ cho nàng không làm được. Thư Hoàn có thể hiểu được cách làm lúc trước của ám vệ Lục, nhưng rất khó nói nàng sẽ không chán ghét mà đáp lại.

Thư Hoàn thích sạch sẽ, đồ của nàng không thể dính chút xíu hạt cát nào;

Một loạt quyết định lúc trước của ám vệ Lục đã có chút xúc phạm đến ranh giới thích sạch sẽ của nàng, đây là điều không được phép.

Không nên trông cậy vào nàng đáp ứng ám vệ Lục bao nhiêu, trái tim từ nóng đến lạnh, cho tới bây giờ đều không phải tùy tiện là có thể được ủ nóng lần nữa.

Nhất thời im lặng, trong phòng lập tức yên tĩnh, chỉ có tiếng nhấm nuốt thức ăn không ngừng.

Ám vệ Lục không nhận được thái độ của Thư Hoàn càng tiến thêm một bước, không khỏi có chút lo lắng;

Thư Hoàn mắng cũng được đánh cũng được, cho dù nổi giận thế nào ám vệ Lục đều có thể chịu đựng, cũng có thể ứng đối, nhưng chỉ riêng thái độ không nói không rằng khiến người ta mờ mịt này, ám vệ Lục có chút mất chính xác.

Nhưng hai người cũng không thể ngồi miết bên bàn trừ ăn cơm ra cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói, như vậy sau này càng khó hơn.

Ám vệ Lục đợi sau khi Thư Hoàn buông bát đĩa xuống, uống trà lau miệng xong, lại bắt đầu tìm lời nói.

"Ngón tay công chúa còn đau không?" Điều này đại biểu cho quan tâm.

Thư Hoàn gạt đầu, suy nghĩ như vậy cũng không đúng lại lắc đầu.

Ám vệ Lục suy nghĩ, cho dù là ai ngon tay bị thương đều sẽ đau, Thư Hoàn gạt đầu lại lắc là sợ hấn mượn chủ đề này nói đến nhưng chuyện khác?

Nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, ám vệ Lục khó tránh khỏi âm ức, cũng vội vàng ăn cơm, sau đó gọi tiểu nhị lên lầu dọn dẹp canh cặn thịt thừa.

Trên tay tiểu nhị ngoại trừ tiền lương mỗi tháng chừng quây phát, còn có của khách thưởng;

Nhìn mặt mà nói chuyện là thứ cần dùng của mỗi tiểu nhị;

Tiểu nhị vừa lau bàn vừa nói với hai người đứng hai góc ở trong phòng: "Khách quan, buổi chiều hôm nay vị Phùng cô nương kia đi du thuyền với Hoa Diện công tử, đến giờ vẫn chưa thấy quay về!"

Thư Hoàn bất ngờ nhú mày, khó trách Hoa Diện kia không chạy tới quây rầy nàng, vốn tưởng rằng là do ám vệ Lục đàn áp, hóa ra là có Phùng Diễm Thu chặn lại, đây coi như là họa thủy đông dẫn nhĩ?

Ám vệ Lục suy tính so với Thư Hoàn toàn diện hơn một chút, lúc này thân phận Phùng Diễm Thu có chút đặc biệt, ra cửa quá lâu không trở về, chẳng lẽ tiếp tục gây thêm rắc rối. Ám vệ Lục gây ra hiểu lầm gây ra sai lầm một lần, cũng thiếu chút chịu oan ức gánh danh hái hoa tặc trên lưng, cho nên hẳn cũng lo lắng cho an toàn của Phùng Diễm Thu không kém, nhất là Phùng Diễm Thu đi du thuyền cùng Hoa Diện có vẻ mặt gian xảo.

Ám vệ Lục tiện tay đưa cho tiểu nhị một thỏi bạc, gật đầu nói: "Ta ra ngoài tìm thử xem!"

Tiểu nhị nhận bạc vui mừng bung khay ra ngoài.

"Công chúa!" Ám vệ Lục quay người lại.

Thư Hoàn vội vàng xoay đầu nhìn ngoài cửa sổ, làm bộ như điềm nhiên như không nói: "Gọi ta có chuyện gì?"

"Không có gì..."

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Bầu trời trong xanh, hơn mười con bồ câu bay vòng quanh Lưu phủ, Lưu phu nhân rắc gạo xuống, bồ câu lao xuống tranh đoạt thức ăn.

Lưu phu nhân chăn nuôi bồ câu nhiều năm, biết con trai Lưu Chỉ Hàn nướng bồ câu nó nuôi, bà cũng không trách cứ. Đợi lát nữa lại dùng bồ câu đưa tin, Lưu phu nhân có chút lo lắng, lỡ như con trai lại thèm ăn thì phải làm sao bây giờ?

Nhắc tới thèm ăn, Thư Hoàn ở thị trấn Trương gia đến bây giờ vẫn còn nhớ mãi mùi hương đó, hương vị chim bồ câu thật tuyệt!

Mà tối hôm qua thời gian nghỉ ngơi bị ám vệ Lục chiếm đi không ít, Thư Hoàn ngủ không an tâm, sáng sớm giờ Thìn còn làm ổ trên giường.

Đừng đừng đừng, đừng hiểu lầm, thời gian bị ám vệ Lục chiếm đi là dùng để nói chuyện, cộng thêm dùng để đi tìm Phùng Điềm Thu không chú ý đến an toàn của bản thân đi du thuyền với Hoa Diện đến khi mặt trời xuống núi đã lâu mà vẫn chưa trở về khách điểm.

Thời gian trở lại tối hôm qua.

Trong lòng Phùng Điềm Thu biết lỗi sai là do bản thân, không nên ở bên ngoài nói chuyện với Hoa Diện quá lâu, cho nên cũng không nhiều dạy dỗ Song Hoa giúp nàng gánh tội.

Trên đường đi Phùng Điềm Thu sốt ruột không cẩn thận tẹo chân, từ đây về khách điểm cũng không gần, nàng đau chân hoàn toàn không có cách nào đứng thẳng lên được.

Song Hoa lo lắng hỏi, "Tiểu thư, cô thế nào rồi!"

"Đau quá!" Trời đã tối khuya Phùng Điềm Thu cũng gấp gáp.

"Nếu không, nếu không chúng ta tìm khách điểm gần đây ở trọ đi!" Song Hoa cái khó ló cái khôn.

"Cũng được." Phùng Diễm Thu đầu đầy mồ hôi gật đầu đáp ứng.

Trùng hợp ám vệ Lục đi tìm người ở gần đây nghe hai người nói thế, hơi chút do dự, ám vệ Lục liền tiến lên nói chuyện, "Phùng cô nương, thứ cho tại hạ nói thẳng, chuyện hái hoa tặc huyền nào chắc là Phùng cô nương đã bị người khác để mất tới, trở lại khách điểm ban đầu tương đối thỏa đáng hơn!"

"Người đang nói cái gì? Người đừng làm ta sợ!" Phùng Diễm Thu khoa trương bày ra tư thế rụt vai, tiếp đó lại có chút khinh thường bĩu môi.

Mặc dù nói vậy, nhưng Phùng Diễm Thu cũng sa sầm mặt, chịu đựng đau đớn ở chân để Song Hoa dìu dắt, khập khiễng đi về phía khách điểm lúc đầu.

Hơn nửa đêm, ám vệ Lục trở lại căn phòng sát vách thông báo một tiếng với Thư Hoàn trước;

Vì vậy Thư Hoàn bị người ta mạnh mẽ đánh thức từ trong chăn cực kì oán niệm, càng xấu hổ chính là sáng nay ám vệ Lục lại chạy tới đánh thức rời giường!

Cốc cốc cốc!

Ám vệ Lục đi đến trước cửa Thư Hoàn lần thứ ba, "Nên dậy rồi!"

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ cay độc, Thư Hoàn ôm chăn ngồi dậy, "Để cho ta ngủ một lát nữa được không?"

"Phùng cô nương có chuyện, bảo nàng nhanh chân nhanh tay một chút." Ám vệ Lục đẩy Phùng Diễm Thu ra làm lá chắn, thực tế Phùng Diễm Thu đang ở căn phòng sát vách ngáy khò khò, tiếng hừ lạnh này khiến ám vệ Lục đứng yên ngoài cửa Thư Hoàn thật lâu hơi chút mất tự nhiên.

Thư Hoàn tin lời ám vệ Lục nói Phùng Diễm Thu vội vã đến tìm phiên toái là thật, lập tức tỉnh táo vội vàng đứng dậy rửa mặt.

Đợi đến lúc hoàn tất có thể gặp người, Thư Hoàn chuẩn bị "nghênh chiến", nàng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang để ám vệ Lục đi mời Phùng cô nương tới đây nói chuyện một chút.

Ám vệ Lục bịa chuyện ngược ngùng!

Thư Hoàn bị lừa còn ngây ngốc không biết buồn bực!

Vì vậy trong phòng rơi vào yên tĩnh quỷ dị.

Sau một lúc lâu, không hề tiếp tục kéo thêm được nữa, ám vệ Lục mới hơi thẳng lưng, nói: "Thực hiện tiêu kế, thúc giục công chúa rời giường!"

Thư Hoàn...

Nói "đạo quang kiếm ảnh" cũng được sao? Nàng chuẩn bị "vượt mọi chông gai" "đại sát tứ phương", kết quả ám vệ Lục nói cái gì? Định nhân là hấn bịa đặt!

Chao ôi!

Vừa mệt vừa mõi vừa đói!

Oa!

Thư Hoàn khoát khoát tay, oán hận trong lòng đặt mộng ngồi trên ghế, "Gọi bánh bao lên đi!"

Trời đất bao la khẩu vị lớn nhất, có vấn đề khó khăn gì đợi nàng lấp đầy bụng rồi nói sau, bao gồm chuyện dạy dỗ ám vệ Lục làm thuộc hạ nên chính trực ngay thẳng không được nói dối, nhất là nói dối với chủ tử, mặc dù là lời nói dối có chút vô hại, nhưng cũng làm người ta "căm phẫn" đấy!

Ám vệ Lục không thấy công chúa đại nhân chống nạnh hai tay trừng mắt

trách móc, có chút không quen, khụ! Xoay người đi gọi tiểu nhị mang bánh bao lên.

Gió nhẹ quạt vào mặt, thời tiết thích hợp để đi xa.

Tiểu Cảnh Thăng xử lý xong hàng loạt chuyện thôi nát chết người, chọn được thời gian đi thị trấn Trương gia tìm Phùng Điềm Thu đang dạo chơi.

Gã sai vật vội vàng đánh xe ngựa ra khỏi U thành, hỏi công tử nhà hấn, "Thị trấn Trương gia này cũng không coi là nhỏ, công tử quyết định đi đến địa điểm cụ thể nào tìm Phùng cô nương?"

"Điềm Thu ham chơi, ta nghĩ là đến nơi náo nhiệt nhất của thị trấn Trương gia!" Tiểu Cảnh Thăng suy nghĩ, than thở, "Một ngày không gặp như cách ba năm!"

Gã sai vật bị giọng nói ngọt ngào của công tử nhà hấn làm cho nổi da gà toàn thân, cũng may đã thành thói quen rồi.

Lại nói đến Hoa Diện ăn đậu ở nhà trong nhà Kiều San, cả ngày hấn phe phẩy cây quạt, tùy tiện ném một thỏi bạc là có thể đuổi Thụ Thôn nịnh nọt churóng mắt gai mắt đi.

Kiều San bụng lớn dọn dẹp bát đĩa, không cần hầu hạ Thụ Thôn cả ngày chửi mắng trách móc, ngược lại phải hầu hạ một người ngoài có ý đồ xấu; Kiều San thở dài, dẫn kẻ xấu vào cửa, mặc dù bạc trong tay kẻ xấu này rất nhiều khiến người ta mơ ước, nhưng chẳng lẽ cuộc sống mỗi ngày đều phải nhìn mặt người ngoài mà sống? Lừa gạt Thụ Hoàn cô nương để có được bạc, trong lòng Kiều San bực bội khó chịu.

Càng thêm buồn bực, Kiều San cũng không để ý đến bụng khó chịu, dù sao cũng không phải khó chịu ngày một ngày hai; vì vậy nàng múc nước, chất đồng quần áo bẩn vào trong bồn mang đi giặt. Nghe nói rau dại trên núi bên ngoài trấn không tệ, Kiều San nghĩ giặt quần áo xong thì xách giỏ đi đào.

Hoa Diện liếc Kiều San nhẵn nhụi chịu khó, loại nữ nhân ngu xuẩn này hấn gặp nhiều rồi!

Phùng Diễm Thu không thích dùng bữa trong phòng ở trên lầu, nàng thích ngồi với mọi người ở đại sảnh dưới lầu ăn uống, cười nói lớn tiếng, vì vậy lúc Hoa Diện đi tới khách điểm thì Phùng Diễm Thu đang nói chuyện vui vẻ với một hán tử.

"Phùng cô nương!"

Hoa Diện đi đến chào hỏi, nhân tiện lặng lẽ dò xét mấy hán tử rõ ràng rất có cảm tình với Phùng Diễm Thu.

"A! Là Hoa công tử!" Phùng Diễm Thu cũng không mấy bất ngờ khiêu mi cười nói: "Hôm nay mời ta đi du thuyền sao!"

"Mời, đương nhiên mời!"

Thư Hoàn đang xuống lầu nhìn thấy Hoa Diện và Phùng Diễm Thu như sao quanh trăng sáng;

Hai người kia không nhìn thức ăn trên bàn, không lấp đầy nửa cái bụng đã ra khỏi khách điểm, lại đi du thuyền?

Nói trong lòng Thư Hoàn không mất hứng là giả, Phùng Diễm Thu có thời gian đi chơi với người khác, không có thời gian tìm nàng và ám vệ Lục nói chuyện vậy chuyện hiểu lầm nên giải quyết thế nào đây!

Có chút sốt ruột đó!

Dự liệu được lại bị Phùng Diễm Thu thả bò câu một ngày, Thư Hoàn xoa xoa mi tâm nói: "Ta ra khỏi thành trước, ngươi đi đến nơi nào đó đổi trang phục, thần không biết quỷ không hay rời khỏi đây!"

"Được!"

Ám vệ Lục xoay người xuống lầu, hết sức đồng ý với quyết định của Thư Hoàn.

Ám vệ Lục đi đến cửa hàng vải gần đây, tùy tiện mua mấy bộ quần áo, sau khi thay xong đến một quán trà ngồi một lát. Ước chừng gần nửa canh giờ, ám vệ Lục mới thanh toán tiền trà nhân nhã đi về phía cửa thành.

Bên ngoài trấn Trương gia, Thư Hoàn dựa vào một thân cây đợi người nhàm chán chơi đùa ngón tay, có một phụ nhân mang theo cái giỏ lên núi đào thức ăn đi ngang qua, cũng có mấy chiếc xe ngựa ra vào. Thư Hoàn nhìn thấy một người quen trên một chiếc xe ngựa, người đánh xe hình như là gã sai vặt Nhậm Bố của Tiểu Cảnh Thăng?

Tiểu Cảnh Thăng không ở U thành phụng bồi cô biểu muội Lý Nhược Mai kia, đến thị trấn Trương gia làm gì?

Lấy thực lực của Tiểu phủ, không nên đến thị trấn Trương gia nhỏ bé này buôn bán nha.

Thư Hoàn buồn bực bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, chẳng lẽ Lý Nhược Mai cũng ở trên xe...

Nếu Lý Nhược Mai cũng đi theo Tiểu Cảnh Thăng, khó bảo đảm sẽ không nói đi bắt kẻ trộm ví tiền!

Thư Hoàn có tật giật mình hai vai run lên, thân thể nghiêng một cái, đứng không yên, nàng quyết định không đứng ở dưới cây già sáng ngời bắt mắt này đợi người nữa, xoay người đi vào rừng cây nhỏ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Chương 21.

Cánh rừng không lớn, nhưng cũng khó tránh khỏi ảm thấp âm u, có rất nhiều muỗi. Thư Hoàn vừa mới đi vào bên trong liền cảm thấy vô cùng hối hận, nhưng dường như nàng nghe thấy chỗ sâu trong cánh rừng phía trước có người đang kêu cứu?

Nghiêng tai lắng nghe!

Nữ!

Thở gấp!

Không còn khí lực!

Tiếng kêu cứu mạng sắp tắt!

Trong lòng Thư Hoàn chần chờ, giờ này ở trong rừng chắc phần lớn đều là phụ nhân đào thức ăn nhỉ?

Mặc dù không phải cực kỳ xác định đối phương có lai lịch gì, nhưng Thư Hoàn cũng không lo lắng nhiều, bước nhanh vào sâu trong rừng.

Kiều San bụng lớn bất tiện đủ chỗ, đợi nàng đi vào trong rừng đào rau dại đã là xế chiều, cho nên nàng có chút vội vã. Không ngờ bụng sớm đã có chút không thoải mái lại càng đau đớn, đến khi nàng phát hiện không thể đi tiếp thì đã chậm, giữa chân đều là máu.

Kiều San hoảng sợ, nằm ở trên cỏ dại hô cứu mạng;

Ôm hi vọng có phụ nhân khác đến đào thức ăn có thể nghe thấy tiếng la, Kiều San liên tục hô, nhưng cổ họng của nàng đã sắp tắt mà vẫn không thấy có bất kỳ ai tình cờ đi ngang qua.

"Hu hu a... Đau quá, ai tới cứu ta, cứu con của ta, cứu mạng..." Kiều San dùng sức thở hào hển, tay sờ bụng.

"Cô đang ở đâu, nhanh trả lời ta!" Trong chốc lát Thư Hoàn không nghe thấy tiếng động nào, nhin không được chống tay lên thân cây lớn tiếng hỏi.

Kiều San trượt chân ngã xuống dưới sườn núi nhỏ thấp thoáng nghe thấy tiếng người. Nàng thừa dịp ý thức còn mơ hồ dùng sức gào thét, "Ta, ta ở chỗ này!"

Lỗ tai dựng thẳng lên;

Thư Hoàn nghe thấy tiếng rồi!

Vòng qua mấy cây cối thô chắc, Thư Hoàn nhìn xung quanh, phát hiện Kiều San ở dưới sườn núi nhỏ không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh nghi, "Tại sao là cô?"

Dễ nhận thấy bụng Kiều San có vấn đề không thể trả lời lại xuất hiện ở trong rừng cây nhỏ bên ngoài trấn Trương gia, Thư Hoàn cũng không trở mắt rồi rầm.

Nàng thai phụ bị ngã bị thương còn sắp sinh con dậy, đối với Thư Hoàn không có kinh nghiệm gì mà nói độ khó cao quá mức.

Thư Hoàn một chưa đỡ đẻ, hai chưa mang thai, nàng lo lắng vòng quanh Kiều San đã lâm vào trạng thái hôn mê mấy vòng, cuối cùng còn trây ra một tay đầy máu;

Dọa chết người!

Nghe nói hoàng hoa* cô nương nhìn thấy cái này rất xúi quẩy!

(* những cô nương khuê phòng còn trinh tiết)

Trời ơi ghét quá đi!

Nhưng không thể bỏ mặc Kiều San nằm trên mặt đất, mặc cho đôi phương xuất huyết chờ chết được?

Đừng nói là người quen biết, cho dù một khắc trước còn có chút thù hận, một khắc này cũng không nên trơ mắt nhìn người ta chờ chết!

Thư Hoàn quyết định chủ kiến muốn cứu người, nhưng không phải nài ra tay, mà là đi ra ngoài cánh rừng kêu người, tốt nhất là kêu người có thân thể cường tráng đến giúp đỡ.

Nhưng rõ ràng Thư Hoàn đã quá chủ quan trong chuyện này;

Trong lúc hai tay nàng đều là máu, đầu tóc rối bời, quần áo không sạch sẽ xông ra rừng cây nhỏ, lúc xin giúp đỡ cả trai lẫn gái đi ngang qua, ánh mắt bọn họ đều khá kỳ lạ, không ai nghe thấy nàng nói có một thai phụ như thế nào, nguyên một đám đi vòng qua nàng, sợ rước lấy rắc rối gì đó.

Lời đó nói như thế nào ấy nhỉ?

Việc không liên quan đến mình!

Còn lời nào nữa nhỉ?

Ôm nhiều thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện!

Thỉnh thoảng có mấy phụ nhân tỏ vẻ sốt ruột, nhưng không có một ai muốn đi theo vào rừng cứu người.

Trong phút chốc Thư Hoàn không hiểu, vì sao lòng dạ con người lại lạnh nhạt như thế? Giúp một tay cũng không được sao?

Thư Hoàn cái khó ló cái khôn nói sẵn lòng cho bọn họ bạc, chỉ cầu bọn họ giúp đỡ.

Có hai gã hán tử nghe nàng nói vậy thì hai mắt phát sáng, còn cò kè mặc cả với nàng?

Tức chết người!

Thư Hoàn hung dữ muốn sử dụng vũ lực bức bách những "tiện dân" này khuất phục, không ngờ ở phía sau lưng có một người đi tới, túm lại cánh tay nàng nói: "Đi vào cánh rừng!"

Người này mặc quần áo màu xanh trắng, nhìn như tuấn tú, thân hình cao gầy khiến người ta phải ngược nhìn.

Đương nhiên, Thư Hoàn chẳng có tâm tình thưởng thức nam nhân, không nhìn lâu liền kéo hắn vội vàng chạy vào trong rừng.

Chờ đến khi vào rừng, nam tử không cần Thư Hoàn nhiều lời, liền chủ động gánh trách nhiệm ôm Kiều San lên, ba người cùng nhau ra khỏi cánh rừng.

Thư Hoàn tạm thời gặp phải tình huống này, kế hoạch muốn rời khỏi thị trấn Trương gia đi đến nơi khác chơi là không thể nào rồi, nàng có chút do dự liền cắn răng không đợi ám vệ Lục nữa, đi theo nam tử vào thị trấn tìm đại phu và bà đỡ.

Tình trạng của Kiều San vô cùng khẩn cấp, Thư Hoàn lẹ nước lại cái, kéo người chung quanh hỏi bà đỡ ở đâu, quan trọng là Thư Hoàn không biết đường, cho nên hỏi hơn vài người mới tìm được bà đỡ, lại vội vàng kéo bà đỡ đi đến khách điểm.

Không biết kỹ thuật của bà đỡ này như thế nào, nhưng khi bà ta đi vào đỡ đẻ cho Kiều San, Kiều San không ngừng gào thét.

Thư Hoàn chưa từng gặp phải tình cảnh này, lúc trước ở trong cung, đám phi tần sinh con sẽ không để cho nàng đứng ngoài nhìn, cho nên nàng thật sự khẩn trương đến tay chân rối loạn, quần áo bên trên người cũng không kịp thay, cũng may nam nhân trên đường đi không nói lời nào chỉ giúp đỡ nàng nhắc nhở, nàng mới nhớ nên thay quần áo mới.

Nhưng bọc quần áo lúc chạy đi đã bị rách mất rồi, làm sao bây giờ?

Thư Hoàn sút đầu mẻ trán.

Người không có đồng nào, Kiều San ở trong phòng khó khăn sinh con, nàng cũng không thể chạy đi được?

Nàng cảm nhận được một phân tiền nhin chết anh hùng rồi!

Mặt đỏ lên, Thư Hoàn đi đến chỗ nam nhân rất dễ nói chuyện mượn tiền, "Có thể, có thể..."

Thư Hoàn chưa từng chìa tay mượn tiền người không quen, huống chi các nàng chỉ mới vừa quen, không biết tính danh lẫn nhau, cho nên nàng mượn bạc cảm thấy rất không thỏa đáng!

Nghĩ tới nghĩ lui, Thư Hoàn rũ đầu xuống, những câu nói kế tiếp ghen về trong cổ họng;

Nhưng đợi đến lúc nàng ngẩng đầu lên lần nữa, trước mắt xuất hiện một thỏi bạc;

Khuôn mặt nam tử tuần tú cười đến mức hiền lành, "Ta tên Lưu Chỉ Hàn!"

"Cảm, cảm ơn!" Thư Hoàn lúng ta lúng túng, suýt chút nữa bị nụ cười chói lọi tràn ngập sẵn sóc chu đáo của Lưu Chỉ Hàn này làm cho mù mắt.

Sau khi bị mọi người đối đãi lạnh lùng, lại được Lưu Chỉ Hàn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi*, Thư Hoàn cảm thấy mình hẳn nên cảm động rơi lệ, lúc gian nan nhất có người giúp đỡ lúc nào cũng tốt; thì ra không có ám vệ Lục ở bên cạnh chăm sóc, mặc dù thân là công chúa cũng sẽ gặp gian nan khó khăn, trước kia nàng có chút tự cho là đúng, cho rằng quyền thế tiền tài có thể thay đổi tất cả cách nghĩ, hình như có chút thay đổi rồi.

(* = giúp người khi gặp nạn)

Không phải là kiểu quan niệm hoàn toàn bị phá vỡ, bị sửa đổi, mà là trong bóng tối có một điểm phát sáng, điểm sáng này nho nhỏ không khiến người ta chú ý đến, nhưng cuối cùng nó vẫn tồn tại.

Thư Hoàn đưa bạc cho tiểu nhị, thanh toán phòng Kiều San chiếm dụng, lại mượn một gian phòng khác, đi vào mới nhớ mình không có quần áo sạch để thay.

Thư Hoàn dậm chân một cái chạy đến cửa hàng vải bên cạnh mua quần áo, rửa mặt qua loa một phen lại chạy tới ngoài cửa phòng của Kiều San, bà đỡ vẫn còn ở bên trong lớn tiếng hô, "Dùng sức, dùng sức đi..."

Đại phu cũng có chút gấp gáp, nói thai phụ này sinh non, về mặt thời gian lại chậm trễ, có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt, bảo người nhà nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng.

Thư Hoàn sửng sốt, nàng không phải là đứa bé không hiểu chuyện, nghe hiểu ý ở ngoài lời của đại phu, ý là Kiều San rất có thể không qua được, đang ở bậc cửa, bước một bữa sẽ vào Quỷ Môn quan?

Trong lòng Thư Hoàn hơi có chút phức tạp, không nói Kiều San có thể sẽ chết, chỉ nói đến đứa bé sinh ra thì phải làm sao, cha đứa bé không làm việc đàng hoàng chỉ biết chơi bời lêu lổng, khó tránh khỏi sẽ mang đứa bé Kiều San sinh ra bán đi đổi tiền.

Bà đỡ đẩy cửa đi ra vội vàng hỏi, "Nam nhân nhà này đâu? Người lớn và đứa bé chỉ có thể giữ một!"

Đại phu dùng mắt nhìn Lưu Chỉ Hàn, chỉ sợ cho là hấn và Kiều San có quan hệ không nhỏ;

Thư Hoàn thấy vậy nhanh chóng chắn ở trước người Lưu Chỉ Hàn, giọng nói rõ ràng, "Bảo vệ người lớn, đứa nhỏ sống hay chết, mặc cho số phận!"

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Chương 22.

Thư Hoàn có địa vị cao quý là đương kim công chúa của nước Đại Ngu, trên tay đương nhiên nắm giữ quyền sinh sát của những người khác, nhưng đối với đứa trẻ không được mong đợi sinh ra vẫn là lần đầu tiên ra lệnh như mặc cho số phận hay không nghe không hỏi;

Giọng của Thư Hoàn không hề hoảng sợ, trải qua chân tay luống cuống lúc đầu, nàng ở dưới ánh mắt nghi ngờ của bà đỡ lạnh lùng bình tĩnh nói: "Ta không có quan hệ với phụ nhân bên trong, nhưng trượng phu của phụ nhân kia đến bây giờ đang ở sông bạc đánh bài, sợ là không thể làm chủ rồi, nếu như nữ nhân bên trong hoàn toàn thanh tỉnh, bà nói cho nàng biết, đứa bé cô ta liệu chết sinh ra không có người nuôi dưỡng!"

Giọng nói âm vang có lực, Thư Hoàn nói xong cũng không nhìn mấy người khách đi lên lầu xem náo nhiệt, tự mình đi xuống lầu.

Nữ nhân gia không ra khỏi nhà đi xa, chưa từng thấy nhiều núi sông việc đời, còn nam nhân thì xa hơn là vào Nam ra Bắc; nữ nhân sau khi thành hôn lại càng nỗ lực mọi thứ ở phu gia, nhưng nếu phu gia không cho nữ nhân đó cảm giác an toàn, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, có việc hay không có việc đều ra ngoài uống rượu đánh bài, sau khi về nhà thì lại đánh chửi không dứt, phu gia như vậy, ai gặp phải đều xui xẻo.

Hai tay bà đỡ vỗ đùi thở dài, mặc dù cô nương kia không nói nhiều, nhưng bà đỡ đã đoán ra trượng phu của Kiều San trước sau như một đều có hành vi tồi tệ, nếu không nam nhân nào sẽ để cho thê tử nhà mình ở trong tình thế sinh non này mà vẫn còn ở sông bạc đánh bài?

Bà đỡ sinh lòng thương cảm với Kiều San, không nhẫn xúc động cùng mắng chửi những nam nhân không biết điều, vội vàng trở vào phòng đi đỡ đẻ cho người ta.

Thư Hoàn đi xuống lầu lẳng lẳng ngồi ở một góc trong đại sảnh, hai tay để ngoài cửa sổ, âm thanh huyền ảo âm ỉ ở bên tai không có chút ảnh hưởng nào đến nàng, nhưng Thư Hoàn cực kỳ không thích bầu không khí bị thương này, cho nên mới nghe người ta nói cười trong đại sảnh, cũng tốt để điều tiết cảm xúc bức bối.

Lưu Chỉ Hàn đặt chén dưa lấy từ trong tay tiểu nhị mang tới, cười nói: "Bắt bỏ câu để nữ đầu bếp nướng, không biết mùi vị thế nào, cô ném một miếng thử xem?"

"Được, đa tạ!" Mặc dù Thư Hoàn làm bộ như điềm nhiên như không, đối với ý tốt của Lưu Chỉ Hàn cũng lạnh nhạt tiếp nhận, nhưng ánh mắt nàng đã lộ ra chút vẻ kinh ngạc;

Còn trùng thêm ăn hoàn toàn nổi dậy rồi!

Ra về mặt tự nhiên hạ dưa, Thư Hoàn cảm thấy buồn rầu, rất muốn cầm lấy con bồ câu nướng này mà gặm! Ở ngoài hơn hai năm, Thư Hoàn nàng đã vứt bỏ con đường làm công chúa đoan trang ưu nhã, hoàn toàn chuyển sang làm một người bình thường.

Lưu Chỉ Hàn đã quen với dáng vẻ gặm xương không hề chú ý đến hình tượng của Thư Hoàn, chợt nhìn thấy nàng từ từ dùng dưa chọc chọc bồ câu nướng trong cái đĩa, tâm tình của hắn có chút kỳ diệu.

Xem ra hắn đã làm cho công chúa thích ăn thích uống bồi rồi rồi, khụ khụ!

Nhưng điều này cũng chứng minh ở một phương diện khác, ở trước mặt thân phận ám vệ Lục, công chúa hoàn toàn duy trì trạng thái của bản thân, lười ngụy trang.

Lưu Chỉ Hàn bày ra vẻ mặt bồi rồi, hơi hoang mang nói: "Cô nướng từ từ dùng, bên ngoài có huynh đệ tìm ta!"

Nói xong, Lưu Chỉ Hàn không đợi Thư Hoàn có phản ứng liền đứng dậy rời khỏi đại sảnh khách điểm.

Hắn đang nói dối nhỉ?

Thư Hoàn hoang mang, giọng điệu của người này rõ ràng là ghen tị, làm gì có huynh đệ tìm ở bên ngoài chứ!

Lắc đầu!

Thôi!

Thư Hoàn có thể một mình hưởng thụ con bồ câu nướng ha ha cười không ngừng, một tay cầm cánh bồ câu nướng lên gặm, ôi... mùi hương thơm chết đi được, huhu!

Lưu Chi Hàn ra khỏi cửa chính khách điểm hơi suy nghĩ một chút, liền đi đến cửa hàng vải phụ cận thay quần áo.

Cùng lúc đó;

Tiểu Cảnh Thăng tiến vào thị trấn liền tìm kiếm Phùng Diễm Thu khắp nơi, nhưng chẳng có chút manh mối nào, hắn mang theo gã sai vặt Nhậm Bồ đi vào khách điểm.

Tiểu Cảnh Thăng tùy ý tìm một bàn ngồi, nhân tiện xoa tay để Nhậm Bồ ngồi cùng.

Tiểu nhị tiến lên hỏi, "Ôi khách quan ngài muốn gọi gì?"

"Cho hai bát mì Trường Nhạc, một bình trà thượng đẳng, cứ tạm thời như vậy đi."

"Được! Khách quan ngài đợi một lát!"

Khách điểm ồn ào, chủ đề hái hoa tặc của mấy ngày trước đã sớm thay đổi, cho nên một số người nói chuyện với nhau không khiến cho Tiểu Cảnh Thăng chú ý.

Đợi Thư Hoàn ăn xong một con bồ câu nướng, uống nước lau miệng, đại

phu trên lầu vội vàng vẫy tay gọi nàng, "Cô nương, cô nương..."

Thư Hoàn đứng dậy chạy lên lầu, thầm nghĩ Kiều San này lại xảy ra chuyện gì?

Nàng dự đoán không sai, bà đỡ bảo người ta nhanh chóng vào phòng.

Thư Hoàn đột nhiên hất tay bà đỡ ra, không nghe theo ý của bà đỡ và Kiều San đi vào phòng nghe cái gọi là di ngôn gì đó;

Nói nhảm!

Rõ ràng đã nói Kiều San sinh con không ai nuôi dưỡng giúp nàng ta rồi mà!

Nhưng kết quả thì sao?

Vừa rồi bà đỡ nàng vừa chạy vừa nói Kiều San thà chết cũng muốn giữ đứa bé, bây giờ đứa bé đã sinh ra đang khóc lớn, người lớn nằm ở trên giường băng huyết không thể động dậy, không thể sống qua một khắc.

Thư Hoàn đoán được Kiều San chỉ còn lại một hơi thở muốn tìm nàng nói gì, uỷ thác, lấy cái chết ép buộc để người khác giúp nàng ta nuôi dưỡng đứa bé!

Đùa à!

Thư Hoàn nàng là loại người ngu ngốc nuôi con giùm người ta sao?

Ánh mặt trời đã trải xong đường lớn cho Kiều San rồi, nhưng người này lại không đi, cố tình đi con đường nhỏ đá vụn chật hẹp, sau đó dưới tình huống không còn đường để đi nhớ đến cần phải xin người khác giúp đỡ, người khác ai có kiên nhẫn tốt bụng đợi Kiều San làm bộ đáng thương khóc lóc cầu xin?

Bà đỡ thấy Thư Hoàn ở trong thời khắc mấu chốt như vậy còn không phối hợp, liền tạt thanh lệ sắc* nói: "Cô còn mè nheo cái rắm! Kiều San đã sắp không đợi được rồi, cô không muốn nghe nàng nói cái gì sao? Mau vào đi,

ta giữ cửa cho hai người!"

(* nói chuyện nôm nống, và sắc mặt nghiêm khắc)

Trong lòng bức bối!

Lại bị một bà đỡ mắng!

Thư Hoàn tức giận đến mức bao tử đau nhức, đồ ăn mới ăn khi nãy hình như muốn ói ra!

Thư Hoàn đi đứng có chút xiên vẹo, lúc quyết định xuống lầu lại bị bà đỡ nhân cơ hội kéo nàng vào trong phòng Kiều San.

Mùi hôi thối trong phòng nặng quá;

"Oe..."

Công chúa đại nhân nàng hoàn toàn ói ra, vịn góc tường;

Cửa phòng "bịch" một tiếng bị bà đỡ đóng lại.

Kiều San nằm ở trên giường sắc mặt trắng bệch, hô hấp gần như sắp không còn, nàng run rẩy nói: "Thư Hoàn cô nương, cầu, cầu xin cô..."

"Cầu xin ta?" Thư Hoàn cười nhạt cắt đứt lời nói của Kiều San, "Nam nhân của cô không thềm quản sống chết của con cô, một người ngoài như ta dựa vào cái gì mà quản? Chẳng lẽ cô xem lòng tốt của người khác trở thành vô cùng tận, cuộc đời ta hận nhất chính là những tri chu hút máu trắng mề ân đầu mề cừ*!" (giải thích ở cuối chương)

"Cô là người tốt!" Kiều San yếu ớt nói.

"Ta là người xấu!" Thư Hoàn nghiêng răng.

Trong phòng dần dần yên tĩnh;

Đợi rất lâu không thấy Kiều San nói nữa, Thư Hoàn cảm thấy không đúng, kinh nghi bất định đi qua dò xét hơi thở Kiều San, lại phát hiện vẻ mặt người này đã sớm khoan thai rời khỏi nhân thế.

Đứa bé gái nhỏ Kiều San liều mạng sinh ra vẫn đang kêu khóc;

Ở cùng phòng với người chết!

Thư Hoàn liên tiếp lui về phía sau đụng vào góc bàn, nhịn xuống xúc động muốn hét lên đi gõ cửa phòng, "Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài, Kiều San chết rồi, các người mau thả ta ra ngoài..."

Ngoài cửa không một người lên tiếng, trên cửa còn có một ổ khóa trước khi bà đỡ đi sợ Thư Hoàn chạy lấy người đã khóa lại.

Ai cũng biết chương quây khách điểm là kẻ keo kiệt, người chết trong phòng khách của ông ta, không thể đền tiền ah!

Quả nhiên chương quây tức giận hét giá với bà đỡ và đại phu, "Đừng mượn nhiều có như vậy, đền tiền!"

Cho nên nói, bà đỡ và đại phu râu dài đều bị chương quây hể nghe tới tiền là mắt sáng rực lên lôi kéo giữa đường, trong lúc nhất thời bọn họ đều sút đầu mẻ trán, sớm đã quên Thư Hoàn bị nhốt bên trong.

(* thăng là 1/10 của đấu. Nguyên văn: đấu gạo nuôi ân, gánh gạo dưỡng thù. Ý là lúc nếu người ta gặp nguy hiểm khó khăn người giúp đỡ người ta dù chỉ một việc nhỏ, người ta cũng sẽ biết ơn người. Nếu người kéo dài tiếp tục như vậy, đột nhiên có một lần nào đó bởi vì nguyên nhân gì đó người không giúp đỡ, đôi phương sẽ ghi hận người, cũng sẽ nhớ hận cả đời!

Giống như người tiếp nhận cứu tế, sau đó đã thành thói quen thường hay cho rằng cứu tế là chuyện đương nhiên, tự nhiên sẽ không cân nhắc mình nên làm gì, dựa vào bản thân làm việc để kiếm ăn.

Nếu sau đó người phát hiện hãn đã khôi phục năng lực làm việc, người không cứu tế hãn nữa, hãn sẽ mang hận với người.

Người giúp đỡ người khác, khiến hắn hình thành sự ỷ lại, từ cảm kích biến thành dĩ nhiên. Thế cho nên cuối cùng biến thành kẻ thù.)

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23

Mặt trời xuống núi.

Ám vệ Lục toàn thân áo đen mang mặt nạ trên mặt bước ra khỏi cửa hàng vải;

Ám vệ Lục tiện tay rút cục giấy nhỏ, trên tờ giấy nhỏ chỉ có một câu: Hôn sự đã hủy, rảnh rồi thì về thăm nhà một chút!

Đối với chuyện nhị lão Lưu gia dùng bò câu đưa tin tới, ám vệ Lục không có chút hứng thú, còn nướng bò câu đi.

Chỉ là trong lòng hắn đã có ý định khác.

Có thể lãng phí hết mấy con bò câu mẹ hắn chăn nuôi nhiều năm, để đổi một cô nương thích chạy nhảy khắp nơi, thật đáng mừng!

Ám vệ Lục sờ sờ cái cằm đi vào khách điểm, âm thầm tính toán đi chỗ nào mua thêm mấy con bò câu cho Thư Hoàn ăn.

Tiểu cô nương ngồi gặm bò câu nướng bên cửa sổ sớm đã không thấy đâu, ám vệ Lục kéo tiểu nhị hỏi, "Tiểu thư nhà ta đâu?"

"Thư Hoàn cô nương à, cô nương ấy ở trên lầu, nữ nhân mang thai kia hình như đã sinh em bé rồi, cô ấy ở bên trong phụng bồi!" Tiểu nhị rất nhiệt tình trả lời. Ở dưới lầu tiếng ồn ào huyên náo, không một ai biết tình hình thật sự của Kiều San ở trên lầu là như thế nào.

Ám vệ Lục gật đầu, cảm ơn một tiếng rồi đi lên lầu.

Trước cửa phòng, tiếng kêu khóc của đứa bé cùng tiếng lẩm bẩm của cô nương, có chút chen lấn chui vào trong tai ám vệ Lục.

Dùng nội lực phá khóa trên cửa, ám vệ Lục nhanh chóng đẩy mạnh cửa...

Lúc ở bên ngoài, Thư Hoàn đựng phải chuyện xúi quẩy rất bình thường, chưa từng giống như lúc này xúi xẻo đến mức bị nhốt ở trong phòng người chết, nhất là bên tai vang lên tiếng em bé khóc đến sắp tắt thở.

Thư Hoàn chịu đựng sợ hãi bé em bé mới mất mẹ lên, ôm vào trong ngực ngồi xuống dưới đất ở trong phòng khóc lên.

Ta khóc, ta khóc, ta khóc...

Khóc cái rắm chứ khóc!

Có khóc cùng không thể giải quyết được vấn đề nha!

Thư Hoàn ôm đứa nhỏ đi đến bên cửa sổ chạy trốn, trơ mắt nhìn độ cao từ cửa sổ cách mặt đất, đây là một con số chứng minh sự ưu thương, thật đáng tiếc, nếu không ôm đứa bé nằng phí chút sức là có thể nhảy xuống được.

Sau lưng có cái đuôi nhỏ!

Cái đuôi này không chỉ vướng víu, còn rất thích khóc giữa đêm giữa hôm, này này này, bên ngoài không có quỷ gõ cửa không được khóc!

"Ngoan nha ngoan nha, đừng khóc đừng khóc..."

"Ngoan nha ngoan nha, đừng khóc đừng khóc..."

"Ngoan nha ngoan nha, đừng khóc đừng khóc..."

Đỡ em bé, Thư Hoàn lau nước mắt chợt nghe thấy tiếng răng rắc ngoài cửa;

Thư Hoàn gian nan vặn vẹo cái cổ, thầm nghĩ bản công chúa vừa mới nói không có quỷ gõ cửa xong, quỷ người ở ngoài cửa dùng đủ loại tê ngứa toàn thân uốn éo cái mông xô cửa làm loạn cái gì?

Còn có tiết tấu đập bễ giống như thiên âm, a, đây là khúc điệu hoàn mỹ cả đời này của bản công chúa cũng chưa từng nghe qua!

Ám vệ Lục mở cửa ra đi vào trong, quét qua cảnh vật chung quanh bên trong phòng, đi đến trước người Thư Hoàn có đôi mắt sừng đỏ, có chút lo lắng hỏi, "Tình hình thế nào?"

Bị người hãm hại!

Bị nhốt trong căn phòng tối đen nhỏ!

Ở chung cùng người chết!

Tràn đầy nước đắng nhaaaa!

Ám vệ Lục người mau tới nghe ta kể lẽ đi!

Thư Hoàn méo miệng không kịp nghĩ gì liền bổ nhào vào trong ngực ám vệ Lục có thân hình cao lớn.

Tránh né cô nương không mềm không thơm còn có chút thôi, ám vệ Lục hơi dựa vào trên cửa lạnh lùng nhắc nhở, "Đừng ngột chết đứa bé ở trong tay!"

Thư Hoàn... suýt chút nữa đã quên bà cô nhỏ này, tuy nói tiếng khóc của con bé không ngừng vang lên.

"Tình hình thế nào?" Ám vệ Lục hỏi lại.

"Ta thật sự tiều tụy thật sự tức giận rất muốn được ôm rất muốn được an ủi!" Co ròi lại co.

Ám vệ Lục... dùng sức ho khan, giả bộ đủ rồi, mắt thấy hai mắt tiều cô nương sắp bốc hỏa, hấn lại đột nhiên tiến tới hôn bên tai Thư Hoàn một cái, "Giải quyết chuyện trước rồi nói sau, hửm?"

Lỗ tai bị hôn nhẹ rồi, ô ô! Nóng quá!

"Kiều San uỷ thác đứa nhỏ này..."

Chưa từng nuôi em bé, dù thế nào đi nữa cũng vô cùng bản, Thư Hoàn ghét bỏ!

"Vậy nàng định làm thế nào? Nuôi hoặc đưa cho Thụ Thôn?" Âm vệ Lục kiên nhẫn hỏi.

Thư Hoàn lắc đầu, không nói biện pháp giải quyết vấn đề;

Âm vệ Lục suy nghĩ, dứt khoát giúp nàng làm chủ, "Tìm gia đình gần đây gởi nuôi đi!"

"Ừm!"

Cuối cùng Thư Hoàn cũng bày ra khuôn mặt tươi cười, cảm xúc buồn bực có chiều hướng tốt.

Làm một kẻ trộm, cuộc sống không có chỗ ở cố định có thể nuôi đứa bé mới là lạ!

Nàng là công chúa nghịch ngợm chuyên gây sự đó, thân phận này không cho phép nàng tùy tiện nuôi đứa bé.

Lý do không đưa đứa bé cho Thụ Thôn thì đơn giản rồi, ngay cả Kiều San đang mang thai cũng có thể tay đắm chân đá thì đứa bé chỉ biết gào khan lại càng không vui mừng gì, rơi vào trong tay Thụ Thôn e rằng không có đường sống.

Đưa ra quyết định, kế tiếp nên xử lý thì thể Kiều San cùng chuyện tìm nhà nuôi đứa bé.

Có chút khó khăn nha!

Trên đường đi phạt ác dương thiện, giết một thổ phỉ ác bá gì đó, có thể tùy tiện đào hầm chôn người, nhưng lương dân như Kiều San liêu mạng sinh

con cần phải chôn cất ở phần mộ tổ tiên nhà Thụ Thôn nhỉ?

Phải đi tìm Thụ Thôn;

Nhưng đề nam nhân lúc này đang chơi trong sông bạc xử lý thi thể thê tử đã mất, mức độ khó khăn trực tiếp thăng lên ngang hàng với mức độ thèm ăn bồ câu nướng không gì sánh bằng rồi!

Thụ Thôn cũng sẽ cướp con đi, không nuôi con tốt bán con đi kiếm tiền đấy, hừ!

Thư Hoàn bày va vẻ mặt không cẩn thận ăn phải túi mật vào trong miệng;

Kiều San ngơ ngác nói sống là sống nói đi là đi hai chân vừa đạp mặc kệ mọi chuyện phía sau;

Một câu "Công chúa là người tốt" liền ném củ khoai lang phồng tay là đưa bé này đến tay! Đồ chơi này không phải là chuyện một sớm một chiều có thể nuôi lớn, nuôi cả đời nha!

Ám vệ Lục khó hiểu, đưa tay lau lau nước mắt cho nàng, "Cô đang rồi rắm cái gì?"

"Sợ đứa bé này không thể rời tay!" Thư Hoàn ghen ngạo, nhưng ngón tay ám vệ Lục thon dài, lòng bàn tay dày rộng, sát qua bên má nàng có chút nóng, lại làm nàng nóng đến nói không ra lời, "À, hôm nay có một người tên Lưu Chỉ Hàn giúp ta!"

Ám vệ Lục...

Trở lại chuyện chính!

Thư Hoàn ôm đứa bé đi theo ám vệ Lục tìm chuông quây.

Trong phòng chuông quây, bất ngờ gặp bà đỡ và đại phu râu dài, Thư Hoàn trợn mắt!

Bà đỡ nhốt người ta vào trong phòng vừa mới sinh em bé xong tràn đầy mùi máu, lúc này thấy người toàn thân dơ dáy bắt đầu đi ra, không khỏi xấu hổ, chủ động chào hỏi;

Đại phu râu dào hoà giải;

Chưởng quầy không rõ chân tướng.

Thư Hoàn cắn răng, hắt cằm lên không nhìn người!

Ám vệ Lục ho khan một tiếng, ngón tay đặt lên vai Thư Hoàn, bảo nàng đừng làm rộn, "Chưởng quầy, người gặp chuyện không may ở trong tiệm của ông, chúng tôi chịu trách nhiệm, nói giá tiền đi!"

Thư Hoàn liên tiếp gạt đầu theo, đưa bé trong ngực lúc này đã ngủ, cùng với ám vệ Lục đồng thời nhìn chưởng quầy.

"Nếu hai vị khách quan thấu tình đạt lý như thế, vậy tiểu lão nhân cũng không ngại nữa, số bạc là..."

Chuyện không nên kéo lâu, người thông minh nói chuyện chẳng mấy chốc thỏa thuận.

Còn bên kia, nếu không có ám vệ Lục ngăn cản, có thể Thư Hoàn sẽ không chú ý đến thân phận mắng bà đỡ đến cầu huyết lâm đầu, để lão thái bà chết tiệt kia không phân người chết người sống giam cùng một phòng, Thư Hoàn không cho bà đỡ tiền đỡ đẻ, khiến bà đỡ đi một chuyến mất công.

Chuyện chấm dứt.

Bà đỡ bận rộn giúp người ngược lại không thu được đồng nào khá bất mãn, đi ra khỏi khách điểm vẫn còn thăm thì cùng đại phu râu dài.

Đại phu râu dài và bà đỡ này mặc dù không phải quen biết một ngày hai ngày, nhưng cũng không quen thân lắm, nghe xong hỏi lâu thật sự không chịu được bực tức nói: "Được rồi được rồi, không chỉ có một mình người chịu thiệt, ta cũng ngại xúi quẩy, cô nương kia còn phải cho người nhốt

được đưa bé về nuôi, người nói con bé đó có phiền hay không? Người cũng không nên để người ta đi vào trong phòng nghe di ngôn gì đó!"

Đại phu râu dài không nói ra câu, bà đỡ người tốt bụng, thiện tâm, sao bà đỡ người không đi giúp Kiều San chăm sóc đứa bé mất mẹ nó kia luôn đi?

Bà đỡ không đắc tội nổi với những người có tiền có thế, nhưng bà có thể đắc tội với đại phu râu dài, bà ta bị cản nhằn lập tức xù lông lên, đứng giữa đường rộng to, "Lão gia ông đương nhiên giúp con bé kia nói chuyện, không phải người ta cho ông bạc à! Lão bà ta thì sao, bận rộn nửa ngày ngay cả một cọng lông cũng không có, còn bảo lão bà ta không đúng!"

Đỏ mặt tía tai, đại phu râu dài tức giận bà đỡ đã man không hiểu chuyện kia, "Người người người..." rất lâu.

Rống một trận xong, bà đỡ sáng khoái hơn rồi.

Chuyện tìm người tin cậy nuôi dưỡng đứa bé của Kiều San, ám vệ Lục giao cho chương quỳ đi làm, ở phương diện thù lao ám vệ Lục cho chương quỳ hơn chút;

Không đưa tiền cho bà đỡ dĩ nhiên là ngầm bực bội bà tử này không có đầu óc, làm việc không suy nghĩ chu toàn.

Ám vệ Lục liên tục vội vàng ra khỏi khách điểm không xa thì nghe thấy đại phu và bà đỡ tranh cãi âm ỉ, chung quanh bọn họ cũng tụ tập xem náo nhiệt.

Chuyện làm âm ỉ lên đối với người nào mà nói cũng không ổn thỏa, ám vệ Lục mở miệng lạnh nhạt nói: "Không muốn rước lấy phiền phức thì đều nhẫn nhịn cho êm chuyện đi!"

Bóng đêm như mực.

Thư Hoàn vừa mới đỡ đứa nhỏ ngủ quay về phía ánh nến ngáp;

Buồn ngủ quá buồn ngủ quá!

Phải đợi ám vệ Lục trở lại phòng thương lượng chuyện!

Mí mắt đánh nhau, không thể ngủ, đứa bé cần phải dỗ nữa đây.

Ban ngày khách điếm buôn bán phát đạt, người đến người đi bất tiện đi ra ngoài vận chuyển thi thể, khụ;

Bóng đêm càng sâu, ám vệ Lục mới bắt chuyện với mấy đại hán tìm ở bên ngoài đi nâng Kiều San ra.

Kiều San bị bọc trong một cái chăn;

Hơn nửa đêm mang thi thể chạy đi, mấy người đại hán cũng thấy sống lưng lạnh lẽo!

Một người trong đó còn giẫm phải đá vụn suýt chút nữa vấp ngã, hán tử kia đứng thẳng người lên không nhìn được mắng một câu.

Gió lạnh đập vào mặt, cũng có người nháy mũi.

"Thời tiết quỷ quái gì vậy?"

"Đúng vậy đó! Vào khách điếm trước cũng không được!"

Hai gã hán tử nói ngắn nói dài, hai người bọn họ chính là nâng thi thể, những đại hán khác năng nâng tử và bán ghế bị nhuộm vết máu không nhiều chuyện như hai gã kia, ám vệ Lục khiển trách một câu để bọn họ ngậm miệng, lúc này một đám người mới ngoan ngoãn an tĩnh lại.

Dọc đường đi vất vả mệt nhọc;

Đợi đến khi đến nhà Kiều San, không hề ngoài ý muốn không thấy Thụ Thôn đâu, nhưng lại thấy một người ngoài ý muốn: Hoa Diện!

Nghe nói Kiều San bị ngã ở vùng ngoài ô, được người cứu lên sau đó liều mạng sinh ra đứa bé, Hoa Diện chặc chặc hai cái, "Nâng người vào phòng đi, Thụ Thôn vẫn còn ở bên ngoài đánh bài chưa về!"

Ám vệ Lục nghe lời nhị lão Lưu gia sắp xếp ngày hôm đó về nhà chuẩn bị hôn sự cho nên không biết Kiều San và Hoa Diện thông đồng lừa gạt Thư Hoàn, hăn đứng thẳng người, "Làm phiền các vị rồi, đồ đạc cũng đặt xuống đây rồi đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Trong đêm, Tiểu Cảnh Thăng ăn phải đồ hư ôi bụng chạy tới nhà xí, nhà xí khách điểm này đúng là huân người, nam nữ dùng chung, lúc hấn đến thì bên trong đã có người;

Tiểu Cảnh Thăng nén đến khó chịu không khỏi thăm mắng mông của đồ quỷ nào lại vô cùng trơn tròn như thế!

Cảnh Thăng tự phụ đọc sách thánh hiền, đối nhân xử thế chính là quân tử, không thể tùy chỗ phóng uế, cho nên đành phải nín nghẹn, quá trình này tất nhiên nhìn thấy không ít đại hán say khướt không vào được nhà xí liền quay về phía tường phóng thích.

Phi lễ chớ nghe phi lễ chớ nhìn, Tiểu Cảnh Thăng cảm tức những đại hán này không có tố chất.

"A!" Cô gái hoảng sợ thét lên.

Hỏi vì sao hơn nửa đêm còn gào khóc thảm thiết?

Rất đơn giản, nữ tử này không bị mấy đại hán xuất hiện ở góc tường dắt chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch làm cho hoảng sợ, mà là nữ tử này bị Tiểu Cảnh Thăng đi qua đi lại trước nhà xí làm hoảng sợ.

"Âm thanh tuyệt diệu" của nữ tử này vô cùng quen thuộc vô cùng "êm tai";

Tiểu Cảnh Thăng cũng kêu lên, vui mừng nói: "Điềm Thu?"

Mấy đại hán đứng ở góc tường suýt chút nữa bị dọa đến héo mặt, vẻ mặt bối rối, ào ào kéo quần lên rời đi, nhưng cả đám đều buồn bực, thăm nói kỳ quái.

Thông thường mà nói nhà xí khách điểm này là nam nữ dùng chung, nhưng có cô nương gia nào thật sự dùng chứ? Cho dù dùng cũng sẽ để người quen trông coi ở bên ngoài, để ngăn chặn xuất hiện ngoài ý muốn.

Không ổn, truyện cười tôi nay sẽ huyền não có chút lớn rồi!

Nhưng trò cười lớn hơn nữa cũng tạm thời chưa truyền tới tai Thư Hoàn.

Đứa nhỏ đói bụng đến mức gào khóc, Thư Hoàn sút đầu mẻ trán, chương quỳ lấy được sữa dê cho đứa bé cũng không thể uống!

Trên váy có mùi khai;

Cúi đầu nhìn;

Đến ý định giết người Thư Hoàn cũng có rồi!

Lại bị tiểu uớt cả người?

Con nhóc người sao dám hả?

Ý định khóc đến chết Thư Hoàn cũng có luôn, đổi lại là người ngoài làm chuyện xấu, nàng có rất nhiều cách giày vò, nhưng không thể dùng cho một đứa bé chưa biết gì chứ?

Tự nhận là mình xui xẻo!

Cũng không cách nào đặt đứa bé khóc rống không ngừng này xuống để đổi quần áo sạch, Thư Hoàn cẩn thận ôm đứa bé, hừ hừ đến mức miệng đắng lưỡi khô.

Lại nói đến bên kia;

Đưa thi thể Kiều San an toàn về nhà;

Ám vệ Lục cũng không chào hỏi Hoa Diện tạm thời trở thành chủ nhà Kiều San cùng mấy gã hán tử rời đi.

Còn Hoa Diện thấy ám vệ Lục thần bí khó lường mới giật mình nhớ đến trong khách điếm còn có một cô nương khác đang đợi mình đùa giỡn, Thư Hoàn đúng không?

Mỹ nhân không ngại nhiều, chỉ ngại ít!

Hoa Diện cận kề mục tiêu một thời gian cũng không ra tay, thứ nhất là đề phòng ám vệ Lục có võ công cao, thứ hai là gần đây danh tiếng rất chặt, lúc này Hoa Diện mới lãng phí thời gian đi du thuyền cùng mỹ nhân vừa nói vừa cười, nếu không dựa theo thói quen ngày trước của hắn, phát hiện mục tiêu số một thì sẽ mau chóng tàn nhẫn ra tay.

Chỉ là bây giờ ra tay cũng không muộn, là thời điểm làm chút chuyện hai hoa tặc nên làm rồi!

Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa! Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa...

Trước khi đi Ám vệ Lục đã hẹn với Thư Hoàn, trở lại khách điếm muốn thương lượng vấn đề đứa bé, mặc dù quyết định đưa cho người có thể tin tưởng nuôi dưỡng, nhưng chỉ có mình chưởng quầy cũng không thể trong thời gian ngắn tìm được người có thể nuôi dưỡng đứa bé, cho nên trước khi đứa bé không có người nuôi dưỡng phải làm thế nào, đây cũng là một vấn đề cần phải thương lượng.

Ám vệ Lục biết võ công, đưa thi thể xong cũng không đi cùng mấy đại hán đi đứng chậm hơn, hắn vượt nóc băng tường gần như không dùng bao nhiêu thời gian trở về đến khách điếm.

Tiểu nhị ngáp chào hỏi.

Ám vệ Lục gật đầu một cái tỏ ý mình muốn lên lầu.

Trong phòng trên lầu, Thư Hoàn mệt mỏi thành một người ngốc mồ hôi đầy đầu trăm cay nghìn đắng đỡ đứa bé ngủ, bả vai run run! Thật là! Cuối cùng cũng kính dâng tình thương xong không cần phải hầu hạ đứa bé như hầu hạ đại nha, rốt cục Thư Hoàn có thể có chút thời gian thuộc về mình.

Một cái váy toàn mùi khai nước tiểu trẻ em!

Không cởi không được!

Hầm hừ dậm chân!

Nhắc tới người này cũng xúi quẩy, lúc thay quần áo cũng có người không cẩn thận xông vào phòng!

Ám vệ Lục mang theo mặt nạ màu đen nghĩ ngợi bước vào phía sau tấm bình phong, chờ Thư Hoàn kinh nghi bất định dừng dậm chân phát ra một chữ "Ngươi", ám vệ Lục mới đứng lảng lạng tại chỗ, rốt cục cũng phát hiện công chúa đại nhân đang đang run rẩy thay quần áo...

Cũng may trên người Thư Hoàn ra mồ hôi nhiều không dễ cởi quần áo, chỉ mới cởi áo khoác ra, nếu không ám vệ Lục sơ suất nhìn thấy cánh tay hoặc đùi hoặc thỏ nhỏ trước ngực của công chúa đại nhân, nghênh đón có thể chính là một đám và một cuộc rồi! Nhưng cho dù trước mắt tình huống ngay cả chút cần cẩu cũng không nhìn thấy, cũng đủ để ám vệ Lục uống một bình rồi!

Thư Hoàn bắt đầu xắn tay áo lên, ánh mắt muốn cười mà không cười nhìn về phía ám vệ Lục, "Có từng nghe nói qua hình phạt khiến người ta sợ hãi nhất ở trong cung là gì không?"

Cơ bắp của ám vệ Lục chậm rãi căng thẳng, bởi vì tư thế vô cùng nóng lòng muốn thử của công chúa đại nhân rất chọc cười, hấn gật đầu, rất có chuyện riêng hỏi: "Công chúa dự định tự mình ra tay sao?"

Hình phạt trong cung khiến người ta nghe tiếng đã thấy khiếp đảm không phải vẫn luôn là thiến sao?

Ám vệ Lục lỗ mãng xông vào khuê phòng cô nương gia suýt chút nữa nhìn thấy công chúa đại nhân thay quần áo, có ý sắc lang như vậy, cũng khó trách Thư Hoàn đặt hết tâm tư đùa bỡn 'tiểu đình đình' của hấn!

Dưới ánh mắt không tốt của Thư Hoàn, tay hắn đặt ở trên dây thừng màu đen bên hông, giọng điệu thương lượng, "Đừng dùng dao, dùng tay thì sao, tùy cho công chúa cô nắm bóp thế nào cũng được!"

Biểu hiện của Thư Hoàn hơi đại ra;

Nàng nghe thấy cái gì?

Mất thính giác rồi nên mới cho rằng mình bị thuộc hạ hung hăng đùa giỡn đúng không?

Hắn làm sao dám!

Mặt Thư Hoàn nghẹn đến đỏ bừng, sau cùng là ám vệ Lục không biết liêm sỉ cởi quần, Thư Hoàn hoảng sợ đẩy người ra ngoài cửa

Ám vệ Lục ăn bế môn canh không loạn ngược lại cười một tiếng, ngón tay cọ cọ lỗ mũi trở về căn phòng sát vách.

Thư Hoàn thay quần áo sạch nằm trên giường lăn qua lăn lại, nhưng nhiệt độ trên mặt không hạ xuống được, muốn khóc quá!

Hơn nữa nàng cũng phát hiện một tình huống có chút gay go, là công chúa đại nhân nàng luôn miệng nói không để ý tới ám vệ Lục nữa, nhưng khi gặp phải tình huống đột phát thì vô thức tiếp nhận đủ loại chăm sóc ân cần của ám vệ Lục, giống như một con thỏ trong thời kỳ động dục hỗn loạn e thẹn!

Làm sao có thể chứ!

Như vậy không đúng không đúng!

Công chúa đại nhân nàng lại rồi rầm rồi!

Sống trong nhà Đế vương, Thư Hoàn đã nhìn quen chuyện tranh sủng có chứa hơi thở thối rữa trong cung, cho nên nàng vô cùng không thích nam nhân lượn quanh giữa hai nữ nhân, cũng mới có thể như trước đây không muốn gặp ám vệ Lục.

Nhưng trước mắt ám vệ Lục là thuộc về một mình nàng đây? Ám vệ Lục và cô dâu nhỏ gì đó đã sớm hủy hôn, sẽ không tiếp tục vương vấn không dứt, công chúa đại nhân nàng có thể yên tâm tiếp tục hưởng thụ sự âm áp thuộc về ám vệ Lục!

Nhưng đối tượng hôn sự trong miệng ám vệ Lục là ai vậy? Trong lúc bất chợt có loại xúc động không làm rõ đối phương là ai không được!

Nhưng canh giờ vẫn nên ngủ đi, có việc sáng mai sẽ tìm ám vệ Lục thương lượng.

....

Vạn vật đều tĩnh lặng, chính là thời cơ tốt cho sát nhân gây án.

Hoa Diện đổi thành y phục dạ hành bước ra khỏi sân nhỏ nhà Kiều San, quyết định đi đến khách điểm tìm vị cô nương nào đó gây phiền toái, nhưng Thụ Thôn thua sạch bạc lần nữa sớm quay về nhà, đừng phải Hoa Diện thay đổi trang phục.

Thụ Thôn bị dọa sợ nhảy dựng lên, thậm chí mắng một câu tên mặt trắng nhỏ này! Ngoài miệng còn phải nịnh nọt tự tát mình một tai, "Hù dọa huynh đệ rồi? Ta đây vụng về hấp tấp người xem cũng không phải cố ý nha!"

Hoa Diện nheo mắt, ngược lại không lường trước Thụ Thôn trở về sớm như vậy, cũng tốt, để hấn vội vàng xử lý sạch thì thể Kiều San.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Ban đêm nặng nề, một nam một nữ ở trước cửa sổ nói chuyện với nhau thật vui vẻ.

Không quả quyết như Tiểu Cảnh Thăng, có thể vứt bỏ Lý Nhượng Mai chơi đùa từ nhỏ đến lớn mà lựa chọn Phùng Diễm Thu tùy tiện không câu nệ tiểu tiết, cũng phải trải qua nhiều lần do dự và đắn tâm.

Nhưng một khi đã quyết định cùng Phùng Diễm Thu, Tiểu Cảnh Thăng cảm thấy mình sẽ vô cùng quý trọng, vì thế có chút tình hình khuê phòng theo ý hấn nếu phải theo lẽ tự nhiên mà phát sinh.

Phùng Diễm Thu làm gì suy nghĩ như thư sinh nho nhã yếu ớt, trong đầu có hàng loạt ý niệm hèn mọn bỉ ổi;

Vẫn còn là hoàng hoa cô nương như Phùng Diễm Thu, đương nhiên sẽ không muốn;

Nhưng khí lực của nữ nhân sao có thể bằng nam nhân?

Tiểu Cảnh Thăng hạ quyết tâm muốn nữ nhân này sớm thuộc về mình, cho nên thái độ gần như cứng rắn đẩy Phùng Diễm Thu ngã lên giường, hấn cũng đã quên vừa rồi ở nhà xí thăm mắng người ở bên trong, hấn duỗi tay ra dùng sức sờ mó!

Phùng Diễm Thu mềm mại giấy dựa không thoát liền miễn cưỡng chấp nhận;

Vì vậy một nam một nữ tư thế chấp chờn được bắt đầu.

Tại Lý phủ ở U thành phồn hoa phương xa, trong phòng củi dơ dáy bản thủ Lý Nhượng Mai vừa lạnh vừa đói, tựa vào bức tường lạnh như băng, khuôn

mặt trắng nõn ngày trước giờ đây vô cùng bần thiêu.

Lý lão gia trần trọc nghe Lý phu nhân nằm ở chân giường hơn nửa đêm không ngủ được vụng trộm khóc nức nở, hốc mắt Lý phu nhân sưng đỏ nhiều ngày, phúc hậu trong ngày thường đã sớm không thấy đâu, cả người giống như già thêm mười tuổi tự lẩm bẩm, "Sai lầm cũng đã phạm rồi, ông cần gì phạt nó không tha, trừng phạt con gái của mình người khác lại không thương..."

Lúc đầu Lý lão gia còn sa sầm mặt mà nghe, nhưng mắt thấy Lý phu nhân càng nói càng kích động còn nói không ngừng, Lý lão gia không vui, xuống giường đi giày nói: "Lải nhải lảm nhảm hoài, phiền chết được, lão tử ra ngoài ngủ!"

Hai lão nhân lại vì con gái không có tương lai nhà mình mà cãi nhau không vui rồi!

Bội Hương làm nô tỳ phải đi phòng củi đưa cơm cho Lý Nhược Mai lần nữa.

Lý Nhược Mai cực kỳ đói bụng, thấy cơm thì ngón nga ngón nghiền, tình yêu đối với Tiểu Cảnh Thăng đã sớm hóa thành hận, chuyện cho tới bây giờ, nàng chịu nhiều đau khổ bị giam trong phòng củi thiếu chút nữa là thần kinh suy nhược sớm đã biết rõ sự thật, hiểu rõ Tiểu Cảnh Thăng và Phùng Diễm Thu của Phùng phủ tốt hơn!

Nhưng Tiểu Cảnh Thăng xem Lý Nhược Mai là cái gì? Cho rằng có thể tùy tiện tiện chơi xong rồi ném sao? Quả thật nằm mơ giữa ban ngày!

Ăn no rồi, Lý Nhược Mai ợ một cái, lần đầu tiên phun ra trên mặt đất hoàn toàn không có cử chỉ văn nhã.

Lý Nhược Mai nàng xin thề, nàng sẽ khiến cho người gây ra những vết thương cho nàng gặp phải báo ứng xứng đáng!

....

Thị trấn Trương gia, trong hẻm nhỏ, một sân viên;

Gió lạnh đập vào mặt, cái cổ Thụ Thôn lạnh lẽo, Kiều San chết đi đối với hắn - người không có năng lực để thê tử nương nhờ sinh sống một thời gian ngắn mà nói giống như sấm sét giữa trời quang!

Thụ Thôn cảm thấy đau đầu, Kiều San chết sẽ ai giặt quần áo nấu cơm cho hắn? Kiều San chết hắn kiếm bạc ở đâu để chơi bài? Kiều San chết có phải hắn tốn thêm tiền vào trong nhà chứa không?

Gã lưu manh Thụ Thôn này có phương hướng vẫn đề lo lắng không có cách nào đánh đồng với người thường, phần lớn là hắn muốn cuộc sống sau này có thể tiếp tục ăn tiếp tục uống tiếp tục đánh bạc, còn chu đáo mọi mặt; Thụ Thôn xưa nay chưa từng quan tâm thê tử mới mất thì cốt còn chưa lạnh cùng đứa bé mới sinh ra đang được nuôi dưỡng trong tay người lạ!

Nhưng Hoa Diện không hề có chút ngoài ý muốn với phản ứng vô cùng bình thản này của Thụ Thôn, ngược lại, Hoa Diện còn sinh lòng ác niệm, đổ thêm dầu vào lửa cùng khuyến khích Thụ Thôn đi tìm ám vệ Lục và Thư Hoàn gây rắc rối.

Nếu gia đình nhận nuôi đứa nhỏ, dù sao cũng phải cho Thụ Thôn - cha của đứa bé chút bạc nhỉ? Không nói tám mươi một trăm lượng, mấy lượng bạc đuổi ăn mày xin cơm đi chắc có ha?

Thụ Thôn tin là thật có thể đến đòi bạc, nghe lời Hoa Diện sắp xếp xoay người đi đến khách điểm làm loạn, hắn cũng không thèm nhìn lấy Kiều San đã lạnh buốt ở trong phòng một lần.

Đội người đi xa Hoa Diện cười ha ha, châm ngòi thị phi xem kịch vui luôn luôn là sở trường của hắn! Nhưng có Thụ Thôn phá đám tất nhiên khiến cho rất nhiều người chú ý, Hoa Diện quyết định tối nay bỏ qua cho Phùng Điềm Thu có diện mạo ngọt ngào đáng người duyên dáng, ngày khác sẽ đến hái!

Khách điểm bên kia đang cùng Tiểu Cảnh Thăng hô mưa gọi gió, Phùng Điềm Thu hoàn toàn không biết thư sinh dịu dàng đi du thuyền hai lần, tâm sự hai lần, được nàng xem như một đại tri kỷ trong đời muốn hái nàng;

ngay cả y phục dạ hành Hoa Diện cũng mặc rồi, nếu không có chuyện Thụ Thôn trì hoãn, Hoa Diện sớm đã đi qua phòng Phùng Điềm Thu hơn Tiểu Cảnh Thăng trước một bước rồi!

Trong đêm an tĩnh.

Thư Hoàn vừa mới chìm vào giấc ngủ thì bị buồn tiểu làm cho tỉnh, tiện tay nhấc áo khoác ở đầu giường khoác lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhà xí khách điểm nam nữ dùng chung điểm này cực kỳ khiến các cô nương khó sử dụng, nhất là sau khi bị cấp dưới nào đó nổi sắc tâm hung hăng đùa giỡn!

Thư Hoàn mang theo cái đầu ngượng ngùng, gõ cửa phòng ám vệ Lục ở sát vách, cho rằng phải đợi một lát, kết quả vừa mới gõ xong, ám vệ Lục tinh thần tỉnh táo từ bên trong mở cửa ra.

Móng vuốt của Thư Hoàn còn đặt ở giữa không trung chưa kịp hạ xuống: ...

"Công chúa có chuyện gì?" Ám vệ Lục đoán ra giữa đêm giữa hôm tiểu cô nương quấy nhiễu người là muốn làm gì, hẳn biết rõ còn cố hỏi.

Thư Hoàn vô thức lắc đầu, quá trình đi ra ngoài trong lòng khó tránh khỏi vì chỉ số thông minh của ám vệ Lục mà buồn phiền, trước kia một ánh mắt một "ngón tay hoa" của công chúa đại nhân đều có thể hiểu rõ ám vệ Lục ý nghĩ sâu xa, sao hôm nay không biết công chúa đại nhân nóng lòng đi vệ sinh đến mức đau bụng suýt chút nữa gào khóc kêu gọi?

Công chúa đại nhân khó chịu!

Ám vệ Lục ngây ngốc!

Trước đó nhà xí bị Tiểu Cảnh Thăng và Phùng Điềm Thu náo loạn nên trước mắt nam nữ đều không có ai.

Thư Hoàn mừng rỡ vui vẻ không có ai tranh giành cùng nàng, xác nhận lần nữa ám vệ Lục ở ngoài cửa canh gác nàng yên tâm đi vào trong;

Sau đó ngón tay ám vệ Lục sờ sờ sống mũi, đứng thẳng người đưa lưng về phía cánh cửa nhà xí, một động tác nhỏ của Thư Hoàn như cởi áo nói dây lưng đều bị hấn thu hết vào tai! Nói không tâm viên ý mã* là giả, trở thành ám vệ nhiều năm, giữ cửa không biết bao nhiêu lần, lần đầu tiên nghĩ ngợi lung tung, ám vệ Lục tự giấu phần trĩ độn này, nhưng trước kia công chúa còn nhỏ, hai má như cái bánh bao không hề tròn trịa nảy nở, đâu như hiện tại mặt có ngực có hông có, cảm giác sờ vào...

[* tâm viên ý mã (Tâm như khí, ý như ngựa. Ý nói những ý nghĩ nhảy lung tung như con khỉ, chạy loăng quăng như con ngựa, đang nghĩ chuyện này, thoát cái lại nghĩ sang chuyện khác)]

Nếu đối với công chúa trước kia tuổi còn nhỏ không rành thế sự ra tay... Ám vệ Lục lau mồ hôi, hấn e rằng không làm được chuyện súc sinh như vậy.

Ánh trăng mờ lung.

Thời gian Thư Hoàn đi vệ sinh là nửa nén hương!

Đi cùng ám vệ Lục vào phòng, Thư Hoàn phát hiện người này hơi đáng trí, liền nhớ đến chuyện đã sớm chuẩn bị để nói nhưng vì bận rộn nên quên bém đi mất, "Ôi người chờ một chút!" Thư Hoàn kéo ống tay áo hấn, bởi vì hai tay ám vệ Lục thả lỏng phía sau đi lại, lúc nàng kéo ống tay áo lại vì ám vệ Lục đột nhiên rút tay lên trên mà mắt không chết động tác đụng đến vị trí khác của ám vệ Lục, đó là... thịt thịt?

Sau khi đợi Thư Hoàn theo bản năng nắm chặt mới biết rõ dưới lòng bàn tay mình là vật gì liền sững sờ, nàng nàng nàng nàng nàng nàng sờ hông thuộc hạ?

Nàng sờ hông thuộc hạ?

Cái cái cái cái cái này sao có thể?

Quá mức khó tin, Thư Hoàn quên kinh hô, thậm chí quên buông tay, kết quả

chính là ám vệ Lục muốn nói chuyện phát triển khuynh hướng ngược lại ngay nhiên đánh rớt móng vuốt đang phát run của Thư Hoàn, vội vàng lui về phía sau dùng giọng nói trầm lắng khó lường nói: "Công chúa nàg, muốn làm gì? Trên người thuộc hạ có thứ nàg muốn sao?"

"Ta ta ta..." Thư Hoàn động tay chỉ vào mình nóng lòng giải thích, nhưng lại khẩn trương lắp ba lắp bắp.

"Công chúa cảm thấy bộ đồ này của thuộc hạ chướng mắt sao?" Ám vệ Lục tiếp tục.

Thư Hoàn dùng sức lắc đầu, "Ta, ta nợ bạc người khác!" Muốn nói chuyện thiếu bạc Lưu Chỉ Hàn mà thôi.

Ám vệ Lục ngắt lời không cho Thư Hoàn nói tiếp: "Công chúa thiếu bạc người khác, cái đó và tuột quần áo thuộc hạ có quan hệ sao?"

"Không... Không phải, ta không muốn tuột quần áo người, ta..."

"Ừm!" Ám vệ Lục hung hăng gật đầu, ở dưới vẻ mặt thư giãn cuối cùng cũng giải thích thông không cần lãng phí miệng lưỡi của Thư Hoàn nói tiếp: "Công chúa không tuột, chỉ xé!"

"Mới không phải!" Thư Hoàn nín nghẹn thở ra một hơi, vẻ mặt oán giận, "Người cố ý!"

"A? Thuộc hạ cố ý như thế nào? Cố ý đi đến gần khiến móng vuốt vàng của công chúa vồ ấn nhào nặn sao?" Ám vệ Lục áp sát, cố tình tiến đến trước mắt thừa dịp thân mật, dù sao lúc này hắn ở trong phòng ngại vì lỗi tai quá thính mà nghe thấy tiếng thở dốc mập mờ của hai người Tiểu Cảnh Thăng và Phùng Diễm Thu quan hệ trai gái, toàn thân hắn khô nóng không thể tả.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 26: Chương 26.

Ánh trăng mờ lung, bóng dáng của ám vệ Lục ở dưới tàng cây chắt vẩn tiều cô nương được nổi bật lên càng thêm cao lớn.

Thư Hoàn bị vây đang giữa cây và nam nhân, ở trong khe hở chật hẹp với vẻ mặt sợ hãi, nàng chọc phải tổ ong vò vẽ rồi hả? Rõ ràng lúc nàng không đồng ý bên cạnh có một giống đực làm ám vệ thì phụ hoàng đã nói rất nhiều lần là ám vệ Lục có thái độ làm người chính trực, không tham không màu, cuộc sống giống như tu khổ hạnh ngay cả rượu thịt cũng rất ít dính đến, nhưng ám vệ Lục trước mắt nàng làm gì chính trực giống như phụ hoàng nói, đủ loại trêu đùa trong lời nói của hắn lúc nào cũng làm cho người ta luống cuống!

Còn vừa rồi ám vệ Lục xuất ra tất cả vốn liếng khiến sắc mặt công chúa đại nhân "thẹn thùng" đỏ lên không dám nói lời nào lặng lẽ thở nhẹ một hơi, có mờ ám làm nền cũng đủ, hắn có thể thừa dịp bầu không khí màu hồng phấn ra tay hưởng thụ nhỉ?

Ánh trăng tuyệt đẹp, giai nhân dưới tàng cây, tay ám vệ Lục nâng cằm Thư Hoàn lên đồng thời cúi đầu ấn môi xuống.

Môi của công chúa đại nhân tất nhiên mềm mại rồi! Dịu dàng mà tuyệt vời! Ngọt ngào mà thơm ngát! Giống như hai viên hồng trước ngực nàng!

Cái này có thể sao?

Sự thật là như vậy!

Rốt cục Thư Hoàn kinh hoàng đủ rồi, ở trong nháy mắt ám vệ Lục cúi đầu, đáy mắt nàng lóe lên chút giao hoạt, hai ngón tay thay miệng của mình mặc cho ám vệ Lục hôn lên; ám vệ Lục nhắm nghiền hai mắt cảm thấy xúc cảm không đúng thì động tác cứng ngắc lại, nhưng rất nhanh động tác của hắn

càng táo bạo hơn kéo bàn tay Thư Hoàn liếm hôn, mỗi ngón tay đều không buông tha, kể cả móng tay thật dài.

Trước khi Thư Hoàn đi ngủ thì bận đến chân không chạm đất cũng không kịp tắm rửa, còn lau nước tiểu lau phân của đứa bé, trên tay nhìn như sạch sẽ, nhưng thứ có chút bẩn dưng mắt thường sẽ không nhìn ra dấu vết gì, ám vệ Lục người chắc chắn có thể liếm tiếp?

Người có liếm tiếp công chúa ta cũng không nhìn nổi!

Thư Hoàn ghét bỏ đẩy ám vệ Lục, rút móng vuốt ướm sưng ra, trừng mắt nói: "Bẩn chết đi được!"

Ám vệ Lục thân hình cao lớn không bị đẩy ra xa, cho rằng Thư Hoàn nói bẩn là bị hấn liếm nên bẩn, trái tim hấn khó tránh khỏi bị thương, cũng không vì hành vi rất bất kính của mình mà giải thích nhiều, chỉ thản nhiên nói: "Về phòng thôi."

Cái gì? Thư Hoàn nhìn lòng bàn tay sưng sờ, sau khi ám vệ Lục làm ra hàng loạt hành động vô lễ với nàng đều không đỡ ngon đỡ ngọt gì liền phải mộng chạy lấy người trở về phòng?

Hành vi vô trách nhiệm của ám vệ Lục như vậy là ai cho người lá gan đó hả?

Công chúa đại nhân rất khó chịu, không rõ vì sao vừa mới trải qua ngọt ngào lại lạnh nhạt như vậy? Mà nàng hoàn toàn không hiểu một câu nói vô tâm, nói hai tay mình lau nước tiểu lau phân cho đứa bé chưa kịp rửa đã dùng miệng liếm sẽ bẩn lại mang đến hiểu lầm lớn cho ám vệ Lục như vậy. Nếu là lúc trước, đương nhiên ám vệ Lục sẽ không thêm để ý đến đủ loại ghét bỏ của Thư Hoàn, nhưng bây giờ không đơn thuần là bị công chúa, cũng là cô nương mình yêu mến ghét bỏ, ám vệ Lục có chút thương cảm vương vấn, tạm thời hấn không muốn nói chuyện.

Nhưng cho dù Thư Hoàn không rõ hiểu lầm ở đâu, nàng cũng nuôi chí dùng tốc độ cực nhanh giải quyết vấn đề lớn ám vệ Lục dám cả gan cho nàng sắc mặt vứt bỏ;

Vì vậy;

Có một tiểu cô nương tức giận nghiêm mặt la hét với nam nhân đang bước nhanh ở phía trước, "Là hảo hán người mau đứng lại!"

Ám vệ Lục dừng bước chân lại, "Vậy ta làm hoại hán cũng được!"

(hảo hán là anh hùng, người hào hiệp; hoại hán là người đàn ông hư hỏng, xấu xa)

Hắn tiếp tục đi;

Thư Hoàn giận! Lại hô lên, "Là lưu manh người hãy đứng lại!"

Lúc này ám vệ Lục ngay cả đầu cũng lười quay lại, "Ta là chính nhân quân tử!"

"Quân tử sẽ không làm ra chuyện bất kính với chủ tử của mình, quân tử sẽ không ôm ôm ấp ấp chủ tử của mình, quân tử sẽ không, sẽ không..." Thư Hoàn nghẹn ngào.

"Không cái gì?" Ám vệ Lục xoay người, bàn tay chậm rãi xoa nhẹ cái đầu nhỏ của Thư Hoàn.

"Sẽ không ăn hết liền đi!" Nước mắt đảo quanh vành mắt Thư Hoàn, môi mím thật chặt.

Ám vệ Lục cười khẽ một tiếng, "Ngay cả quần ta cũng không dám cởi, nói chi là ăn!"

"Người!" Thư Hoàn nổi cáu, rồi lại nín khóc mà cười, bỏ nhào vào trong lòng hắn khóc nhỏ, "Ta, rất sợ, người đừng lúc lạnh lúc nóng, ta chịu không nổi!"

Câu nói kia mang theo âm thanh rung động, Thư Hoàn nói rất dùng sức, cũng rất dùng sức tóm lấy vạt áo ám vệ Lục.

Trong lòng ám vệ Lục như có gai đâm, ôm chặt cô nàng uất ức khóc cười không ngừng, "Là công chúa đừng kháng cự thuộc hạ mới đúng!" Tuy nói như thế, nhưng ám vệ Lục cũng không có nói láo. Một câu "Bản chết đi được" lúc này của Thư Hoàn như một chậu nước lạnh giội xuống đầu, lời nói đã thương người của Thư Hoàn rõ ràng có ý kháng cự, còn hắn cũng không thể ở trong khoảng thời gian ngắn cưỡng ép đương nhiên quay đầu rời đi; nhưng thái độ Thư Hoàn đuổi theo hắn lại khiến ám vệ Lục suy nghĩ không thấu, câu nói "Bản chết đi được" kia vô ý nói như vậy sao?

Người nói vô tâm người nghe hữu ý?

Hiện tại Thư Hoàn lưu luyến ánh mắt cùng cái ôm rất có thể nói rõ vấn đề.

Ám vệ Lục ý thức được mình hiểu lầm, là không rõ tầng sâu hơn, cũng khó tránh khỏi thăm thẳm mình ngu xuẩn, suýt chút nữa đem con vịt đã giành tới tay bay đi mất!

Thư Hoàn nghe xong câu nói "Là công chúa đừng kháng cự thuộc hạ mới đúng" kia của ám vệ Lục khó tránh khỏi hiểu sai, sắc mặt cũng đỏ lên, nghĩ lầm người này muốn hôn muốn ôm, lúc công chúa rồi rắm có muốn để người ta hôn vào miệng một cái hay không thì lại nghe thấy ám vệ Lục hỏi, "Vừa rồi công chúa nói nợ bạc người ta? Nợ ai?"

Ám vệ Lục không biết một đạo tặc nghìn tay có thể thiếu bạc, trên phố bất cứ người nào đều có thể trở thành mục tiêu nàng ra tay, trừ phi nàng rửa tay gác kiếm! Nhưng điều này có thể sao? Đối với một người phát thệ muốn trộm khắp thiên hạ vô địch thủ mà nói, không cho nàng trộm so với hung thần ác sát dùng dao đặt lên cổ nàng còn khó chịu hơn!

Thư Hoàn lặng đi một chút rồi cùng dờn chủ đề, "Là nợ Lưu Chỉ Hàn!"

Ám vệ Lục... Công chúa thiếu bạc hắn sao? Sao hắn hoàn toàn không biết?

"Trong lúc cứu Kiều San đã làm mất bọc đồ, trên đường đụng phải Lưu Chỉ Hàn tốt bụng, hắn giúp ta rất nhiều chuyện cũng cho ta mượn bạc." Thư Hoàn rồi rắm cắn tay áo, "Sau khi tặng một con bồ câu nướng ngon lành

xong thì không thấy hấn đâu!"

Thư Hoàn ngóng trông ngược nhìn ám vệ Lục, "Giải quyết xong chuyện đứa bé, tôi muốn lưu lại thị trấn Trương gia vài ngày, tìm Lưu Chỉ Hàn nói đa tạ hấn được không?"

Lần đầu tiên được công chúa dùng ánh mắt thỉnh cầu giọng điệu yếu ớt cầu xin ý kiến, ám vệ Lục khó mà từ chối, nhưng vấn đề này phát triển tình huống dường như không thích hợp...nhỉ?

Ban đêm gió lớn, lại nói đến bên kia Thụ Thôn một đường hắt xì chạy tới khách điểm gây chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Thụ Thôn trà trộn đầu đường cuối ngõ ở phố phường lâu như vậy không có khả năng không nghe ra dụng ý xấu chằm ngoi của Hoa Diện, nhưng Thụ Thôn vẫn nghe theo lời Hoa Diện đi lên, dù sao đối với hắn cũng vô cùng có lợi không phải sao? Tìm ám vệ Lục và Thư Hoàn đòi tiền bán đứa bé!

Đúng vậy!

Thụ Thôn quyết định bán con gái vừa mới sinh ra của mình, cái này chẳng những không nuôi được người kế thừa hương khói còn lãng phí bạc, khi trưởng thành thì lãng phí tiền bạc đồ cưới, không bằng bán cho người bằng lòng nuôi dưỡng, làm cha vui vẻ, làm con gái cũng có thể có được một môi trường khác!

Thụ Thôn ảo tưởng tay cầm rất nhiều vàng bạc ruộng đồng, về nhà tái giá mấy phòng ái thiê xinh đẹp, mở một sòng bạc lớn nhất trên trấn, cả ngày khoác lác ai cũng phải cúi đầu khom lưng, trên trấn Trương gia này còn ai dám cho hắn xem sắc mặt khinh thường? Cô nương họ Vương bên cạnh hạ tư thái cầu Thụ Thôn hắn cười!

Thụ Thôn mơ mộng hảo huyền không khỏi cười ha ha!

Giờ sử;

Góc bàn tối tăm, tiểu nhị một tay chống cằm, đầu gật lên gật xuống, mí mắt đánh vào nhau;

Hơn nửa đêm, khách ở trong phòng đều ngáy khò khò, đói bụng mới xuống lầu ăn khuya, buổi tối tiểu nhị ngoại trừ không thể ngủ ra những cái khác đều thoải mái, nhưng tối nay lại bị phá vỡ.

Có một người đến khách điểm cả người đều là dáng vẻ lưu manh, người này

toàn là hơi thở dâm loạn, giọng nói trêu chọc văng vẳng vang vọng phía trước! Tiểu nhị tùy mặt gửi lời nhiều năm không nói là lô hỏa thuần thanh thì cũng là hỏa nhãn kim tinh, nghe tiếng biết người!

Tiếng đập bễ!

Ý thức được có người ăn no rồi việc đến khách điểm bới móc, tiểu nhị lập tức lên tinh thần!

Thụ Thôn nghênh ngang rảo bước tiến vào khách điểm, tay gõ bàn đặc biệt giọng điệu phách lối, "Gọi cái tên Lục tử gì đó và Thư Hoàn cô nương ở trọ ở quý điểm ra đây, đại gia có việc gấp!"

Không la "tiện điểm" thật sự cho chương quầy Trương Tú Hoa chút mặt mũi rồi!

"Được! Khách quan ngài đợi chút!"

Tiểu nhị không để ý thái độ Thụ Thôn tự cho mình cao hơn người một bậc, đơn đả đi tìm người, thời cơ kiếm bạc trắng cực tốt!

Khách trên lầu, sau tấm bình phong, tấm màn dao động;

Bóng dáng một nam một nữ dè lên nhau;

Tiếng va đập ở ngoài cửa nghe rất rõ ràng;

Phùng Điềm Thu biết phòng trọ không có cách âm, bảo Tiểu Cảnh Thăng làm chậm động tác một chút, nhưng Tiểu Cảnh Thăng đang cao hứng làm gì nghe thấy, hoàn toàn không quan tâm đến Phùng Điềm Thu thân là nữ tử ngượng ngùng;

Sau đó chuyện kể tiếp phát triển tình huống có chút mất khống chế, bởi vì ám vệ Lục và Thư Hoàn vừa vận tay trong tay đi ngang qua ngoài cửa phòng...

Giọng nói kỳ lạ nha!

Cũng may ám vệ Lục sớm biết Tiểu Cảnh Thăng vứt bỏ Lý Nhược Mai ở chung một chỗ với Phùng Điềm Thu, buổi tối lại nhiệt tình lăn qua lăn lại;

Thư Hoàn thì không giống vậy, Thư Hoàn không biết hai người kia đang tăng tịu với nhau, bỗng chốc nghe thấy tiếng "ư ử" khó hiểu của nữ tử còn nói với ám vệ Lục một câu "Quái tai!"

Tham gia náo nhiệt!

Hơi đẩy cửa phòng người khác nhìn lên!

Ám vệ Lục ho một tiếng, xách cổ áo phía sau của Thư Hoàn đang dạt dào hứng thú nhìn trộm người ta, vừa lùi vừa kéo đẩy người đến phòng của mình;

Không cần thận đụng phải góc bàn, Thư Hoàn bất mãn.

Ám vệ Lục cũng không giải thích nhiều, chỉ bảo người đi ngủ sớm.

Thần thần bí bí lén la lén lút nhất định là trong lòng có quỷ! Chẳng lẽ Phùng Điềm Thu ở phòng sát vách đang làm chuyện gì không thể để mọi người nhìn thấy?

Lòng hiếu kỳ của Thư Hoàn dâng lên mười phần, đợi ám vệ Lục rời đi không lâu nàng rón ra rón rén đi đến ngoài cửa Phùng Điềm Thu nghe trộm.

Nghe vẫn chưa đủ, nàng còn chọc thủng trên cửa phòng người ta một cái lỗ!

Y y nha nha y y nha nha!

Y y nha nha y y nha nha!

Ư ư a a ư ư a a!

"Duyệt tận" cuộc sống muôn màu "quan tận" hoa nở hoa bại, dường như nàng đã hiểu chút gì đó...

Không đúng!

Thư Hoàn che miệng chần kinh, lâm vào trầm tư, nam nhân hô mưa gọi gió trong phòng Phùng Điềm Thu là ai? Nghĩ đến những ngày gần đây truyền đến tin tức hái hoa tặc nhưng vẫn không quá mức, Thư Hoàn tròn to hai mắt, vội vội vàng vàng chạy đi tìm ám vệ Lục.

Ám vệ Lục ngồi trước bàn lạnh lùng bình tĩnh, có chút nhúc nhích đầu nói, "Là Tiểu Cảnh Thăng, không có quan hệ gì với chúng ta thì đừng đi quấy rầy."

"Không phải Tiểu Cảnh Thăng và Lý Nhược Mai là một đôi sao? Hắn si tình với Lý Nhược Mai không có khả năng vụng trộm làm xằng làm bậy với nữ nhân khác."

Ám vệ Lục khinh thường, Thư Hoàn tin tưởng nhân phẩm của Tiểu Cảnh Thăng mà cam đoan, trong lòng ám vệ Lục ngửa ngửa, có loại xúc động muốn xông vào phòng Phùng Điềm Thu hung hăng đánh cho Tiểu Cảnh Thăng một trận, "Bản sắc nam nhân, thay lòng đổi dạ ở trong sớm chiều thì sao? Còn nữa, sao công chúa có thể biết được Tiểu Cảnh Thăng có ở trước mặt nàng diễn trò giả vờ say mê Lý Nhược Mai hay không?"

"Hắn không có lý do để gạt ta?"

"Tướng mạo của Tiểu Cảnh Thăng bình thường nữ tử đều thích nhỉ? Công chúa cũng không ngoại lệ đâu ha?" Ám vệ Lục không trả lời mà hỏi ngược lại, trực tiếp hỏi khiến Thư Hoàn tròn mắt đỏ mặt cúi đầu nghịch ngón tay, ám vệ Lục cười nhạo, "Từ chối những người ái mộ khác, dùng một cô nương làm lá chắn vừa vặn ngăn cản những phiền toái, lại cùng người thật tâm yêu thương như hình với bóng! Lúc này công chúa không phải không biết Phùng Điềm Thu, sau đó thở phì phì lá chắn Lý Nhược Mai kia làm phiền!"

"Làm sao người biết xiêu vẹo sức sọ này chứ? Có khi nào ý nghĩ viển vông..." Thư Hoàn không phục, trong lòng thắc mắc buột miệng nói ra, nhưng câu nói kế tiếp cùng với ánh mắt của hắn càng thêm ý vị sâu xa, Thư Hoàn khẽ run lên im bật.

Trong phòng tĩnh lặng rất lâu, Thư Hoàn mới cười khan nói: "Ta không có ý gì khác, lúc trước Tiểu Cảnh Thăng mở miệng ngậm miệng đều là Lý Nhược Mai, vừa đẹp vừa tuyệt, ta có thể không xem hai người bọn họ là một đôi sao? Đầu óc ta đơn giản như vậy nào giống như người cong cong queo queo đúng không? Ta không hiểu những thứ này mới hỏi thăm người, người đừng tức giận nữa!"

Nếu không phải ám vệ Lục hấn vô ý nghe thấy đối thoại của Tiểu Cảnh Thăng và Phùng Diễm Thu ngán đến chán ngấy, chỉ sợ cũng bị hai người này lừa gạt, cho rằng Lý Nhược Mai và Tiểu Cảnh Thăng vẫn qua lại với nhau, chỉ là bây giờ xem ra, Lý Nhược Mai ở trong mắt biểu ca Tiểu Cảnh Thăng này chỉ có thể là chuyện quá khứ rồi.

Ám vệ Lục gặp may, thứ hấn gặp may quá mức phức tạp, có vài lời khó mà giải thích.

Nếu Tiểu Cảnh Thăng không vô sỉ lấy Lý Nhược Mai đi ngăn cản Thư Hoàn, e rằng cho dù hai người Tiểu Lý trải qua tình ý ngọt ngào lại dùng mắt lạnh nhìn nhau, người ngoài cũng rất khó hiểu rõ quan hệ trong chuyện này. Lấy tư cách từng là vị hôn phu của Lý Nhược Mai, ám vệ Lục suýt chút nữa đàn độn u mê bị cấm sừng.

Ám vệ Lục chán ghét hai người Tiểu Lý không phải là nhỏ.

"Người làm sao vậy? Thư Hoàn không được tự nhiên dùng ngón tay đẩy đẩy cánh tay hấn.

"Không sao!" Ám vệ Lục thôi không nghĩ nữa, một tay nắm lấy hai trảo của Thư Hoàn, "Suy nghĩ xem ta và Tiểu Cảnh Thăng, bộ dáng của ai tương đối vui tai vui mắt hơn!"

"Ha ha, ha ha..."

Thư Hoàn hồi hận.

Nàng chưa từng thấy khuôn mặt của ám vệ Lục nha!

Lỡ như hấn mặt mày khó ưa thì sao?

Đầu năm nay có dáng vẻ tốt thì giọng nói cũng xấu!

Thư Hoàn âu sầu, bắt đầu khổ sở nếu như ám vệ Lục quá xấu thì công chúa đại nhân nàg hạ miệng thế nào!

"Nàng đang nghĩ cái gì?"

Cốc cốc cốc! Có người gõ cửa, ám vệ Lục đứng lúc ngậm miệng, nghe giọng nói khàn khàn đặc biệt của tiểu nhị ở ngoài cửa nói: "Cô nương, dưới lầu có trượng phu của Kiều San đến tìm, nhìn bộ dạng không giống dễ chọc, cô có muốn xuống gặp không?"

"Ta biết rồi." Thư Hoàn đã sớm đoán trước chuyện này, cho dù Thụ Thôn không muốn tìm phiền toái, Hoa Diện trú tạm nhà bọn họ cũng sẽ đổ thêm dầu vào lửa.

"Cùng đi xử lý?" Thư Hoàn ngẩng đầu hỏi, người đã đi đến cửa phòng.

"Ừ." Ám vệ Lục gật đầu, câu dò hỏi vừa rồi nuốt vào trong bụng, xử lý chuyện người ngoài xong hỏi lại cũng không muộn.

Thụ Thôn đứng đợi trong đại sảnh dưới lầu bắt chéo hai chân, vẻ mặt quá mức đắc ý có chút muốn đánh đòn, nhưng đợi đến lúc thấy Thư Hoàn hấn lập tức đứng dậy nghênh đón, vẻ mặt nịnh nọt, hiển nhiên Thụ Thôn biết người nào nên đắc tội, người nào không nên đắc tội, lần trước đến đòi bạc ăn khổ khiến hấn rút kinh nghiệm không ít.

Thức thời là trang tuần kiệt, đúng vậy, nhưng đổi đến trên người Thụ Thôn, Thư Hoàn phiền muộn không phải bình thường, người nhìn ngứa mắt có chuyện mau nói có rắm mau thả, quanh co lòng vòng kéo dài thời gian vô cùng chướng mắt.

Thụ Thôn không biết người ta phiền mình, liên tiếp nhắc tới khi còn sống Kiều San thế nào, cái gọi là lôi kéo tình cảm, làm đậm lót cho việc muốn

đòi bạc, chuyện này chộc cho Thư Hoàn đau bao tử. Thư Hoàn tự hỏi giúp Kiều San gặp mặt mấy lần còn chộc cho mình tức giận tìm người nuôi dưỡng đứa bé đã là tận hết lòng rồi, nếu tự móc tiền túi nuôi trọng phu của Kiều San, Thư Hoàn phạ mình không nghèo chết cũng nôn chết!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 28

Thụ Thôn xoa xoa hai tay, sau khi nói nhảm một nén hương rớt cuộc cũng dứt chỉ nói: "Ta không muốn nhiều, cho chút tiền lẻ xin cơm là được, dù sao các người cũng không thiếu tiền đúng không?"

Cứu tế những người có cuộc sống trong nước lửa Thụ Hoàn còn bằng lòng, cứu tế Thụ Thôn bán mẹ bán con? Thụ Hoàn lắc đầu không muốn nhiều lời, kéo kéo ống tay áo ám vệ Lục, "Đi ôm đứa bé xuống đây để hấn cảm về, ba của nó còn sống thì mình nuôi làm gì? Chúng ta cũng không cần bắt buộc nuôi đứa bé, không cần trả tiền!"

Ám vệ Lục gật đầu, làm bộ lên lầu, Thụ Thôn sợ không lấy được bạc còn phải nuôi đứa bé liền vội vàng ngăn cản ám vệ Lục, "Đừng vội! Đứa nhỏ đã bán cho các người sao có thể nói trả là trả? Không muốn cho tiền mua đứa nhỏ cũng không cần như vậy chứ?"

Thụ Thôn vô liêm sỉ chọc cho Thụ Hoàn bực bội thở ra một hơi dùng sức ho khan, ám vệ Lục vốn không giận mấy cũng không nhịn được mà phát cáu, đánh một chưởng vào ngực Thụ Thôn làm hấn ngã từ trên bậc thang thứ hai xuống đất.

"A!" Thụ Thôn lăn lộn đau đớn kêu hô, "Gãy xương rồi, cứu mạng với..."

"Thật đúng là một kẻ lưu manh!" Thụ Hoàn hung hăng dậm chân; tiểu nhị không cần người khác phân phó liền ném Thụ Thôn đang nằm trên mặt đất không bị thương tích gì nhưng lại la hét như giết lợn ra bên ngoài.

Thỉnh thoảng bị một người gây phiền phức một lần hai lần còn có thể nhẫn nhịn, nhiều lần ngược lại ai cũng không chịu nổi, ít nhất là Thụ Hoàn không thể nhịn được; ngón tay ám vệ Lục vén một sợi tóc của nàng để lên mũi ngửi nhẹ, ngửi ra hơi thở bực bội, kế tiếp bước ra khỏi cửa chính khách điểm cho Thụ Thôn một bài học nhớ đời,

Rầm rầm rầm!

Ám vệ Lục thi quyền triển cước với Thụ Thôn ở ngoài cửa!

A a a!

Thụ Thôn kêu la thảm thiết, bị đánh thành dạng chó!

Thụ Thôn đau đớn không chịu nổi liền lăn một vòng, hô to, "Hoa Diện Hoa Diện tới cứu ta với!"

Dưới tình thế cấp bách Thụ Thôn gọi cả tên cả họ của Hoa Diện, một chút kính trọng của huynh đệ dài huynh đệ ngắn cũng không có.

Ám vệ Lục lạnh mặt, Hoa Diện âm hiểm xảo quyết không biết xuất hiện từ lúc nào gây cản trở,

"Ha ha ha..."

Trên nóc nhà khách điểm, Hoa Diện đứng ngoài cuộc rất lâu hào sảng cười to, không hề có chút cảm giác tội ác làm chuyện xấu bị đâm rách tại chỗ, ngược lại tự nhiên phóng khoáng nhảy từ nóc nhà xuống mặt đất.

"Tối nay ánh trăng rất đẹp." Hoa Diện nhẹ phe phẩy cây quạt.

Ám vệ Lục không nói gì, lật chương thành quyền nện tới.

"Ồi! Quân tử động khẩu không động thủ!" Hoa Diện nghiêng đầu né tránh một quyền này.

Trong lúc Hoa Diện cho rằng còn phải phí một phen miệng lưỡi mới có thể giải quyết vấn đề thì ám vệ Lục đã thu quyền lại.

Một quyền vừa rồi của ám vệ Lục chỉ là dò xét, tối nay không thích hợp để giết người, khách phòng trên lầu có không ít người xuống xem trò vui, trong đó còn có Tiểu Cảnh Thăng và Phùng Diễm Thu vội vàng mặc quần

áo.

Thư Hoàn vừa ngáp vừa đi lên lầu, đi ngang qua hai vị vừa mới ở trong phòng mây mưa với nhau, Thư Hoàn nhớ lại lời của ám vệ Lục, Tiểu Cảnh Thăng vô sỉ dùng Lý Nhược Mai làm lá chắn để ngăn cản "ái mộ" của nàng khiến nàng "ghen ghét"! Công chúa đại nhân cười mỉa! Nam nhân tuần tú nàng thấy nhiều rồi, cũng không cần thiết coi trọng Cảnh Thăng nhiều lắm chỉ có chút thiện cảm mà thôi, người này lại làm ra một tuồng kịch như thế thật đúng là khiến người ta chán ghét!

Nhưng tối nay Thư Hoàn rất mệt sẽ không chủ động trêu chọc ruồi nhặng, ngoảnh mặt làm ngơ đi đường vòng;

Sau khi Phùng Diễm Thu xuống giường dường như có chút mệt, nhưng nàng không có ý định để Thư Hoàn ngủ an giấc, nàng ngăn lại, "Cô và Lục tử gi đó đã nói bồi thường cho ta mà vẫn chưa thấy đâu đấy!"

Thư Hoàn thở dài đáng tiếc, khoanh tay trước ngực, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn về phía Tiểu Cảnh Thăng.

Tiểu Cảnh Thăng cố gắng làm người trong suốt thất bại ngược ngùng cười một tiếng, hắn đương nhiên nhận ra Thư Hoàn rồi, cũng càng sợ Thư Hoàn sẽ nói gì đó ảnh hưởng đến quan hệ của hắn và Phùng Diễm Thu. đành phải giải thích ân oán giữa Thư Hoàn và Phùng Diễm Thu, hắn vội vàng nói chen vào, "Thư Hoàn cô nương cũng ở đây à? Gần đây bận bịu gì sao?"

Thư Hoàn đùa nghịch ngón tay, không nhìn vào ai, "Bạn bắt hái hoa tặc cho Phùng cô nương, dù sao danh dự của cô nương gia rất quan trọng!"

Ám vệ Lục đang đi lên lầu... Có chút chột dạ!

Thư Hoàn cố ý khó gần, nhưng Phùng Diễm Thu không nhìn ra sự châm chọc của nàng, còn cho là thật bày ra vẻ mặt ta là chính nghĩa cô là quỷ quái hô lên, "Nói bậy! Là hai chủ tớ cô không sạch sẽ, ta vô tội, cô dựa vào cái gì đổi trắng thay đen, không nói rõ ràng là các người sai!"

Người xem náo nhiệt ở một bên ngáp liên tục, mang theo quảng thêm xem

cuộc vui.

Thư Hoàn ở ngoài hơn hai năm bị không ít người như Phùng Điềm Thu sỉ nhục, nói nàng và ám vệ Lục là cầu nam nữ ban ngày ban mặt tịu gì gì đó, lúc ấy tâm tư Thư Hoàn không đặt trên người ám vệ Lục, cũng chính không ít người. Lúc này bị miệng thói của Phùng Điềm Thu sỉ nhục, Thư Hoàn vẫn không mừng thầm, cảm giác không biết xấu hổ trước giờ không có nay lại có!

Dùng sức ho khan một tiếng, Thư Hoàn nghiêm mặt che đậy, "So ra vẫn kém cô nương eo nhỏ chân dài!"

Câu này của Thư Hoàn nhìn như nịnh hót vóc người đẹp khiến người ta quái tai, trận chiến nước miếng không phải là nàng nhỉ? Phùng Điềm Thu thật sự có dáng người rất đẹp đấy!

Không nói xem nào nhiệt không làm rõ ý nghĩa của Thư Hoàn, ngay cả bản thân Phùng Điềm Thu cũng không biết, không nói tiếp được.

Ăn miếng trả miếng!

Thư Hoàn không chơi đùa ngón tay nữa, nàng uốn ngực ngẩng đầu cố gắng dùng cằm nhìn người! Dám nói công chúa đại nhân và thuộc hạ không sạch sẽ, còn Phùng Điềm Thu cô mới bò ra khỏi ổ chần của nam nhân đấy, đừng tưởng rằng dùng chần lớn thì người khác không nghe không thấy! Nhưng Thư Hoàn cũng nhìn ra lấy năng lực não của Phùng Điềm Thu thì hoàn toàn nghe không ra châm biếm trong lời của mình, thôi thôi, công chúa đại nhân còn lâu mới so đo với người là tặc mà kêu hô bắt tặc, hừ!

Hừ mạnh một tiếng!

Thư Hoàn quay đầu dùng phương thức rất uy vũ túm lấy cánh tay của ám vệ Lục, sau đó kéo kéo đẩy đẩy ám vệ Lục vào phòng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau;

Phùng Điềm Thu cô tình tiến lên muốn bồi thường, Tiểu Cảnh Thăng sợ

rước lấy sai lầm sợ Thư Hoàn nói lung tung, lập tức ngăn cản hành động không có lý trí của Phùng Điềm Thu, khuyên can mãi mới mời được bà cô này về phòng.

"Hắc xì!" Phùng Điềm Thu hắt xì một cái, trong khoảnh khắc cùng Tiểu Cảnh Thăng tiến vào phòng cảm thấy sống lưng phát lạnh, "Không có gió cũng không lạnh nha!"

Hoa Diện bước ra khỏi chỗ tối, ánh mắt âm hiểm như một con rắn độc nhìn chằm chằm một nam một nữ kề vai sát cánh không biết liêm sỉ kia!

Trong hẻm nhỏ đen ngòm, hai nam nhân không ngừng cãi nhau.

Thụ Thôn mặt mũi bầm dập, tìm người ta phá rồi không nhận được chút lợi ích nào, tổn thất này nhất định phải tìm người bồi thường chứ?

Hoa Diện âm trầm, sắc mặt đen thui có thể nhỏ ra mực, Thụ Thôn cầm bạc không chịu đi còn ở đó không ngừng lải nhải.

Rắc rắc!

Tiếng vụn gãy cổ;

Giọng vệt đục của Thụ Thôn im bật...

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Mây đen đầy trời khiến sắc mặt của tiểu thương bày quày ở ngoài cửa từ sớm tinh mơ ưu sầu, ngày mưa người đi đường rất ít, khách mua đồ thì càng ít hơn.

Buôn bán phần son không được tốt lắm!

Trương bà tử than vắn thở dài, đặt mông ngồi trên ghế nói với con dâu ngồi đối diện, "Thời tiết càng ngày càng tệ, con để phần son ở đây ta bán cho, con về nhà dọn dẹp phơi quần áo đi!"

Tay Yên Bình đang sờ sờ hộp phấn ngừng lại một chút, thờ ơ nói: "Mùi hương phần son của con và mẹ không giống nhau, để cùng một chỗ bán e rằng không ổn đâu?"

Tiền bạc trong nhà xưa nay do hai người bọn họ trông nom, nhưng phân chia rất rõ ràng, Yên Bình rất căm tức Trương bà tử mượn thân phận trưởng bối kiểm soát hình mọi tiền từ trong tay nàng! Như hôm nay bà đuổi nàng về nhà một mình, để phần son lại thì tiền bán sẽ thuộc về Trương bà tử.

Yên Bình nhọc công khổ sở làm phần son, sau khi bán có tiền tại sao phải cho mẹ chồng luôn thiên vị tiểu thúc?

Trương bà tử da mặt dày làm như không nghe ra sự từ chối của con dâu, lại lải nhải bảy tám lần bảo con dâu về nhà dọn dẹp phơi quần áo.

Ngày mưa dầm.

Trong khách điểm, phòng ốc tối tăm, Thư Hoàn nhập nhèm buồn ngủ.

Bên cạnh có đứa bé cần chăm sóc, Thư Hoàn cũng không vì đêm qua ngủ quá muộn mà ban ngày dậy không nổi.

Thư Hoàn động tác lưu loát mặc quần áo, sau đó thay chăn đệm sạch sẽ cho đứa bé; đứa bé nho nhỏ không ngừng khóc, Thư Hoàn gãi gãi đầu cẩn thận ôm lấy bé đi tìm tiểu nhị.

"Cô nương muốn sữa dê tươi mới sao?" Tiểu nhị vội vàng tiến lên cười hỏi, trên vai vắt khăn tay để lau mồ hôi.

"Ừ." Mỗi ngày Thư Hoàn đều cho bé con này uống sữa dê tươi mới.

"Được!" Tiểu nhị đáp rồi vội vàng chạy đi.

Phùng Điềm Thu thích ngồi chung bàn với nhiều người dùng bữa ở trong đại sảnh không thấy xuống lầu, Thư Hoàn xấu bụng suy đoán Phùng Điềm Thu hẳn là đi không nổi ha?

Ám vệ Lục đứng canh giữ ở đầu bậc thang bỗng nhiên lên tiếng, "Sao không gọi ta cùng đi?"

"Tự ta... cũng có thể mà!" Thư Hoàn tròn tròn mắt, không dám đảm bảo về mặt cười gian vừa rồi của mình có bị ám vệ Lục phát hiện hay không, nếu hắn phát hiện thì không biết có cảm tưởng gì?

Công chúa đại nhân lại bị ỏi rồi!

Ám vệ Lục giữ im lặng không lên tiếng.

Thư Hoàn không đoán ra được suy nghĩ của ám vệ Lục, miễn cưỡng đi về phía phòng, lại nghe thấy ám vệ Lục đi đến bên cạnh nói: "Ta có thể chăm sóc đứa bé cùng nàng, đừng để mất ngủ!"

Mỗi lần gần sát một chút, lỗ tai của công chúa đại nhân đều bị hơi thở của ám vệ Lục bao vây... Hắn nhất định không phải cố ý!

Rất ngứa rất ngứa!

Thư Hoàn nhìn xuống xúc động muốn gãi lỗ tai, vội vàng đẩy cửa đi vào,

đặt bé con xuống giường.

"Bên ngoài mưa rất lớn." Đứng lặng hồi lâu trước cửa sổ, ám vệ Lục quan sát người đi đường dưới lầu.

"Ừ." Không cho gió thổi vào từ cửa sổ tránh làm bé con cảm lạnh, Thu Hoàn thả màn xuống.

Vù vù!

Mưa to rào rào!

Trương bà tử không bán được bao nhiêu phần son lại bị nước mưa giội ước chửi âm lên, Yến Bình giả câm giả điếc vội vàng thu phần son vào trong thùng gỗ, đây nắp xách thùng bung dù đi về nhà.

Trương gia ở trong một hẻm nhỏ khá vắng vẻ trên trấn Trương gia, mỗi lần Yến Bình đi về đều vòng đường xa, lần này nóng lòng về nhà liền chọn đi đường gần. Hai bên đường nhỏ hẹp này rất ít hộ gia đình, thường xuyên xảy ra chuyện đánh lộn đánh lạo, cho nên ngày bình thường Yến Bình rất không thích đi.

Con đường lầy lội, cộng thêm Trương bà tử mắng nhiếc không ngừng, Yến Bình phiền lòng nôn nóng không cẩn thận vấp ngã, cổ chân đau nhức.

Phần son trong thùng gỗ rơi ra mấy hộp, Trương bà tử tức chết không ngừng ai u tiếc nuối! Yến Bình hoàn toàn không nghe bà mẹ chồng vất cổ chày ra nước nói gì, vô cùng hoảng sợ nhìn chằm chằm vào góc tường dơ dáy bẩn thỉu, nơi đó có một bàn tay người bị chôn vùi, nhìn kỹ hơn, là một đầu người đang trợn to hai mắt nhìn người!

"A!"

Tiếng thét chói tai sồn tóc gáy văng vẳng vang vọng...

Ám vệ Lục chú ý tới động tác tay của Thu Hoàn ở trên tấm màn, tiện tay đóng cửa sổ lại.

"Tới đây đi!" Mưa to gió lớn đứng trước cửa sổ làm gì? Có cảnh đẹp? Có người đẹp? Thư Hoàn vầy tay.

"Ừm!" Ám vệ Lục kéo cái lưng mỗi dựa vào trên ghế.

Vặn eo đại biểu cho mệt mỏi muốn nghỉ ngơi.

Chung đụng nhiều năm bỗng chốc Thư Hoàn phát hiện ám vệ Lục cũng mệt mỏi giống người thường, rất ngạc nhiên nha! Sau đó nàng nghe thấy gì nào? Ám vệ Lục lười nhát vầy tay nói với nàng: "Giúp ta xoa bóp vai!"

Làm thuộc hạ cũng dám sai chủ tử làm chuyện thuộc bốn phận nô tỳ xoa vai đâm chân, trong lòng Thư Hoàn nín nghẹn một hơi cảm thấy ám vệ Lục ngứa da, nhưng nàng vẫn chậm chạp lê bước đi qua.

Ám vệ Lục cảm thụ hai móng vuốt trên vai, trong lòng buồn cười, nhấp ngụm trà, "Còn nhớ rõ vừa tới thị trấn Trương gia, nhìn thấy phụ nhân và lão bà tử một già một trẻ bán phần son không?"

"Ừ!" Đương nhiên Thư Hoàn nhớ rõ, lão bà tử bán phần son lúc trước còn bảo nàng hỏi ám vệ Lục có phải thích cô nương thơm ngào ngạt hay không! Nhớ lại chuyện cũ, Thư Hoàn khó chịu thái độ đại gia lúc này của ám vệ Lục liền hung hăng dùng ngón tay捏 thịt; ám vệ Lục không nhanh không chậm mở miệng, "Đã rất nhiều ngày thuộc hạ không tắm rửa cái cổ, ô ư móng tay công chúa thật sự là xin lỗi nha!"

Thư Hoàn vô thức giơ hai móng vuốt lên nhìn, vừa rồi nàng không dùng lực trong móng tay nên cũng không có bầm, lại nghĩ đến đêm đó bị ám vệ Lục liếm đầu ngón tay, ngón tay nàng run lên, lỗ tay ửng đỏ, thần tư bán loạn, không nghe thấy ám vệ Lục nói Yến Bình và Trương bà tử quan hệ mẹ chồng nàng dâu, nàng bay bổng hỏi, "Cô nương thơm ngát càng khiến cho nam nhân thích sao?"

Ám vệ Lục sững sốt, hơi suy nghĩ một chút hiểu ra vì sao Thư Hoàn hỏi câu này, "Người ngoài thì không biết sao, nhưng đối với ta mà nói có thơm mấy cũng sẽ có ngày ngán, thơm hay không không quan trọng, chỉ cần ta thích

cô nương kia là được!"

Không thích vì hương thơm, cũng không vì hương thơm mà không thích.

Thư Hoàn đối với câu trả lời này coi như thoả mãn, giọng nói rầu rĩ, "Vây, vậy hương của ta không thơm sao?"

Cái này...

Ngón tay ám vệ Lục gõ gõ mặt bàn lại khẽ nâng trán, "Sát lại gần ta ngửi thử xem!"

Mưa to rào rào khiến không ít người đi đường có nhà xa chạy vào khách điếm tránh mưa;

Một cặp vợ chồng chừng hai mươi tuổi ngồi ở trong góc khuất đại sảnh, ngoài miệng cầu nhàu cơn mưa này không biết đến khi nào mới ngừng, hai người cũng không quên tám chuyện, nói là sáng nay có một cặp mẹ chồng con dâu ở trong kênh rạch phát hiện một cỗ thi thể, sau khi được nha dịch tra rõ thì kết luận thi thể này là của một nam nhân thường xuyên đánh bài ở trong sòng bạc, Thụ Thôn.

Cũng nói thê tử Kiều San của Thụ Thôn vừa mới sinh non, sinh đứa bé ra thì qua đời.

Thụ Thôn kết thù kết oán với người ta rồi!

Thù gì?

Nghe nói là có người cướp con gái vừa mới sinh ra của Thụ Thôn.

Vậy các người nói cái chết của Thụ Thôn không lẽ có liên quan đến kẻ xấu cướp con gái của hắn?

Nói không chừng ấy chứ!

Có hai nha dịch bung dù đi vào khách điếm, "Gọi chương quầy của các

người ra đây!"

Nha dịch tới cửa xưa nay luôn bày ra thái độ không tốt, chỉ tay năm ngón.

Tiểu nhị nháy nháy mắt, ngay cả chào hỏi khách khứa cũng không kịp, ngoan ngoãn chạy vào trong phòng tìm chuông quây đi ra "gặp khách"!

Chuông quây cũng đau đầu, ở trong phòng kêu trời trách đất một phen lập tức treo lên khuôn mặt tươi cười nịnh nọt đón khách!

Khách quý này à, người bình thường đặc tội không nổi!

Nhanh chóng nhìn xem là ai lại chọc phải đại gia này tới cửa!

Hai nha dịch gần đây chạy đến khách điểm không ít lần, cũng coi như thân quen với chuông quây, cho nên sau khi nhận bạc chuông quây hỏi lộ thì đi theo lên lầu đàm luận với khách phòng trên lầu.

Hai nha dịch ngoại trừ thái độ thu bạc mắt chó nhìn người thấp ra, mấy cái khác ngược lại cũng không che giấu, nói cái vị khách Lục tử gì đó ở khách điểm các người thật đúng là thần tiên! Lại gây tai họa rồi! Cách sự kiện hái hoa tặc lần trước không tới mấy ngày đây! Nhưng Lục tử gì đó lần này gặp họa rồi, họa lớn luôn rồi! Có người nói tối hôm qua trông thấy hắn ở trong ngõ hẻm giết người, cũng có người nói hắn và người chết Thụ Thôn có thù oán.

Nói ngắn gọn!

Có dính líu đến người chết, cho nhiều bạc hơn nữa cũng không có cách nào dàn xếp ổn thỏa, vẫn phải để vị Lục tử kia đi theo hai nha dịch một chuyến. Không có chuyện gì lớn, tùy ý làm nhảm!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Đứa bé vừa sinh ra không tới mấy ngày không được nuôi dưỡng tốt rất dễ chết non, cho nên ngoài miệng Thư Hoàn kháng cự nói không muốn không muốn, nhưng chuyện hầu hạ con gái Kiều San thì rất chuyên tâm, nỗ lực thực hiện sợ người không thư thân, tiền ăn mặc đều dùng hết cho đứa bé, tìm không ra lỗi sai nào, không để cho đứa bé chịu uất ức.

Diễn hình nói năng chua ngoa nhưng lòng dạ đậu hủ?

Ha ha ha ha ha ha ha ha... Sai rồi!

Thư Hoàn sẽ không ngu ngốc đắc tội với người khác khắp nơi sau đó sau lưng làm chuyện tốt không lưu danh, trên trán nàng có ghi mấy chữ không rành thế sự sẽ không đối nhân xử thế sao? Nàng hầu hạ con nhà người ta cùng hầu hạ rửa chân chùi đít tổ tiên đường như không phải xuất phát từ thương tiếc, hoàn toàn xuất phát từ nàng làm việc trắng đen rõ ràng từ nghiêm túc!

Cốc cốc cốc!

Có tiếng gõ cửa!

Thư Hoàn đoán chừng là tiểu nhị mang sữa dê và thức ăn lên, nàng bụng bát sữa dê hoàn toàn tươi mới dứt cho bé con xong mới ăn cơm.

Ám vệ Lục đợi thật lâu, tức thời chuyển đôi đũa qua, nhưng lo lắng lần trước công chúa đại nhân bị mảnh vụn ly trà cửa đứt tay vẫn còn đau, hần "ân cần" nói: "Ta dứt cho nàng ăn!"

Vậy cũng rất thân mật nhỉ?

Trái tim Thư Hoàn căng thẳng ra vẻ bình tĩnh lắc đầu, "Không có gì đáng

ngại, tự người ăn đi!"

Bị từ chối, ám vệ Lục cười một tiếng.

Lại nói đến bên kia.

Sáng sớm Phùng Điềm Thu bị đói làm cho tỉnh dậy, khuôn mặt tiêu tụy;

Phùng Điềm Thu eo mỗi lưng đau bất mãn đánh thức Tiểu Cảnh Thăng chỉ lo ngáy ò ò ở một bên không sẵn sóc cho nàng một hai câu.

"Tôi hôm qua tiêu hao thể lực quá mức, Điềm Thu nàng để cho ta ngủ một lát đi!" Tiểu Cảnh Thăng hé mắt, giọng điệu của câu nói đầu tiên là phàn nàn.

Phùng Điềm Thu...

Đầy bàn cao lương mỹ vị hầu hạ hai vị nha dịch, chương quây bắt chấp đau lòng chi tiêu, đối với lời của nha dịch liên tiếp gật đầu đồng ý, đáp ứng cam đoan sẽ chuyển lời cho Lục tử kia, còn nói Lục tử kia tự mình đến nha môn tiếp nhận thăm vấn.

Hai vị nha dịch thấy chương quây phối hợp như thế cũng không hoạch hoè thêm, sau khi ăn uống no nê thì rời đi.

Còn khách mời trong đại sảnh dưới lầu đều bày ra tư thế xem náo nhiệt, sau lưng nói thầm khách điểm này thật đúng là lắm tai ương, dăm ba ngày mời nha dịch ăn một bữa lớn, không sợ lỗ vốn rồi!

Phùng Điềm Thu thở phì phì xuống lầu, tùy ý ngồi cùng bàn với người ta, nói không đến mấy câu thì kinh hô, cái gì? Hái hoa tặc kia hóa ra là tội phạm giết người?

Không chỉ cướp con của người khác còn vặn gãy cổ của Thụ Thôn để chết không có đối chứng?

Ôi trời ạ! Thế giới này biến đổi quá nhanh!

Phùng Diễm Thu suy nghĩ người đi theo chủ tử có thể làm ra chuyện cướp đũa bẻ thì chuyện giết người cũng chẳng lạ gì, nàng chưa từng quên chủ ý lúc đầu của Lục tử là Thư Hoàn làm chủ tử kia. Phùng Diễm Thu thầm nghĩ Thư Hoàn là một kẻ ngu ngốc, bên cạnh có hạ nhân mang ý đồ xấu cũng không sợ có một ngày lật thuyền trong mương!

Không được!

Phùng Diễm Thu dùng sức đặt bát đũa xuống, quyết định nói cho Tiểu Cảnh Thăng biết tin tức trọng đại có quan hệ đến Lục tử gây án giết người kia.

Vội vàng lên lầu thờ mạnh, Phùng Diễm Thu xóc chân lớn kéo lỗ tai Tiểu Cảnh Thăng ba la ba lạp một trận...

Khẩu vị của Thư Hoàn tốt, một bữa ăn có thể ăn nhiều thêm một cái bánh bao, đổi thành cơm trắng cũng phải ăn một bát đầy, nhưng động tác nhai của nàng so ra kém ám vệ Lục, lúc ám vệ Lục ăn xong hai chén cơm đồng thời để bát đũa xuống nàng vẫn chưa ăn xong; ám vệ Lục đứng dậy dựa ở trên cửa lẳng lặng quan sát cái miệng nhỏ của Thư Hoàn ăn đồ ăn, phát hiện nàng nhai càng lúc càng chậm, miệng mở ra cũng càng lúc càng nhỏ, không nhìn được mỉm cười, ám vệ Lục ho khan vài tiếng đi về phía cửa sổ.

Không bị ám vệ Lục nhìn chăm chăm, Thư Hoàn thở nhẹ một hơi, nếu không phải đang ăn cơm thì nàng đã rầu rĩ đến mức muốn túm tóc cào da đầu! Lần sau ăn cơm không ăn nhanh nàng sẽ không gọi là Thư Hoàn, không chỉ động tác nhanh mà còn phải ăn xong trước ám vệ Lục, sau đó dán mắt quan sát mỗi một động tác nhai nuốt của hắn, xem hắn có thể ăn ngon có thể nuốt trôi được nữa không, hừ!

Trong lòng Thư Hoàn xoay chuyển vô số ý niệm trả thù, ăn cơm cũng ngon miệng hẳn lên,

Chương quay ở trước cửa tiền bước nha dịch, có chút ưu sầu nha!

Tiểu nhị thấy mặt ông u sầu thì bép xép nói một câu, "Có phải chương quay ngài vô cùng rảnh rỗi hay không? Có thể giúp đỡ kiểm sổ sách không?"

Chương quây nhìn ngoài cửa mưa như trút nước thương xuân bị thu thì cảm xúc rối rắm gì đó đều biến mất, hung hăng vỗ cái ót tiểu nhị một cái, "Đi làm việc của ngươi đi!"

Dưới uy quyền của Phùng Diêm Thu, Tiểu Cảnh Thăng mặc quần áo đi xuống lầu, tinh thần có chút không phấn chấn, bất đồng với Phùng Diêm Thu ở trong đại sảnh thu thập tin tức không đầu không đuôi độ chuẩn xác mười phần nhỏ, Tiểu Cảnh Thăng vừa mới xuống lầu liền đi tìm chương quây chào hỏi.

Chương quây tinh ranh, nói bâng quơ vài ba câu liền nghe ra mục đích của Tiểu Cảnh Thăng, còn Tiểu Cảnh Thăng bị đâm chọc tại chỗ cũng không giấu giếm nhiều, nhún vai, "Ông có thể nói thẳng, ta và Thư Hoàn có quen biết, thuộc hạ của nàng xảy ra chuyện ta không thể thờ ơ không ra tay giúp đỡ! Dù sao cũng chỉ tốn chút sức nhỏ, là tâm ý của ta không phải sao? Nếu không phải Lục tử có cảnh giác trong lòng nghi ngờ ta, ta sẽ đích thân đến hỏi Thư Hoàn mà không phải tới hỏi chương quây ông!"

Lời ngon tiếng ngọt luôn luôn là sở trường của Tiểu Cảnh Thăng, tuy nhiên chương quây vẫn nửa tin nửa ngờ, "Ngươi nói Lục tử gia nghi ngờ ngươi, không biết nghi ngờ ở chỗ nào?"

Chương quây cũng không hoàn toàn bị lừa, bắt lấy mấu chốt vấn đề hỏi. Tiểu Cảnh Thăng đã sớm có đáp án cho câu hỏi này, nếu không sẽ không có ý tiết lộ chuyện Lục tử không thích hẳn, nhưng Tiểu Cảnh Thăng cũng âm thầm từ chối cho ý kiến, không biết từ lúc nào ngay cả gã sai vặt cũng xứng với từ "gia" này rồi? Tiểu Cảnh Thăng rất biết cách giáp mặt ứng xử cười đến mức mặt mày rạng rỡ, "Chắc hẳn chương quây ông cũng nhìn ra chút tâm tư của Lục tử đối với Thư Hoàn, phong độ lịch lãm ngọc thụ lâm phong như ta, đối mặt với một gã sai vặt xem mình như tình địch cũng có chút khó à!"

Khụ khụ! Chương quây nghe Tiểu Cảnh Thăng đồng ý nói xong, suýt chút nữa phun nước trà trong miệng ra, khách quan ngài là kiểu thư sinh nho nhã yếu đuối, một chút khí tràng cũng không có nha! Còn Lục tử gia vững vàng trầm ổn nói chuyện làm việc gọn gàng ngăn nắp là gã sai vặt?

Chương quây không ngừng lắc đầu không tin, nói Thư Hoàn cô nương là tỳ nữ ông còn tin vài phần!

Đến cuối cùng chương quây cũng giữ miệng giữ mồm, không tiết lộ cho Tiểu Cảnh Thăng chút xíu chuyện liên quan đến Lục tử "giết người", không vì nguyên nhân khác, Tiểu Cảnh Thăng cho bạc không đủ, không đáng để ông bán đứng Lục tử gia một lần!

U thành.

Thị trấn Trương gia cách U thành không tính là xa, cho nên thị trấn Trương gia mưa thì U thành cũng mưa.

"Lại mưa!" Lưu phu nhân nhìn ngoài cửa sổ, tay nâng trà nóng cảm khái, "Từ bé Chỉ Hàn không thích mặc nhiều, nhưng đừng để bị lạnh!"

Lưu lão gia dựa vào ghế lắc lắc, trên tay không ngừng lật trang sách, "Đừng quan tâm, con trai nàng da thô thịt dày sao có thể bị cảm lạnh! Nàng có thời gian rồi cau mày nhíu mi thì không bằng tìm bà mối giúp con trai tìm một cô nương có có gia cảnh trong sạch, đừng để mỗi năm đánh nhận lần này lại bị nhận mỗ mắt!"

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

U thành.

Đêm đã khuya, nhưng trong viện Lý phủ lại có một chén đèn dầu lóe sáng, thì ra là Lý Nhược Mai đang nhìn gương trang điểm.

“Ha ha...”

Lý Nhược Mai phát ra tiếng cười sung sướng, nhưng ở trong đêm vắng vẻ này lại hiện ra vẻ rợn người;

Đây là lần đầu tiên nàng ta trang điểm sau khi ra khỏi phòng củi cho tới nay.

Mặc quần áo sạch sẽ, mỗi bữa no cơm, thức ăn mỹ vị!

Có nhiều chế độ tuyệt vời như vậy, Lý Nhược Mai cảm thấy trước kia không biết quý trọng mình là nào bị lừa dối rồi.

“Bội Hương?”

“Đây ạ!” Bội Hương ở sau tấm bình phong lên tiếng.

“Lão gia phu nhân có nói khi nào giúp ta chuẩn bị hôn phu không?”

“Không có!”

“Ồ!” Trong âm điệu của Lý Nhược Mai lộ ra sự bất mãn, nhưng không nhiều lời nữa.

Bội Hương cảm thấy gần đây tiểu thư càng cổ quái hơn, lúc còn ở trong phòng củi thì liên tục thúc giục hôn sự, tính tình xử sự không giống với tiểu thư trước kia, nhưng có lẽ là bị Tiểu Cảnh Thăng kích thích nhỉ?

Thị trấn Trương gia.

Thư Hoàn tắt đèn, đắp chăn đi ngủ.

Bên tai truyền tới tiếng rên rỉ như có như không, nàng chỉ xem như Phùng Điềm Thu ở phòng sát vách lại cùng Tiểu Cảnh Thăng hàng đêm sinh ca rất phóng khoáng!

Mà sự thật thì sao?

Phùng Điềm Thu kéo tấm màn chạy ra ngoài, đáng tiếc khí lực nàng không sánh bằng Hoa Diện ở sau lưng, lại bị Hoa Diện kéo trở về trong chăn giày vò lần nữa.

Tiếng kêu gào của Phùng Điềm Thu đều bị cái khăn bịt miệng ngăn cản.

Hoa Diện hung hăng túm tóc nàng mắng chửi, “Nữ nhân lăng lơ như cô, nhìn cho rõ ta là ai!” Sở dĩ Hoa Diện cả gan làm loạn chạy đến khách điểm hái hoa, là vì cân nhắc ám vệ Lục không có ở trong khách điểm, hấn mắng người cũng cao giọng hơn!

“Thật ồn ào!”

Thư Hoàn ném cái gối về phía cửa.

“Sao vậy?” Ám vệ Lục ở sát vách gõ tường.

Thư Hoàn dùng tay che mặt! Nào dám nói mình nghe xuân cung sống nghe đến phiền!

A a a? Không đúng! Lỗi tai vô tích sự của mình có thể nghe thấy thì không lý nào ám vệ Lục không nghe thấy nha?

Chẳng lẽ người này lại đang biết rõ còn cố hỏi?

Oa oa, công chúa đại nhân khóc rồi!

Ám vệ Lục thật xấu!

Đột nhiên nhớ đến lời nói “thật lòng thật dạ” xem như thông báo của ám vệ Lục lúc trên đường về...

Thư Hoàn cảm thấy mình vẫn nên yên lặng lăn trở lại giường ngủ thôi.

Mưa cả đêm, ngày hôm sau sắc trời lại tươi đẹp?

Thư Hoàn không hề ngoài ý muốn lại ngủ nướng, đứa bé gái bên cạnh đôi đến khóc suốt mướt;

Ám vệ Lục vô cùng có tinh thần gõ cửa, “Dậy đi.”

Người nói dậy thì dậy sao? Hừ!

Chống nạnh ngồi ở trên giường, Thư Hoàn hơi ưu thương, bụng nàng biểu tình rồi, nàng rất muốn rửa mặt thay quần áo...

Ánh mặt trời chói chang nhô lên cao;

Hoa Diện thong thả ung dung mặc quần áo, khinh thường cười một tiếng với Phùng Điềm Thu co người ngồi trong góc giường;

Thân là hái hoa tặc, gan lớn đến mức này như Hoa Diện cũng coi như xưa nay chưa từng có.

Bất quá khi Hoa Diện đẩy cửa đi ra ngoài chuẩn bị rời khỏi khách điếm thì nhìn thấy ám vệ Lục đứng nghiêm trước cửa phòng Thư Hoàn, hấn nhin không được mà kinh ngạc, còn chủ động chào hỏi nói: “Cảm phiền người vượt ngục rồi!”

Tâm trạng ám vệ Lục hơi trầm xuống, “Tối hôm qua người ở cùng Phùng Điềm Thu?”

“Ôi!” Hoa Diện đắc ý huýt sáo, “Cái này cũng bị người biết?”

“Nghe nói hái hoa tặc từng là cơn ác mộng của các thiếu nữ đã đến thị trấn Trương gia rồi!” Ánh mắt ám vệ Lục sắc bén.

“Thì sao, dựa vào ngươi cũng muốn bắt tiểu gia ta quy án?” Hoa Diện cũng không có ý nguy biện, ngược lại không biết xấu hổ giễu cợt cười hừ, rồi cười mờ ám với Thư Hoàn đẩy cửa đi ra, không thêm câu nệ uy hiếp nói: “Đừng quên bên cạnh ngươi còn một mỹ nhân nhi!”

Thư Hoàn bị giọng điệu nắm chắc thắng lợi trong tay cùng ánh mắt thâm ý sâu sắc làm cho giật mình;

Sáng sớm đã nhìn thấy vật bản, tâm trạng cả ngày cũng không tuyệt vời! Ôi không, mặt trời bên ngoài lên cao rồi...

Ám vệ Lục cười nhạt, nếu tùy tùy tiện tiện để một tên lưu manh cũng có thể làm hấn bó tay bó chân, Hoàng thượng sẽ không phải hấn đến chăm sóc công chúa.

Không thêm nói nhiều thêm nữa câu!

Ám vệ Lục chẳng nhiều lời với người tự phụ kiêu ngạo, rung tay chém về phía trước.

Hoa Diện không ngờ hấn dám động thủ, nhất thời không tránh kịp bị chương phong làm trầy da mặt.

Hai người đánh nhau, người vấp xem sợ nhất là bị thương; Thư Hoàn ngay lập tức đóng cửa phòng lại, trốn trong phòng chờ tin tức. Nhưng chương quỳ và bọn tiểu nhị hoàn toàn không cùng ý nghĩ với nàng luôn miệng kêu khổ, miệng hô đại hiệp tuyệt đối đừng động thủ, đập bẻ bàn ghế chán bát ly tách thiệt hại không chịu nổi nha!

Nhưng hai người đánh nhau ác liệt làm gì nghe thấy lời của chương quỳ? Lục phá hoại siêu cường, không lâu sau, mọi người vốn còn ở dưới lầu xem cuộc vui chỉ chỉ trở trở bị xà nhà đập rớt cùng bàn ghế bể nát làm cho hoảng sợ, ngay cả tiền cơm cũng không trả liền bỏ chạy đến đường cái.

Chương quây có thể hiểu được lòng của những khách tị nạn, ông cũng muốn! Ai có thể hiểu tâm lý thua lỗ bốn chân chống lên trời của ông không!

Chương quây khóc đều tim không thấy phương hướng! Chỉ hy vọng sau trận đánh này Lục tử đại nhân có thể nể tình ông cũng coi như tận tâm tận lực mà làm việc cấp thêm ít bạc!

Phùng Diễm Thu còn ở trong phòng đau buồn khóc lóc, nhưng trận hỗn loạn bên ngoài cũng khiến nàng rất hiếu kỳ, lặng lẽ đẩy cửa ra ngoài nhìn xem.

Một cái nhìn này không nhìn nổi rồi!

Tặc nhân Hoa Diện kia ác có ác báo bị đuổi đánh, mắt thấy đang ở thế hạ phong sắp bị đánh chết, trong lòng Phùng Diễm Thu vừa vui vẻ lại chua xót, mặc dù mới ném trái lần đầu nhưng kỹ thuật của Tiểu Cảnh Thăng ở trên phương diện này rõ ràng không hoàn thiện, không sánh bằng Hoa Diện giỏi văn giỏi võ. Dựa vào thái độ làm người của Hoa Diện, nếu hấn không nóng lòng đi từ từ không cần ép buộc, nói không chừng Phùng Diễm Thu thật sự bị hấn làm cho cảm động, di tình biệt luyện rồi, aizz!

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã chậm!

Phùng Diễm Thu dùng sức lắc đầu, khuyên bảo mình cho dù như thế nào cũng không thể tha thứ cho thủ đoạn lỗ mãng của Hoa Diện.

U thành.

Lúc Tiểu Cảnh Thăng rời nhà đi thì cười như tắm gió xuân, lúc trở về lại nhíu chặt chân mày;

Gã sai vật nhìn mặt nói chuyện, tự động cách xa hấn một trượng.

Tiểu lão gia còn ghi hận con trai của mình bắt cá hai tay, làm loạn khiến cho hai nhà Tiểu Lý bất hòa, thấy con trai buồn bực cũng không khuyên lơn, ngược lại quắc mắt trừng mi nói, “Thế nào, cô nương Phùng gia tâm tính rất cao, con đem mặt nóng dán vào đít lạnh của người ta rồi hả?”

Bị cha nói trúng tâm sự, sắc mặt Tiểu Cảnh Thăng kìm nén đến mức đỏ lên.

Tiểu mẫu ở một bên hoà giải, sai đám tỳ nữ mau mang thức ăn lên, “Con trai ra ngoài vừa trở về, ông ít nói một chút đi!”

“Ít nói?” Tiểu lão gia cười nhạt, “Năm đó cũng bởi vì ít nói mới suýt chút nữa đúc thành sai lầm lớn!”

“Lúc trẻ ai không từng làm chuyện sai lầm?” Tiểu Cảnh Thăng âm ức, phản bác: “Không phải con cãi tà quy chính rồi sao? Cha còn muốn bắt lỗi của con bao nhiêu lần nữa mới được hả!”

“Cái rắm!” Một thư sinh làm biếng còn dám mạnh miệng? Tiểu lão gia giận dữ vỗ bàn, trán nổi lên gân xanh, “Người thật sự cãi tà quy chính vậy sao chuyện đến tai đến tóc mới nói thật? Ông đây nhìn người là ăn trong chén nhìn trong nồi!”

Tiểu Cảnh Thăng chợt dạ không dám nói lời nào, hết lần này tới lần khác muốn đứng lý hợp tình căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, hấn sợ mình xúc động nói ra lời không thỏa đáng, liền buông bát đĩa xuống trở về phòng.

Sau đó, Tiểu Cảnh Thăng cũng hỏi gã sai vặt Nhậm Bố hầu hạ bên cạnh mình, “Là ta sai rồi sao?”

Nhậm Bố sừng sốt, trù trù không biết có nên nói công tử ngài thật sự không nên đối đãi của biểu tiểu thư như vậy!

Nhưng lại nghe thấy Tiểu Cảnh Thăng tự lảm bảm, “Ta hấn nên tín nhiệm Điềm Thu, nghe nàng giải thích! Dù sao nàng là người yêu rõ ràng, lại không để lời nói trong lòng, nàng sao có thể gạt ta chứ?”

Nhậm Bố nuốt nước miếng, đúng! Chuyện của chủ tử, làm hạ nhân không thể tùy tiện mở miệng được! Hấn vẫn nên ngoan ngoãn đấm chân cho người ta đi!

“Đúng! Chắc chắn Diễm Thu sẽ không gạt ta, ta nên ở lại thị trấn Trương gia!” Tiểu Cảnh Thăng rầu rĩ nắm tay nện xuống giường.

“...” Nhậm Bô.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 37

Hoa Diện trốn thoát khỏi tay của ám vệ Lục.

Lý do?

Không phải rất đơn giản sao! Thư Hoàn muốn phun nước trà vào mặt Phùng Điềm Thu cố tình cho Hoa Diện làm con tin!

Nếu không phải sau đó ám vệ Lục nói chuyện này, nàng còn đang thương tiếc Phùng Điềm Thu cô nương bị hái hoa tặc ăn hiếp, ôi! Đúng là nước mắt cá sấu!

Ngồi bên bàn, Thư Hoàn còn đang than thở, nàng có nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra tại sao lại có nữ nhân đi bảo vệ hái hoa tặc? Hơn nữa nữ nhân bình thường đều sẽ không làm chuyện ngu xuẩn kiêu này, không phải Phùng Điềm Thu đã có Tiểu Cảnh Thăng rồi sao? Đây có được coi như là hồng hạnh xuất tường không?

Tối đầu tiên cùng với nam nhân này, tối ngày hôm sau cùng với nam nhân kia, nếu như không tình nguyện tình thế bất đắc dĩ còn có thể tha thứ có thể đồng tình, nhưng biểu hiện hôm nay của Phùng Điềm Thu rõ ràng là điệu bộ rất bằng lòng rất hưởng thụ, người gì mà, thật buồn nôn!

Thư Hoàn chà chà da gà nổi trên cánh tay, vừa vặn chuông quây gõ cửa đi vào, nói là đã tìm được người bằng lòng nhận nuôi đứa bé của Kiều San, hỏi Thư Hoàn có cần đi một chuyến hay không, cũng tiện nhìn xem gia đình đó như thế nào!

Thư Hoàn nhìn xem ý tứ của ám vệ Lục, dù sao thà đắc tội quân tử không đắc tội tiểu nhân, bọn họ đắc tội với hái hoa tặc cao thủ khinh công, Thư Hoàn cũng không dám hành động một mình.

“Đi xem xem!” Ám vệ Lục do dự một lát thì đứng dậy, “Về sau sẽ không có nhiều cơ hội đến thị trấn Trương gia.”

“Ừm.” Thư Hoàn gật đầu đồng ý, đi theo ám vệ Lục và chương quây ra ngoài.

Về phần Phùng Diêm Thu ở lại khách điểm thờ người?

Hừ!

Để nữ nhân không biết liêm sỉ kia đợi tình yêu của hái hoa tặc đi!

Gia đình họ Trương nhận nuôi con gái Kiều San ở thị trấn Trương gia rất là bình thường.

Nhà họ Trương này cũng không giàu có gì, nguồn thu nhập chủ yếu là bán đậu hũ và bán son phấn.

Chương quây nói đến son phấn nhà họ Trương thì khen không ngớt lời, đặc biệt nói đến son phấn của con dâu Yến Bình nhà họ làm có hương nhạt rất ít người biết làm. Ám vệ Lục ngẫm nghĩ, dường như đã đoán ra được là ai nhận nuôi đứa bé.

Một già một trẻ bán son phấn!

Nhưng trong đoàn người có chương quây và tiểu nhị ở đây, ám vệ Lục sẽ không tận lực nhắc nhở Thư Hoàn.

Chờ đến khi tới nhà họ Trương, bốn người Thư Hoàn được tiếp đãi nhiệt tình.

Chương quây lặng lẽ nói: “Phát hiện thi thể Thụ Thôn chính là hai bà tước* này!”

(*bà tước là chỉ mẹ chồng con dâu. Bà là bà bà - mẹ chồng, tức là con dâu nàng dâu)

Trương bà tử nổi danh chanh chua, con trai lớn và con dâu trưởng chỉ sinh cho bà một cháu trai bốn tuổi, điều này làm cho Trương bà tử muốn có cháu

gái vẫn luôn bất mãn, vừa nghe thấy chuyện này thì liền bắt lấy cơ hội nói với chương quỳ muốn nhận nuôi con gái Kiều San, ngay cả tên của bé gái Trương bà tử cũng đã đặt rồi!

Nhưng người lui lui tới tới mua son phấn quá nhiều, Trương bà tử đã không còn nhớ một nam một nữ lúc trước.

Còn Thư Hoàn vô thức đưa mắt nhìn ám vệ Lục, thấy hắn không có phản ứng gì lớn, có lẽ đã sớm đoán ra được.

Cơm chiều là ăn ở nhà họ Trương.

Nếu miễn cưỡng tính là người quen, Thư Hoàn cũng không nói không vui đưa con cho Yên Bình nuôi dưỡng.

Yên Bình có kinh nghiệm nuôi con, có thể chăm sóc tốt cho đứa bé, hướng chỉ nhìn ý của người nhà họ Trương, là muốn nuôi lớn bé gái để sau này làm vợ cho bé trai bốn tuổi?

Thư Hoàn cũng không thể nói là phản cảm, chỉ nói để chương quỳ vụng trộm chú ý đến, tất cả lấy tâm nguyện của đứa bé làm chính, ai cũng không thể bức bách nó làm chuyện không vui.

Chương quỳ cười đáp ứng, vỗ ngực bảo đảm sẽ chăm sóc cho bé gái thật tốt!

Thấy thái độ của ông ta tốt như vậy, Thư Hoàn bảo ám vệ Lục để lại chút bạc.

Chuyện chấm dứt, Thư Hoàn không muốn tiếp tục ở lại thị trấn Trương gia quá lâu, đợi nàng bước ra khỏi sân nhà họ Trương, lại rất khéo đụng phải ông cụ Trương lúc trước đưa nàng ra khỏi U thành, thì ra ông lão này là người đứng đầu nhà họ Trương.

Nàng có chút ngổn ngang trong gió.

Còn ông cụ Trương cũng nhớ ra nàng, cần nài nói đi U thành bán được

củ với giá tiền cao, có rất nhiều người ở thị trấn Trương gia đón củ kiếm sống bán không được giá tiền đó.

Phốc!

Thư Hoàn cười đến mức ho khan!

Ông cụ Trương này thật đúng là chấp nhất, mặc dù giá củ ở U thành mắc, nhưng khoảng cách khá xa, lúc bận rộn không đáng để chạy tới chạy lui. Quả đúng là nghe thấy Trương bà tử hai tay chống nạnh rống lên, “Lão già ông lại đi U thành, có phải có nhân tình nào không hả!”

Ông cụ Trương dựng râu tròng mắt, “Nhân tình cái rắm! Đã một đồng tuổi rồi còn không biết xấu hổ!”

Sau đó Thư Hoàn dần dần đi xa sinh ra một vấn đề, lớn tuổi cũng có thể có nhân tình sao?

U thành.

Lý phủ.

Lý Nhược Mai trong sân tưới nước cho hoa.

“Tiểu thư!” Bội Hương vội vàng rào bước tiến vào trong sân, “Tiểu thư, biểu thiếu gia... à không, là Tiểu Cảnh Thăng từ thị trấn Trương gia trở về, hiện tại đang ở trong cửa hàng kiểm tra sổ sách đấy!”

Mặc dù Bội Hương kịp thời sửa miệng, nhưng Lý Nhược Mai khó chịu chán ghét tàn nhẫn tát cho nàng ta một tai, cảnh cáo nói: “Nói lung tung nữa thì đừng trách ta cắt lưỡi của ngươi!”

Bội Hương uất ức, giận mà không dám nói gì chỉ có thể gật đầu đồng ý!

Gọi xưng hô “biểu thiếu gia” này nhiều năm như vậy rồi, trong lúc nhất thời sao có thể sửa miệng được chứ?

Bội Hương vâng vâng dạ dạ khiến Lý Nhược Mai rất hài lòng, sau khi khiển trách thì bắt đầu ra lệnh, “Ra bên ngoài phủ tìm vài người tin tưởng được kéo Cảnh Thăng vào trong hẻm đánh một trận đi!”

Bội Hương kinh ngạc.

“Sao, ngươi không muốn đi?”

“Không phải không phải! Nô tỳ sẽ đi ngay!” Bội Hương hoảng hốt lên tiếng, được cho phép liền chạy ra ngoài, chỉ là trong lòng vẫn đang thì thầm, tiểu thư bị đả thương tình cảm tính tình càng thêm cổ quái, còn muốn đánh Tiểu Cảnh Thăng, nhưng có trời mới biết phải tìm người tin cậy ở đâu mà đánh chứ!

Tiểu Cảnh Thăng đi ra khỏi cửa hàng vẫn đang mày ử mặt ê, cũng không có gì kỳ lạ cả, Tiểu phụ Tiểu mẫu đều không cho phép hấn rời khỏi cửa hàng đi đến thị trấn Trương gia tìm Phùng Diễm Thu chơi đùa. Tuy nói hai nhà đã có quan hệ thông gia, nhưng Tiểu phụ Tiểu mẫu luôn luôn có khúc mắc chuyện tình của hấn và Lý Nhược Mai trước kia, sau đó đối với chuyện của Phùng Diễm Thu không thể thuận mắt được.

Haizz! Trong lòng Tiểu Cảnh Thăng vẫn còn đang áy náy với Lý Nhược Mai, nhưng tất cả mọi người ở bên cạnh hấn đều khiển trách hấn, trái lại Tiểu Cảnh Thăng cảm thấy mình không sai, tình yêu nam nữ hai bên tình duyên! Hấn e ngại ai chứ? Ngược lại mà nói, ném thì chính là ném thôi!

Hiện tại Tiểu Cảnh Thăng lại lo lắng cho Phùng Diễm Thu đang thị trấn Trương gia đang bất mãn với mình, ngay cả lúc hấn bị bảy tám tên khất cái vây quanh ở trong ngõ hẻm nhỏ lúc nào cũng không hay biết.

“Các, các ngươi muốn làm gì!”

“Đánh ngươi!” Tên khất cái cầm đầu mở miệng lộ ra hàm răng vàng khè;

Tên khất cái huýt gió, mấy tên khất cái khác nhận được chỉ thị lập tức ra tay đánh người, Tiểu Cảnh Thăng không ngừng kêu la thảm thiết.

Hơn nữa còn bị nữ nhân ngày ngày để trong lòng treo ở trên bờ môi;

Phùng Diễm Thu?

Ha ha!

Phùng Diễm Thu là cô nương nổi danh nhất thị trấn Trương gia hiện nay!

Tài mạo song toàn? Không không không! Cô nương bảo vệ hái hoa tặc e rằng chỉ có thể gánh chịu nổi “mạo” này khả khả!

Đầu đường cuối ngõ đều biết chuyện Phùng Diễm Thu ở trong khách điếm tự nguyện bị hái hoa tặc bắt lấy làm con tin.

Nếu một ngày nào đó Tiểu Cảnh Thăng biết nữ nhân hấn một lòng yêu say đắm lén phéng với hái hoa tặc, không biết vị thư sinh bảo thủ này sẽ có cảm tưởng thế nào!

Còn chân tướng của chuyện này thì sao?

Phùng Diễm Thu chỉ nói nàng không cần thận, nàng không cố ý!

Ngày đó ám vệ Lục chế ngự Hoa Diện đập hấn một cước quý trên mặt đất, dưới sự oán hận với hái hoa tặc, Phùng Diễm Thu xông ra tay đâm chân đá với Hoa Diện, nhưng nếu không phải nàng nhúng tay vào mới dẫn đến người xem náo nhiệt bên cạnh cũng lên theo đánh đập Hoa Diện sao. Nhiều người loạn chuyện, đến cuối cùng ám vệ Lục lại bị đám người tiến đi trừng trị Hoa Diện đẩy ra ngoài, Hoa Diện không bị hấn dùng vũ lực áp chế liền giằng gân cốt, bắt Phùng Diễm Thu bỏ chạy!

Ám vệ Lục sốt ruột nhưng còn phải chú ý đến Phùng Diễm Thu ở trong tay Hoa Diện liên tục hô cứu mạng.

Chuyện sau đó không tính là vui khi việc thành!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Diện thành.

Màn trời chiếu đất, vó ngựa không ngừng gấp rút lên đường, sau ba ngày rời khỏi thị trấn Trương gia, rốt cục Thư Hoàn cũng tìm đến Diện thành.

Sắp đến hoàng hôn, thời tiết vẫn nóng như lòng hấp, Thư Hoàn lau lau mồ hôi ở thái dương, mạng che mặt dính ở trên mặt có chút khó thở. Đến khách điểm tìm tiểu nhị muốn một gian phòng khách thượng đẳng, Thư Hoàn liền rửa mặt nghỉ ngơi.

Còn ám vệ Lục cũng vào thành thì đang ở đại sảnh dưới lầu, quý lồi thôi có gặp một lần trong đại lao thị trấn Trương gia quần lầy hăn không tha.

“Có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên là có!” Quý lồi thôi sớm đã thay quần áo sạch sẽ, hai má xinh đẹp tuyệt trần khiến người ta rất khó tưởng tượng vị này đã từng làm ăn xin ngồi chồm hồm ở trong đại lao.

“Nói.”

“Người hùng hồ như vậy, chắc cũng không hà khắc với chủ tử của người chứ?” Giản Nguyệt Doanh chớp chớp hàng mi thanh tú, cười như không cười.

“Mỗi người khác nhau.” Ám vệ Lục đứng dậy, “Tiền trà ta đã trả, nếu cô nương không có chuyện gì, vậy tại hạ đi trước một bước.”

“Đừng đi! Ta rất ghét người!” Giản Nguyệt Doanh vội vàng ngăn người.

“Nếu cùng trông lại mà cùng thấy ghét*, vậy không hẹn gặp lại!” Ám vệ Lục cũng không mấy bất ngờ khi bị Giản Nguyệt Doanh ghét, trong đại lao thị trấn Trương gia, thái độ Giản Nguyệt Doanh tự cho là đúng, mặc dù cô

nương gia không thể xoá bỏ sự khác biệt, ám vệ Lục đối với cô nương kiêu này thật sự không ưa, Phùng Điềm Thu là một, hiện tại lại chạy tới một người là Giản Nguyệt Doanh, nhất định là hấn ra cửa quên xem Hoàng Lịch, xui xẻo quá.

(* cả hai nhìn mặt nhau đều thấy ghét đối phương)

“Có thể công tử người đã hiểu lầm thái độ ta muốn thể hiện rõ!” Giản Nguyệt Doanh dùng sức ho khan, nói: “Từ khi ta ra khỏi nhà liền lấy chuyện giúp đỡ nữ tử bị hãm hại làm mục đích chủ yếu, trong chuyện này bao gồm cả nam tử bạc tình, tận hết sức lực bảo vệ cô nương đáng thương!”

“Ồ?” Ám vệ Lục nghe chút liền hiểu, hai tay chậm rãi khoanh trước ngực, “Ta là nam tử bạc tình sao?”

“Không sai!” Giản Nguyệt Doanh rõ ràng mạch lạc, “Ngày đó từ biệt đại lao, ta đã nhìn ra người có lòng bất chính quấy rối Thư Hoàn cô nương, hạ nhân hèn mọn cũng dám tư tưởng đến chủ tử?” Giản Nguyệt Doanh không thêm câu nệ cười khinh miệt, “Đừng trách ta không nhắc nhở người, tốt nhất đừng đánh chủ ý đến Thư Hoàn cô nương, ta không thích nhất là những hạ nhân cóc mà đòi ăn thịt thiên nga như người!”

“Có liên quan gì tới người?” Ánh mắt ám vệ Lục thương hại, cô nương này có tác phong không rõ địa vị của mình, sẽ có một ngày dẫn tới mầm họa, “Người một không phải vương pháp hai không phải quan gia, không có lập trường trói buộc ta!”

Giản Nguyệt Doanh cũng không phải là người thô tục, vừa rồi cứ tưởng là hạ nhân không biết mấy chữ nên mới nói mấy lời đơn giản nhất, nhưng lời của ám vệ Lục khiến nàng ý thức được dùng ngôn ngữ đả kích tôn nghiêm không thể ép được nam nhân có chút bản lĩnh này, nàng quyết định đổi cách thức khác, khiến hấn biết khó mà lui.

Ám vệ Lục lười lãng phí miệng lưỡi với nữ nhân “điên” này, mặt không chút cảm xúc đi lên lầu.

Thư Hoàn nằm mơ;

Là ác mộng.

Về phần nguyên do?

Ha ha!

Ngày suy nghĩ cái gì đêm liền mơ cái đó!

Bám theo bọn họ từ thị trấn Trương gia đến Diện thành, quỷ lồi thôi biến thành mỹ nữ! Thư Hoàn rất bất mãn với hành động theo đuôi của Giản Nguyệt Doanh, đặc biệt là ám vệ Lục khuyên nàng lên lầu nghỉ ngơi, còn hắn thì ở lại đại sảnh một mình ngăn cản rắc rối.

Nàng mơ thấy Giản Nguyệt Doanh trò chuyện với ám vệ Lục như bạn bè rất là vui vẻ, trong lòng Thư Hoàn khó nén được ghen ghét;

Cho nên nói, ở trong mộng Thư Hoàn giết Giản Nguyệt Doanh.

Không ướm át bản thủ, băng trơn dễ vỡ!

Thư Hoàn gãi gãi đầu, tỉnh ngủ cũng không vì mơ thấy giết người máu văng tung tóe mà thấy hoảng sợ... khụ!

Trong lòng ta chính là làm đại sự!

Công chúa xưng bá thiên hạ ai dám tranh phong?

Cốc cốc cốc!

Cốc cốc cốc!

Ai đang gõ cửa? Dọa chết người!

Thư Hoàn rầu rĩ! Nàng đang ngây ngất lâng lâng cảm thấy mình là lão đại thiên hạ, người ngoài cửa lại... Thôi thôi!

Ám vệ Lục đi theo Thư Hoàn quẹo vào sau tấm bình phong, tự động nói ra ý đồ Giản Nguyệt Doanh theo đuôi; Thư Hoàn lúng ta lúng túng, cảm thấy lý do của Giản Nguyệt Doanh chân đứng không vững cố tình gây sự. Nói cái gì mà hỏa nhãn kim tinh có thể nhìn ra tiềm chất trai bạc bẽo, giúp đỡ mọi cô nương có nhu cầu vượt qua biển khổ; nói cái gì mà phụ thân trong nhà thế thiệp thành đàn am hiểu sâu thối hư tật xấu của nam nhân, đi khắp giang hồ giải cứu tất cả nữ tử vẫn chưa hãm sau vào tình yêu của nam nhân cận bã.

Dựa theo các loại trên, Thư Hoàn không cảm thấy Giản Nguyệt Doanh “hành hiệp trượng nghĩa” “phổ độ chúng sinh”, ngược lại hù dọa toát ra mồ hôi lạnh, đánh trúng chiêu bài thương hương tiếc ngọc, làm chuyện.

Thư Hoàn không cần suy nghĩ nhiều đã quyết định, ngày mai nhanh chóng rời khỏi Diện thành, rời khỏi tầm mắt Giản Nguyệt Doanh, Thư Hoàn luôn có dự cảm không tốt đấy.

Thư Hoàn lại hỏi ám vệ Lục một chút về chuyện kẻ tặc Hoa Diện, nhân tiện nói một câu một rồi.

Ám vệ Lục cũng không quấy rầy nàng nghỉ ngơi, lúc rời đi còn đóng cửa lại. Trở về gian phòng của mình, ám vệ Lục liền nhận được bồ câu đưa thư của bạn thân, trên giấy viết một câu: Đã bắt được Hoa Diện, thành không được khí sau!

Biết được chuyện thị trấn Trương gia hoàn toàn kết thúc, cả trái tim của ám vệ Lục mới thả lại trong bụng, dù sao có liên quan đến hái hoa tặc xưa nay đều thuộc về án lớn. Không thể qua loa kết án, không bắt giết được người, ngày sau sẽ có càng nhiều thiếu nữ vô tội bị hãm hại.

Thieu hủy tờ giấy, ám vệ Lục cầm bút viết mấy chữ trên giấy Tuyên Thành, cuộn lại xong mới trói tờ giấy trên chân chim bồ câu.

Ám vệ Lục bảo vệ công chúa đã là thân mang trọng trách, không có khả năng lo vện cả đôi bề, cho nên ngày đó liền giao án Hoa Diện cho một vị bạn thân đến xử lý, lần này xem ra nhờ đúng người rồi, còn Thư Hoàn cũng biết việc này, lúc ăn cơm hai người tán gẫu có nhắc tới chuyện Hoa Diện.

U thành.

Tiếng nôn khan;

Đây không phải là lần đầu tiên giữa đêm giữa hôm Lý Nhược Mai đứng dậy đi ra ngoài nôn mửa ở trong góc tường.

Bội Hương nhìn bóng lưng tiểu thư cảm thấy lo sợ, bởi vì hai ngày nay Lý Nhược Mai nôn mửa nhiều lần rồi, Bội Hương vô tâm cũng hiểu ra điều gì đó, nhưng điều này thật khiến người ta hoảng sợ. Đầu óc Bội Hương hơi loạn, cẩn thận nhớ lại, dường như biểu thiếu gia không chỉ một lần từng ở riêng với tiểu thư, mỗi một lần thời gian đều rất lâu.

Nếu tình cảm của tiểu thư và biểu thiếu gia giống như trước thì tốt, đằng này xem ra, tiểu thư có con chỉ có thể là hoá vô đơn chí.

Lý Nhược Mai không biết Bội Hương thấp thỏm không yên, tự cho là che dấu rất tốt, nhưng ngày qua ngày nôn mửa thế này, nàng cũng không tránh khỏi bức bối, vốn định tranh thủ thời gian gả ra ngoài, vấn đề đứa nhỏ trong bụng sẽ không có người hoài nghi, nhưng chuyện nàng và Lưu Chỉ Hàn hủy hôn đã huyền náo khắp U thành, trong thời gian ngắn không ai dám đến Lý phủ cầu hôn!

Lý Nhược Mai không dám nói là đẹp số một ở U thành, nhưng đẹp thứ hai thì cũng có, hôm nay không ai đến cửa cầu thân khiến nàng hoàn toàn phát cáu, nhưng có oán có hận cũng chẳng ăn thua gì. Có chút khó chịu Lý Nhược Mai cũng không dám nói với cha mẹ, chỉ nói bụng càng ngày càng lớn nàng không thể kéo dài được nữa, phải nhanh tìm người gả ra ngoài.

Gia đình lớn ở U thành không cần nàng đúng không? Nam nhân không quyền không thế nàng lại chương mắt đúng không? Ha ha!

Ở Diện thành còn có một họ hàng đây, biểu ca tên Vương Lai Dân cũng say đắm nàng không đời này!

Lý Nhược Mai cảm thấy mình bắt được cọng cỏ cứu mạng!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Thư Hoàn quyết định rời khỏi Điện thành, hiếm khi nàng dậy sớm, nhưng nàng đã đánh giá thấp Giản Nguyệt Doanh phiên chán kia, cô nương kia không mời mà tới cười tùm tùm vung tay áo dùng bữa, Thư Hoàn đau răng, khẩu vị đều mất sạch.

Có người mời khách, Giản Nguyệt Doanh gọi tiểu nhị một tiếng, gọi vài món ăn nổi tiếng thêm một ấm rượu ấm nhỏ.

Giản Nguyệt Doanh không phát hiện ra mình mặt dạn mày dày, cho dù nàng như chủ nhà gọi món ăn; giúp người xua đuổi nam cận bã là sáng suốt, làm việc tốn công tốn sức, vậy ăn một bàn ăn cao lương mỹ vị của Thư Hoàn cô nương thì có làm sao? Còn ngại ăn uống thiếu thốn đó!

Nếu Thư Hoàn biết Giản Nguyệt Doanh tự nhận mình có tâm tính tốt đẹp, nói cái gì cũng sẽ bắt chấp lễ nghi tạt nước trà vào mặt cô nương này.

Một bữa cơm, hai người ám vệ Lục và Thư Hoàn không ăn bao nhiêu, cơ hồ toàn bộ đều vào bụng của Giản Nguyệt Doanh, Giản Nguyệt Doanh coi như thỏa mãn với lần này, dùng lời của nàng mà nói thì đêm qua Thư Hoàn cô nương hiếm khi tự hỏi cuộc sống tự hỏi tình yêu, sáng sớm không tỉnh ngủ có thể ăn no mới là lạ! Còn ám vệ Lục ăn không vô rất rõ ràng là trong lòng trống rỗng, sợ Giản Nguyệt Doanh nói ra sự thật, làm hại hấn mất mặt mũi tôn nghiêm trước mặt Thư Hoàn!

“Lời nói của ta có thể sẽ đá thương trái tim Thư Hoàn cô nương, nhưng đau dài không bằng đau ngắn!” Giản Nguyệt Doanh trịnh trọng nói chuyện.

Trong mắt ám vệ Lục lóe lên sát khí rồi biến mất.

Thư Hoàn cũng không có thiện cảm với cô nương ngăn cản nhân duyên của người khác, cho dù Giản Nguyệt Doanh xuất phát từ lập trường giúp người, nhưng đừng quên người đời sợ nhất là nguy quân tử, Thư Hoàn cũng sợ, sợ người có dáng vẻ tâm hoài quỷ thai giả bộ chính nghĩa nghiêm nghị để

nhúng tay vào chuyện của nàng và ám vệ Lục, nhưng những người này có lập trường gì chứ!

Mà kiểu người không có lập trường bắt đầu khoa tay múa chân.

Giản Nguyệt Doanh ba lạp ba lạp...

Tóm lại một câu: Trước ngày thành thân đối với nam nhân động tay động chân với nữ chân không có cái gì là tốt cả, đều là người xấu chiếm hết tiện nghi liền rời đi.

Lúc này Thư Hoàn mới sực tỉnh, rốt cuộc hiểu rõ vì sao Giản Nguyệt Doanh dây dưa với hai người không dứt rồi, vốn là ở trong đại lao thị trấn Trương gia, hành động ám vệ Lục chiếm địa bàn cần cầm choker Giản Nguyệt Doanh. Thư Hoàn nhấp một ngụm trà, nhưng cái này cũng chẳng thể trách ám vệ Lục được nhỉ? Nếu Thư Hoàn là ám vệ Lục, nhìn thấy một quý lồi thối ở bên cạnh tựa như ngấp nghé nữ nhân của mình, nàng cũng sẽ làm ra cử chỉ không tốt để tuyên thệ chủ quyền, nhưng so với cần cầm còn quá đáng hơn đấy.

Khụ!

Thư Hoàn ho khan hai tiếng, Giản Nguyệt Doanh rõ ràng đã hiểu lầm, tất cả nam nhân trên đời này không phải ai cũng là kẻ bạc tình, vậy không công bằng. Nhưng Thư Hoàn lại có tư tưởng xấu không nhắc nhở Giản Nguyệt Doanh, bởi vì cô nương này lại nói:

“Nếu Thư Hoàn cô nương không tin lời ta nói, vậy chúng ta thử chút xem, từ hôm nay trở đi ta sẽ dụ dỗ gã sai vặt nhà cô, hẳn tuyệt đối sẽ từ bỏ cô mà yêu ta!” Giản Nguyệt Doanh đã tính trước.

Ngay cả lời nói cạy góc tường cũng có thể nói đến đúng lý hợp tình như vậy, không biết cô nương cô không biết liêm sỉ cỡ nào!

Cô nương không biết liêm sỉ cô cố tình muốn so sức quyền rũ với công chúa đại nhân có thể nói thẳng, quanh co lòng vòng khiến người ta nôn khan đấy!

Thư Hoàn hơi nhức đầu, hắc tuyến trên trán nhỏ giọt vào ly trà, “Nam nhân của ta, không cần nữ nhân khác tới giám định trung trình!”

“Vậy là cô không đúng rồi!” Giản Nguyệt Doanh vỗ bàn đứng lên.

Ám vệ Lục dùng sức ho khan, mắt thấy Thư Hoàn bị thái độ lên mặt nạt người của Giản Nguyệt Doanh làm cho tức đến mức suýt chút nữa lật bàn, hấn nhanh chóng vỗ vỗ vai Thư Hoàn, đè nén tiếng cười nói: “Về phòng trước đi, sau này bàn lại!”

“Được!” Thư Hoàn trừng mắt nhìn nam nhân trêu hoa ghẹo nguyệt một cái, vội vàng lên lầu, không thèm nhìn Giản Nguyệt Doanh khiêu lửa, nhưng ám vệ Lục sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện bối móc tìm lỗi.

“Người, người muốn làm gì?”

“Giết người!” Nụ cười của ám vệ Lục đối với Thư Hoàn đã sớm biến mất, sắc mặt âm trầm đáng sợ, đột nhiên ra tay bẻ gãy một cánh tay của Giản Nguyệt Doanh. Lúc đầu ám vệ Lục cho rằng sẽ không thành công, dù sao Giản Nguyệt Doanh cả gan gây sự khắp nơi, nói dám cả gan không có vài cái bàn chải hấn sẽ không tin, nhưng lần này ám vệ Lục đoán sai rồi, Giản Nguyệt Doanh giống như nữ nhân bình thường không có chút công phu ngăn cản, cho nên hấn bẻ gãy cánh tay nàng vô cùng dễ dàng!

“A!” Giản Nguyệt Doanh kêu đau, rung rung nước mắt, nhưng lại quật cường không hề oán giận; ám vệ Lục cảm thấy phiền muộn, đối với cô nương không học võ mà nói, hấn ra tay hơi nặng.

Nhưng khiến ám vệ Lục lòng mang áy náy gì gì đó rồi nói xin lỗi rõ ràng không có khả năng, giáo huấn Giản Nguyệt Doanh đau đớn một trận cũng tốt, miễn cho nàng lên cơn điên xen vào việc của người khác.

Hành tẩu giang hồ lại thích xen vào việc của người khác, không có công phu trong người sớm muộn gì cũng bị đao chém!

Giản Nguyệt Doanh khóc sụt sùi đưa mắt nhìn ám vệ Lục rời đi, nói

nàng không biết công phu?

Có thể sao?

Đương thời truyền lưu rộng nhất chính là “khổ nhục kế”!

Giản Nguyệt Doanh muốn gieo một hạt giống tên là “đáng thương” ở trong lòng ám vệ Lục, đợi nó chầm chậm mọc rễ nảy mầm.

U thành.

Trước đại môn Lý phủ dừng một chiếc xe ngựa nào đó, Bội Hương dìu Lý Nhượng Mai ngồi lên, “Tiểu thư, áo choàng của cô!”

“Đặt vào bên trong trước đi, ta không lạnh!”

Con gái có thể hiểu rõ nó không quán lấy Tiểu Cảnh Thăng nữa, được cha thả ra khỏi phòng củi, Lý phu nhân cực kì vui mừng, chỉ là nghĩ đến con gái muốn đến Vương gia ở Điện thành, Lý phu nhân lại có chút không vui, trước khi đi khuyên bảo lần nữa, “Ở nhà với mẹ thêu hoa xem sổ sách đi, đến Điện thành đường xá xa xôi, mẹ không yên tâm!”

Lý Nhượng Mai chỉ bực dọc nóng nảy sau khi mang thai, cho nên áp chế không kiên nhẫn nói: “Mẹ à, thanh danh của con ở U thành đã sớm bị tiểu nhân Lưu phủ phá sạch rồi, việc hôn nhân chỉ có thể tìm ở xa, mẹ cũng đừng lo cho con, con tự có chừng mực, Bội Hương lên xe, phải ra khỏi thành!”

“Vâng, tiểu thư!” Bội Hương đáp, lại nhìn về phía Lý phu nhân nói: “Phu nhân mau trở về phòng đi, đừng ở bên ngoài bị gió thổi lạnh!”

Lý phu nhân gật đầu, con gái lạnh nhạt cùng tỳ nữ ân cần khiến bà nóng giận.

Xe ngựa chậm rãi ra khỏi U thành.

Trong xe có rất nhiều điểm tâm, cũng có trái cây, Lý Nhượng Mai chọn đồ

chưa ăn.

Lý Nhược Mai mang người đến Diện thành không nhiều lắm, một Bội Hương hầu hạ, một phu xe.

Nàng quyết định rất tốt, ỷ vào sự yêu mến của biểu ca Vương Lại Dân, nàng làm cho biểu ca say đắm không thay đổi ngoan ngoãn làm cha đứa bé trong bụng nàng, có lẽ Vương Lại Dân ăn mày đòi ăn xôi gấc kia sẽ không cự tuyệt, dù sao mỹ mạo của nàng, người bình thường không thể so sánh được, Tiểu Cảnh Thăng đá nàng có lẽ hai mắt mọc trên người chó!

Chuyến đến Diện thành này, Lý Nhược Mai đã tính trước.

Bội Hương còn đang ưu sầu vì tiểu thư nhà mình, nhưng vừa thấy dáng vẻ không hoảng hốt không vội vàng của tiểu thư, đột nhiên nàng có loại ảo giác hoàng thượng không vội thái giám cấp bách rồi.

Sau khi Thư Hoàn trở về phòng cũng không vội rời khỏi Diện thành, dù sao cũng cần phải giải quyết tình địch đột nhiên khó hiểu xuất hiện, ý chí chiến đấu của nàng rất cao đấy! Nhưng có mấy lời muốn hỏi ám vệ Lục, thái độ của ám vệ Lục nhìn kiểu gì cũng là tác phong đực khoét nên tảng “lời nói hùng hồn” của Giản Nguyệt Doanh.

“Không ăn được nho liền nói nho còn xanh!” Ngón tay ám vệ Lục xoa xoa cái mũi của nàng.

Thư Hoàn hơi hiểu ra, nắm lấy tay không lớn chắt phát của ám vệ Lục, “Người nói xem có phải nàng ta muốn nam nhân không?”

Ám vệ Lục: “...”

Công chúa đại nhân nàng có thể đừng nói ra lời thô tục như vậy được không!

Xen lẫn vào phố phường nhiều năm, công chúa nàng đã quên thân phận của mình rồi sao?

Thư Hoàn không phát hiện ám vệ Lục quý dị im lặng, còn giống như sói đói vồ mồi dùng sức cọ cọ vào ngực hắn, then thùng xấu hổ nói: “Kỹ xảo quyền rũ của ta so với Giản Nguyệt Doanh thấy thế nào! Có say lòng người hơn nàng ta không?”

Ám vệ Lục bất ngờ không cảnh giác, thuận tiện ôm lấy eo Thư Hoàn, “Ngược lại ta hy vọng mấy nữ nhân tính tình giống Giản Nguyệt Doanh!”

Thư Hoàn mỉm cười.

Ám vệ Lục cười nói: “Số lần nàng ôm ấp yêu thương cũng nhiều hơn chút!”

Thư Hoàn sửng sốt.

Ám vệ Lục còn cười nói: “Bánh màn thầu vừa rồi vừa thơm lại còn mềm!”

Thư Hoàn nghe không hiểu gì cả?

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Không biết ai đã từng nói thông minh quá sẽ bị thông minh hại, nhưng Thư Hoàn đối với lời nói có ý vị sâu xa của ám vệ Lục chỉ muốn nói một câu “Ngốc đến cực điểm nhất định sẽ phiền.”

“Bánh màn thầu vừa rồi vừa thơm vừa mềm!”

Thư Hoàn vò đầu bứt tai cũng không đoán ra được ám vệ Lục nói lời ấy là có ý gì, đến xế chiều, lúc dùng bữa trong phòng, ám vệ Lục gọi tiểu nhị bưng mười bánh bao nhân thịt dưa chua đến, bánh bao tương đối nhỏ, nếu không lấy khẩu vị của ám vệ Lục thì không thể ăn hết được. Thư Hoàn tò mò hẳn ăn bánh bao như thế nào, dù sao hẳn cũng không tiện mở miệng, hẳn thích ăn cơm trắng sao?

“Nàng quên rồi sao?” Ám vệ Lục không vui.

“Gi?” Thư Hoàn buồn bực.

Ám vệ Lục im lặng, “Thôi.”

“A a a! Ta biết rồi! Có liên quan đến cái bánh màn thầu người nói lúc sáng đúng không?” Hai tay Thư Hoàn vỗ đùi, tràn đầy hăng hái.

Còn hai hàng lông mày của ám vệ Lục dưới lớp mặt nạ nhăn thành cái gút, “Nàng cho là ta ăn bánh bao là để nhắc nhở tình bằng hữu với nàng à?”

“Nếu không thì sao?” Thư Hoàn có chút ngẩn ngơ, nghe giọng điệu khó chịu của ám vệ Lục, dường như nàng đã hiểu sai rồi... “Người đừng vội đừng vội, để ta nghĩ lại!”

Ám vệ Lục muốn làm một người lãng phí, nhưng biểu hiện mờ mịt chẳng hiểu gì của Thư Hoàn khiến tâm tình của hắn biến mất sạch, ăn bánh bao xong không nói lời nào liền ra khỏi phòng đi ra ngoài khách điểm, canh cận thịt thừa trên bàn cơm Thư Hoàn gọi tiểu nhị lên lau dọn dẹp.

Công chúa có địa vị cao quý, chộc giận thuộc hạ.

Công chúa có địa vị cao quý, không có can đảm chặt chém thuộc hạ làm thịt xiên que.

Thư Hoàn vắt hết óc, dường như nàng đã hỏi ám vệ Lục một vấn đề, nói là “Nếu có mười bánh bao nhân thịt dưa chua, vậy người thích ta mấy cái bánh bao?”

“Bảy đầy tám đều.” Ám vệ Lục trả lời như vậy.

Sau đó dường như vừa rồi ám vệ Lục ăn mười cái bánh bao.

Nói cách khác hẳn thích Thư Hoàn đúng mười cái bánh bao rồi?

Thư Hoàn mất bình tĩnh!

Ngày đó nàng già mồm cãi láo hỏi câu như vậy cũng nhận được câu trả lời trịnh trọng của ám vệ Lục, ngẫm lại cũng làm khó hắn, nhưng biểu hiện ngu ngơ vừa rồi của nàng làm cho người ta rất thất vọng, cũng khó trách ám vệ Lục lười giải thích không nói một tiếng liền rời đi, đổi lại là nàng thì nàng cũng sẽ bực mình.

Thư Hoàn quyết định đi tìm ám vệ Lục, nhưng vừa mới xuống lầu liền gặp phải Giản Nguyệt Doanh.

Cô nương kia đầy mặt oán giận cáo trạng với nàng, “Đây là gã sai vặt cô dưỡng ra đấy sao? Bẻ gãy tay ta ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, tố chất gì chứ!”

“Cố tình bẻ gãy xin cái gì lỗi!” Thư Hoàn đẩy người qua một bên, “Muốn cáo trạng thì đi nha môn ấy.”

“Hắn là gã sai vặt của cô, ta không tìm cô thì tìm ai, cô cho ta một ý kiến nào!” Giản Nguyệt Dao dây dưa không dứt, hạ quyết tâm muốn gieo một hạt giống “tên khốn kiếp tùy tiện ra tay đả thương người khác” là ám vệ

Lục ở đáy lòng Thư Hoàn, sau đó chậm chạp tiến hành kế hoạch sau này của nàng.

“Ý kiến gì?” Thư Hoàn cảm thấy buồn cười nói: “Đôi lại là ta đôi với người mặt dày mày dạn bám dính người khác giới không tha đã mãn một trận rồi, chẳng lẽ Giản Nguyệt Dao cô muốn do dự không quyết muốn nghênh còn cự* với người khác giới mà mình chán ghét sao? Vậy trái tim của cô đúng là đủ lớn rồi đấy! Trái tim của Lục tử nhà ta quá nhỏ, không chứa được nhiều người, ta khuyến cáo với vài người dương dương tự đắc có chút biết người biết ta, đừng nên làm những chuyện vô ích nữa!”

(* do dự không quyết muốn nghênh còn cự : muốn nghênh đón nhưng giả bộ cự tuyệt thì phải)

“Đánh người là phạm pháp!” Giản Nguyệt Dao ưỡn ngực ngẩng đầu.

“Vậy cô giết không ít đâu!” Thư Hoàn cười nhạt.

“Sao cô giới nước bắn vào ta, vu oan ta!” Giản Nguyệt Dao lại tức giận, chính nghĩa nghiêm nghị.

“Ngay cả địa lao của thị trấn Trương gia cô cũng vào rồi, còn nói lời ngụy biện gì nữa?” Thư Hoàn bịa chuyện, nhưng nàng cũng có chứng cứ thực tế.

Thiện có thiện báo, ác có ác báo.

Tiểu Cảnh Thăng bị thương cả người nằm ở trên giường rằm rì, đương nhiên hắn không cho rằng là mình tự chuốc lấy khổ, chỉ đổ thừa nữ nhân Lý Nhược Mai kia quá mức hung ác, tốt xấu gì một ngày phu thê trăm ngày ân, lại tìm mấy tên ăn mày đánh hắn suýt chết, mặt mũi bầm dập cùng cánh tay bị bẻ gãy chứng minh cho sự thâm độc đau đớn của hắn.

Đúng vậy, ở nhà dưỡng thương mấy ngày, chuyện Tiểu Cảnh Thăng suýt chút nữa bị người ta đánh chết được Tiêu lão gia tiến hành điều tra đến cùng, hắn bị thương khắp người không thể bỏ qua. Nhưng kết quả điều tra ra được khiến người ta chấn động, lại không cảm thấy có bao nhiêu quá đáng, ngược lại cho rằng đây là chuyện đương nhiên, nhất là dưới tình

huống Tiểu lão gia không quan tâm Tiểu Cảnh Thăng bị thương nặng tìm cơ hội chửi mắng hằn thêm lần nữa. Nếu không phải bản thân Tiểu Cảnh Thăng không đứng đắn, ngay cả biểu muội cũng câu kết làm bậy, sao có thể bị đánh đến thảm như vậy?

Tiểu lão gia chửi rửa thậm tệ nói: “Đánh chết nó cũng xứng đáng!”

Tiểu phu nhân lắc đầu, không dám cầu tình cho đứa con trai không có tiền đồ của bà, huống chi đứa bé Nhược Mai kia cũng đáng thương, là Cảnh Thăng có lỗi với nó.

Còn Tiểu Cảnh Thăng chỉ nói độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Ngày hôm đó thời tiết rất tốt, Phùng Diễm Thu đến Tiểu phủ bái phỏng, thứ nhất là hỏi thăm sức khỏe của Tiểu Cảnh Thăng nằm ở trên giường nhiều ngày, thứ hai là ôn chuyện. Sau khi bị Hoa Diện hái, Phùng Diễm Thu sợ chuyện này bị người của Tiểu phủ biết được, cũng may nàng và Hoa Diện huyền náo quá mức ở thị trấn Trương gia vẫn chưa truyền đến U thành.

Bởi vì bị ép làm chuyện hồng hạnh vượt tường, thời gian dài Phùng Diễm Thu khó có thể an ổn, dưới trạng thái thẹn trong lòng, nàng đối xử với Tiểu Cảnh Thăng càng mềm mại dịu dàng hơn, không nói đến ngàn y trăm thuận, việc gì nàng cũng dựa theo ý hắn, cái này khiến cho tư tưởng chủ nghĩa đại nam tử của Tiểu Cảnh Thăng vui mừng không ngớt, Tiểu Cảnh Thăng liên tục gật đầu đáp ứng sau khi thương thế tốt lên sẽ thành thân với nàng.

Phùng Diễm Thu một lòng cho rằng thành hôn xong mọi chuyện đều sẽ qua, nàng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng buông tảng đá trong lòng xuống.

Lại nói đến Lý Nhược Mai khoảng chừng buổi chiều đi ngang qua đứng Trương gia, nàng nhớ Tiểu Cảnh Thăng có đi đến trấn này du ngoạn cùng tiện nữ họ Phùng kia.

Lý Nhược Mai cực kỳ phiền, vén rèm nói: “Xuống dưới với ta một chút!”

“Vâng!” Bội Hương lên tiếng, đỡ tiểu thư xuống xe ngựa.

Thư Hoàn mới tới Diện thành chưa quen hoàn cảnh nơi đây, đi dạo khu vực gần khách điểm hai vòng không tìm thấy ám vệ Lục, nàng có chút nổi cáu, lấy tư cách là một quân chủng thường xuyên đi lạc, khụ, tìm người gì gì đó rất có lực khiêu chiến!

Ngoan ngoãn trở về phòng ngủ?

Ám vệ Lục trở về trông thấy nàng không tìm không phổi như vậy, nhất định sẽ càng tức giận hơn nha!

Đang trù trù, Thư Hoàn nghe thấy có người cất tiếng cười to, ha ha ha ha ha... rất hèn mọn bỉ ổi đó! Nơi phát ra tiếng là ngay ở phòng khách trên lầu của khách điểm, hai người ngồi ở trước cửa sổ được mở toang, Thư Hoàn giương mắt, hai người uống rượu cười đùa, một người trong đó Thư Hoàn có biết, không phải là Lưu Chỉ Hàn sao? Hắn cũng tới Diện thành này?

Dường như Lưu Chỉ Hàn chú ý tới tầm mắt của nàng, cười nói: “Đi lên ngồi chút không?”

Thư Hoàn kinh ngạc với sự nhạy cảm của hắn, đã được mời rồi không lên thì có chút vô lý, nàng có ấn tượng với người này không tệ, cho nên tạm thời gác chuyện ám vệ Lục sang bên, xoay người tiến vào khách điểm.

Trang Thiệu Nhân ngồi đối diện Lưu Chỉ Hàn cũng không muốn phát ra tiếng cười hèn mọn bỉ ổi kia, dáng người của hắn không tệ, lúc này đang mặt mày u oán nhìn về phía hảo hữu ngồi đối diện, mặc cho ai bị uy hiếp phát ra tiếng cười phóng đảng dâm loạn đều sẽ bất mãn! Thấy sắc quên bạn mà! Trang Thiệu Nhân lắc lắc đầu!

Lưu Chỉ Hàn cắt ngang lời phàn nàn của Trang Thiệu Nhân, để cho hắn thu liễm chút.

“Vừa mới giúp ngươi bắt hái hoa tặc, ngươi tá ma giết lừa* không thích hợp nha!” Thì ra Trang Thiệu Nhân chính là hảo hữu ngày đó dùng bồ câu đưa tin cho ám vệ Lục, Trang Thiệu Nhân vô sự nhàn rỗi cũng cùng đi theo đến Diện thành, nghe nói thức ăn ở Diện thành vô cùng ngon, một bàn mì này

hắn ăn không ít, Lưu Chỉ Hàn mời khách.

(* tá ma giết lừa : có nghĩa là bị trụt lợi xong vứt bỏ)

“Nếu người làm hỏng buổi hẹn của huynh đệ thì rất không ổn đây!” Lưu Chỉ Hàn không hề khách sáo dùng mắt dao găm tiền khách.

“Được rồi được rồi, không quấy rầy các người tình chàng ý thiếp nữa!” Trang Thiệu Nhân cố ý nói lớn tiếng, Thư Hoàn vừa đi vào sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Lý Nhược Mai bức dọc nóng nảy đi dạo chung quanh đầu đường thị trấn Trương gia, nàng không có lòng đi nghe người khác nói gì, nhưng khi trong mười người có năm sáu người đều nhắc tới hai hoa tặc, nàng không thể không vểnh tai lên nghe; nhưng vừa nghe liền kinh ngạc, Phùng Điềm Thu của Phùng phủ, thì ra là nữ nhân không biết xấu hổ Phùng Điềm Thu cướp nam nhân Tiểu Cảnh Thăng của nàng cùng hái hoa tặc câu kết làm bấy!

Lý Nhược Mai cả kinh không phải là nhỏ, chỉ thấy bụng căng đau! Sau khi kiểm chế thì nhanh chóng ngồi vào một khách điểm cẩn thận nghe ngóng.

Chuyện linh tinh quá nhiều!

Đủ loại phiên bản cái gì cũng có!

Lý Nhược Mai tổn hơi thừa lời, phân không được thật giả.

Nhưng nếu để nàng biết được chuyện này, mặc dù vẫn còn lập lờ nước đôi, nàng tuyệt đối không tha cho tiện nữ Phùng Điềm Thu kia!

Nhưng cũng không thể vì trả thù cầu nam nữ mà kéo dài kế hoạch của mình, Lý Nhược Mai tiếp tục hành trình đến Diện thành, có một số việc đợi nàng trở về U thành giải quyết cũng không muộn.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi thị trấn Trương gia.

Hoàng hôn ở Diện thành.

Thư Hoàn bị nam nhân xa lạ trêu chọc nên cực kỳ phản cảm, Lưu Chỉ Hàn biết rõ tính tình của nàng thầm nghĩ không ổn, lập tức nghiêm mặt quở mắng Trang Thiệu Nhân, “Nói tiếng người!”

Trang Thiệu Nhân mang theo âm ức rời đi, hai vị đại gia hẳn đều không đắc tội nổi, ai u!

Bầu không khí có chút lúng túng!

Ngoại trừ tiếng rao hàng của các quán nhỏ ở dưới lầu, trong phòng im ắng tĩnh mịch.

Thư Hoàn vẫn còn tức giận, chủ yếu là chuyện ám vệ Lục phát tay áo rời đi khiến trong lòng nàng lo lắng, không tránh khỏi giận chó đánh mèo người chọc giận nàng, cho dù người không biết sống chết kia có quan hệ không tề với Lưu Chỉ Hàn. Nói ra, đột nhiên Thư Hoàn nghĩ đến nàng có ấn tượng không tề với Lưu Chỉ Hàn, nhìn dáng người thân cao chân dài sao giống ám vệ Lục dữ vậy? Trong lòng chất chứa nghi ngờ, nàng không nỡ nhìn kỹ người kia, nhưng ánh mắt chuyên chú khiêu Lưu Chỉ Hàn sinh ra hiểu lầm, bật thốt lên: “Ta và ám vệ Lục là huynh đệ tốt!”

“Hả?” Kinh ngạc hiện lên trên mặt Thư Hoàn.

Khụ!

Lưu Chỉ Hàn hết sức khổ bức, sau hoảng sợ vẫn là hoảng sợ, vừa rồi hấn lại sợ Thư Hoàn nhìn trúng Lưu Chỉ Hàn, ngay cả hấn cũng vô thức xem mình là người có hai thân phận?

“Người chính là bạn tốt giúp ám vệ Lục bắt hái hoa tặc kia sao?” Thư Hoàn không xác định hỏi.

Lưu Chỉ Hàn gật gật đầu.

Thư Hoàn không biết mình râu ông nọ cắm cằm bà kia, “Ám vệ Lục đâu rồi?”

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mặt!”

“Gì?”

“Ta nói ám vệ Lục đi nhà vệ sinh rồi.”

“Là vậy à...” Thư Hoàn không được tự nhiên mở miệng, “Có thể làm phiền Lưu công tử giúp ta đi tìm được không?”

“...Được!” Lưu Chỉ Hàn đi xuống lầu, đi đến hậu viện khách điếm.

“Giải quyết?” Trang Thiệu Nhân ở dưới lầu nghênh đón.

Lưu Chỉ Hàn nói: “Cứ cho là như vậy đi, quần áo ám vệ đâu?”

Đội Lưu Chỉ Hàn thay trang phục ám vệ Lục trở lại lần nữa, hắn và Trang Thiệu Nhân trao đổi “khẩu cung” một chút, đây là để phòng sau này Thư Hoàn nhớ tới hỏi, nếu hai người nói không nhất trí để lòi đuôi thì rất không ổn.

Thư Hoàn trở về phòng kiên nhẫn chờ, quả nhiên không bao lâu ám vệ Lục đẩy cửa đi vòng qua sau tấm bình phong, hắn rửa tay trong chậu nói nói: “Nàng để Lưu Chỉ Hàn đi tìm ta?”

“Ừ.” Thư Hoàn phiền muộn, đi tới gần ám vệ Lục nói, “Ta có thể vì ngươi ăn hai mươi cái bánh bao!”

Khuôn mặt dưới cái mặt nạ cứng ngắt của ám vệ Lục nở ra một nụ cười, bực bội lúc này đều vì câu nói này của Thư Hoàn mà biến mất không còn một mảnh, “Nàng ăn một cái ta đã rất vui vẻ rồi!”

“Ha ha!” Thư Hoàn nhào vào lòng hắn, dùng sức cọ cọ đột nhiên nghĩ tới điều gì đó hỏi, “Mỗi ngày ngươi mang mặt nạ phải rửa mặt thế nào?”

... Ám vệ Lục

“Phụ hoàng nói một khi các ngươi mang mặt nạ lên sẽ không được phép lấy xuống, là thật sao?”

Trời cao hoàng đế xa!

“Ngươi bao nhiêu tuổi rồi! Nhìn ngươi đậm tính chừng chạc như vậy có phải hơn ba mươi rồi không?”

“Không cho ta xem mặt, ta cảm thấy mình bị thiệt thòi!”

Tự động coi nhẹ Thư Hoàn ra vẻ đáng thương, ám vệ Lục làm như không nghe thấy, nhưng hôm nay Thư Hoàn hưng phấn quá độ không hề có tâm tư bỏ qua cho hắn, không ngừng liên thoắt.

Ám vệ Lục có ảo giác bị ám ỉ đến mất thính giác rồi.

“Hai mươi ba!” Ám vệ Lục đột nhiên lên tiếng.

“Hả?”

“Không có gì!” Ám vệ Lục lại ngậm miệng không nói.

Thái độ nói năng thận trọng này trực tiếp quấy nhiễu trái tim Thư Hoàn ngửa ngáy, “Người mặc kệ ta! Tức giận rồi!”

“Không có!” Ám vệ Lục vân vê huyết Thái Dương, ngón tay đụng phải mặt nạ, “Thân là ám vệ, để ta giữ lại chút đạo đức cuối cùng đi!”

Giọng điệu bất đắc dĩ này...

Thư Hoàn che mặt! Biết ám vệ Lục mang theo mệnh lệnh của phụ hoàng, nên cũng không hoành hoạ hắn nhiều thêm!

Nhưng có một việc Thư Hoàn nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng, “Đối tượng hôn nhân được hai gia đình định sẵn từ nhỏ là ai?”

“Công chúa nàng chuẩn bị tra hộ khẩu sao?” Ám vệ Lục bình tĩnh tự nhiên.

“Không phải, ta...”

“Công chúa cảm thấy hứng thú với việc mấy ngày ta thay quần lót một lần sao?” Ám vệ Lục mây trôi giữa trời.

“Vô sỉ, người...”

“Công chúa nàng có thể trở về rồi.” Âm vệ Lục sờ tay vào đai lưng.

“Dựa vào cái gì?” Nhiều lần bị ngắt ngang, Thư Hoàn khá gắt gỏng.

“Thuộc hạ phải thay quần lót!” Trong lúc nói dĩ nhiên âm vệ Lục đã cởi áo khoác.

“Dùng cả chiêu này!” Tuy nói thế, Thư Hoàn cũng không dám ở lại thưởng thức xương đòn vai của âm vệ Lục, vội vàng đóng cửa rồi đi.

Âm vệ Lục cười khẽ một tiếng, có thể lừa qua cửa ải hần thở nhẹ một hơi.

Ước chừng qua thời gian một nén nhang.

Lúc âm vệ Lục xuống lầu thì Thư Hoàn đang đối chọi gay gắt với Giản Nguyệt Doanh bị gãy tay, bên cạnh Giản Nguyệt Doanh có một vị công tử tuổi trẻ coi như trợ thủ.

Giản Nguyệt Doanh lại sử dụng quỷ kế, “Bẻ gãy tay ta lý ra nên bồi thường!”

“Không có tiền!” Thư Hoàn trợn mắt nói láo, ước lượng ví tiền căng phồng trên tay.

“Đây không phải là lý do! Cô không bồi thường ta sẽ cáo quan!”

“Tuỳ cô, nghe nói thức ăn nhà quan lão gia ăn rất ngon, món ngon của lạ, lâu rồi ta chưa được ăn, nhờ hồng phúc của cô đi ăn một bữa cũng tốt!” Cười tủm tỉm, Thư Hoàn nhân tiện đánh giá nam tử nghe nói tên là Vương Lai Dân đi sau lưng Giản Nguyệt Doanh, hai mắt xem xét xung quanh nói: “Đây là vị hôn phu của Giản cô nương sao? Dù sao cũng quen biết, Giản cô nương không giới thiệu một hai cũng không thể không nói gì nha?”

Ta dẫn hần tới là để quyến rũ cô!

Lời này đương nhiên không thể nói ra, nếu không Thư Hoàn sẽ sớm có

chuẩn bị, có sự tồn tại của Vương Lai Dân thì không đạt được hiệu quả xuất kỳ bất ý*. Giản Nguyệt Doanh đang muốn đáp lại, nhưng vì nàng đối mặt với cầu thang, cho nên nàng là người đầu tiên chú ý tới bóng dáng của ám vệ Lục, nàng liền đứng thẳng người đôi thái độ không coi ai ra gì thành nước mắt rùng rùng nói: “Nhưng ta thật sự rất đau!”

(* xuất kỳ bất ý: đánh bất ngờ, hành động khi người ta không đề phòng => ý nói có VLD ở đó sẽ không đánh bất ngờ được)

“Hả?” Thư Hoàn trợn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 42

Diện thành có một ngày lễ, là lễ Trường Diện!

Nghe nói ở đây vào ngày lễ ăn bát “mì Trường Lạc” là có thể cùng người mình yêu trường trường cửu cửu nắm chặt tay sống đến già.

Vừa vặn ngày mai là “lễ Trường Diện”, Thư Hoàn cười hì hì nói: “Giản cô nương, ta thấy quan hệ của cô và Vương công tử có thể ăn mì Trường Lạc đấy! Đừng vội từ chối, lấy quan hệ của hai chúng ta, cô không cần xấu hổ ở trước mặt ta!”

Giản Nguyệt Doanh phải thừa nhận phương diện đả kích tình địch của Thư Hoàn vô cùng nhanh mồm nhanh miệng, mà Giản Nguyệt Doanh cũng không chút nhượng bộ nói: “Đúng vậy! Quan hệ của hai chúng ta là cùng ái mộ một nam nhân, nhưng ta lại không biết từ khi nào cô tình cảm thâm chủng với Vương công tử, có cần ta giúp cô truyền lời đến Lục tử, nói cô di tình biệt luyện không!”

“Ta nghe được!” Âm vệ Lục tử trên lầu đi xuống nói.

Thư Hoàn nghiêng rằng, không thể không nhìn sắc mặt dương dương tự đắc của Giản Nguyệt Doanh, lúc này mới phát giác mình bị gài bẫy, cũng may âm vệ Lục thở mạnh sau đó nói tiếp: “Nếu Giản cô nương tiếp tục bắt nạt tiểu thư nhà ta, không đơn thuần là chỉ là gãy cánh tay thôi đâu!”

Rốt cục Vương Lại Dân không xem kịch nữa, tiến lên một bước hoà giải, “Đây đều là hiểu lầm, ba vị bớt giận biến chiến tranh thành tơ lụa thấy thế nào?”

“Vậy phải hỏi ý của Giản cô nương rồi!” Âm vệ Lục nghiêm túc nói.

Thư Hoàn cũng ngậm hiểu tiếp lời nói, “Vậy phải hỏi ý của Giản cô nương rồi!”

“Ta không háo sắc!” Ám vệ Lục đột nhiên lại bồi thêm một câu.

Sắc mặt Giản Nguyệt Dao khó coi, thoáng hiện lên chút hồng, sau khi vấp phải trắc trở nàng cũng biết không thể giả vờ yếu ớt được nữa, “Nghe nói chủ tớ chưa bao giờ có kết quả tốt!”

“Có phải ta nên tắm đầu lười của cô không? Đến đây! Đến đây ta tắm miễn phí cho cô!” Thư Hoàn cười lạnh, nàng thật sự tức giận, ai kêu quan hệ chủ tớ của nàng và ám vệ Lục không phải bình thường? Hoàng thượng rất có khả năng ghét bỏ xuất thân của ám vệ Lục nhúng tay vào chuyện của các nàng, trước kia Thư Hoàn có thể xem nhẹ vấn đề này, hôm nay lại bị người không biết sống chết nhắc tới.

Giản Nguyệt Dao không biết mình tự vạch áo cho người xem lưng, chỉ cho là dẫm vào chân đau của Thư Hoàn, đang muốn dương dương tự đắc nói thêm vài câu thiên kiến bè phái*, đột nhiên Thư Hoàn xông đến trước mặt nàng giơ tay đánh người. Vương Lại Dân nhanh tay nhanh mắt bắt được tay Thư Hoàn, nhíu mày nói: “Quân tử động khẩu không động thủ!”

(* thiên kiến bè phái: quan điểm riêng của từng môn phái => ý nói là quan điểm riêng của nàng ta á)

“Đạo lý này là nói cho người thông minh nghe, không phải nói cho kẻ ngốc không khoe khéo nghe!” Thư Hoàn kéo cánh tay ngăn động tác của mình ra, “Huống chi chuyện của ta và Lục tử là hai bên có tình, Giản Nguyệt Dao kia tìm hết lý do giờ mọi mảnh khéo muốn phá hoại! Rộng lượng của ta là để tha thứ cho bạn bè thân thiết, không phải dùng để lùi bước mặc cho người ta làm nhục! Ta khuyên người đừng xen vào việc của người khác, nếu không thiếu tay thiếu chân đừng trách ta không nhắc nhở!”

“Cô đang uy hiếp ta?” Vương Lại Dân không nhịn được trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, cảm thấy Thư Hoàn không biết lượng sức mình, Vương gia hấn ở Diện thành cũng như mặt trời ban trưa, sao lại lo sợ tranh đấu cùng người ta? “Cô đi đi! Nể tình cô là cô nương ta không tính toán với cô, chỉ xin cô đừng động tay động chân với Nguyệt Doanh!”

Thư Hoàn giận quá hóa cười!

“Trách ta đừng động tay động chân với Nguyệt Doanh?” Thư Hoàn sững sờ, giọng điệu quái gở này không phải nàng nói, nàng vô thức quay đầu lại chỉ thấy ám vệ Lục đi từ từ ngăn ở trước người của nàng và Vương Lai Dân đang đối chọi gay gắt, hấn ra hiệu ở sau lưng bảo nàng đừng lên tiếng, hấn lại ho nhẹ vài tiếng nói: “Có nữ nhân chủ động tiếp cận, chắc hẳn người có sở thích học đòi văn vẻ phong hoa tuyết nguyệt như Vương công tử tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, huống chi là một gã sai vặt nho nhỏ thấp cổ bé họng như ta!”

“Người nói gì đó hả?” Vương Lai Dân tức sôi gan, nghe nam nhân bất chấp mọi thứ lời nói xấu Giản Nguyệt Doanh, “Cường long không ép được địa đầu xà*, ta khuyên người đừng nên trêu chọc ta!”

(* Cường long không ép được địa đầu xà: ý nói người mạnh mẽ nhưng không chiếm giữ được thế lực tại chỗ)

“À!” Ám vệ Lục sóng nước chẳng xao, đột nhiên hấn động thủ, chỉ nghe thấy cánh tay của Vương Lai Dân phát ra tiếng “răng rắc”, sau đó Vương Lai Dân bất chấp hình tượng kêu lớn một tiếng.

Đội Vương Lai Dân ý thức được không ổn muốn cầm miệng nhịn đau, người trong đại sảnh khách điểm đều đã chú ý tới công tử nổi danh ở Diện thành bị người đánh, những tiếng bàn luận xôn xao của người xem náo nhiệt trực tiếp khiến hấn kéo cao cổ họng rống lên, “Cầm miệng hết lại cho ông!”

“Người dám bẻ gãy tay ta?”

Ám vệ Lục lắc đầu, “Không gãy!”

“Người đợi đấy!” Vương Lai Dân mồ hôi đầm đề, dùng cánh tay còn lại run rẩy chỉ vào hai người ám vệ Lục, “Đợi ta trả thù!”

“Đầu năm nay chi phí khoác lác rất thấp!” Thư Hoàn xì cười ra tiếng.

“Được rồi! Chúng ta về thôi!” Giản Nguyệt Doanh cau mày, mọi chuyện

đều bị gã nhà họ Vương làm hỏng hết, hơn nữa Vương phu nhân nhất định sẽ vì chuyện Vương Lai Dân bị thương mà giận lây sang nàng.

Thư Hoàn làm mặt quỷ.

Sớm nên ra tay dọn dẹp đôi câu nam nữ này rồi!

Thư Hoàn cố dùng ánh mắt nhỏ say mê sùng bái nhìn về phía ám vệ Lục!

Vương gia rất có thể lực ở Diện thành, người bình thường không ai dám đắc tội, mặc dù Thư Hoàn không sợ cũng lười tìm phiền toái cho mình, tránh được thì nên tránh, đối với quyết định chuyển hang ổ của ám vệ Lục nàng cũng không ngăn cản.

Tiểu nhị tính tiền cho hai người, còn nói lần sau khách quan lại đến!

Ám vệ Lục thanh toán bạc, cầm ngón tay Thư Hoàn đi trên dọc đường, nhờ tay áo rộng thùng thình che lấp, hắn còn xoa nhẹ ngón tay Thư Hoàn.

Thư Hoàn đỏ mặt cười hì hì nói: “Ngày mai chúng ta cùng ăn mì Trường Lạc đi!”

“Là kiểu nàng ăn một miếng ta ăn một miếng?” Ám vệ Lục dừng bước lại, cười nói.

“Hả?”

“Hoặc là kiểu một thìa một chén?” Ám vệ Lục dứt khoát dừng hắn lại, nâng tay sờ đỉnh đầu nàng.

“Thìa chỉ dùng để ăn bánh Nguyên tiêu*...” Thư Hoàn vô vị nói, thấy bộ dáng sững sờ của ám vệ Lục vì câu nói sát phong cảnh của mình mà chịu đựng một chút, vừa rồi nàng lại ngượng ngùng phá hỏng không khí tốt đẹp! Chẳng lẽ trong lòng công chúa nàng không chịu được lời nói mờ ám của người khác? Cho dù đối phương là ám vệ Lục, nhưng chỉ cần nói vài câu có điều ngụ ý cũng khiến cho cả người nàng không được tự nhiên.

(* bánh Nguyên tiêu là bánh trôi, chè bánh trôi á)

Ám vệ Lục siết chặt nắm tay rồi thả lỏng, thả lỏng rồi siết chặt! Ám vệ Lục chậm rãi buông cánh tay xoa đỉnh đầu Thư Hoàn xuống, lời nói và việc làm vừa rồi ít nhiều cũng bị câu nói “Chủ tớ chưa bao giờ có kết quả tốt” của Giản Nguyệt Doanh làm ảnh hưởng. Nếu như nói Thư Hoàn có chút biểu hiện chống cự hành động thân mật của hắn không phải là vì xấu hổ mà là để ý đến cái khác... ám vệ Lục tiếp tục đi, như nghĩ tới cái gì đó.

“Ngươi, ngươi tức giận?” Thư Hoàn không xác định hỏi.

“Vì sao phải tức giận?” Ám vệ Lục khó hiểu.

“Ta...” Thư Hoàn lúng ta lúng túng.

“Phía trước có bán bánh trôi, ta thèm ăn rồi, đi ăn đi!” Ám vệ Lục cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Bán bánh trôi là một phụ nhân đầu đội vải hoa.

Hai người ám vệ Lục chọn cái bàn sạch sẽ ngồi xuống, hắn đã hỏi khẩu vị của Thư Hoàn, tùy ý gọi hai chén bánh trôi.

Thư Hoàn vẫn chưa đói bụng mấy, nhưng nàng cảm thấy nói nói cười cười với ám vệ Lục đang nổi cuồng phong bão táp dưới cái mặt nạ lạnh băng, nàng có chút... sợ? Cái cảm giác thấp thỏm không yên như ngồi trên đồng lửa là sợ sao? Cho dù bản thân nàng không rõ là sợ ở chỗ nào. Theo phản xạ Thư Hoàn biết mình lại không bị tổn thương, nhưng nàng vô thức ăn sạch cả một bát lớn bánh trôi nước, ăn đến bụng căng tròn, căng đến nỗi lăn luôn chứ không đi được!

“Đau bụng?” Ám vệ Lục nhìn biểu hiện táo bón của nàng giống như nuốt phải thứ bẩn gì.

“Ừ!” Thư Hoàn gật đầu, sờ tay lên bụng.

“Cũng không ngon lắm!” Ám vệ Lục để thìa xuống, “Đừng ăn hết, khẩu vị của nàng không tốt như vậy!”

Trong khoảnh khắc mặt Thư Hoàn đỏ lên, thầm nghĩ đây là vì ai hả! Cho rằng vui vẻ ăn hết người sẽ cao hứng! Nhưng người thấy người ta đau bụng cũng không an ủi một câu, còn nói bóng nói gió! Quá xấu rồi đây!

Ám vệ Lục đứng dậy đi tính tiền, đợi khi hắn quay lại thì Thư Hoàn đã bày ra sắc mặt người lạ chó tới gần. Ám vệ Lục sững sốt nói: “Ta đã nói chuyện với Lâm phu nhân tối nay đến nhà bà ấy ở!”

“Gi?” Thư Hoàn cho rằng mình mất thính giác nên nghe lầm.

Ám vệ Lục cầm bọc đồ trên bàn lên, lặp lại nói, “Ta đã nói chuyện với Lâm phu nhân tối nay đến nhà bà ấy ở! Nếu không thích ở nhà dân, ta sẽ dẫn

nàng đến khách điểm gần đây!”

May quá may quá!

Lau mồ hôi trên trán, trong nháy mắt cảm thấy xấu hổ vì mình sinh ra ý nghĩ xấu xa!

Khẩu vị của ám vệ Lục vẫn luôn thanh đạm, không thể có sở thích ấy ấy được! Hự! Nhưng Lâm phu nhân gì đó là ai vậy?

(>”

Ám vệ Lục bất động thanh sắc quan sát biểu hiện của Thư Hoàn, trong lúc nàng chuẩn bị mở miệng thì giải thích nói: “Lâm phu nhân phụ nhân làm bánh trôi, cũng là chủ nhà tiệm này!”

“À à à!” Thư Hoàn có vẻ chợt hiểu ra, nhưng lại nghi hoặc, “Vì sao ở nhà dân? Né tránh Vương Lai Dân sao? Hắn dám phái người gây phiền toái thù đánh cho bọn họ răng rơi đầy đất!”

Ám vệ Lục lắc đầu không giải thích, mặc cho Thư Hoàn hiểu lầm đi, dù sao đi nữa hắn cũng không ngại tăng thêm một số khoản nợ lên người hai người Vương Lai Dân và Giản Nguyệt Doanh!

Cũng may Thư Hoàn không suy nghĩ quá nhiều, sau đó không hoài nghi dụng tâm của ám vệ Lục nữa!

Thư Hoàn khó chịu kỳ quặc nói: “Một mình ở khách điểm sẽ không vui!”

“Ta nghe không rõ!” Khóe môi Ám vệ Lục nở nụ cười toan tính, hai tay chống trên bàn, tiến đến trước mặt nàng nhìn không chớp mắt hỏi.

Bị ám vệ Lục nhìn chăm chăm, suýt chút nữa Thư Hoàn ngã vào trong lửa nóng không thể tự thoát ra được, “Ta... Aiz! Ta ở một mình sẽ rất nguy hiểm đó! Kẻ ty tiện bỉ ổi Giản Nguyệt Doanh kia sẽ bắt nạt ta yếu không địch lại mạnh, Lục tử ngươi phải bảo vệ ta!”

Thư Hoàn đẩy khuôn mặt của ám vệ Lục ra, uốn ngực ngẩng đầu, cảm thấy

mình thật đúng là một nữ hiệp áo trắng oai phong lẫm liệt!

Ám vệ Lục cũng không so đo nàng đột nhiên đuổi chân với ý cầu thẹn, chỉ nói một câu “Đi thôi!”

Diện thành phồn hoa so với U thành cũng không kém máy;

Nơi này mặc dù điều kiện gia đình của hộ dân bình thường không tồi, nhất là Lâm phu nhân mở quán bán bánh trôi, quán này mua bán nhỏ nhưng cũng có thể kiếm bạc trợ cấp chi phí trong nhà. Nhà Lâm phu nhân ngụ ở bên cạnh, sau khi đóng quán trực tiếp dẫn hai người ám vệ Lục đi về nhà.

Trượng phu của Lâm phu nhân là tiên sinh dạy học, trong nhà có hai đứa nhỏ vẫn còn ở trong học đường.

Thư Hoàn đối với hoàn cảnh sắp vào ở có một ảo giác, chính là Lâm phu nhân không phải là quả phụ thật tốt...

Trời ơi!

Công chúa đại nhân ta sao lại có ý nghĩ tà ác như thế chứ?

Kiểm điểm bản thân, cúi đầu đi, Thư Hoàn sơ ý lơ là đụng phải lưng của ám vệ Lục;

Ám vệ Lục chân dài, thì ra hắn đang trao đổi cùng trượng phu của Lâm phu nhân, nói là muốn ở Lâm gia tạm mấy ngày, học làm bánh trôi!

Làm bánh trôi cũng không phải là kỹ thuật đặc biệt gì, không cần che giấu không cho người khác biết, cho nên sau khi ám vệ Lục cho mấy thỏi bạc, người Lâm gia cười không khép miệng, vô cùng hoan nghênh hai người Thư Hoàn.

Sân nhà họ Lâm hai bên trái phải đều khá lớn, màn đêm buông xuống, Thư Hoàn và ám vệ Lục tiến vào dùng phòng khách được xây bằng ngói xanh.

So với hai người giường ráo chẵn mền, Lý Nhược Mai ở bên kia ăn ngủ

ngoài đồng hoang không thể say giấc.

Lý Nhược Mai rơi vào trong khúc mắc yêu hận.

Có thể do mang thai nên dễ tức giận, cách thức lo lắng cũng cực đoan.

Lý Nhược Mai tự nói với mình phải cực hận Tiểu Cảnh Thăng, nhưng lại không nhìn được ảo tưởng nếu Tiểu Cảnh Thăng biết Phùng Điềm Thu bị hái hoa tặc hái, còn còn là tấm thân xử nữ, mà mình lại có thai, hắn sẽ lựa chọn như thế nào? Lý Nhược Mai đã sớm suy nghĩ biện pháp tra tấn Tiểu Cảnh Thăng, khiến cho hắn biết mặc dù ăn năn hối cải nhưng cũng không thể dễ dàng được người khác tha lỗi, hắn phải trả ra một cái giá nhất định.

Lý Nhược Mai rơi vào trong ảo tưởng ngọt ngào báo đại thù không thể tự thoát ra, nàng rối rắm có nên tiếp tục nối lại tình duyên với Tiểu Cảnh Thăng hay không...

Ban đêm gió lớn, Bội Hương hắt hơi một cái cắt đứt suy nghĩ của Lý Nhược Mai.

“Nha đầu không biết sống chết!”

Bội Hương rụt cổ lại, không rõ chân tướng.

Đều nói ngựa tốt không quay đầu*, Lý Nhược Mai sao có thể không biết xấu hổ nói với tỷ nữ mình đang suy nghĩ cách ruồng bỏ nam nhân của mình, trong lòng xấu hổ, Lý Nhược Mai trách tội nói: “Nước miếng của người phun lên mặt ta rồi!”

(* người có thành tựu sẽ không quay về chỗ cũ => chắc nói LNM không quay về với TCT ý)

Hả?

Bội Hương hoảng hốt, lại không biết tiêu thư nhà mình viện cớ nói dối.

“Thôi quên đi!” Lý Nhược Mai chợt dạ cũng không có ý định so đo nhiều,

bày ra thái độ rộng lượng nói: “Lần tới chú ý một chút là được!”

“Đa tạ tiểu thư!” Bội Hương mừng đến mức suýt khóc, bởi vì cho rằng phải hứng thêm một cái bạt tai!

Lại nói đến Vương Lai Dân bị ám vệ Lục làm đau tay lúc sáng;

Vị công tử này đi tìm đại phu xem bệnh trước, sau đó xách bao lớn bao nhỏ thuốc về nhà để tỳ nữ mang đi nấu, rồi nằm trên giường rên rỉ mấy tiếng, lúc này Vương Lai Dân mới xuất ra ý nghĩ trả đũa người dám cả gan đả thương hắn, trong nháy mắt mặt mũi hắn trầm xuống.

Còn Vương phu nhân không biết tiểu tử không biết sống chết nào dám đánh con trai bà đang nổi giận đùng đùng!

Một đám gã sai vặt của Vương gia bị Vương phu nhân phái ra đi tìm người, còn treo giải thưởng, nói ai tìm ra ác nhân Lục tử trước sẽ được thưởng trăm lượng bạc trắng!

Người ngoài không biết chỗ lợi hại của ám vệ Lục, đều bị bạc làm cho mù mắt.

Có vài nhân sĩ nhàm chán đi dạo lung tung trên phố cũng tham gia cuộc tìm kiếm ác nhân của nhà họ Vương!

Đương nhiên, Vương phu nhân cũng không bỏ qua cho kẻ đầu sỏ Giản Nguyệt Doanh!

“Nói đi, cô muốn bao nhiêu bạc mới bằng lòng rời khỏi con trai ta?” Vương phu nhân ngồi ghé đầu ở đại sảnh, ưu nhã nâng chung trà lên.

Giản Nguyệt Doanh thường thấy thủ đoạn của gia đình lớn, nàng cảm thấy buồn cười với sự ngây thơ của Vương phu nhân, uổng công lúc trước nàng còn phiền não nên ứng đối thế nào, thì ra Vương phu nhân cũng chẳng có gì hơn người, thủ đoạn tâm cơ không sánh bằng một vài thị thiếp thông minh!

Trong lòng khinh thường, Giản Nguyệt Doanh nói chuyện không tự chủ mà

lộ ra, “Con trai của bà rơi vào dòng nước xoáy Lý Nhược Mai, ta tốt bụng cứu người ra bể khô, Vương phu nhân không báo đáp thì thôi đi, còn dùng ngôn từ nhục nhã ta, đây là đạo lý gì?”

“Bệnh dát vàng trên mặt?” Vương phu nhân cười nhạt, quăng ly trà xuống đất, “Chuyện cô dụ dỗ con trai ta, ta không so đo với tiểu bối cô còn chưa tính, cô còn dám nói cứu con ta ra khỏi bể khô? Dầu gì Lý Nhược Mai cũng là thiên kim nhà giàu, cô thì sao? Cô là nha đầu không cha không mẹ cũng muốn làm chủ tử nhà họ Vương! Thật đúng là si tâm vọng tưởng!”

Lúc trước vì biểu hiện đáng thương, cũng vì thuận tiện hành động, Giản Nguyệt Doanh chỉ nói nhỉ lão trong nhà đã qua đời, không ngờ hôm nay lời này bị Vương phu nhân nắm làm nhược điểm trong tay!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Cả đêm Thư Hoàn ngủ không an giấc.

Trước khi ngủ ăn khá nhiều nên bụng nàng căng lên, xấu hổ hơn là còn thả hơn mười cái rắm, chỉ có thể nói may mà không thúi, nếu không gấp chết người rồi!

Sáng ngày hôm sau, vừa mới đánh răng, Thư Hoàn không nhin được chạy ra ngoài, thậm nghĩ xuất hết ra toàn bộ sức lực của nàng!

Gần đến trước nhà xí, Thư Hoàn mới phát hiện trên cửa có treo đai lưng của ám vệ Lục...

Thư Hoàn mài răng!

Van cầu người đi ra đi có được không!

“Lục tử Lục tử!”

“Hả?” Ám vệ Lục buồn bực.

“Mau ra đây!” Gấp lắm rồi.

“Sắp rồi!” Động tác thay quần áo của ám vệ Lục dừng lại, hắn mới dùng thân phận Lưu Chỉ Hàn đi ra ngoài một chuyến, cố ý nghe ngóng động tĩnh ngày hôm qua của nhà họ Vương, lúc trở lại vì để tránh gặp Lâm phu nhân thức dậy nấu cơm, hắn không muốn chạm mặt nên đành đến nhà vệ sinh thay quần áo.

Đợi Thư Hoàn vào được nhà vệ sinh như ý nguyện, lại nhẹ nhàng khoan khoái đi ra, thời gian đã qua một nén nhang.

Sáng nay Lâm phu nhân làm mì Trường Nhạc, Lâm tiên sinh nói hôm nay cho học đường nghỉ một ngày, ông đang dạy cho hai đứa bé đọc sách viết

chữ.

Ám vệ Lục vốn quyết định học làm bánh trôi cho Thư Hoàn ăn, nhưng đúng lúc là lễ Trường Điện, dứt khoát theo Lâm phu nhân học làm mì.

Lâm phu nhân cười nói: “Làm mì đều là các cô nương làm cho nam nhân mình thăm mếu ăn, còn nam nhân làm mì cho cô nương mình ái mộ ngược lại là lần đầu tiên nhìn thấy!”

Thư Hoàn ngân nga điệu dân ca đi vào nhà vừa vặn nghe thấy hai câu này, vẻ mặt rối rắm vỗ bả vai hấn, “Ta cải tà quy chính làm canh cho người ăn nhé!”

“Nàng?” Ám vệ Lục không chịu nổi dáng vẻ nỗ lực vượt khó của Thư Hoàn, “Sợ bị độc chết!”

Là ý nói nàng làm đồ ăn quá khó ăn?

“Làm như người từng nếm mì của bản... bản cô nương làm rồi ý!” Thư Hoàn cướp mì đã được nặn xong trong tay hấn, không phục nói.

“Nàng không cải tà quy chính!” Giọng điệu ám vệ Lục lạnh lạnh.

Hai má ánh lên chút hồng, Thư Hoàn không nói xấu hổ hay tức giận.

Lâm phu nhân chạy tới giảng hoà, trong tay bưng chậu cùng khăn mặt hỏi, “Cô nương muốn ăn mì Trường Nhạc có mùi vị gì? Chua ngọt hay mặn cay?”

“Vị chua ngọt đi, bỏ thêm chút cay nữa!” Thư Hoàn nhận lấy khăn mặt đi vào phòng rửa mặt.

Lại nói đến Lý Nhược Mai ngủ trên xe ngựa một đêm giờ eo đau lưng mỏi;

Vì đề tới nay không ngủ ngoài đồng hoang, nàng bảo xa phu lên dừng nhanh chút, đừng đi chậm nữa.

Xa phu là gã sai vặt Lý phủ, đương nhiên trăm chiều nghe theo, cúi đầu khom lưng lên tiếng trả lời.

Bội Hương đổ chút nước ở trong túi nước ra cho tiểu thư nhà mình rửa mặt, hơi mất tự nhiên nhắc nhở một câu, “Xe ngựa đi quá nhanh người sẽ xóc nảy ạ!”

“Được rồi được rồi! Điều cơ bản này bản tiểu thư vẫn biết!” Lý Nhược Mai hừ nhẹ.

Bội Hương không dám nhiều lời nữa.

Mùa này không lạnh mấy, trời vẫn còn rất nóng, nên sáng sớm Lâm phu nhân không nấu nước nóng; còn Thư Hoàn ngại thể chất có vấn đề, từ nhỏ đến lớn chưa từng dùng nước lạnh rửa mặt, mặc dù sau khi xuất cung điều kiện cuộc sống giảm đi nhiều, nhưng ám vệ Lục cũng không bao giờ để nàng chịu uất ức. Nhìn nước lạnh trong chậu Thư Hoàn nhú chặt mày lại, không biết là tức giận đạo đãi khách của Lâm phu nhân hay là tức giận ám vệ Lục sơ ý lơ là.

Đúng vào thời khắc này có người đẩy cửa đi vào;

Thư Hoàn duỗi tay vào trong nước, hờn dỗi nói: “Không quy không cũ!”

Ám vệ Lục kéo tay nàng ra, “Đừng rửa! Đi vào trước, ta nói Lâm phu nhân nấu nước!”

Thư Hoàn giãy giụa hai cái cũng cho qua, lúc ám vệ Lục lấy khăn mặt lau tay cho nàng thì đột nhiên nói: “Liếm!”

Ám vệ Lục sững sốt.

“Ta nói ngươi dùng đầu lưỡi liếm sạch giúp ta!” Thì ra nàng vẫn còn nhớ hình ảnh liếm móng tay khiến người ta mặt đỏ tim đập loạn xạ dưới ánh trăng mờ lung đêm đó, kìm lòng không được muốn ôn lại.

Nhưng là vì thái độ có chút tức giận của Thư Hoàn với ám vệ Lục hay là ra

lệnh, câu nói “Chủ tớ chưa bao giờ có kết quả tốt” kia của Giản Nguyệt Doanh lại chạy đến tác quái.

Ám vệ Lục đẩy đẩy mặt nạ trên mặt, tự giễu nghĩ có lẽ công chúa vốn dĩ không phải thích hắn, mà là đã quen với sự hiện hữu của hắn không nỡ tách ra, mới có thể hết lần này tới lần khác bất chấp cảm thụ của hắn.

“Ta đi ra ngoài trước.” Ám vệ Lục bình thản ung dung đẩy cửa rời đi.

Vành mắt của Thư Hoàn thoáng cái đỏ lên, cực kỳ xấu hổ! Lúc muốn đuổi theo tay đâm chân đá một phen, đột nhiên đau bụng lại muốn đi nhà xí!

Nàng hung hăng nghiên răng quyết định tha cho tên khốn này một lần!

Trong phòng bếp, Lâm phu nhân đã cán mì xong, bà thấy vị khách mới đến hôm qua đang dựa vào tường thờ người ra khó tránh khỏi kỳ quái hỏi, “Sao vậy? Cãi nhau với Thư Hoàn cô nương sao?”

Lắc đầu, giọng nói ám vệ Lục có phần hơi trầm, “Ta và nàng ấy không thích hợp.”

“Tại sao?”

“Nàng ấy là chủ tử của ta!”

Lâm phu nhân ghen lời, thân là người từng trải, là mẹ của hai đứa nhỏ, ít nhiều bà cũng hiểu được tâm tư của ám vệ Lục, “Thư Hoàn cô nương không để ý đến vấn đề thân phận là được rồi, người cần gì phải nghĩ nhiều như thế!”

“Nàng ấy để ý!” Ám vệ Lục lâm vào trầm tư, “Vui vẻ thì cho một quả táo ngọt, tức giận thì mở miệng đả thương người! Mặc dù nàng thích, nhưng không sâu đậm!”

Lâm phu nhân im lặng, bà muốn nói vấn đề của hai người nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu không nói rõ sớm muộn gì cũng cãi nhau gây ra mâu thuẫn.

Lâm Sinh đi vào phòng bếp, hai mắt nhìn chung quanh xem có điếm tâm nào ăn đỡ, “Con đói bụng rồi, khi nào có thể ăn mì?”

“Đợi thêm lát nữa!” Lâm phu nhân giật mình hoàn hồn cười nói, nhân tiện nháy mắt ra hiệu cho trượng phu nhà mình, để ông ấy đi khuyên bảo hai người trẻ tuổi, lẽ Trường Diện vui mừng hay trường trường cửu cửu không thành trái lại cãi vã nhau.

Lâm Sinh kinh ngạc, nhưng chỉ đi đến một góc tìm kiếm, quay đầu lại cười híp mắt nói với ám vệ Lục, “Đến đây! Uống hai chén với ta đi!”

U thành.

Lưu phủ.

Lưu phu nhân cho bồ câu ăn xong thì cầm lấy bức họa nữ tử do tỳ nữ đưa tới, lúc đi vào trong nhà bà suy nghĩ vị thiên kim này thích hợp làm con dâu nhà mình!

“Thế nào, chọn xong chưa?” Lưu lão gia ngồi trong phòng uống trà, trên bàn bày một đĩa hạt dưa.

“Tướng mạo khí chất không tệ, nhân phẩm thì phải phải tỳ nữ đi ra ngoài nghe ngóng nhiều hơn!” Lưu phu nhân trầm ngâm nói.

Lưu lão gia cười nhẹ hai tiếng, “Bà có thể hiểu rõ sao! Lúc trước thanh danh của Lý Nhược Mai cũng rất tốt, tài mạo song toàn! Nhưng đến mười tuổi thì ngấm ngấm qua lại với biểu ca Tiểu Cảnh Thăng của nàng ta, chưa vào cửa nhà họ Lưu đã cho con trai Chỉ Hàn ta đội nón xanh!”

“Vậy cũng may còn chưa qua cửa, để Chỉ Hàn có đường lựa chọn, nếu không cưới về nhà một nữ nhân phóng đảng thật đúng là gia môn bất hạnh!” Lưu phu nhân thở dài, trong lòng có chút buồn bực, mặc cho ai nhìn trúng con dâu hơn mười năm không dễ gì ngóng trông trưởng thành, kết quả bị người ta chen ngang hái mất, loại tâm trạng muốn học máu này thật phức tạp!

Lưu phu nhân mở bức họa của vài vị cô nương ra, cẩn thận quan sát. Con trai hơn hai mươi ba tuổi, đã quá tuổi thành thân nào có đạo lý không thành gia lập nghiệp? Con trai không vội, chỉ có bà là mẹ gấp gáp hôn nhân đại sự cho con, nhìn giúp, tìm giúp, đợi con trai về nhà rồi cùng quyết định.

Cách nghĩ của Lưu phu nhân rất tốt, hơi suy tư đi đến thư phòng viết thư, dùng bồ câu gửi cho con trai.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Rượu hoa đào Lâm phu nhân ủ có mùi vị không tệ, ám vệ Lục uống vài chén.

Lâm Sinh đặt ly rượu xuống cười nói: “Uống ngon chứ! Phương thức chưng cất rượu là năm đó ta dạy cho vợ làm đấy!”

“Quan hệ của hai người rất tốt!” Ám vệ Lục không mặn không nhạt nói.

“Đúng vậy! Ta là một thư sinh không có bản lĩnh gì lớn, những năm này khiến vợ chịu khổ theo, nhưng nàng ấy chưa bao giờ phản nản một câu, trong lòng ta cũng có chút an tĩnh!”

“Nếu bị công tử nhìn ra, vậy ta cũng không quanh co nữa! Vợ ta bảo ta khuyên vợ chồng son các người một chút, nhưng việc này người ngoài sao có thể nhúng tay vào? Có một câu rất hay, việc xấu trong nhà không trong thể truyền ra ngoài, haha!” Lâm Sinh vuốt râu cười lớn nói.

Nói hấn và Thư Hoàn là vợ chồng son? Biết rõ là giả, nhưng ám vệ Lục cũng không vì danh dự của ai đó mà phản bác, lời này rất dễ nghe!

Lâm phu nhân bỏ mì Trường Nhạc vào nồi, nhưng lúc này làm bà có chút khó xử, Lục công tử nói hấn tự tay làm mì cho Thư Hoàn cô nương ăn, nhưng ngại chuyện hai người cãi nhau sẽ làm trễ giờ làm mì, Lâm phu nhân không hiểu chuyện giữa hai người bọn họ, cũng không dám tự tiện làm chủ để làm mì, cho nên mì Trường Nhạc trong nồi chỉ dành cho bốn miệng Lâm gia ăn... Không có phần của Lục công tử và Thư Hoàn cô nương!

Đạo đãi khách này, về tình về lý cũng khiến cho người ta lên án!

Lâm phu nhân nhức đầu!

Trong lúc bà do dự thì nghe thấy có người ngoài cửa ai ô kêu đau!

Hóa ra là tối qua Thư Hoàn ăn nhiều, nhìn đến sáng nay mới đi xả bụng, hơn nữa dường như không có dấu hiệu ngừng lại? Xương sống thắt lưng chân đùi của nàng đều mềm nhũn, cả người khó chịu ngồi liệt ở trên bậc cửa!

Lâm phu nhân là nữ nhân, không có công phu quyền cước, cũng không có bao nhiêu sức lực, bà dứt khoát không đi qua đỡ Thư Hoàn mà là xoay người trở lại phòng.

Ám vệ Lục nghe thấy tiếng động ngoài cửa liền đi ra xem, đúng phải Lâm phu nhân đang muốn đến tìm hắc nói rõ chuyện, hắc nhíu mày ôm Thư Hoàn lên, sải bước vòng qua bình phong.

Thư Hoàn nằm ở trên giường vẫn cảm thấy khó chịu, râm rì lâm bẩm, “Uống nước!”

“Uống ít!” Ám vệ Lục định từ chối, nhưng sau khi nhìn thấy đôi môi nứt nẻ công chúa đại nhân thì nuốt trở lại.

Thư Hoàn nhìn thấy bộ dạng nghiêm trang của ám vệ Lục đành phải bày ra bộ dáng uất ức, cái này gọi là vì một chén nước làm gãy cả eo! “Lục tử, khát quá, cổ họng bốc khói rồi!”

Tieu chảy còn uống nước rõ là tìm đường chết! Ám vệ Lục không muốn nghe nữ nhân nào đó không chút thương tiếc cơ thể mình nói chuyện, dứt khoát đi ra cửa, gọi Lâm phu nhân tìm đại phu xem bệnh.

Mì Trường Nhạc trong nội cũng gần chín rồi, lúc này Lâm phu nhân không thể đi được, suy nghĩ một lát tìm trượng phu nhà mình đi tìm đại phu.

Vì có liên quan đến lễ Trường Diện, người qua lại trên đường đi nhiều hơn so với ngày thường; nhiều người dễ xử lý chuyện, Vương phu nhân – mẹ của Vương Lai Dân phái người trong phủ ra ngoài tìm đã nghe ngóng được ám vệ Lục và Thư Hoàn trốn ở Lâm gia.

Bọn sai vặt nghĩ thâm lần này có thể trông ngóng có được trăm lượng bạc trắng, đủ về nhà cưới thêm mấy phòng* haha!

(* tức thê thiếp á)

Vương phu nhân đang ăn cơm, trên bàn bày đủ loại món ăn khiến người ta nhìn mà thèm nhỏ dãi, nghe thấy bọn sai vặt bẩm báo xong thì không ăn nữa, vỗ bàn đứng lên! “Cuối cùng cũng bắt được hạ nhân không biết sống chết kia! Các người làm tốt lắm, người đâu, dẫn hắn đến đây!”

Bọn sai vặt há hốc mồm;

Ban đầu chỉ nói tìm nơi ẩn náu của Lục tử gì đó kia, chứ không nói bắt hắn nha! Hơn nữa Giả cô nương lên nói cho bọn họ biết phu nhân không an tâm, cao thủ nhất đẳng như Lục tử khiến cho những tên sai vặt ngay cả công phu mèo quào cũng không biết đi bắt người không phải chờ bị đánh sao!

“Các người còn ngốc ra đấy làm gì?” Vương phu nhân bắt mắt nhìn bọn sai vặt đứng yên.

“Phu nhân, chúng tôi đánh không lại hắn...”

Cao thủ thần bí Lục tử trong truyền thuyết kia có thể thổi một hơi ngã một thân cây, một ngụm nước miếng có thể chìm chết một con cá chép thì có thể làm được gì hắn?

Tiêu chủy uống thuốc, ám vệ Lục đang ở trước lò nấu thuốc cho Thư Hoàn, hắn đã ngồi gần nửa canh giờ, cầm cây quạt tròn trong tay quạt nôi đất.

Tiêu chủy thì nên ăn ít một chút sẽ tốt hơn, ám vệ Lục không khỏi mím môi với tính tùy hứng của Thư Hoàn, buông cây quạt đặt trên bếp lò, “Phiền phức!”

Lâm phu nhân cười tủm tỉm, “Mì để trong ngăn kéo nhỏ ở bên trong, người đi qua là có thể nhìn thấy!”

“Ừ!” Ám vệ Lục cầm chậu đi qua lấy mì trong bao ra, sau đó đi đến chỗ chum nước múc nước đổ vào trong chậu, trước đây hắn không hay làm mấy chuyện này, nhất là sáng nay ở trước mặt Lâm phu nhân, hắn hoàn toàn

không nhúng tay vào, lúc này cảm thấy ngượng tay.

Quả nhiên mì không dễ làm, ám vệ Lục có chút thất bại, hấn vẫn thích đi đánh người hơn!

Đợi Lâm phu nhân hầm thuốc xong, ám vệ Lục cũng sắp nhào nặn mì xong, tính toán thời gian nấu chín mì Trường Nhạc, Thư Hoàn uống xong thuốc rất lâu mới có thể ăn mì.

Hai đứa con Lâm gia ngồi trên băng ghế ở trong sân đọc sách, có chữ không hiểu thì quay sang hỏi Lâm Sinh đang gặm móng heo ở bên cạnh,

“Nhân chi sơ, tính bổn thiện...”

Con trai cả đọc sách đến chảy cả nước dãi, “Cha, con cũng muốn ăn!”

Lâm Sinh rung đùi đắc ý, “Không được! Con đọc sai chữ, móng heo phải để cho tiểu muội ăn!”

Tiểu muội cười lên vỗ tay, cái miệng nhích qua nhích lại trên băng ghế, “Cha tốt quá! Tiểu muội muốn ăn!”

“Cho con!” Lâm Sinh lấy một móng heo tương đối qua qua cho tiểu muội.

Con trai cả thèm ăn đảo quanh trên ghế, thấy cha hấn thật sự nhỏ mọn ki bo không cho hấn ăn, hấn bỏ chạy đến nhà bếp tìm Lâm phu nhân, “Mẹ, mẹ, con cũng muốn ăn móng heo! A? Mẹ đâu rồi?” Lời này là hỏi ám vệ Lục đang nấu mì Trường Nhạc, thì ra ám vệ Lục đã hạ nồi, nghe thấy câu hỏi này, ám vệ Lục đang bận rộn tranh thủ trả lại một câu, “Mẹ người đi dứt thuốc cho Thư Hoàn cô nương rồi!”

“Hả? Nhưng ta muốn ăn móng heo thì phải làm sao?”

“Tìm cha người!”

“Cha ta không cho ta ăn!” Trong giọng điệu của con trai cả lộ ra uất ức.

Ám vệ Lục đẩy nắp lại, nhìn đứa nhỏ năm sáu tuổi đứng đối diện hấn cắn ngón tay, hấn suy tư một chút hỏi, “Vì sao không cho người ăn?”

“Ta đọc sai chữ...” Con trai cả chột dạ, nhìn đi chỗ khác không dám nhìn hấn.

“Thế à...” Ám vệ Lục trầm ngâm nói, “Đi vào phòng học sao chép sách đọc sai một lần, hoàn toàn chính xác rồi đi tìm cha người lần nữa đòi móng heo!”

“Vậy cũng được sao?” Con trai trưởng không xác định hỏi, dường như cảm thấy cha hấn vắt cổ chày ra nước không có khả năng cho hấn cơ hội lần thứ hai.

“Không thể!” Ám vệ Lục xoay người đi nhắc nắp nồi lên.

“Hả?” Con trai cả lại cắn ngón tay, vẻ mặt lên án.

“Có móng heo ăn hay không, còn phải xem người sao chép thế nào nữa!” Ám vệ Lục cầm cái gáo múc mì Trường Nhạc đang tỏa ra mùi thơm, quyết định để nguội chút rồi bung vào phòng cho Thư Hoàn ăn.

Trong lòng con trai cả do dự, lại gắng gượng thân thể nhỏ bé hừ một tiếng quay đầu bỏ đi, nhìn phương hướng hấn đi là thư phòng ngày thường hay đến.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Thôi thuốc nguội càng khó uống hơn, cho nên ngoại trừ lúc Lâm phu nhân bung thuốc vào phòng Thư Hoàn có chút buồn bực, cũng không nhùng nhằng mè nheo gì thêm. Còn Lâm phu nhân sau khi đưa thuốc cũng không có định rời đi ngay, do dự một lát thử thăm dò nói: “Sắc mặt cô nhìn có vẻ không tốt, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Thư Hoàn lắc đầu, tình trạng cơ thể lúc này của nàng đương nhiên không thể nói với người ngoài, nàng còn đang đợi oán giận với ám vệ Lục đấy, cho nên nàng chỉ nhìn Lâm phu nhân lắc đầu tỏ vẻ không có vấn đề.

Lâm phu nhân gọi chuyện, sau đó bà thuận tiện nói, “Ta thấy dường như Lục công tử rất khổ não!”

“Hà?” Thư Hoàn không hiểu.

Lâm phu nhân nhìn dáng vẻ kinh ngạc của nàng không giống là giả, bà không khỏi nâng trán, nếu Lục công tử biết vị Thư Hoàn cô nương này hoàn toàn không biết hắn đang rối rắm chuyện gì, có lẽ hắn sẽ tức giận đến hộc máu nhỉ? Lâm phu nhân quyết định làm người tốt đến cùng, tiết lộ với Thư Hoàn, “Dường như Lục công tử đơn phương hiểu lầm cô!” Lâm phu nhân nói đến dễ nghe, cũng không dám đề cập đến thái độ không thỏa đáng gọi thì đến đuổi thì đi của Thư Hoàn.

Thư Hoàn rất muốn nói một câu ta có chuyện gì mà bị người khác hiểu lầm!

Nhưng lời gượng gạo như vậy nàng không thể nói, nàng phải uyển chuyển một chút, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc;

Quả nhiên, Lâm phu nhân thuận theo tự nhiên nói: “Trong lòng của hắn, ừm, luôn có khúc mắc quan hệ chủ tớ với cô!”

Thư Hoàn nghếch đầu! Động tác khả ái như vậy nhất định là nàng giả bộ, vì tốt hơn lời nói khách sáo mà thôi. Nghe giọng điệu của nữ nhân này ắt hẳn

ám vệ Lục nói với bà ấy không ít chuyện giữa hai người, Thư Hoàn sinh ra chút đồ kị, theo đó nhìn Lâm phu nhân cũng có chút chướng mắt, nhưng nàng cực kỳ thông minh không biểu lộ ra, còn làm ra động tác nhỏ bởi vì lời nói của Lâm phu nhân mà đỏ hốc mắt, thật ra là tay nàng ở trong chăn véo đùi mà thôi.

Còn hàng loạt động tác nhỏ này của Thư Hoàn ở trong mắt Lâm phu nhân không hiểu nội tình lập tức cảm thấy uất ức, Lâm phu nhân vội vỗ mu bàn tay Thư Hoàn an ủi nói: “Cô đừng gấp, Lục công tử nhất thời nghĩ không thông mà thôi, chờ hấn quay lại cô nói dễ nghe chút, tâm tình của hấn sẽ tốt thôi!”

Ý là để bản công chúa nịnh nọt hấn?

Rõ ràng Thư Hoàn nghĩ sai lệch, ở trước mặt Lâm phu nhân cúi đầu không nói gì.

Trong lòng nàng càng không thích Lâm phu nhân, mặc dù biết lý do rất gượng ép, mặc dù biết không nên, nhưng cũng là vì ám vệ Lục nói quá nhiều chuyện với Lâm phu nhân mà sinh ghét. Lâm phu nhân cũng tốt bụng, nếu không phải bà nhiệt tình tới đây nói ám vệ Lục âm ức trong lòng chuyện quan hệ chủ tớ hai người, có lẽ Thư Hoàn vẫn không biết hôm nay ám vệ Lục đang chiến tranh lạnh cái gì.

Chỉ là rốt cuộc chiến tranh lạnh làm cái gì chứ?

Bởi vì câu nói người liêm sạch lòng bàn tay cho ta sao? Trên tay nàng có nước nha! Tay nàng thật sự không bẩn!

Có thể nói đầu óc Thư Hoàn không ngốc tới trình độ nhất định, vài câu nhắc nhở của Lâm phu nhân khiến cho nàng nghĩ ra mấu chốt của vấn đề, sau đó xoay xoay đầu nói, “Ta sẽ nói chút lời riêng tư, nhưng làm phiền Lâm phu nhân đi nói một tiếng, ta đã sớm không coi trọng chuyện chủ tớ rồi, bảo hấn đừng nên suy nghĩ mãi cảm như vậy!”

“Được được được!” Lâm phu nhân nói ba tiếng được xong liền bùng cái chén không cười cười đẩy cửa đi ra ngoài.

Thư Hoàn nằm ngửa ở trên giường, đá cái chăn mấy lần, trên giường bị nàng làm cho lộn xộn, bạc trong bao cũng rớt ra, trong lòng nàng lại khẩn trương rồi, ôi... muốn chết quá!

Con trai cả trở về phòng chép sách, cậu bé tin lời của ám vệ Lục, nói chép sách xong sách sẽ có móng heo ăn, lúc trở về phòng con trai cả vừa vặn đụng phải Lâm phu nhân vừa đi ra ngoài phòng Thư Hoàn, “Mẹ!” Con trai cả vô cùng cao hứng kêu lên: “Con muốn về phòng chép sách đổi móng heo ăn!”

Lâm phu nhân kinh ngạc, chỉ sờ sờ đầu quả dưa của con trai cả, khích lệ một câu, để cậu bé qua bên chơi.

Mì Trường Nhạc bớt nóng, ám vệ Lục bung vào phòng Thư Hoàn, nửa đường bị Lâm phu nhân ngăn lại, nói vừa rồi bà có nói chuyện với Thư Hoàn cô nương, hiện tại vào phòng có thể có niềm vui bất ngờ đấy!

Ám vệ Lục chỉ nói đa tạ! Dù sao dựa vào hiểu biết của hần với công chúa đại nhân, niềm vui bất ngờ trong miệng người khác nhất định là kinh hãi!

Mà hần dự đoán cũng không sai, vừa mới vượt qua bình phong liền nhìn thấy một ly trà Thư Hoàn ném sang;

Sau ly trà còn có mấy thứ khác, ví dụ như gối, ấm trà, ngay cả bạc cũng bị Thư Hoàn cầm ném.

Thư Hoàn đánh người phát tiết xong còn đổi trắng thay đen, chỉ trích ám vệ Lục sao lạnh nhạt nàng, sao lại bỏ rơi nàng, nói xong còn uất ức đỏ hốc mắt. Khụ! Lần này nàng không véo đùi đỏ đau, mà là thật sự cảm thấy không thoải mái mới muốn khóc.

Ám vệ Lục đặt mì Trường Nhạc lên bàn, ngồi xổm trước giường lau mặt cho Thư Hoàn.

“Vậy ngươi có còn giận ta không?”

“Không giận!”

“Vậy có liếm ngón tay cho ta không?”

Ám vệ Lục sững sờ, cảm thấy huyết Thái Dương phát đau.

“Có liếm hay không liếm!” Thư Hoàn cố chấp hỏi, dùng sức lắc bả vai người ngồi xổm trước mắt mình, rất có tư thế nếu hắn nói “không” nàng sẽ không ngừng tay.

Ám vệ Lục chậm rãi thở dài, đúng thật là, “Liếm!”

Nhận được đáp án thỏa mãn, Thư Hoàn mới nín khóc mà cười, tiến lại gần để đầu óc buồn bực của ám vệ Lục dựa vào ngực mình, hung hăng nói, “Từ nay về sau ngươi phải đối tốt với ta, dám phát câu chơi trò chiến tranh lạnh với ta, ta cứ thế mà sào chết ngươi!”

Đây là chết dưới hoa mẫu đơn là không thể lựa chọn nhỉ?

Ám vệ Lục cười khẽ, “Ta liếm giúp nàng, liếm giúp nàng...”

Thư Hoàn bỗng chốc cảm thấy ngực ngứa ngứa, thân trước hơi ươn ướt...

Lại nói đến chỗ nhà họ Vương.

Trong lời tự thuật lấp ba lấp bắp của bọn sai vặt rốt cục Vương phu nhân cũng biết một sự thật, hạ nhân tên Lục tử kia biết võ, còn là cao thủ khó dây dưa trên giang hồ, người bình thường không đối phó được! Rất hiển nhiên, Vương phu nhân nuôi dưỡng những “đám ô hợp” này không đánh lại Lục tử nhà người ta!

Wương phu nhân giận dữ, mắng một câu lũ ăn hại!

Nhưng có người nghĩ kế cho, “Hồ tốt không ngăn nổi đám sói!” Là ý nói Lục tử hắn có lợi hại hơn nữa cũng chỉ có một mình, sau đó nghe nói bên cạnh còn có một cô nương “nhu mì điềm đậm” tay không tác sát cần phải che chở, đám người bọn họ đi lên còn sợ không lại?

Vương phu nhân nghiêm túc suy nghĩ một chút, cho rằng người này nói rất đúng, liền quyết định đi đến nhà họ Lâm thi hành quần đầu với Lục tử!

Mà Vương phu nhân cũng sợ một đám người rầm rộ đi qua nhà họ Lâm bắt người sẽ bị hù dọa chạy trốn, dứt khoát để một đám gã sai vặt chia nhau đi.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tay nghề nấu nướng của ám vệ Lục cũng tầm tạm, làm đồ ăn cũng không ngon mấy, điểm ấy Thư Hoàn đã sớm biết, nàng cực kỳ tự hào cho rằng không có bất kỳ nữ nhân nào có thể hiểu tay nghề của ám vệ Lục hơn nàng! Đương nhiên, muốn ăn mì Trường Nhạc của ám vệ Lục làm là giả, để cho hắc đút ăn là thật! Thư Hoàn kéo cánh tay ám vệ Lục không cho hắc đi, sống chết để hắc đút mì ăn, đút một miếng còn phải nói một câu “Ái phi”!

Ám vệ Lục bị làm cho đau cả đầu! Đút mì thì có thể, còn để hắc nói ái phi? Cực kỳ không bình thường đó có được không?

Công chúa tiếp tục tùy ý ngu dân không tự chủ náo loạn lên, ám vệ Lục cảm thấy đầu và cổ hắc tách riêng ra rồi!

“Nàng buông tay!”

“Không buông!”

“Nàng buông tay!”

“Không buông!”

“Nàng buông tay!”

“Không buông!”

“Nàng buông tay!”

“Không buông!”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ!

Thư Hoàn đảo mắt, lại bắt đầu học những lời không có trung tiết ở trong cung, “Tướng công chàng đi theo ta đi!”

Ám vệ Lục...

Nữ nhân ngã bệnh bình thường đều rất khó đối phó sao? So với ngày thường càng mệt hơn sao? Ám vệ Lục không khỏi bắt đầu nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

Câu nói kia của công chúa tuyệt đối không thể tin, nàng một rắc hai sợ, tin lời của nàng bất kể làm cái gì đều sẽ thất bại thảm hại! Ám vệ Lục âm thầm khuyên bảo chính mình như vậy, đối với lời nói mập mờ của Thư Hoàn cũng không còn xúc động như lúc trước nữa. Dường như vị công chúa này rất không thích người khác chủ động, nàng thích đàn ông bị động?

Ám vệ Lục đang nghiêm túc tự hỏi từ nay về sau có phải nên thuận theo sở thích kỳ quặc này của Thư Hoàn, chịu đựng xúc động thân mật giả bộ thờ ơ, sau đó chờ công chúa không không cam tâm sinh ra cảm giác chinh phục chủ động thân cận không? Mặc kệ ám vệ Lục suy nghĩ từ góc độ nào cũng cảm thấy làm như vậy có chút biến thái!

Nhưng biến thái vẫn còn ở phía sau đấy!

Bởi vì ám vệ Lục vẫn luôn không nắm được thái độ lúc lạnh lúc nóng của công chúa, nên tạm thời lặng im không nói, nhưng bộ dạng mắt hờn mắt vía này của hắn rơi vào trong mắt Thư Hoàn chính là hiện lành chất phác.

Không sai, chính là hiện lành chất phác.

Thư Hoàn cũng buồn bực sao nam nhân này có đôi lúc xấu xa như thế, có đôi lúc ngờ ngác như người mất hồn như thế? Ám hiệu của công chúa đại nhân nàng rất rõ ràng nha! Cầu ôm cầu cầu hôn cầu võ về đấy!

Chẳng lẽ trong lòng ám vệ Lục vẫn còn khúc mắc quan hệ chủ tớ kia, sau đó không dám yên lòng to gan xuống tay?

Ai ôi u! Cái này làm hỏng đầu công chúa rồi!

Ám vệ Lục vẫn như cũ vừa không thân thiết cũng không lạnh lùng, trên

người hấn như có tầng vỏ vẫn luôn ngăn cản nàng tới gần.

Được rồi!

Thư Hoàn không cách nào quyết định có lời mở miệng mà nói.

Không nói rõ ra hai người đều khó chịu.

Nói như thế nào? Nói thế nào để đưa ra lời đầu?

Thư Hoàn dùng biện pháp cũ, ở trong chần véo bấp đùi mình, đau đến mức nước mắt chảy ra ngoài, bày ra dáng vẻ đáng thương nói: “Người không cần ta nữa!”

“Không có!” Âm vệ Lục chán ngắt nói.

“Nhưng người không chơi đùa với ta!”

“Cũng không có!” Âm vệ Lục trầm nghĩ, đây không phải là sợ nàng chọc ghẹo ta sao, cao hứng thì trêu chọc, mất hứng thì ném qua bên.

“Người còn thích ta nữa hay không?”

“Thích!” Âm vệ Lục cố gắng hết mức nói cho qua, giả bộ như không để ý đến, lại ở trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi quyết định diễn vai nam nhân thâm trầm Thư Hoàn thích.

Thư Hoàn lập tức thấy tim đau, không phải như thế đâu! Tại sao nàng có cảm giác giữa hai người có điểm bất thường chứ?

“Người nhìn vào mắt ta nói thích!”

Âm vệ Lục mím môi dựa vào tường, đột nhiên cảm thấy buồn cười, chiêu muốn ngênh còn cự này vẫn rất có tác dụng, dáng vẻ Thư Hoàn hốt hoảng khiến hấn càng cảm thấy thích, thâm trầm nhìn tiểu cô nương không muốn nói!

Lúc này Thư Hoàn thật sự gấp đến khóc, ám vệ Lục lại phớt lờ nàng!

Đây là tình huống gì?

“Ngươi, ngươi, không phải chúng ta đã nói ngươi không được không để ý đến ta sao...” Nói đến phần sau Thư Hoàn nghẹn ngào, ngôn từ mơ hồ không rõ, bỗng chốc chui thẳng vào trong ngực ám vệ Lục.

Thật mềm!

Ám vệ Lục đưa chóp mũi đến gần tóc nàng khẽ ngửi, hai bánh bao nhỏ dựa trên người hấn khiến hấn tâm viên ý mã, nhưng hấn cũng không quên giả làm bộ đáng thâm trầm, “Chúng ta nói rất nhiều chuyện!”

Vuốt ve cái ót của tiểu cô nương đang luống cuống, khẩu vị treo ngược gần như không sai biệt lắm, ám vệ Lục biết không thể tiếp tục mặc cho Thư Hoàn khổ sở, ôm thật chặt trấn an nàng, “Đừng sợ! Ta sẽ không rời bỏ nàng!”

Loại giọng điệu này là xuất phát từ trách nhiệm trên người còn bất đắc dĩ! Trong mắt ám vệ Lục hiện lên chút giễu cợt, hấn càng diễn càng sâu, dù sao mặc kệ thế nào hấn cũng sẽ không buông tay, lúc cần thiết sử dụng chút mảnh khoe khiến cô nương vẫn luôn vênh cao cái đuôi thần phục!

Thư Hoàn hoàn toàn không biết ý vị thâm trường trong mấy câu nói này, chỉ nói, “Ta chưa từng ghét bỏ ngươi là thuộc hạ của ta, ngươi không cần có áp lực, cứ giống như trước được không?”

“Ta cũng không ghét chính mình!” Giọng điệu ám vệ Lục lạnh lạnh.

Thư Hoàn sửng sốt, “Ngươi đừng hiểu lầm ý của ta!”

“Hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm ta không thích ngươi ấy!”

“Thật sao!”

“Thật sao là có ý gì?” Thư Hoàn có chút tức giận, cảm thấy ám vệ Lục thay đổi, còn thay đổi khiến nàng không thể nào quan tâm được.

“Ta nói, không phải nàng vẫn luôn không thích ta sao!” Ám vệ Lục cười có chút lạnh.

Thư Hoàn đã hiểu, người này có chút cố tình gây sự, hoặc nói có chút khiến người ta nhìn không thấu, hẳn dùng lời nói lạnh nhạt đối với người khác dùng ở trên người nàng, thái độ không thương tiếc của nàng thật sự không thích sao? Trong nháy mắt Thư Hoàn bị suy đoán của mình làm cho sợ hãi, cánh môi khẽ mở nhưng nói không ra lời.

Ám vệ Lục trầm nghĩ hồng rồi, hẳn dùng lực quá độ rồi, dọa sợ tiểu công chúa rồi! Phải nói chút gì đó để xoay chuyển! “Ta muốn ăn cùng một bát mì Trường Nhạc với nàng, cái loại nàng một miếng ta một miếng...”

“Trước kia ngươi đã từng nói!”

“Nhưng nàng không đồng ý!”

“Ngươi giận ta vì chuyện này?” Thư Hoàn đỏ hốc mắt.

“Nếu không thì vì cái gì? Mỗi lần ta dựa gần một chút nàng lùi về phía sau một chút, giống như ta là hồng thủy mãnh thú vậy, như vậy còn dám nói thích ta?” Ám vệ Lục lấn người tiến tới gần, “Cái yêu thích của nàng khiến nàng không thể cùng ta ăn chung một bát mì? Vậy cái thích của nàng thật cao quý!”

Thư Hoàn uất ức trong lòng, nhưng thái độ cùng châm chọc này của ám vệ Lục khiến nàng không chịu nói ra ban đầu là nàng xấu hổ, không chịu nói lúc ấy nàng rất mong đợi, không chịu nói mì Trường Nhạc hôm nay đều là dự định, không chịu nói hôm nay nàng đã để cho hắn dứt mì nhưng hắn vẫn không tha thứ!

Thư Hoàn phủ thêm áo khoác chạy ra ngoài, dường như nàng đã hiểu lời mẫu hậu từng nói, nam nhân đều không thích cô nương quá mức xấu hổ,

đặc biệt là cô nương khiến người ta đoán không ra tâm tư khẩu thị tâm phi!
Thư Hoàn đã hiểu, thật sự đã hiểu!

Mắt thấy tiểu công chúa chạy ra ngoài cửa, ám vệ Lục gấp đến độ nắm đầu, hấn đang làm chuyện tốt gì đây chứ!

Lâm phu nhân đang quét sân, thấy Thư Hoàn khóc sụt sùi chạy ra ngoài viện thì vội vàng ngăn lại, nhưng Thư Hoàn có học qua võ công, mặc dù không lợi hại nhưng cũng khiến cho Lâm phu nhân và Lâm Sinh không ngăn được.

Thư Hoàn đánh lui hai người liền chạy ra khỏi cửa, chẳng mấy chốc chạy đến trên phố người đến người đi.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Vương phu nhân dẫn đầu một đám người đông đúc tìm đến nhà họ Lâm, hùng hùng hổ hổ, một vài người đi ngang qua xì xào bàn tán.

Ám vệ Lục chạy ra cửa sân không nhìn thấy Thư Hoàn chui vào đám người, ngược lại bị một đám ô hợp ngăn lại.

“Cút!” Giọng điệu vô cùng rét lạnh.

“Tiểu tử ngươi không biết trời cao đất rộng!” Vương phu nhân trách mắng.

“Ta không có hứng thú với trời cao, bà lùn là được rồi!” Ám vệ Lục nhìn những người này tựa như nhìn heo được nuôi dưỡng chờ cho mập ra rồi làm thịt. Buổi sáng hắt ra cửa đương nhiên nghe ngóng được diện mạo Vương phu nhân - mẹ của Vương Lai Dân, cũng hiểu rõ những ngừng người này đến tìm hấn, nhưng bọn họ ngàn không nên vạ không nên tìm tới cửa sau khi tiểu công chúa bị làm cho tức giận chạy ra ngoài, càng đáng hận chính là ngăn cản hấn. Như vậy chỉ chốc lát là tiểu công chúa sớm đã chạy mất dạng.

“Khá khen cho một tiểu tử cuồng vọng!” Vương phu nhân tức giận nở nụ cười, phần trên mặt cũng bởi vì diễn cảm vắn vẹo mà rơi rụng, “Xem ra hôm nay không để cho ngươi nói lỏng gân cốt, ngươi sẽ không biết cách làm người!”

“Vậy Lục tử ca ca có thể bị nguy hiểm hay không!” Con trai cả nhin không được lo lắng hỏi, dù sao tiểu hài tử thấy có người có thể nghĩ kế cho mình ăn móng heo chung quy tốt hơn Vương phu nhân không quen biết lại hung dữ ở bên ngoài.

Lâm Sinh đang cùng thê tử thương lượng làm sao ứng đối Vương phu nhân về sau có thể tránh phiền phức, mặt ủ mày chau, nghe vậy lại cười ha ha nói: “Lục tử ca ca của con có bản lĩnh giỏi, không cần bận tâm đến hấn!”

Ánh mắt của con trai cả sáng ngời, cực kỳ hứng thú chạy tới kéo cánh tay cha cậu lắc lắc hỏi, “Chính là kiêu đánh nhau rất lợi hại kia sao? Con nghe thấy bên ngoài có rất nhiều người kêu la thảm thiết!”

“Con cao hứng với mấy chuyện như thế này?” Lâm Sinh có dự cảm xấu.

Quả nhiên chợt nghe thấy con trai cực kì dương dương đắc ý nói: “Từ nay về sau con trai của người cũng muốn trở thành cao thủ hạng nhất đương thời!”

“Tiểu tử thôi học ai lại nói mê sản vậy hả!” Lâm Sinh cười mắng vỗ ót con trai cả, nhưng không hề dùng lực.

Con trai cả uất ức ôm đầu, làm nũng, “Mẹ ơi!”

“Ngoan đi gặm móng heo đi, mẹ và cha con có chính sự phải làm!” Lâm phu nhân cho con tra một nụ cười an ủi.

“Được!” Có móng heo ăn nên con trai cả cũng không náo loạn, cùng tiểu muội chơi đùa.

Cao thủ võ công giải quyết một đám người tay chân yếu ớt mềm nhũn hoàn toàn không cần lãng phí bao nhiêu thời gian, chân chính ghiền bóp!

Chưa tới thời gian một nén nhang, Vương phu nhân dẫn tới một đám mặt hàng miệng hùm gan sứa đã bị ám vệ Lục đánh cho nằm úp hết trên đất, kêu cha gọi mẹ vô cùng thảm thiết!

Thật dọa người mà!

Nhất là Vương phu nhân còn bị ám vệ Lục xách cổ áo lên giống như chó chết!

Nhưng cho dù Vương phu nhân thành tù nhân ngoại trừ vừa mới bắt đầu sắc mặt đại biến ra, sau đó trấn định như thường, còn dám lấy tư thế người trên uy hiếp nói: “Ta chính là Vương gia Diện thành...”

Ám vệ Lục mất kiên nhẫn nghe lão bà này nói nhảm, tự động giúp bà ta lược bớt một ngàn chữ, lại vung tay lên, ném Vương phu nhân như ném đồ bần lên mặt đất, lạnh lùng nói, “Dẫn người của bà biến đi, nếu không đừng trách hôm nay ta mở sát giới!”

Trên đường người đến người đi, rất nhiều người dừng bước quan sát, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vương phu nhân chỉ cảm thấy mắt sạch thể diện, nổi giận khó chịu, bà hung hăng liếc mắt nhìn ám vệ Lục, bảo một đám nhân sĩ bệnh tàn đuổi theo sau lưng bà ta cắt đi!

Ám vệ Lục vội vã đi tìm Thư Hoàn, cho nên cũng không giải thích nhiều với người Lâm gia, chỉ nói đừng lo lắng, Vương gia sẽ không trở lại tìm phiền toái, hắn liền xoay người rời đi, lưu lại vợ chồng Lâm gia hai mặt nhìn nhau.

Đương nhiên ám vệ Lục nói được làm được, không gây thêm phiền toái cho người không liên quan, cho nên sau khi rời khỏi Lâm gia hắn liền đến nha môn một chuyến, thân phận quang minh, để quan lão gia nhúng tay vào chuyện Vương gia, nếu Vương gia dám cả gan đem chuyện nhục nhã trước mặt mọi người ngày hôm nay giận lây sang Lâm gia, vậy thì bảo bọn họ cắt ra Diện thành, một thời bạc cũng đừng mong mang đi!

Quan lớn thì có quyền đè chết quan nhỏ!

Đương nhiên mọi chuyện quan lão gia đều lấy ám vệ Lục làm đầu, sẽ không tiếp tục bảo vệ giao tình ngày thường với Vương gia nữa, hắn vỗ ngực bảo đảm từ nay về sau tuyệt đối bảo vệ Lâm gia, không cho Vương phu nhân làm mưa làm gió tùy ý ức hiếp lương dân!

Ám vệ Lục còn tính hài lòng với thái độ thức thời của quan lão gia, nói mấy lời linh tinh như nếu không tìm được có thể sẽ đến làm phiền nha dịch lần nữa.

Quan lão gia nghe xong sao có thể không biết cái gọi là người đồng hành cùng vị trước mặt bọn họ náo loạn khác nhau, nhưng quan lão gia không

dám buôn dưa lê, chỉ nói mình là hễ kêu là tới, đại nhân ngài cứ yên tâm!

Ám vệ Lục nhieu chặt mày gặt gặt đầu, không ngồi ở nha môn lâu, đi đến nơi có thể Thư Hoàn đi qua tìm người.

Diện thành rất phồn hoa, lễ Trường Diện cũng nhiều người, muốn tìm một người cố tình trốn không khác nào mò kim đáy bể.

Nhưng ám vệ Lục có một nguyên tắc tìm phương hướng, ví dụ như đi ngủ phải đến khách điểm, thắp hương bái Phật thì tự miếu, mấy nơi kỳ quái hiếm lạ như loại người giúp người viết sách viết thư; cho ăn mỳ bánh màn thầu vâng vâng hấn cũng đều chạy qua. Bởi vì Thư Hoàn có một cái dở hơi không thể không nói, đau lòng khổ sở thì thích làm chuyện tốt, nhìn ánh mắt sùng bái người khác, để cho người khác nói nàng là chúa cứu thế, thích người khác mở to mắt trong lòng đều là nàng...

Bên kia Vương phu nhân trở về tới nhà.

Đều nói không đánh trên người mình thì không đau, không đánh trên người mình thì không nhớ, Vương phu nhân không đau không tai trở về nhà liền chửi bới không ngừng, nô bộc trong nhà nơm nớp lo sợ, sợ chọc phải phu nhân có tính tình nóng nảy.

Còn Vương phu nhân tính xấu không đổi hoàn toàn không nghe lời cảnh cáo của ám vệ Lục, dưới sự đề nghị của mấy quân sư quạt mo còn đánh chủ ý lên người Thư Hoàn. Đương nhiên Vương phu nhân không biết Thư Hoàn ở đâu, nhưng bà có thể tiết lộ tin tức giả cho ám vệ Lục, ám vệ Lục sốt ruột tìm người tất nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ tin tức nào về Thư Hoàn, Vương phu nhân liền lợi dụng điểm này để kiềm chế chân ám vệ Lục! Vương phu nhân gọi chuyện này là dắt chó đi dạo!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Thư Hoàn khóc lóc sụt sùi chạy ra khỏi cửa chính Lâm gia cũng không đi xa, trong lòng nàng thầm hận, lặng lẽ đi đến trên lầu khách điểm gần đây xem kịch hay, tầm mắt nhìn từ cửa sổ nơi này về phía Lâm gia rất tốt; lau nước mắt Thư Hoàn cắn hạt dưa, chỉ tiếc nữ nhân chỉ biết phô trương thanh thế như Vương phu nhân sấm to mưa nhỏ, đám người bọn họ cũng không làm cho ám vệ Lục bị thương tổn gì, ngược lại bị đánh đến mặt mũi bầm dập; đám ăn hại!

Thư Hoàn không thể không thầm khen ám vệ Lục thực lực mạnh, cũng không tránh khỏi trong lòng càng buồn bực hơn, tự cho là mượn tay Vương phu nhân có thể đánh ám vệ Lục để cho hắn đừng quá kiêu ngạo, coi như trả thù được rồi!

Nhưng Vương phu nhân trọng sĩ diện nặng như vậy sẽ không khinh địch mà bỏ qua cho ám vệ Lục chứ?

Có thể tiếp tục xem ám vệ Lục bị người khi dễ Thư Hoàn liền cười ha ha ha!

Cao hứng đến không còn là chính mình nữa rồi!

Suýt chút nữa hoa chân múa tay vui sướng rồi!

Nhưng nghĩ đến sự mỉa mai của ám vệ Lục, Thư Hoàn liền buồn bực một trận, bao nhiêu tuổi rồi còn gây gỗ với nàng, nam nhân này còn nhỏ mọn hơn cả nàng!

Thư Hoàn quyết định, không cho ám vệ Lục nếm chút khổ sở nàng sẽ không quay về, trong thời gian này để hắn cô độc một mình đi.

Ám vệ Lục tìm kiếm Thư Hoàn khắp nơi trong Diện thành vẫn không biết cô nương muốn phỉu mộng chạy lấy người này ở nơi nào, để lại mình hắn chơi trong Diện thành, hắn chỉ biết hắn dạy dỗ Vương phu nhân vẫn chưa

đủ nhiều, dám tùy ý tiết lộ tin tức giả có quan hệ đến Thư Hoàn cho hấn. Âm vệ Lục bị Vương phu nhân đùa bỡn mấy lần, mặt âm trầm tìm tới cửa chính Vương gia.

Không có bản lĩnh còn khiêu khích bậy, vận mệnh của Vương phu nhân có thể nghĩ ra, lúc này âm vệ Lục không nể mặt bà ta nữa, không đả thương nô bộc nhà bà ta, chỉ đặc biệt đánh bà ta mà thôi.

Wương gia gà bay chó chạy.

Đương nhiên, Thư Hoàn ra khỏi Điện thành nên không biết những chuyện này, nàng đang bồi rồi đứng ở một lối rẽ, mắt thấy sắc trời dần tối, nàng lạc đường rồi... Hay là dựa theo đường cũ trở về nhỉ, mặc dù bộ dạng có vẻ như có chút mất mặt thế nhưng so với qua đêm ở rừng núi hoang vắng thì tốt hơn!

Âm vệ Lục bước ra khỏi Vương gia, suy nghĩ hiện tại tìm được Thư Hoàn cũng chẳng có ích gì, ngược lại chọc cho Thư Hoàn tức giận, bộ dáng như con chó của Thư Hoàn khóc đến đỏ cả mắt âm vệ Lục cũng không dám quên, chẳng lẽ thấy hấn thì tránh xa, âm vệ Lục dứt khoát tìm một chỗ không người thay trang phục Lưu Chỉ Hàn.

Lưu Chỉ Hàn ra khỏi thành không bao lâu thì vênh tai nghe thấy có tiếng động, buổi tối khuya có tiếng khóc của con gái truyền đến, vả lại âm thanh này rất quen thuộc, hấn nhớ đến Thư Hoàn có tật xấu không nhớ đường, thậm chí chắc không phải cô nương này quẹo vào trong rừng không đi ra được chứ?

Nhưng không phải thì sao?

Thư Hoàn muốn trở về thành thì đi nhầm đường, ở trong rừng quanh quẩn đã hơn nửa ngày, nếu là ban ngày nàng cũng có thể tự mình tìm ra, dù sao cánh rừng này không tính là lớn, nhưng cố tình mặt trời xuống núi sắc trời đều tối theo, trong rừng cây tối đen bị muỗi cắn ngứa khắp cả người, Thư Hoàn ôm vai khóc, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay đối với một người có lá gan nhỏ mà nói là vô cùng tàn khốc.

“Ai!” Có tiếng bước chân trong rừng, Thư Hoàn bị kinh hãi.

“Ta.” Lưu Chỉ Hàn nhẹ giọng, nghĩ đến hai người không quen thân lắm, dưới tình huống chỉ nghe thấy tiếng không thấy bóng dáng người khác chưa hẳn có thể biết được hắn là ai, liền tăng thêm một câu. “Lưu Chỉ Hàn.”

Thư Hoàn chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, “Sao ngươi... ở trong này?”

“Đi ngang qua.” Lưu Chỉ Hàn cởi áo khoác xuống, “Ban đêm sương nặng.”

Thư Hoàn do dự một chút tiếp lấy áo khoác từ trong tay hắn khoác lên, nhưng lại không tin lời đi ngang qua gì gì đó của hắn, có lẽ là nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết của mình nhỉ. Mỗi lần chạm vật đều trùng hợp để người này nhìn thấy, Thư Hoàn cúi đầu mũi chân đụng mũi chân, không biết là xấu hổ hay may mắn.

Giữa hai người im lặng trong chốc lát;

Lưu Chỉ Hàn nghĩ ngợi cười nói: “Cùng đi chứ?”

“Ừm.” Thư Hoàn hít hít mũi, không có đạo lý cự tuyệt. Đi theo sau lưng Lưu Chỉ Hàn, trong lòng khẩn trương có chỗ thư giãn, ra khỏi rừng cây hai người cũng không mỗi người đi một ngã, cùng đi tới cửa thành vào bên trong thành.

“Muốn ăn cái gì?” Tiểu thương trên phố đã sớm dọn nghỉ, Lưu Chỉ Hàn đi vào khách điếm gạt đầu với tiểu nhị lại xoay người hỏi Thư Hoàn không nói một lời.

“Ăn mì đi.” Bụng Thư Hoàn kêu rột rột thế nhưng không có khẩu vị ăn uống, không yên lòng, “Không phải ngươi phải ra khỏi thành sao?”

“Không vội.” Lưu Chỉ Hàn đi đến một góc trong đại sảnh ngồi xuống, lúc này trong khách điếm đã hết người rồi, hắn kéo ghế cho Thư Hoàn hỏi, “Còn cô, sao lại một thân một mình?”

Mắt Thư Hoàn cay cay, “Ám vệ Lục có nhắc với ngươi về chuyện của ta

không?”

“Ừm.” Ngón tay Lưu Chỉ Hàn quay đáy ly, thầm nghĩ đâu chỉ nói, còn rất quen, chỉ là vai trò hiện tại của hắn là bạn thân ám vệ Lục, lại có quan hệ không thân quen với Thư Hoàn, cái gọi là thân thiết với người quen sơ là không được, hắn nói rất ít, “Có nhắc tới.”

“Ta và hắn cãi nhau.” Thư Hoàn cũng không ngại ngừng giấu diếm, có sao nói vậy, dù sao cũng chỉ là một câu nói đơn giản, nàng đột nhiên gục xuống bàn, không muốn nói nữa.

Lưu Chỉ Hàn than nhẹ, thử thăm dò hỏi, “Cho nên cô rời nhà trốn đi?”

“Cũng không khác lắm!” Thư Hoàn nhăn mũi rất bất mãn với hình dung của người này, nhưng cũng lười uốn nắn, nhàm chán đếm hoa văn trên ly, vừa vận tiểu nhị bùng mì lên cho hai người, Thư Hoàn nhìn thấy hai người đều là mì Trường Nhạc, hôm nay lại là lễ Trường Diện, nàng càng không vui, ném đũa cả giận nói, “Người dựa vào cái gì ăn mì Trường Nhạc cùng ta. Người là người thế nào của ta hả?”

Lưu Chỉ Hàn sững sốt, sau lời nhắc nhở nổi trận lôi đình cũng ý thức được như vậy là không đúng, vô cùng mập mờ hoặc là Thư Hoàn sẽ cho rằng hắn đang ám chỉ cái gì đó, đặc biệt là thân phận bây giờ của hắn là bạn thân thiết của ám vệ Lục. Ngáp ghé nữ nhân của huynh đệ? Mấy câu chán ghét sao có thể hình dung được, cũng khó trách Thư Hoàn sẽ nổi giận. Nhưng Lưu Chỉ Hàn cũng tuyệt đối không thể nhận sai, giúp Thư Hoàn tăng thêm phách lối sẽ càng xúi quẩy.

“Thư Hoàn cô nương hiểu lầm rồi, ta đã có vị hôn thê, sao có thể có ý nghĩ không an phận với cô nương khác?” Lưu Chỉ Hàn bắt buộc dĩ lại miễn cưỡng nói dối, lần trước nói là bạn thân thiết ám vệ Lục, lúc này càng tuyệt hơn, trực tiếp có vị hôn thê, Lưu Chỉ Hàn cực kỳ buồn rầu, cũng không dám tiếp tục trước mặt Thư Hoàn thất thần, gọi tiểu nhị tới làm bát mì khác cho hắn.

Lúc này mới Thư Hoàn thả lỏng chân mày, không phải giậu đồ bìm leo là tốt rồi, nàng có ấn tượng không tệ về Lưu Chỉ Hàn, cũng không hy vọng là nguy quân tử hèn hạ vô sỉ. Đừng nói nàng và ám vệ Lục chỉ cần cãi nhau

làm mình làm mẩy, cho dù thật sự nháo đến tức giận cũng không phải là chuyện của Lưu Chỉ Hàn hẳn, huynh đệ tìm trước nam nhân nàng còn lâu mới mặc kệ!

Nhưng Thư Hoàn cũng buồn bực những rồi đã có vị hôn thê, thật sự là đến tuổi rồi sao?

Trong lúc nhất thời nàng cũng sợ cha mẹ ám vệ Lục lại tìm nữ nhân cho hẳn, dù sao hai mươi ba tuổi cũng không còn nhỏ nữa, không có một cô dâu được định từ bé, cha mẹ ám vệ Lục không có đạo lý không lập tức tìm thê tử cho hẳn.

Nghĩ đến điểm này Thư Hoàn liền đứng ngồi không yên, trái lo phải nghĩ hỏi, “Ám vệ Lục có từng nhắc về ta với người nhà của hẳn không?”

“Không có. Lần trước hẳn đi rất gấp.” Lưu Chỉ Hàn cân nhắc nói;

Không ngờ Thư Hoàn lại cho hẳn một tiếng sét, “Vậy nếu cha mẹ hẳn lại tìm nữ nhân cho hẳn thì làm sao bây giờ?”

Nghĩ tới đây nàng liền mặt ử mày chau;

Lưu Chỉ Hàn: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Không bao lâu qua bao lâu, tiểu nhị lại bưng một bát mì khác lên cho Lưu Chỉ Hàn.

Thư Hoàn không đói bụng liền nhìn chăm chăm vào Lưu Chỉ Hàn, cho dù mì có ngon cũng khiến người ta nuốt không trôi, hắn suy nghĩ liên tục làm bộ như không rõ chân tướng hỏi, “Cô nương có chuyện muốn nói với ta?”

“Là có một vấn đề.” Ngón tay Thư Hoàn quăn sợi tóc mai, dường như hết sức phớt lờ thuận miệng hỏi, “Dáng dấp của ám vệ Lục có đẹp không?”

Thảo luận cùng cô nương có ý với mình về tướng mạo đẹp trai phóng khoáng của mình...

Lưu Chỉ Hàn còn tưởng rằng trong lòng Thư Hoàn cảm tức muốn oán trách, dù sao vừa rồi hắn cũng suýt chút nữa bị sắc nước trà khi nàng nói đến chuyện cha mẹ có thể tìm nữ nhân cho hắn, hỏi hắn về bộ dáng của ám vệ Lục. Thư Hoàn phát hiện sắc mặt hắn khác thường càng quyết định chết sống đều muốn cạy miệng hắn ra.

Còn Lưu Chỉ Hàn chẳng mấy chốc ý thức được quyết tâm Thư Hoàn không nhận được đáp án hài lòng sẽ quăn lấy không tha, hắn vô cùng nhứt đầu, chủ yếu là cảm xúc hiện tại của Thư Hoàn rất không được ổn định, thật là có chỗ trói buộc rồi, ngay cả nói láo cũng không dễ có thể gạt được. Sau khi bày mọi cách đều không thành công, Lưu Chỉ Hàn dứt khoát nói trắng ra, “Cô nương chấp nhất tướng mạo của ám vệ Lục như thế chắc là có nguyên nhân nhỉ?”

“Đương nhiên.” Thư Hoàn không hề phủ nhận.

“Có thể nói nghe chút không?”

“Nói cho người rồi người sẽ nói cho ta biết tướng mạo của hắn sao?”

“Có thể!”

Thư Hoàn nở nụ cười, chiếc đũa khuấy khuấy mì Trường Nhạc trong bát, “Không phải ta với hắn cãi nhau sao, nếu đáng đáp hắn đẹp cho dù miệng đàn chút không biết quan tâm chút thường hay chọc ta tức giận chút, ta đều sẽ dễ dàng bỏ qua cho hắn, nhưng nếu hắn bình thường thậm chí là xấu, vậy mà dám xa cách ồn ào nổi nóng với ta, ta không ngại hoạn huyệt hắn nhiều thêm đâu!”

Lưu Chỉ Hàn đỏ mặt, dờ khóc dờ cười, may mắn cha mẹ cho hắn một diện mạo dùng để dụ dỗ cô nương thật sự không hề bất lợi!

Thư Hoàn cười càng thêm ngọt hơn, nhưng âm thanh ngoài ý muốn khàn khàn không hề xuôi tai, “Là huynh đệ tốt của hắn, người phải nghiêm túc trả lời câu hỏi của ta!”

“Lừa cô thì như thế nào?” Lưu Chỉ Hàn vươn tay ra sờ sờ cái cổ.

Thư Hoàn không trả lời, chỉ cúi đầu khuấy mì trong bát, sức lực có lớn hơn lúc nãy chút, “Người có thể thử chút xem sao!” Trong lời của nàng không khỏi có chút uy hiếp, còn có chút nghiền răng. Lá gan người thật đúng là lớn, biết rõ nàng là công chúa còn dám che che giấu giấu, từ khi nàng biết hắn là hảo hữu của ám vệ Lục, thái độ của mình đối với người này cũng tùy ý, nụ cười dịu dàng có thể mê chết người cũng lừa dối bộ, cái này gọi là mối quan hệ “quá quen” sao?

Quả nhiên không quen sẽ tốt hơn.

Lưu Chỉ Hàn cười nói: “Ta nói chuyện mập mờ, có phải cô đang suy đoán đáng đáp của ám vệ Lục như hồ đực không?”

Hồ đực?

Thư Hoàn sửng sốt, thật đúng là có!

Lưu Chỉ Hàn mím môi che giấu nụ cười của bên môi.

Ý niệm gì đó trong đầu nàng lóe lên, nhanh đến mức làm cho người bắt không được;

Nhưng ý của người này chỉ tương mạo của ám vệ Lục là rất khỏe sao?

Những điều nên nói Lưu Chỉ Hàn sẽ nói, không nên nói một câu cũng không đề cập tới, nói với tiểu nhị muốn thuê một gian phòng rồi tự mình đi lên lầu.

Đề lại mình Thư Hoàn ngồi trên bàn buồng đũa không khuấy mì nữa, lúc tìm ví tiền chuẩn bị tính tiền thì phát hiện bên trong không có bạc, hóa ra là nàng ra ngoài vội nên không mang theo bạc. Cẩn môi nghĩ Lưu Chỉ Hàn có keo kiệt đi nữa cũng sẽ không để cô nương mời khách nhỉ? Ôm ý nghĩ này Thư Hoàn liền hùng hồn nói với tiểu nhị muốn một gian phòng, khi có phòng thì chuẩn bị nghênh ngang lên lầu, kết quả tiểu nhị vẻ mặt khó xử nói, “Cô nương, tiền mì của ngài?”

Thư Hoàn...

Khi cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Lưu Chỉ Hàn sớm đã chờ lâu, sửa sang lại vẻ mặt một chút mới đi mở cửa, còn giả bộ nhập nhèm buồn ngủ hỏi Thư Hoàn nôi giận dùng dùng, “Đêm đã khuya, tại sao không đi ngủ?”

Thư Hoàn tức giận phồng hai má, thầm nghĩ còn không phải vì gã nam nhân keo kiệt bủn xỉn người, ngay cả tiền mì cũng không chịu thanh toán giùm cô nương gia! Nhưng Thư Hoàn cũng biết mình không có lập trường trách người khác, Lưu Chỉ Hàn có thể dẫn nàng ra khỏi rừng cây đồng thời nói cho nàng biết ám vệ Lục không có dáng dấp xấu xí đã rất đạt đến một trình độ nhất tâm giao rồi, cho nên Thư Hoàn cố gắng áp chế oán khí nói: “Cho ta mượn chút bạc, mấy ngày nữa để ám vệ Lục trả lại cho người!”

Lưu Chỉ Hàn còn không sợ chết hỏi, “Cô quyết định mấy ngày nữa mới bỏ qua cho ám vệ Lục?”

Thư Hoàn trừng hấn.

“Khụ!” Lưu Chỉ Hàn ho một tiếng, “Ta đi vào phòng lấy cho cô.”

Mỗi lần gặp mặt đều là mượn bạc, Thư Hoàn cũng rất bất lực, nhưng lúc này lại chú ý tới nam nhân này quần áo xốc xếch...

Nếu không phải còn có chỗ hữu dụng cần tìm người này, Thư Hoàn hận không thể trét mì vào mặt hắn!

Đợi lấy được bạc, Thư Hoàn thanh toán tiền mì, cho tiểu nhị chút tiền bảo hắn đến trước cửa phòng Lưu Chỉ Hàn nhờ nước bọt.

Tiểu nhị lập tức kinh ngạc, Thư Hoàn bị ánh mắt quỷ dị của hắn nhìn có chút xấu hổ, nghĩ cũng biết tiểu nhị kinh ngạc cái gì, nhất định cho rằng nàng lấy oán trả ơn mượn bạc người ta xong thì nhờ nước bọt vào người ta.

Thư Hoàn tức giận đến đoạt lấy bạc về, “Người không nhờ ta tìm người khác nhờ!”

“Ta nhờ ta nhờ!” Tiểu nhị cúi đầu khom lưng nhận “mỹ sai” kia, hắn đây là vì một ngụm nước miếng mà khom lưng đấy!

“Hừ!” Thư Hoàn chống nạnh ở đầu cầu thang nhìn lên, đôi mắt nhỏ nghiêm túc này so với năm đó theo lão phu tử bảo thủ nghiêm túc đọc sách còn cố gắng hơn.

Đáng tiếc kế hoạch khi dễ người hoàn mỹ này lại thất bại!

Bị tiểu nhị thành việc thì ít, hỏng việc thì nhiều bóp chết từ trong trứng nước!

Lưu Chỉ Hàn cười như không cười nhìn miệng tiểu nhị đang chẹp nước miếng.

“Khách, khách quan...” Dưới tình thế cấp bách tiểu nhị lại nuốt nước miếng trở vào, làm chuyện xấu bị bắt tại chỗ, cũng coi như hắn thông minh thêm dệt lời nói dối: “Khách quan muốn nước nóng không?”

“Không phải người vừa mới bùng qua cho ta sao?” Lưu Chỉ Hàn giả vờ khó

hiếu.

“Hả?” Tiểu nhị thầm nghĩ sao ta không nhớ? Hắn cũng rơi vào mơ hồ, sau đó chợt nghe thấy giọng điệu chậm rãi của vị khách quan kia, ánh mắt không biết quét đến nơi đâu: “Ta chộc ngươi thôi!”

Tiểu nhị sợ tới mức hai chân đều run bắn lên, chắc hẳn vị khách quan này đã biết vừa rồi hắn thổ nước miếng ở cửa phòng! Mắt thấy chuyện còn có đường quay về, tiểu nhị vội vàng xin cáo lui, hoàn toàn không dám vì chút bạc mà dính vào chuyện của người khác.

Thư Hoàn ở đầu cầu thang chạm phải ánh mắt của Lưu Chỉ Hàn quét tới, trái tim không khỏi nhảy thành thịch, phô trương thanh thế nói: “Ngươi, ngươi ngươi ngươi nhìn cái gì!”

“Nhìn cô chứ sao!” Giọng điệu Lưu Chỉ Hàn tựa như đang nói thời tiết rất tốt.

Dù sao Thư Hoàn cũng là làm chuyện xấu bị người ta bắt được, cực kỳ chột dạ, hoàn toàn không so đo lời nói mờ ám này, nàng vùng vẫy bước đi. Đáng tiếc Lưu Chỉ Hàn không dễ gì nắm thóp được nàng, có thể sảng khoái thả người đi mới là đầu óc có vấn đề, “Ta tự hỏi nể mặt ám vệ Lục, từ khi lần đầu tiên chạm mặt thì dùng lễ đối đãi với cô nương, nhưng vì sao cô nương lại dựng râu tròng mắt với ta? Hôm nay lại càng cho người dùng nước bọt để đãi, xin hỏi cô nương, tại hạ đã đắc tội chỗ nào?”

Mặt Thư Hoàn lúc trắng lúc xanh rồi chuyển sang đỏ, xấu hổ đến mức toàn thân khô nóng, đỉnh đầu như bốc khói, là nàng không tốt là nàng không đúng, nhưng lần này bị Lưu Chỉ Hàn giáp mặt chỉ ra việc ác khiến người ta hận không thể chui vào kẻ đất, miệng cũng không nghe theo sai bảo, “Ta, ta không...”

“Không có gì!” Lưu Chỉ Hàn nhếch môi cười, chỉ là hắn vẫn luôn nhớ lần giáo huấn đó, nếu không dám lấy tư thế người gây sự để treo ngược mối quan hệ hai người, cho nên trước khi Thư Hoàn bối rối thì lại cười nói: “Ta chộc cô thôi! Có lời gì không ngại vào phòng nói!”

Một câu “Chọc cô thôi” nhìn như tràn ngập ý đùa giỡn, nhưng chính câu nói nhẹ nhàng này khiến Thư Hoàn đột nhiên thở nhẹ một hơi, lúc này nàng mới ý thức được mình đầu đầy mồ hôi, vội vàng từ chối, “Không, không được, ta còn muốn nghỉ ngơi, người cũng mau quay về phòng đi!”

“Được!” Lưu Chỉ Hàn nhin xuống xúc động muốn vươn tay vuốt ve đỉnh đầu nàng, trước mắt hai người vẫn chưa quen thuộc đến mức động tay động chân, cười nói: “Đi ngủ sớm, tránh cho tiêu tụy!”

Thư Hoàn qua quýt gạt đầu, cũng không cần thận nghe hắn nói gì đã trở lại phòng.

Thư Hoàn nằm ở trên giường nghỉ ngơi đột nhiên ý thức được không đúng, mưu đồ nàng sai người nhổ nước miếng rõ ràng là Lưu Chỉ Hàn quần áo xóc xếch đi ra lúc trời tối.

Nàng bị đầu độc mắt, nàng cực kỳ có đạo lý để giáo huấn nam nhân có thể phôi bày đáng người ở bất cứ nơi đâu!

Nhưng tại sao âm ỉ đến cuối cùng lại trở thành nàng không đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51

Mặt trời vừa mới nhô lên, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng vỗ cánh phành phạch;

Lưu Chỉ Hàn vừa mặc quần áo vừa suy nghĩ xem ai dùng bồ câu đưa tin, là hoàng thượng thì khả năng không lớn, nếu là cấp trên khác có chuyện quan trọng sắp xếp, lần trước đụng phải Trang Thiệu Nhân thì không nói tới, dù sao trước đó vài ngày Trang Thiệu Nhân mới nhận nhiệm vụ từ trong cung ra; về phần những người khác, ngoại trừ nhị lão Lưu gia có chuyện tìm hắc ra thì trong chốc lát hắc không nghĩ đến ai cả.

Lưu Chỉ Hàn mở cửa sổ ra, bồ câu màu trắng dính không ít sương sớm trên lông chim bay vào phòng, quen cửa quen nẻo đậu trên bàn, chờ chủ nhân trong phòng đến tháo tờ giấy cột trên chân chim bồ câu ra.

Tờ giấy rất nhỏ nên cũng không viết được nhiều, Lưu Chỉ Hàn vừa mới mở tờ giấy ra liền nhận ra đó là nét chữ của Lưu phu nhân. Nhưng nội dung trên tờ giấy cũng khiến cho Lưu Chỉ Hàn phiền muộn, mẹ của hắc quả nhiên như Thư Hoàn dự đoán, ở nhà chọn nữ nhân cho hắc, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn nhúm không vui ngày hôm qua của Thư Hoàn, hắc lại khó tránh khỏi dở khóc dở cười.

Tiểu cô nương thật là biết “nhìn xa trông rộng”!

Hành động lần này của nhị lão Lưu gia cũng không khiến cho Lưu Chỉ Hàn bất ngờ mấy, dù sao lúc đầu hắc đi vội, trước khi rời nhà chỉ nói muốn hủy bỏ hôn sự với Lý gia chứ không nói đến quan hệ “thân thiết” giữa hắc và Thư Hoàn, cha mẹ không biết chuyện thúc giục hắc thành gia nên sau khi hủy hôn sự với Lý gia liền phân phó hạ nhân đi tìm chân dung của các cô nương gia khác cũng không sai.

Loại chuyện trơ mắt nhìn cha mẹ tiếp tục chọn vị hôn thê này, Lưu Chỉ Hàn cũng không cho là lúc đó mình suy nghĩ không chu đáo, dù sao lúc đó hắc cho là mình có vị hôn thê, không thể tiếp tục mờ ám tới lui với Thư Hoàn,

cho nên trước khi về nhà thành thân vì tránh cho mình chưa chết tâm còn bấn khoăn Thư Hoàn, hần liền nói những lời chó má bôi đen mình với Thư Hoàn, nói gì mà thích vị hôn thê mặc kệ nàng xấu hay đẹp.

Cũng vì những lời chó má này khiến Lưu Chỉ Hàn biết Lý Nhược Mai ngấm ngấm qua lại giữa hần và Tiểu Cảnh Thăng, mặc dù phản cảm tức giận cũng không dám quay đầu liền đi tìm Thư Hoàn. Mà Lưu Chỉ Hàn càng không thể cam đoan thề thốt với cha mẹ nói đã có người mình thích muốn dẫn nàng về nhà thế này thế kia.

Dĩ nhiên Lưu Chỉ Hàn không vui khi nhị lão trong nhà nhiều lần nhúng tay vào đại sự nhân sinh của hần, nhưng cũng không thể đi oán hận bọn họ, nhị lão không tiền trạm hậu tẩu lần nữa cho hần đính hôn trước thì Lưu Chỉ Hàn cảm thấy mình may mắn lắm rồi, vì thế trên bàn tùy ý lấy một tờ giấy, mài mực múa bút.

Đợi đến khi viết xong, Lưu Chỉ Hàn cột tờ giấy vào chân chim bồ câu.

Chim bồ câu này đang thèm ăn điếm tâm trong đĩa, có lẽ chim bồ câu này đi đường mệt nhọc nên Lưu Chỉ Hàn cũng tùy ý để nó ăn không đuổi đi.

Bên ngoài mặt trời xé tan màn đêm hé ra ánh sáng rực rỡ.

Lưu Chỉ Hàn đang dùng nước trong chậu rửa mặt, rửa mặt xong thì xuống lầu ăn cơm.

Dưới lầu đã có không ít người, Lưu Chỉ Hàn chọn một vị trí trong góc bảo tiểu nhị mang thức ăn lên.

Tiểu nhị này xem như quen biết hần, mang theo đôi mắt gấu mèo nịnh nọt bung trà dâng nước, chuyện tối qua nhờ nước miếng ở trước cửa phòng người ta bị bắt được, khiến cả đêm tiểu nhị không thể ngủ yên, rời giường cũng chột dạ phiền muộn.

Lưu Chỉ Hàn có thể không hiểu chút tâm tư này của tiểu nhị sao? Không phải là làm chuyện ác chột dạ, sợ hần tố cáo chương quây để ông ta bảo gã cuốn gói cút đi à, hần cũng không có lòng dạ nhân rồi đi hù dọa một tiểu

nhị, trực tiếp khoát tay nói: “Nên làm gì thì đi làm đi!”

Có được lời chắc chắn biết sẽ không bị khách tìm phiền toái tiểu nhị thờ nhẹ một hơi, trái tim xem như trở về chỗ cũ.

Mới sáng sớm có rất nhiều người vào thành, đến khách điểm dừng chân bổ sung thể lực nghỉ ngơi mấy ngày là tất nhiên, dù sao vùng phụ cận của Điện thành cũng không có thành trấn nào, người tới lui màn trời chiếu đất đi đường mệt nhọc, vào Điện thành phần lớn là ngủ mấy ngày cho đã, ăn ngủ ngủ ăn, muốn đi dạo thì đi dạo.

Lý Nhược Mai từ U thành đến, dọc đường ngồi xe ngựa đến Điện thành đương nhiên chịu khổ không ít, đi vào khách điểm cả người nàng ta đều tiêu tụy.

Tiểu nhị tiến lên chào hỏi khách, “Ôi cô nương! Muốn ăn chút gì không?”

“Ồ trợ!” Bội Hương lấy từ bên hông ra một thỏi bạc ném qua, “Tiểu thư nhà chúng ta muốn ở trong khách phòng tốt nhất, đợi lát nữa bùng món ăn chiêu bài lên!”

“Được!” Tiểu nhị ngoài miệng vui vẻ đáp ứng, nhiệt tình mời người lên lầu, trong lòng lại nói, gì mà khách phòng tốt nhất chứ, đã sớm có người ở rồi, đâu ra tới phiên hai tiểu cô nương ỡng ẹo các người tới ở!

Lý Nhược Mai xưa nay không ra khỏi cửa nhiều, cũng chưa từng ở khách điểm, cho nên không rõ đường ăn nói, Lưu Chỉ Hàn ngồi ở trong góc dùng cơm hàng năm lẫn lộn bên ngoài, vô cùng hiểu rõ trong khách điểm không có cái gì gọi là phòng tốt nhất. Nhưng muốn để Lưu Chỉ Hàn nhắc nhở vị hôn thê từng lừa hấn, đây không phải là nằm mơ à!

Lưu Chỉ Hàn thấy, giữa hấn và Lý Nhược Mai không phải là tự được tan được, những lừa gạt và phản bội kia không phải là gió thoảng không dấu vết, là hấn không muốn so đo với người khác thôi.

Hấn cũng lười hỏi thăm vì sao Lý Nhược Mai không ở nhà khóc lóc sụt mướt cổ thủ biểu ca Tiểu Cảnh Thăng kia mà đến Điện thành làm cái gì, bởi

vì hấn không rãnh rồi như vậy.

“Xin mời cô nương!” Tiểu nhị dẫn Lý Nhược Mai tới một gian khách phòng thoạt nhìn coi như sạch sẽ.

Lý Nhược Mai vòng qua bình phong, không mấy hài lòng với gian phòng miễn cưỡng cũng coi như là khuê phòng này, đồ đạc cũ kỹ không nói, cả gian phòng cũng âm u, nàng không khỏi chất vấn, “Đây là khách phòng tốt nhất của khách điếm các ngươi sao?”

“Đúng vậy cô nương, ngoại trừ thức ăn cô nương có muốn gọi cái gì không?” Theo lý thuyết tiểu nhị không cần phục vụ toàn bộ như vậy, nhưng hấn nhìn ra hai tiểu cô nương ông ẹo đến ở trọ này hấn là rất dễ nói chuyện, hầu hạ nhiều chút nhất định sẽ thu hoạch được nhiều.

Đáng tiếc tính toán của tiểu nhị bị hớ rồi, Lý Nhược Mai cả ngày phiền muộn không vui một lòng muốn báo thù, từ khi bị Tiểu Cảnh Thăng ruồng bỏ, Lý Nhược Mai cũng trở nên ghét nam nhân hơn, “Cút đi!”

Tiểu nhị...

Lý Nhược Mai gọi người mang nước rửa mặt đến, sau khi rửa mặt xong lại cảm thấy trong phòng âm u khiến người ta khó thở, đi ra ngoài thì thì người dưới lầu ồn ào, nàng ta tức giận đến mức đè nén không được lửa giận, đập nát bình hoa duy nhất trong phòng đến bầy nhầy, ấm trà cũng ném đi, miệng còn mắng, “Gì mà khách phòng tốt nhất, quả thật là hắc điếm mà, khách điếm chết tiệt tiểu nhị chết tiệt!”

Giữa phòng và phòng chỉ cách một bức tường, bên này ném đồ, bên kia người nào đó ngủ trên giường ngày ồ ồ sao không nghe thấy?

Bị quấy rầy tỉnh mộng thật là bực mình!

Thư Hoàn chậm rãi duỗi cánh tay ra khỏi chăn, mặc xong quần áo thì đi ra ngoài, ngay cả rửa mặt cũng không muốn liền đi qua cửa phòng cách vách gỗ.

“Ai!” Lúc Lý Nhược Mai nổi giận ghét nhất là bị người khác cắt ngang, lời nói có chút chất vấn cùng ý trách mắng.

Thư Hoàn ghen lời, thầm nghĩ bà điên ném đồ loạn xạ còn có lý? Chắc không phải là bị người ta cướp chồng đấy chứ? Lúc đầu nàng còn chuẩn bị khách khí để chủ nhà trong phòng này đừng làm rộn nữa, âm ỹ không cho người ta nghỉ ngơi rất thiếu đạo đức, nhưng Thư Hoàn bị giận chó đánh mèo lập tức đổi chủ ý, ở ngoài cửa bắt đầu quái gở, “Khách điểm không dễ dàng đổi, tiểu nhị không dễ dàng biến, người nợ chẳng lẽ có thể giết?”

“Xen vào việc của người khác không sợ nát đầu lưỡi hả!” Lý Nhược Mai cũng không phải là người dễ đối phó, lập tức phản bác lại.

“Không khéo, ta chính là muốn quản chuyện nhà mình!” Thư Hoàn cười hì hì, còn nháy mắt với một ông lão cũng bị nữ nhân đáng ghét trong phòng này làm âm ỹ ngu không yên.

Ông lão gật đầu một cái, cho rằng Thư Hoàn nói rất đúng, còn thiện ý khuyên bảo: “ Cô nương à, có chuyện gì thì từ từ nói chứ phát cáu cái gì, cho dù ném đồ có thể dùng bạc đổi tiền, nhưng người bị cô đánh thức không phải là ít! Làm người nên vì người vì mình, đừng âm ỹ nữa!”

“Đến lượt con nhóc chưa đủ lông đủ cánh cùng ông già bệnh nguy kịch dạy dỗ bản cô nương sao!” Lý Nhược Mai tràn ngập lửa giận quát một già một trẻ ở ngoài cửa.

Bội Hương không muốn tiểu thư nhà mình vô duyên vô cớ đặc tội với người khác, cũng không dám nói chen vào, chỉ có thể lo lắng suông.

Còn Lý Nhược Mai cố ý uốn bụng đi mở cửa, tỏ vẻ bước đi cực kỳ nặng nề, trên môi là nụ cười khẩy!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Kẻ thù chạm mặt nhau đỏ mặt nóng tai, hận không thể quấy nhiễu một phen, chém làm trăm mảnh.

Nhưng Thư Hoàn chỉ muốn chân mình như bơi dầu.

Mặc dù rất ghét Lý Nhược Mai, nhưng Thư Hoàn nàng đuối lý nha, không chạy mới là lạ!

Nói đến đây đưa với Lý Nhược Mai, không phải là vì nam nhân thích ra vẻ làm dáng sao, nam nhân này tên là Tiểu Cảnh Thăng, dù đồ nữ nhân rất có tay nghề, lịch sự bại hoại.

Chuyện xưa rất cũ rích đúng không?

Công chúa đại nhân cũng có thời điểm mơ hồ kết bạn đúng không?

Bị Tiểu Cảnh Thăng châm ngòi, lúc trước Thư Hoàn trộm ngọc bội song uyên ương màu đỏ của Lý Nhược Mai, ngọc bội này còn bị ám vệ Lục đòi lấy.

Mặc dù bản thân nàng cũng không có những “luân lý gián điệp” chuyên môn những chuyện trộm đạo kia, nhưng nàng cam đoan nếu không phải tên tiểu nhân Tiểu Cảnh Thăng kia xúi giục, nàng sẽ không ra tay với Lý Nhược Mai như mì điềm đạm này.

Mỗi lần nghĩ đến mình đàn độn u mê để Tiểu Cảnh Thăng trèo lên đầu, Thư Hoàn liền cảm thấy đau răng, nhất là bị tên lịch sự bại hoại lừa mà sau này còn là do ám vệ Lục tự tay chỉ ra, Thư Hoàn ngượng ngùng nói mình không nhìn ra trùng kế của người khác.

Lúc này đụng phải Lý Nhược Mai không ở U thành đấu đá với Phùng Điềm Thu, kinh ngạc và chột dạ trong lòng Thư Hoàn có thể nghĩ cũng biết.

Mặc dù không có lòng dạ thanh thản trong nom gút mắc yêu hận tay ba của người khác, Thư Hoàn cũng có chút lo lắng Lý Nhược Mai đến là vì mình.

Thù trộm bội giữa các nàng!

Khôi ngọc bội đó có giá trị liên thành đấy!

Thư Hoàn quay đầu bước đi, không tiếp tục âm ỉ với Lý Nhược Mai chuyện nàng ta làm ồn không cho người khác ngủ.

Lý Nhược Mai uốn bụng đi ra, cười lạnh với Thư Hoàn có phần chạy chối chết nói: “Thế nào, không ức hiếp cô nhi quả phụ chúng tôi nữa sao?”

Ý nói nàng đã kết hôn và cha đứa trẻ đã chết sao?

Thư Hoàn dừng bước, đương nhiên không tin trong thời gian ngắn Lý Nhược Mai có thể kết hôn và nam nhân kia đã chết, nếu nàng ta có thai thì cho dù có việc gấp mấy cũng không nên chạy đến Diện thành, mà không phải nên tìm tới Tiêu phủ hay sao? Chẳng lẽ Lý Nhược Mai tùy ý để Phùng Diễm Thu đến sau kia cướp Tiểu Cảnh Thăng đi?

Nam nhân hai chân mà thôi, có đầy rẫy ngoài phố kìa, nhưng Lý Nhược Mai có con, ở thời đại coi trinh tiết như mạng này ngoài cha đứa trẻ ra thì không có nam nhân nào nguyện ý tiếp nhận cả.

Trong lòng Lý Nhược Mai tức giận tạm thời không nhận ra kẻ trộm bội, nhưng Bội Hương lại cảm thấy Thư Hoàn đứng ở đầu cầu thang hơi giống với tên trộm trong miệng tiểu thư nhà mình!

Bội Hương không dám chắc cô nương kia chính là kẻ trộm, liền giả bộ quát: “Trả ngọc bội lại cho tiểu thư nhà ta!”

Thư Hoàn sững sốt.

Lý Nhược Mai bừng tỉnh.

Ra tay với phụ nữ có thai cho dù người có lý do lớn đến đâu cũng phải chịu

thiệt!

Thư Hoàn không chút nghĩ ngợi xoay người xuống lầu, thậm chí trách mình sơ suất, quan tâm quá gì đến người khác có thai và cướp nam nhân, không nói tới giữa nàng và Lý Nhược Mai không quen nhau, lại thêm quan hệ kẻ trộm và người mất của!

Canh thừa thịt nguội để ở trên bàn, lúc Lưu Chỉ Hàn ném đĩa qua một bên rồi kêu tiểu nhị đến tính tiền thì nhìn thấy Thư Hoàn vội vàng xuống lầu, thấy hắn cũng không thèm chào hỏi lấy một tiếng mà chạy thẳng đến cửa chính khách điếm.

Lưu Chỉ Hàn nhìn lại phía trên lầu, chỉ thấy bộ dáng Lý Nhược Mai và Bội Hương như đang đuổi theo người khác, miệng còn hô chặn tên tiểu tặc kia lại. Như nghĩ tới cái gì đó, Lưu Chỉ Hàn cầm bạc trả tiền cơm để lên bàn, đi theo ba người ra khỏi khách điếm, chỉ là trong tay hắn lại vuốt vuốt bội Hồng Loan, nụ cười hơi có thâm ý.

Thư Hoàn tay chân khỏe mạnh, cả ngày chạy đông chạy tây, so với tiểu thư yếu ớt như Lý Nhược Mai tay chân không có bao nhiêu sức lực thì có khí lực hơn nhiều, hai chân dài bước đi trực tiếp bỏ xa hai chủ tớ ở phía sau, lao vút trốn vào trong một ngõ hẻm. Trong ngõ hẻm có một cái chuồng chó, không ngờ chuồng chó liền với một nhà chuồng!

Trong lúc vô ý chui vào, cả người Thư Hoàn đều không ổn!

Thật sự là trước có sói sau có hổ!

Nàng vừa mắng một tiếng xúi quẩy vừa chui ra khỏi chuồng chó, trên mặt vô cùng bần, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lưu Chỉ Hàn dựa ở vách tường đối diện, ánh mắt quét ở trên mặt nàng giống như có ý chế giễu. Thư Hoàn lại âm ỨC, dùng sức xỉ vả nhe răng về phía hắn! Lưu Chỉ Hàn lại nói: “Cô là khỉ sao!”

Thư Hoàn lại sững sờ.

Lưu Chỉ Hàn cũng không để ý lúc này nàng nhếch nhác cỡ nào, kéo tay áo

nàng queo vào cái ngõ nhỏ khác, bảy queo tám rẽ như vậy, hai người rất nhanh đi đến trên đường lớn, nhưng hộ gia đình hai bên đường phố nơi này không nhiều lắm, Lưu Chỉ Hàn tùy ý chọn một gia đình tiến vào, cho chủ nhân nhà này chút bạc coi như phí hai người ở đây.

Thư Hoàn lại có một loại cảm giác thỏa mãn quý dị giống như một người bị nhốt trong chuồng, sau đó gặp được nam nhân dịu dàng nhiều tiền cứu nàng ra khỏi bể khổ. Nhưng loại cảm giác khó hiểu này khiến nàng đồng ý với ý kiến của Lưu Chỉ Hàn tạm thời ở lại nhà họ Chu, rửa mặt rồi thay quần áo sạch sẽ. Hóa ra lúc nàng trốn hai chủ tớ Lý Nhược Mai và Bội Hương quên trở về phòng lấy đồ, là Lưu Chỉ Hàn mang giúp nàng ra khỏi khách điếm.

Lưu Chỉ Hàn cười nói : “Cô không hỏi vì sao ta giúp cô ư!”

Tóc Thư Hoàn còn nhỏ nước, dùng khăn mặt lau tạm, nàng cho rằng người này đang nói đến ân huệ, liền tức giận nói: “Ngươi và ám vệ Lục là huynh đệ tốt, không giúp ta thì giúp ai!”

“Nhưng Lý Nhược Mai là vị hôn thê của ta!” Lưu Chỉ Hàn nháy mắt.

Thư Hoàn...

Một khắc này, nàng có cảm giác như bị đặt ở trên lửa nướng!

Vì sao ngươi đường đường là một nam nhi tuần tú lại đi nhặt thứ mà Tiểu Cảnh Thăng không cần???

Hay là ngươi thích đùa giỡn người khác???

Thư Hoàn cũng nháy mắt theo không khỏi có chút ác ý suy đoán, nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng, ban nãy Lưu Chỉ Hàn hỏi nàng vì sao không hỏi hắc mục đích giúp người. Nghĩ thế nào thì vị hôn thê cũng quan trọng hơn nữ nhân của huynh đệ tốt, vậy mà hắc lại chọn giúp nữ nhân của huynh đệ tốt, chẳng lẽ hắc biết Lý Nhược Mai lén phéng có con Tiểu Cảnh Thăng sao?

Ánh mắt Thư Hoàn nhìn về phía Lưu Chỉ Hàn có chút kỳ lạ.

“Cô muốn nói cái gì?” Ánh mắt quá mức “thương hại” khiến người ta có chút không được tự nhiên.

“Không có gì!” Thư Hoàn lại lắc đầu, đợi người này không chịu nổi nói ra lần nữa:

“Cô có thể nói thẳng!”

“Vậy được, ta sẽ ăn ngay nói thật!” Nàng sớm đã không đợi được muốn nói cho Lưu Chỉ Hàn biết chuyện Lý Nhược Mai mang thai, vừa rồi là làm bộ làm tịch thôi, vất vả có được tin tức quan trọng mới khiến cho người ta coi trọng người truyền đạt tin tức này.

Sau đó Lưu Chỉ Hàn nghe nói trong bụng Lý Nhược Mai có em bé thì chỉ ngây người ra, diễn cảm này của hắn chính là bất ngờ.

Vị hôn thê là của hắn, nhưng đứa nhỏ không phải là của hắn!

Sự đồng tình của Thư Hoàn lại càng không kiêng nể gì phát ra, đáng tiếc Lưu Chỉ Hàn chỉ thoáng buồn bã, liền cất tiếng cười to nói : “Ta đã sớm từ hôn với nữ nhân kia rồi!”

Thư Hoàn...

Cười gượng hai tiếng, cũng may ta chưa kịp vui sướng khi người gặp họa!

Song vậy mà lại bị bốn cột, Thư Hoàn hơi mất hứng, tính cả trêu đùa của tối hôm qua và ngày hôm nay cái gọi là thù mới hận cũ, Lưu Chỉ Hàn thực sự coi nàng là mèo bệnh sao? Xem ra quyền thế lớn mạnh của nàng còn chưa truyền đi xa!

Lý Nhược Mai không đuổi kịp Thư Hoàn, cho dù trong lòng vô cùng buồn bực cũng không dám đi loạn trên đường cái, dù sao hôn sự của nàng và Lưu Chỉ Hàn đã sớm hủy bỏ, bội Hồng Loan gì đó không có cũng không sao, chạy theo bắt Thư Hoàn chẳng qua trong lòng không quên được giọng nói kia.

Trở lại khách điểm ăn mấy miếng cơm, Lý Nhược Mai bảo gã sai vặt đánh xe ngựa đi đến Vương gia. Nàng cũng không quên bản thân đến Diên thành là để tìm Vương biểu ca si tình không đời kia cưới mình, làm cha của con mình!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Chủ tử Vương gia mặt ủ mày chau, không cần phải nói, đây là ám vệ Lục đánh, cố tình người của quan phủ còn không thèm để ý đến sự cầu xin giúp đỡ của Vương gia, Vương gia trong lòng căm phẫn nhưng cũng không còn cách nào khác, còn hạ nhân trong sân cũng mặt ủ mày chau, làm cái gì cũng nơm nớp lo sợ chủ tử giận lây sang mình.

Trong không khí hỗn loạn này, Lý Nhược Mai gõ cửa lớn nhà Vương gia.

Nhắc tới Lý Nhược Mai, người trong phủ không muốn gặp nàng ta nhất chính là Vương phu nhân, bà ta rất muốn đuổi nàng ta ra ngoài nhưng cả người bị đau cần phải tĩnh dưỡng, tuyệt đối không thể để cho tiểu nha đầu Lý gia nhìn thấy bậc trưởng bối bà cả người đầy thương tích, thực sự rất dọa người.

Vương phu nhân nổi lửa giận trong lòng cũng lười xen vào mấy chuyện lộn xộn của con trai, Vương Lai Dân mập mờ với Lý Nhược Mai hay là ngầm ngầm qua lại với Giản Nguyệt Doanh bà đều không nhúng tay vào!

Vương phu nhân nói được thì làm được, tránh không tiếp khách!

Đón tiếp Lý Nhược Mai đương nhiên biến thành Vương Lai Dân.

Biểu muội có thể tới Vương gia, Vương Lai Dân mừng rỡ trong lòng, sai tỳ nữ mang trà và điểm tâm lên, mọi việc đều cố gắng làm tốt nhất, Giản Nguyệt Dao ở phía sau rất tức giận, Lý Nhược Mai hết sức hài lòng với thái độ của Vương gia, thậm chí quả nhiên biểu ca vẫn si tình không đổi, vẫn giống như năm đó gốc ghéech theo đuổi mình.

Nếu để cho người ta làm cha của đứa bé trong bụng mình, Lý Nhược Mai liền hạ thấp thái độ, để tỏ vẻ mình bị Tiểu Cảnh Thăng vứt bỏ rất đáng thương, nói băng quơ hai ba câu liền dấy lên lửa giận của Vương Lai Dân, lớn tiếng trách mắng Tiểu Cảnh Thăng không chịu trách nhiệm đến sức sinh cũng không bằng, sao có thể đối xử với biểu muội như vậy?

Có câu rền sắt khi còn nóng, Lý Nhược Mai khẽ cắn môi đột nhiên quỳ gối xuống trước mặt Vương Lai Dân, nước mắt rơi như mưa, khóc lóc kể lể: “Nếu biểu ca huynh không giúp muội thì sẽ không ai có thể giúp Nhược Mai nữa. Chưa cưới đã có con sẽ bị chìm lòng heo đó, Nhược Mai không muốn chết, biểu ca đối tốt với Nhược Mai như vậy, huynh cũng không đành lòng đúng không...”

“Chuyện này...” Mặt Vương lai Dân lộ vẻ khó xử, vừa rồi ý của biểu muội đã rất rõ ràng, là muốn gả cho hắn, mặc dù hắn cực kỳ có tình cảm với biểu muội, nhưng hiện tại tâm tư của hắn hoàn toàn ở trên người Giản Nguyệt Dao, tình yêu của hắn dành cho biểu muội năm đó đã sớm phai nhạt theo sự khinh thường và ngoảnh mặt làm ngơ rồi.

Nói cho cùng, chuyện Vương Lai Dân thích ai đã rất rõ ràng, tuyệt đối sẽ không đồng ý với yêu cầu của Lý Nhược Mai, nếu cưới nàng, chỉ tạo thành một cục diện tay ba đầu đau khổ, hắn cự tuyệt nói: “Ta sẽ tìm giúp biểu muội một mối hôn sự tốt, những chuyện khác đừng nhắc đến.”

“Sao huynh có thể nhẫn tâm như vậy.” Lý Nhược Mai nắm chặt ống quần của hắn, chỉ cho là Vương Lai Dân đang làm bộ làm tịch từ chối, cũng rất phối hợp ra vẻ thương tâm muốn chết: “Huynh đã nói cho dù bao lâu cũng sẽ chờ muội, vì sao lại nuốt lời.”

Vương Lai Dân không biết Lý Nhược Mai đang giả vờ, vội vàng đỡ nàng ta đứng dậy, ngượng ngùng nói: “Là biểu ca không đúng, nhưng không ai có thể mãi mãi dừng lại năm đó mà không thay đổi, thời niên thiếu không biết gì mong biểu muội đừng cho là thật.”

Nói thích nàng ta cả đời không cưới ai là lời nói của thời niên thiếu chưa biết gì?

Đáy mắt Lý Nhược Mai tràn đầy phẫn nộ, nếu nói lúc này Vương Lai Dân đang làm bộ làm tịch thì có chút gượng ép, nhưng có thể nào nàng cũng không tin Vương Lai Dân không còn yêu mình. Hắn chính là cọng rơm cứu mệnh cuối cùng của mình đấy!

“Huynh đang ghét bỏ muội đúng không? Huynh ghét muội vì muội đã bị Tiểu Cảnh Thăng chà đạp, huynh ghét vì muội đã có con, sao huynh có thể như vậy với biểu muội mà huynh yêu nhất chứ.” Lý Nhược Mai khóc lóc còn chưa đủ, dùng sức đánh đấm.

“Sao ta lại ghét muội được!” Vương Lai Dân cảm thấy đau đầu, muốn trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng lại không thể bỏ mặc biểu muội vừa khóc vừa nháo ở Vương gia được, cảm xúc của biểu muội rõ ràng không bình thường không nghe người khác nói, chỉ đắm chìm vào trong sự si tình của hắn nhiều năm trước, nàng như vậy sao có thể khiến người khác yên tâm đây.

Lý Nhược Mai khóc đến mệt liền ngất xỉu ở ngực Vương Lai Dân.

Giản Nguyệt Dao cũng không né tránh, từ phía sau tấm bình phong đi ra ngoài: “Vương công tử tâm địa tốt, ngay cả bà điên không biết ở đâu ra cũng ra tay giúp đỡ được.”

“Nguyệt Dao.”

“Ta nghe thấy, không cần lớn tiếng như vậy! Người yên tâm, ta sẽ không gây phiền toái cho ngươi, bây giờ ta sẽ đi tìm Thư Hoàn và Lục tử.”

“Đừng tiếp tục phá hỏng nhân duyên của người khác nữa.” Vương Lai Dân để cho tỷ nữ đỡ Lý Nhược Mai vào phòng, hắn kéo Giản Nguyệt Dao lại nói: “Mẹ ta vì chuyện này mà đã khổ tâm nhiều rồi, nàng cũng không phải không biết, nếu muốn vào cửa mà không bị mẹ ta làm khó dễ, thì nàng hãy ngoan ngoãn ở trong phủ đừng đi ra ngoài gây chuyện.”

Giản Nguyệt Dao đẩy cánh tay của hắn ra, xoay mặt nói: “Trong phủ này còn có chỗ cho ta dung thân sao?”

“Nàng cũng đừng tức giận biểu muội, vài ngày nữa ta sẽ phái người đưa muội ấy về U thành, biểu muội sẽ không đến quấy rầy chúng ta nữa.”

Có lời thề cam đoan của Vương Lai Dân, Giản Nguyệt Dao mới áp chế cơn tức, cũng không thể trách nàng ta tại sao lại tức giận, nàng ta vừa mới quyết định “cải tà quy chính” không đi ra ngoài gây đánh uyên ương nữa, quyết

định thành thân cùng Vương Lai Dân sống hạnh phúc qua ngày, thì lại nhảy ra một Lý Nhược Mai. Nghĩ đến Vương Lai Dân từng yêu Lý Nhược Mai đến chết đi sống lại, trong lòng Giản Nguyệt Dao liền phát bực, nhất là nữ nhân này lại đang nằm ở trong phòng.

Chẳng mấy chốc đại phu được mời tới Vương gia.

Đại phu râu dài bắt mạch cho Lý Nhược Mai, nói là do nàng ta quá tức giận, hạ chút nhiệt là không sao rồi.

Vương Lai Dân do dự hỏi: “Đứa bé trong bụng nàng...”

“Đứa bé?” Đại phu vuốt chòm râu, không hiểu nói: “Vị cô nương này không có thai.”

Thì ra lúc Lý Nhược Mai ở Lý phủ dựa vào nôn mửa liền kết luận mình có con, hoàn toàn không dám đi tìm đại phu, bởi vậy mới tạo thành liên tiếp chuỗi sự việc này.

Nhóm tỳ nữ đi sắc thuốc, Vương Lai Dân tiễn đại phu, khi trở về phòng sắc mặt có chút khó coi, kiểm chế uống trà.

Giản Nguyệt Dao hiếm khi cao hứng, ở một bên cắn hạt dưa liên tục.

Vương Lai Dân không hiểu vì sao Lý Nhược Mai lại làm vậy, mọi chuyện phải chờ nàng ta tỉnh lại mới nói được.

Nhưng việc Lý Nhược Mai đến Vương phủ khóc ròng một trận, mặc dù Vương phu nhân đang nằm ở trên giường cũng nghe được tin tức, thậm chí tiện nhân trơ trẽn mang thai con người khác còn có mặt mũi đến tìm con trai mình làm cha dượng?

Vương phu nhân vừa nghĩ đến trên đầu con trai mình tỏa ra màu xanh biếc, bà nằm không yên được nữa rồi, chống đỡ thân thể bệnh tật đi gõ cửa phòng con trai.

Vương Lai Dân thấy lão nương của mình đến thì biết chuyện không ổn,

cũng chẳng quan tâm người nào lắm mồm nói huyền thuyên với Vương phu nhân, liên tục giải thích cùng cam đoan, hẳn chỉ có tình huynh muội với Lý Nhược Mai, không còn chút tình cảm nào khác.

Nghe con trai thề cam đoan nhiều lần, làm mẹ sao có thể không tin!

Vương phu nhân chống gậy võ bàn quyết định, tháng sau để con trai cưới Giản Nguyệt Dao qua cửa.

Động tác cắn hạt dưa của Giản Nguyệt Dao dừng lại, chỉ thấy Vương phu nhân hung hăng lườm nàng ta một cái tức giận nói: “Lợi cho nữ nhân cô rồi.”

“Bà cho là ta muốn chiếm con trai của bà lắm à.” Giản Nguyệt Dao không chút khách khí cãi lại Vương phu nhân, phất tay áo đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Ông khói nhà họ Chu hồng rồi, Chu đại nương đang nấu đồ ăn thì bị khói đặc trong lò đột nhiên bay ra làm cho sặc sụa.

Thư Hoàn ngồi ở trên băng ghế cho gà ăn, nghe thấy Chu đại nương dùng sức ho khan chạy ra ngoài cửa áy náy nói: “Cô nương, trong nhà bếp đều là khói, e rằng trong chốc lát sẽ không có cơm ăn, nếu không cô và vị Lưu công tử kia đi ra ngoài ăn nhé?”

Thư Hoàn cũng không thấy đói mấy, đi ra ngoài ăn ngược lại không thành vấn đề, ngay cả có vấn đề cũng không có cách nào đúng không? Liên gật đầu một cái.

Trước kia ông khói Chu gia đã hồng mấy lần rồi, Chu đại gia cũng đã sửa, chỉ là lần này đúng lúc Chu đại gia đi ra ngoài, trong nhà này không có nam nhân, không ai dám bò lên nóc nhà, Chu đại nương liền ngồi hóng mát dưới cây già trong sân, lấy châm tuyến trong rổ ra may đế giày.

Một cây kim một sợi chỉ, Thư Hoàn nhìn mà cảm thấy đau mắt, dứt khoát không nhìn nữa, nàng không biết đường, phải đợi Lưu Chỉ Hàn đi nhà xí chưa ra cùng ra ngoài ăn.

Qua gần nửa nén hương, Lưu Chỉ Hàn vất vả lắm mới bỏ được cái nhà xí đi ra ngoài, Thư Hoàn nhìn dáng vẻ nhùng nhằng mè nheo của hắn thì cảm thấy phiền muộn, càng ầm ức còn ở phía sau đó, Lưu Chỉ Hàn cầm điểm tâm ở trên bàn cho nàng ăn, nói gì mà Chu đại gia đi ra ngoài giúp người bán đậu hũ, sẽ không trở về sớm, hắn là thanh niên trai tráng không thể để Chu đại nương ngồi phơi nắng ở trong sân cùng ông khói bị hồng mặt kệ không quan tâm.

Tóm lại một câu, Lưu Chỉ Hàn nói muốn giúp Chu gia sửa xong ông khói mới đi ăn.

Thư Hoàn nghĩ rằng, nể mặt điểm tâm ngon nên không nói mấy lời khó

nghe nhưng nếu muốn nàng đồng ý lời nói và việc làm của Lưu Chỉ Hàn thì tuyệt đối không thể. Công chúa đại nhân nàng cho tới bây giờ đều không phải là người giúp người làm niềm vui, đặc biệt là dưới tình huống ảnh hưởng tới lợi ích của bản thân, theo ý nàng, đã cho Chu gia nhiều bạc như vậy, không ăn được một bữa cơm không nói, còn vội vàng sửa chữa miễn phí cho người ta?

Nói gì mà sửa ống khói, lỡ như trong thời gian ngắn không có cách nào khác sửa xong, công chúa đại nhân phải đối bụng theo một nam nhân cường tráng như hắc sao? Nàng còn may mắn Chu gia này không tính nhà nghèo, ngày thường cũng có cái ăn, nếu không nàng thật sự gắng gượng “thân thể yếu ớt” “điềm đạm non mềm vừa đẩy liền đổ cùng chịu đói theo rồi!

Lưu Chỉ Hàn nhảy lên trên đỉnh, nhìn ra Thư Hoàn phiến muộn không vui bèn cười nói: “Nếu không có gì làm thì học theo Chu đại nương đóng đế giày đi!”

“Tại sao?” Còn dám sắp xếp công việc cho công chúa nàng?

Thấy nàng tức giận đến giậm chân, Lưu Chỉ Hàn sửa ống khói trong tay tranh thủ trêu chọc nói: “Làm giày cho trượng phu còn có thể hoà hoãn quan hệ của hai người!”

Mặc dù Lưu Chỉ Hàn nháy mắt ra hiệu cực kỳ đáng ghét nhưng không thể không nói tâm tư Thư Hoàn có hơi lung lay, làm giày cho ám vệ Lục, làm giày cho ám vệ Lục, làm giày cho ám vệ Lục... Câu nói này như hạt giống ăn sâu bén rễ ở đáy lòng, sinh trưởng nảy mầm.

Nhưng vừa rồi Thư Hoàn còn cảm thấy cả nhà Chu gia phiến toái muốn chết, lúc này đi tìm người ta học làm giày... Nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất xấu hổ!

Chu đại nương không biết trong thời gian ngắn mà công chúa nàng đã chuyển tâm tư mấy lần, rất nhiệt tình vẫy tay với nàng, “Chỗ đại nương còn rất nhiều vải và hồ dán, mau đến đây ngồi đi, đóng đế giày rất dễ dàng, cô tới xem đi...”

“... Được!” Ngoài miệng nhẹ nhàng đồng ý, nhưng trên mặt của Thư Hoàn còn lộ vẻ lúng túng, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn Lưu Chỉ Hàn, bận rộn trên nóc nhà, như phát hiện tầm mắt của cô, Chỉ Hàn chỉ nhìn cô cười một tiếng, hơi trấn an nói: “Đừng sợ!”

Thư Hoàn hốt hoảng đi nhanh hai bước đến bên cạnh Chu đại nương ngồi xổm xuống. Tai nghe Chu đại nương dạy những thứ cần nhớ khi đóng đế giày và làm giày nhưng mà lòng thì không yên. Vừa rồi lại vì một nụ cười của Lưu Chỉ Hàn liền làm tưởng hấn thành ám vệ Lục, nàng cảm giác lòng chộn rộn, làm cái gì cũng không có sức.

Đến khi mặt trời sắp xuống núi, rốt cục Lưu Chỉ Hàn cũng sửa xong ống khói.

Chu đại nương cầm lấy hai tay hấn liên tục nói cảm ơn.

Lưu Chỉ Hàn khoát tay nói chỉ là việc nhỏ thôi, cúi đầu hỏi Thư Hoàn đang loay hoay may vá, “Muốn đi ra ngoài ăn hay là đợi Chu đại nương ở nhà làm ăn?”

Thư Hoàn còn đang đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, vẫn luôn suy nghĩ đến một nam nhân tên là ám vệ Lục, câu hỏi của Lưu Chỉ Hàn khiến nàng hoảng sợ nhảy dựng lên, bất cẩn bị cây kim đâm vào tay, nhìn đầu ngón tay chảy máu nàng ngây ngốc nói: “Người nói cái gì?”

“Không có gì!” Lưu Chỉ Hàn lấy khăn từ trong ngực ra, đè lên ngón tay bị thương của nàng, “Về phòng trước nghỉ ngơi đi.”

Thư Hoàn qua loa gật đầu, không nghe thấy Lưu Chỉ Hàn ở phía sau đang nói cái gì liền vội vàng chạy vào trong nhà.

Lưu Chỉ Hàn muốn nói lại thôi, thả tay xuống.

Ống khói sửa xong, Chu đại nương vui tươi hơn hử đi vào phòng bếp nấu cơm, còn không ngừng khuyên bảo hai vị khách trong nhà đừng ra ngoài ăn cơm, Chu đại nương bà đã làm cơm mấy chục năm rồi, tay nghề tuyệt đối không thua mấy đầu bếp ở trong mấy khách điếm kia!

Bởi vì chỗ này rất chệch, hộ gia đình hai bên đường phố ít, khách điếm thì càng không có rồi, nếu như đi ra ngoài ăn lại không đi đường xa thì chỉ có thể ăn mấy thứ như mì và bánh bao, cho nên Lưu Chỉ Hàn không suy nghĩ nhiều liền đồng ý sự nhiệt tình khoản đãi của Chu đại nương.

Chu đại nương bận rộn hơn nửa canh giờ thì làm xong năm sáu món ăn, bà lau mồ hôi trên trán đi gọi cô nương nằm nghỉ trong phòng ra ăn cơm.

Nhưng không biết đụng phải sợi dây nào trong đầu Thư Hoàn, nói cái gì nàng cũng không ra ăn.

Lưu Chỉ Hàn cười nói: “Ở nhà tiểu nha đầu này cũng ăn một bữa đói một bữa, cứ làm theo ý nàng đi!”

“Được được, vậy chúng ta đi ăn thôi, ném thử vị cá kho tàu như thế nào!” Chu đại nương ngoài miệng đáp lời, không hề lộ ra chút ý tứ không vui, dù sao rượu ngon thức ăn ngon chủ yếu là dùng để tiếp đón Lưu công tử giúp đỡ sửa ống khói, về phần Thư Hoàn cô nương kia thích ăn thì ăn, không ăn thì cũng không ai cầu xin khuyên bảo như tổ tông.

Một bữa cơm đi qua, miễn cưỡng cũng coi là khách và chủ đều vui mừng.

Sắc trời đã hoàn toàn tối xuống.

Nhưng ánh trăng xuất hiện lại không thể ngăn cản Lưu Chỉ Hàn đi ra ngoài yên lặng rời khỏi Chu gia, Lưu Chỉ Hàn đi vòng một đường xa mua bánh bao nóng hổi và điếm tâm tinh xảo cho Thư Hoàn, bởi vì cửa hàng bán đồ ăn gần đây đa số đều đóng cửa rồi.

Sân của Chu gia rất lớn, phòng ốc cũng nhiều, Thư Hoàn ở một mình, lúc Lưu Chỉ Hàn quay lại gõ cửa hoàn toàn không ảnh hưởng đến những người khác ngủ.

Thư Hoàn không phải không muốn ăn, nhận nhầm gã họ Lưu thành ám vệ Lục khiến nàng vô cùng không được tự nhiên, bèn trốn ở trong phòng giả bộ ngủ, sau đó lại bị cơn đói làm cho tỉnh lại.

Đói bụng đến bao tử đau!

Quả nhiên liền nghe thấy hấn dùng giọng nói trêu chọc hết sức đáng đánh đòn, “Không biết ám vệ Lục có viếng thăm đêm khuya hay không!”

“Mắc mớ gì tới người!” Đoạt lấy bánh bao trong giấy gói, Thư Hoàn dùng sức nhét vào trong miệng, ăn gấp nên uống mấy ly nước trà trên bàn. Cũng không nhịn được nói thầm ở trong lòng, mặc dù người này luôn nói mấy lời không biết điều nhưng tâm tư lại tỉ mỉ, biết mua bánh bao cho nàng ăn.

Cuối cùng cũng lấp đầy bụng, Thư Hoàn ngồi trên ghế lắc lư hai cái, buồn bực hỏi Lưu Chỉ Hàn ở bên cạnh làm người vô hình một hồi lâu, “Người không có chuyện gì muốn làm sao?”

“Không có.” Hấn lắc đầu.

“Nhưng ta muốn đi ngủ rồi!” Thư Hoàn nhắc nhở hiện tại thời giờ đã khuya rồi.

Lưu Chỉ Hàn sửng sốt, có đôi khi hấn sơ ý không phân rõ thân phận, tự cho là mình dùng thân phận ám vệ Lục, nhưng thân phận hiện tại của hấn là huynh đệ tốt của ám vệ Lục, thật sự không thích hợp ở lâu trong phòng Thư Hoàn.

Qua hai ngày nữa rồi đổi lại thân phận ám vệ Lục.

Ngón tay cọ cọ mũi, trước khi rời đi Lưu Chỉ Hàn quái dị cười hai tiếng.

Tiếng cười kia mặc dù êm tai nhưng nghe vào trong tai Thư Hoàn chẳng hiểu sao cứ như lão yêu quái vậy, khiến nàng tê dại cả sống lưng, tức giận muốn mắng người!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Nguồn bị nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 56

Phương diện nữ công chẳng ra gì, giày làm ra cũng xiên xiên vẹo vẹo khó coi, hai tay Thư Hoàn đặt ở sau lưng không dám đưa cho ám vệ Lục xem, còn có hình dạng kỳ quái của đế giày kia...

Ám vệ Lục chú ý tới hành động mờ ám của nàng cũng không vạch trần, chỉ thêu dệt lời nói dối nói mình mỗi ngày đều đi tìm công chúa đại nhân, sốt ruột nóng lòng ăn không đủ no ngủ không đủ giấc, cả người gầy đi một vòng, còn ám hiệu công chúa đại nhân nàng phải mời khách đãi đồ ăn thật ngon cho thuộc hạ đêm không an giấc này!

Nghe giọng điệu khoa trương của hấn, Thư Hoàn cũng không mất hứng, con người xoay chuyển vô cùng nhanh, ý vị không rõ nói: “Ăn cái gì cũng được sao?”

Phải nói là ý nghĩ nam nữ không đồng nhất, ám vệ Lục cúi đầu nhìn con người che chắn hơi nước của công chúa còn tưởng rằng nàng đang dụ dỗ mình, khụ! Ngón tay đè ở bên môi ho nhẹ, bị Trang Thiệu Nhân kéo đến trong câu lan* để tăng thêm kiến thức, hấn luôn nghĩ đến một số thứ kỳ quái. Nói đến hiện tại, hấn đặc biệt mong đợi muốn biết chuyện kế tiếp công chúa muốn làm.

(* câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc)

Thư Hoàn không biết trong lòng ám vệ Lục đang nghĩ gì, nàng xin lỗi lấy đế giày rất xấu kia từ sau lưng ra, nói: “Dùng cái này thay cho đãi đồ ăn có được không!”

Ám vệ Lục sững sốt... muốn nói đôi môi đỏ mọng non mềm thì sao?

“Người còn đứng đó làm gì!” Thư Hoàn thu lại nụ cười, đưa đế giày trên tay qua không được nhận lấy, nàng liền ném vào trong kênh rạch ở ven đường, “Không thích hả, vậy sau này ta không làm nữa.”

Đế giày bốp một tiếng nện vào kênh rạch, ám vệ Lục phi thân tới đón bị nước bắn bắn văng lên tay, chỉ cách một ngón tay là hắn đã nắm được rồi! Hắn cũng ý thức được vừa rồi thật thần khiến Thư Hoàn sinh lòng hiểu lầm, nếu không bắt được đế giày hắn dứt khoát xoay người giải thích, “Ta...”

“Ta cái gì hả!” Thư Hoàn cười hì hì, “Nhìn bộ dạng đề ý này của ngươi, ta quyết định từ nay về sau sẽ làm giày cho ngươi mang! Nếu ngươi dám không mang, ta sẽ đánh ngươi, hừ!”

Đề tỏ vẻ mình rất lợi hại có thể trấn được, nàng còn khoa tay múa chân làm quyền cước một phen.

Thở nhẹ một hơi, thầm nghĩ công phu của nàng là do ta dạy, nhân tiện chỉ vẽ nàng những nơi động tác không thích hợp; khiêm tốn thụ giáo là công chúa, nhưng khiến người ta kinh hoàng nổi gân xanh ở thái dương muốn mắng người là cái tay trên eo kia đang hờ hững sờ soạng, ám vệ Lục sầm sờ nàng? Thư Hoàn có chút ngạc nhiên, tay chân cứng ngắc theo không biết đặt ở nơi nào.

Ôm lấy từ phía sau, ám vệ Lục tỉ mỉ hôn lên tai nàng.

Đã nói bản lĩnh dạy người là dùng đề đề phòng lưu manh, còn bản lĩnh dạy người này trực tiếp hóa thành lưu manh thì phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ thù mị e then nững nịu rụt rè như công chúa đại nhân có dung mạo xinh đẹp là nàng phải học theo thuộc hạ làm một lưu manh đẹp trai phóng khoáng ở trong muôn hoa chưa từng có mảnh lá dính thân sao?

Thư Hoàn cảm thấy ám vệ Lục đi ra ngoài tản bộ một vòng về lá gan trở nên lớn hơn rồi đấy nhỉ?

Suy nghĩ viễn vông, trong lúc hoảng hốt Thư Hoàn không ngăn cản hành động của ám vệ Lục, cái này lại khiến cho ám vệ Lục có một ám hiệu “Yên tâm đừng cảm không kiêng nể gì mà ra tay đi”, ám vệ Lục vì sự hào phóng của Thư Hoàn mà mừng rỡ trong lòng, trực tiếp ấn người vào tường...

Bốp!

Tiếng tát tai lạnh lạnh!

Vẻ mặt của Thư Hoàn như nắp quan tài, “Có chùng có mực!”

Ám vệ Lục sững sốt, hấn hiểu sai rồi sao, không phải có thể thân mật chút sao? Ngay từ đầu nàng không chủ động không cự tuyệt là đợi hấn thu liễm, nhưng hấn chiếm tiện nghi vẫn chưa nếm đủ ngon ngọt liền muốn thâm nhập sâu hơn, đáng đời! Nhưng, mặt nạ trên mặt vì một cái tát kia mà rơi xuống đất.

Ám vệ Lục chật vật lui về phía sau, không dám nhìn vào đôi mắt như có sự chán ghét trong mắt Thư Hoàn, nàng nhất định đang tức giận bản thân vì bị lừa.

Trên thực tế, Thư Hoàn ngoại trừ sững sờ, bộ mặt vô cảm ra, nàng chẳng có biểu hiện dư thừa nào, rất lâu mới ngồi xổm xuống đất nhỏ giọng khóc, hu hu không ngừng.

Ám vệ Lục cứng ngắc đi qua xoa xoa đỉnh đầu nàng, giọng nói khàn đặc, cố ý nói để nàng đừng khóc, hấn sẽ không gạt người nữa, nhưng sau đó Thư Hoàn lại nói một câu khiến người ta không biết nên khóc hay cười, “Ta chưa bao giờ làm chuyện thật sự có lỗi với ngươi, sao ngươi có thể giả thành ám vệ Lục để lừa ta?”

Lưu Chỉ Hàn rơi mặt nạ...

“Ngươi còn hôn ta!”

Ám vệ Lục vội vàng mang mặt nạ lên...

“Ngươi xem, ngươi lại giả làm ám vệ Lục rồi!” Thư Hoàn lên án, vô cùng bất mãn.

“Ta không giả bộ, ta chính là hấn, hấn chính là ta, đều là một người!” Ám vệ Lục rất sợ không cẩn thận lại dặt tội với tiểu cô nương, có chút bất đắc dĩ mà nhẹ giọng nói.

“Còn gạt người ta!” Thư Hoàn giậm chân, chỉ vào mũi hắn nói: “Sớm biết ám vệ có bộ dạng đẹp trai như vậy, ta đã sớm ra tay!”

“Đúng, là ta sai, không nên lừa...” Ám vệ Lục theo bản năng xin lỗi chột dưng lại, thấp thỏm chờ mong hỏi, “Nàng nói gì?”

“Ta nói!” Thư Hoàn chống nạnh, lấy mặt nạ của hắn xuống tức giận nghiêm mặt, “Đẹp trai thì sao lại không thể gặp người khác, đừng nói người và Lý Nhược Mai từ hôn, cho dù không từ hôn, ta cũng sẽ tìm nam nhân đi dụ dỗ Lý Nhược Mai, bắt người trở thành người của bản công chúa! Hừ!”

Lưu Chỉ Hàn nghiêng người chặn miệng nàng lại, đợi đến khi tiểu cô nương sắp thở không nổi mới buông ra, đặt chóp mũi lên mũi của nàng, “Nàng trộm bội Hồng Loan chỉ có vị hôn thê của ta mới có!”

“Hừm?” Có chút mơ hồ hờn nhẹ.

“Nàng cố ý đúng không?”

“Đúng vậy!” Thư Hoàn gồi lên bả vai hắn, hơi híp mắt lại, thấy gái đẹp ai cũng muốn trêu chọc, dùng lời của người nào đó không biết xấu hổ thì chính là lòng thích cái đẹp, ai ai cũng có.

Lưu Chỉ Hàn nhếch môi cười nói: “Vì muốn ta chú ý đến sao!”

Đầu óc Thư Hoàn tỉnh táo, chợt phát hiện hai người đang hỏi một đằng trả lời một nẻo, người này còn mềm giọng dụ nàng, nàng nghiêng răng, “Người còn cố ý lục bao đồ sờ yếm của ta đấy!”

“Ta đang tìm ngọc bội bị người ta trộm đi mà!” Giọng điệu Lưu Chỉ Hàn mây trôi gió thoảng, giống như Thư Hoàn thật sự vì để làm vị hôn thê của hắn mà làm ra chuyện trộm cắp nào đó. Thư Hoàn cố tình phản bác, lại rất thích khí chất nho nhã lúc này của người này, loại nho nhã này không phải là loại nho nhã như trên người mấy thư sinh kia, mà là mang theo một chút nhuệ khí trước giờ chưa từng có, cũng không phải lúc nào cũng xuất hiện ở trên người Lưu Chỉ Hàn.

Phù dung sớm nở tối tàn!

Vì sắc đẹp Thư Hoàn nàng nhìn, mặc dù Lưu Chỉ Hàn dùng sức “làm bẩn” mình, nghe hắn nói gì mà trộm ngọc trộm câu mười mấy năm qua đều là vì che dấu lên trộm ngọc bội tổ truyền nhà hắn, kiểu tình yêu này vừa cẩn thận lại rụt rè.

Thư Hoàn suýt chút nữa bị mấy lời nói của Lưu Chỉ Hàn làm cho chán ghét mà ói mửa, mười mấy năm trước nàng còn ở trong bụng mẹ đó, có thể nghĩ tới làm vợ Lưu Chỉ Hàn còn chưa đủ lông đủ cánh mới bị điên rồi.

“Chúng ta thành thân đi!” Nói một đồng lời công chúa đại nhân cực kỳ ái mộ hắn, cuối cùng Lưu Chỉ Hàn tổng kết, còn muốn giải quyết dứt khoát.

“Ý của ngươi là ta đây thích ngươi, thích đến trời đất mù mịt, cho nên thành thân đều là chủ ý của ta đúng không?” Thư Hoàn chà chà cánh tay.

Lưu Chỉ Hàn gật đầu.

“Ý của ngươi cũng là do ta chủ động dụ dỗ ngươi?” Thư Hoàn cười như không cười.

Lưu Chỉ Hàn tiếp tục gật đầu.

“Vậy được, ta không cần ngươi nữa! Mình ngươi thành thân đi!” Vẻ mặt Thư Hoàn phấn khởi.

Vẻ mặt Lưu Chỉ Hàn rạn nứt...

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Vương gia làm hỉ sự, sau một ngày khi Thư Hoàn và Lưu Chỉ Hàn nhàm chán không biết làm gì.

Cũng là do Vương Lai Dân chọn ngày không tốt, hôm đó trời giăng đầy mây đen, tiếng sấm ầm ầm, gió lớn mưa đổ!

Người khiêng kiệu hoa bảy nghiêng tám ngã đi trên đường, cổ kiệu lung la lung lay, kèn đồng không thổi ra nổi tiếng.

Giản Nguyệt Doanh ngồi ở trong kiệu hoa cũng kinh hoảng, màn kiệu đột nhiên bị thổi xóc lên, khăn voan của nàng suýt chút nữa bị thổi bay, đáng giận chính là phần trên mặt đều bị gió thổi tróc. Giản Nguyệt Doanh cực kỳ lo lắng, móc khăn ở trong ngực ra lau mặt.

Trên mặt nàng nhất định là trắng xanh hồng trộn lại với nhau rồi, xấu xí chết đi được!

Thư Hoàn vốn quyết định trở về U thành cùng Lưu Chỉ Hàn ra mắt nhị lão Lưu gia, gặp phải thời tiết thế này chỉ có thể nghỉ ở lại khách điểm ăn ăn uống uống, kiểu cuộc sống ăn xong rồi ngủ ngủ xong rồi ăn này chẳng có ý nghĩa gì, cũng may Diện thành này náo nhiệt, ví dụ như hôn sự của Vương gia.

Nghe mọi người dưới lầu nói chuyện linh tinh, nói là có người chọn tính ngày hôm nay cho Vương phu nhân thành thân sẽ gặp được mưa to, không tốt chút nào, bảo bà đổi ngày, nhưng Vương phu nhân buồn bực Lý Nhược Mai ở lì trong nhà đuổi mãi không đi, sống chết cũng muốn để cho Giản Nguyệt Doanh gả vào Vương gia trong thời gian ngắn nhất, để có thể đuổi Lý Nhược Mai chưa từ bỏ ý định với con trai của mình.

Khúc mắc yêu hận giữa công tử Vương gia và hai nữ nhân trẻ tuổi có khá nhiều phiên bản!

Lúc đầu là một người yêu biểu muội có gia cảnh sa sút trong nhiều năm, Vương phu nhân lại bắt đầu ghét bỏ gia thế nàng ta, ép con trai nhà mình cưới một thiên kim hộ khác, thiên kim hộ này đương nhiên là Giả Nguyệt Doanh, nàng ta bị nói thành là nữ nhân tâm địa độc ác phá hư nhân duyên người khác.

Cũng có người nói từng nhìn thấy biểu muội của công tử Vương gia, là đại cô nương có bộ dáng xinh đẹp, khó trách Vương công tử cực kỳ yêu thích.

Còn nói biểu muội có thai rồi, lại bị Vương phu nhân nhẫn tâm đuổi ra cửa.

Nhưng phiên bản nhiều hơn nữa đều là gây bất lợi cho Vương gia, điều này làm cho Vương phu nhân xưa nay trọng thể diện có chút ngồi không yên, bảo người thả lời đồn ra ngoài, nói nhà Lý Nhược Mai ở U thành, vô cùng có tiền, tuổi còn trẻ đã trêu chọc nam nhân khác, cha mẹ nàng ta đều ghét bỏ, mất hết thể diện đuổi tang môn tinh này ra ngoài, Vương gia dựa vào cái gì để thu lưu quý xui xẻo kia?

Người trong khách điếm đang bưng bưng khí thế chuyện Vương gia, Lý Nhược Mai trong miệng bọn họ đáng thương lại không biết xấu hổ cũng không có mấy người thật sự nhìn thấy, mà nữ nhân trong miệng bọn họ lúc này lại đang ngồi ở trong góc của đại sảnh.

Tiểu nhị bưng nước trà và điểm tâm, Bội Hương nghe những người nhàm chán kia nói lung tung thì tức giận nắm tay, “Tiểu thư, để em đi xé mồm của những người đó ra!”

“Người?” Sắc mặt Lý Nhược Mai vàng như nghệ, tóc khô chẻ ngọn, không tin nói: “Người ta tát một cái người có thể bay tận mười dặm, thay vì đi xé miệng người khác, còn không bằng nhớ kỹ tướng mạo xấu xí của đám vô sỉ này, chờ trở về U thành sẽ tìm người trừng phạt!”

Mưa bên ngoài càng lớn hơn.

Trong phòng oi bức ngột ngạt.

Thư Hoàn mặc thêm áo khoác gọi Lưu Chỉ Hàn một tiếng, nàng muốn

xuống dưới lầu hít thở không khí, nhân tiện ăn một bữa cơm; Lưu Chỉ Hàn buông sách trong tay ra, đứng dậy đi theo ra ngoài.

Trong đại sảnh cảnh tượng vẫn náo nhiệt như trước đây, Thư Hoàn tùy tiện chọn chỗ ngồi tương đối yên tĩnh ngồi xuống, gọi tiểu nhị bảo người ta mang rượu với thức ăn ngon lên.

Thư Hoàn uống một chén là say, một giọt rượu cũng không uống, mỗi lần sai tiểu nhị mang rượu lên nàng đều không uống, cũng không để cho Lưu Chỉ Hàn uống, nói mùi rượu trong miệng quá nặng sẽ không cho người ta hôn! Về phần tại sao không uống rượu lại vẫn gọi rượu, Thư Hoàn lấy lý do, nói cái gì mỗi lần người trên giang hồ đến khách điếm ăn cơm đều là không rượu thịt không rời bàn sao!

Khi còn ở trong cung bắt bướm bướm thả diều, Thư Hoàn không chỉ một lần khát khao xuất cung, làm một nữ hiệp áo trắng pháp phôi hành tẩu giang hồ.

Đáng tiếc tư chất của nàng có hạn võ công quá kém, không thể trở thành nữ hiệp, trở lại làm nghề chính, còn nhận được một thanh danh không dễ nghe ở trên giang hồ “Thiên thủ lão trộm”! Nhưng vẫn kém xa danh hiệu “Thiên thủ công chúa” mà người trong cung đặt cho! Nhưng chính tên không êm tai này vẫn dựa vào Lưu Chỉ Hàn phi diêm tẩu bích* mang theo nàng đi mà đạt được.

(* phi diêm tẩu bích: vượt nóc bằng tường, võ công cao cường)

Khụ!

Không nói đến chuyện cũ nữa!

Ăn thức ăn ngon rượu ngon quan trọng hơn!

Mỗi lần ăn cơm, hai móng vuốt Thư Hoàn đều dính đầy ra dầu mỡ!

Chỉ thích gặm xương với ăn thức ăn, còn cơm thì chẳng ăn được bao nhiêu.

Nhưng cao lương mỹ vị ngày hôm nay nhất định ăn không tiêu, Thư Hoàn phát hiện Lý Nhượng Mai ngồi ở trong góc đang dùng ánh mắt âm độc nhìn chăm chăm vào mình. Mấy ngày gần gũi không gặp hoa sen mới nở như Lý Nhượng Mai đã gầy thành một bộ xương, hai má hóp vào, khoe môi trụy xuống, khuôn mặt hốc hác, nếu như không phải nàng ta nhìn chăm chăm vào mình thì Thư Hoàn chỉ lo gặm xương không chú ý tới ánh mắt bất thiện của nàng ta đâu.

Nghĩ lại thù hận giữa hai người, Thư Hoàn chép miệng hai cái, thả cục xương đang gặm xuống, dùng ánh mắt vô cùng uất ức nhìn về phía Lưu Chỉ Hàn đã ăn no ngồi ngay ngắn đọc sách, “Sao vậy?” Hắn ngược mắt lên nhìn nàng hỏi.

“Người tình cũ của chàng luôn nhìn ta!” Khuôn mặt dăm chua.

“Lý Nhượng Mai?” Lưu Chỉ Hàn gấp sách lại, nhìn theo hướng bả vai đang chấn động bất thường của Thư Hoàn, bộ dạng Lý Nhượng Mai người không ra người quỷ không ra quỷ kia vẫn rất phù hợp một vài người bát quái, hồ hững thu hồi ánh mắt, hắn cầm đĩa lên gấp cho Thư Hoàn một miếng xương, “Ăn đi!”

Thư Hoàn không dùng chén để nhận, vươn đầu qua há miệng cắn, còn liên tục nói” Thơm quá thơm quá”! Trên mặt Lưu Chỉ Hàn không thể hiện nhiều cảm xúc, tiếp tục đọc sách.

“Người mất hứng hả...” Thư Hoàn lúng ta lúng túng.

“Không phải.” Lưu Chỉ Hàn thông thả ung dung, “Làm người đừng nên làm một cái giếng cạn sỏi, huống hồ Lý cô nương chưa bao giờ giao trái tim cho ta, chỉ gặp được vài lần. Chuyện của nàng và ta, nàng ta không ghen được, nhiều lắm là...” Hắn dẫn đo dùng từ, “Hâm mộ nhỉ?”

“À...” Tinh tế thưởng thức lời nói của hắn, Thư Hoàn cắn móng tay, “Nhưng khi nhìn nàng ta, ta có chút không vui!”

“Vì sao?”

“Người và nàng ta từng có hôn ước!” Nàng đỏ mặt.

Ngón tay Lưu Chỉ Hàn xoa xoa mi tâm, “Tính ham muốn chiếm hữu của nàng mạnh từ khi nào vậy?”

Thư Hoàn bấu môi, “Ta không nói xấu nàng ta là được rồi!”

Lưu Chỉ Hàn cười mà không nói.

Ăn cơm xong, mưa bên ngoài cũng ngừng.

Thư Hoàn gọi tiểu nhị tới tính tiền, cao hứng nắm lấy tay áo Lưu Chỉ Hàn “Về nhà về nhà!”

“Đừng vội!” Lưu Chỉ Hàn phẩy tay áo một cái đứng dậy, lấy bạc vụn ở bên hông ra đưa cho tiểu nhị.

Mặc dù mưa đã ngừng, nhưng không khí lại lạnh, gió thổi tới trước mặt rét thấu xương, Lưu Chỉ Hàn mặc áo choàng cho Thư Hoàn rồi bảo nàng đợi ở khách điếm, còn hắn đi tìm thuê một chiếc xe ngựa ra khỏi thành.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Chương 58.

Trên đường đi cần không ít nước và đồ ăn, như nào là bánh bao màn thầu điểm tâm mấy loại này để lâu cũng không dễ bị hỏng.

Thư Hoàn gọi tiểu nhị tới cho thêm mấy cái túi giấy dầu, màn thầu bỏ vào phần dưới cùng của túi giấy dầu, bánh bao dưa chua nhân thịt, Thư Hoàn thích chua, do dự chút mà lại muốn một đĩa sườn vị chua nhỏ, dự định mang theo ăn trên dọc đường.

Không ít người bị mưa to vây ở ngoài thành, có một số người đi qua giống Thư Hoàn gọi tiểu nhị đóng gói thức ăn, cũng có người giống Thư Hoàn chờ bằng hữu đi mua xe ngựa, nhưng phần lớn đều là người dân trong Diện thành ở khách điểm ăn cơm, ăn uống no đủ tranh thủ lúc này mưa tạnh đi ra ngoài, là về nhà hay đi mua đồ đạc hay đi đến sông bạc thì không thể biết được!

Thư Hoàn bấm ngón tay đếm hơn trăm cuối cùng Lưu Chỉ Hàn cũng đi vào khách điểm, nhưng tốc độ này của hắn xem như là rất nhanh, người khác chờ xe vẫn còn đang trông mong ngóng chờ, nhìn thấy Lưu Chỉ Hàn thì dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Thư Hoàn vài lần.

Nàng rất phối hợp uốn thẳng ngực, dương dương đắc ý!

Nhà có nô tài tốt!

Thư Hoàn Vui rạo rực mang theo mấy túi giấy dầu đi ra ngoài cửa trèo lên xe ngựa, Lưu Chỉ Hàn bảo nàng chú ý chút, trong xe trải đệm chăn và nệm êm, nếu trên đường mệt mỏi thì nằm nghỉ tạm.

“Được.” Thư Hoàn cũng có hơi mệt, nhìn xem kịch hay!

Vì tiền đóa hoa ôn thần Lý Nhược Mai này, Vương gia tôn không ít tâm tư, tức giận bảo Vương Lai Dân cưới Giản Nguyệt Doanh cũng có thể làm được.

Ngồi ở trên xe ngựa thỏa mái để chịu chợp mắt một chút.

Thư Hoàn nửa mê nửa tỉnh cảm nhận được xe ngựa đã ngừng lại, bên ngoài có tiếng ngựa bào móng, hình như Lưu Chỉ Hàn đang nói chuyện với ai đó, chỉ nghe thấy hần “thân thiết” nói: “Trời lạnh gió lớn, cô nàng có bệnh trong người nên vào trong xe ngồi!”

Tiếng cô nương trong miệng hần như tiếng muỗi, cả người Thư Hoàn đều bị kích thích vểnh tai lên cũng không nghe rõ đối phương đang nói cái gì.

Không tìm được, Thư Hoàn nhẹ nhàng vén một góc rèm lên.

Lý Nhược Mai định cáo từ, trong lúc vô tình nhìn lướt qua lại nảy ra ý hay, giả vờ đau đầu cả người lung lay, đột nhiên ngã vào trong lòng Lưu Chỉ Hàn.

Lưu Chỉ Hàn có thể tránh đi được, nhưng nếu như không đưa tay ra đỡ nhuyễn ngọc ôn hương này thì sợ rằng sẽ Lý cô nương đụng vào móng ngựa.

Rốt cuộc vẫn là không đành lòng, Lưu Chỉ Hàn đè nén bức bối trong lòng xuống ôm eo Lý Nhược Mai, hỏi thăm, “Lý cô nương có thể đi không?”

Trên y phục của hần mang theo hương cỏ nhàn nhạt, Lý Nhược Mai mê muội khẽ ngửi một cái, tựa như mù mờ, “Chàng nói cái gì?”

Lưu Chỉ Hàn dứt khoát không hỏi nhiều nữa, đỡ nàng ta dựa vào xe ngựa, nhưng bất ngờ nhìn thấy đôi mắt có chút ngấn nước lộ ít trêu tức của Thư Hoàn, khóe môi hần hơi cong lên, đưa tay xoa đầu nàng, mở miệng không tiếng động: Chờ ta trở lại!

Thư Hoàn dùng sức chớp mắt.

Xem như nàng hiểu ý của mình, Lưu Chỉ Hàn xoay người đi tìm một chiếc xe ngựa từ khi ra khỏi thành vẫn luôn đi theo xe ngựa của mình, không cần nhiều lời, đây là xe ngựa của Lý phủ.

Đợi lúc Lưu Chỉ Hàn không nhìn thấy, Thư Hoàn thu lại ý cười ngay, thò ơ lườm Lý Nhược Mai còn đang giả vờ yếu ớt run rẩy một cái, “Được rồi! Mỹ nam đã không nhìn thấy, cô cũng nên kéo lớp da dê trên lưng xuống, đừng để loại da giả này dính chặt vào lưng!”

“Thư Hoàn cô nương có ý gì?” Lý Nhược Mai cẩn thận dè dặt.

“Ý gì?” Thư Hoàn đùa cợt, “Cô nương đã tìm hai nam nhân rồi, đừng nhớ nhung phu quân nhà ta nữa, hắn không thể trở thành nam nhân thứ ba của cô đâu!”

“Cô, cô...” Lý Nhược Mai rơi lệ, xoắn khăn tay, “Đừng có nhục nhã ta!”

“Cô muốn tôi làm nhục cô như thế nào hửm!” Bẻ một cọng cỏ xanh từ dưới đất, Thư Hoàn lưu manh ngậm ở trong miệng.

“Có phải cảm thấy trên người Lưu Chỉ Hàn chỉ có mùi cỏ như thế này không?” Thư Hoàn lắc lắc cọng cỏ mềm mại trong tay, kiêu ngạo tuyên thệ, “Cọng cỏ này đặc biệt khiến người ta có cảm giác an toàn, đáng tiếc hắn chỉ có thể sử dụng được cỏ của ta!”

Vẻ mặt Lý Nhược Mai khiếp sợ.

Chèn ép tình địch thành công, Thư Hoàn cười ha ha.

Lưu Chỉ Hàn dẫn Bội Hương và gã sai vặt đánh xe tới, hắn không rõ hai nữ nhân nói chuyện gì, nhưng hắn có thể đoán ra được, Thư Hoàn lại trêu chọc người ta?

“Tiểu thư!” Bội Hương lo lắng đỡ tiểu thư nhà mình đi về, nhưng không biết cơ thể nhìn như nhược liễu phù phong của Lý Nhược Mai không hề đáng ngại gì.

Trong lòng Lý Nhược Mai bốc hỏa, chỉ có thể miễn cưỡng cười, một bước quay đầu ba lần về phía Lưu Chỉ Hàn.

Hai chiếc xe ngựa lại lên đường lần nữa.

Tâm tình Thư Hoàn rất tốt ngâm nga điệu hát dân gian, từ khách điếm vẫn giữ được cái bụng tròn trịa còn có thể dành ra nơi để ăn sườn chua, Lưu Chỉ Hàn đảm nhiệm xa phu ngửi được mùi thịt, không nhịn được nói một câu, “Ăn nhiều sẽ đau bụng đấy!”

“Nhưng ta cũng đã cắn một miếng, không thể lại bỏ vào túi giấy dầu nữa? Ném cũng lãng phí, mà hình như ngựa lại không ăn được thịt!” Thư Hoàn cố tình oán giận nói rất lớn.

Sao Lưu Chỉ Hàn có thể không nghe ra ý ở ngoài lời của nàng, nhưng cũng không tức giận gì, “Cho ta đi!”

Thư Hoàn chính là đợi câu “dâng mình giải ưu” này, oa hu một tiếng bỏ nhào vào trên lưng hắn, lấy tư thế mạnh mẽ nhét miếng sườn bị găm mấy miếng còn có thể dính nước miếng của nàng vào trong miệng! Cuối cùng còn cười hì hì nói: “Đây là bản cung thưởng cho chàng!”

“Mùi vị không tệ!” Lưu Chỉ Hàn phối hợp khen.

Nhưng thực tế thì sao!

Lúc hắn nói chuyện miếng sườn chua đã rớt ra ngoài xe ngựa rồi, còn thật khéo rớt vào trán của gã sai vặt Lý gia, gã sai vặt kia ối một tiếng nắm chặt dây cương, giảm tốc độ ngựa lại.

Thư Hoàn thò đầu ra ngoài xem, nhìn cười khoát hai tay lên vai Lưu Chỉ Hàn, “Chàng cố tình có phải không!”

“Ừ!”

“Thật xấu!”

“Ừ!”

“Rất thích!”

“Ừ!”

“Chàng có nghe ta nói cái gì không?” Thư Hoàn hơi giận.

“Có!” Lưu Chỉ Hàn cười khẽ, nhưng lại có tình nhả từng chữ một ta. Thư Hoàn cũng nhìn ra ý đồ trêu đùa của hắn, dùng nắm đấm đấm vào vai Lưu Chỉ Hàn vài cái, cảm thấy vẫn còn chưa hết giận thì đột nhiên nhào qua cắn lỗ tai hắn.

Lỗ tai Lưu Chỉ Hàn ẩm ướt, một tay hắn quán cương ngựa, nghiêng đầu cười nói: “Đừng nghịch nữa!”

“Muốn ta không nghịch nữa cũng được, vậy chàng đoán xem Lý Nhược Mai và ta nói gì!” Tròng đen trong mắt Thư Hoàn xoay tròn.

“Hử?” Dùng giọng mũi phát ra tiếng, cho dù Lưu Chỉ Hàn không mấy hứng thú về nội dung trò chuyện giữa hai nữ nhân, nhưng cũng biểu đạt ở trên nét mặt một chút tò mò, giảm bớt việc Thư Hoàn ghét bỏ hắn khó gần sau đó giận dỗi, dễ dàng không vừa ý nàng lại xảy ra chiến tranh lạnh.

Quả nhiên có đáp lời, Thư Hoàn liền thuận thế nói tiếp, trong lời nói kia nhấn mạnh bốn chữ “Đừng có bắt nạt” khiến người ta không thể không suy nghĩ theo ý của Thư Hoàn. Lưu Chỉ Hàn không thể tránh né lắc đầu, vươn tay búng vào trán nàng một cái, “Tu tưởng này của nàng cần phải để phu tử cải tạo lại!”

Thư Hoàn không cho là đúng trợn trắng, đều tại Lưu Chỉ Hàn chàng “Thiên sinh lệ chất”, thu hút từng bấy nữ nhân không biết tự lượng sức mình bám vào, còn cho ta uống dấm chua!

Thư Hoàn cũng có thể hiểu rõ nguyên nhân hôm nay Lý Nhược Mai tiến lại gần đây, đơn giản là liên tục bị hai nam nhân bỏ rơi, lúc không cam lòng đột nhiên nhìn thấy vị hôn phu nàng ta từng không thèm ngó tới nói nói cười cười và cô nương khác, thì sinh lòng ghen tị, không nhịn được muốn phá hoại. Loại nữ nhân này ấy à, mặc dù Thư Hoàn không đồng tình với nàng, nhưng phải cảm ơn nữ nhân này trong khi có vị hôn phu rồi còn gian dối

với nam nhân khác, nếu không Lưu Chỉ Hàn sẽ ôm tư tưởng trách nhiệm thành thân với nàng, vậy sao có thể còn là cọng cỏ của mình nữa!

Dựa vào những điều ở trên, Thư Hoàn cũng không thật sự giận dữ với Lưu Chỉ Hàn, cho nên một lát sau đã cười đùa nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương 59.

Còn chưa tới lúc vào đêm, chịu ảnh hưởng của sắc trời nên gặp nhiều bất tiện khi đi trên đường, quyết định không về U thành vội, Lưu Chỉ Hàn liền ngừng xe ngựa ở ven đường, cầm cương ngựa buộc ở một cây nhỏ ven đường.

Thư Hoàn vẫn còn ngủ ở trong xe ngựa, Lưu Chỉ Hàn chui vào trong xe đắp chăn cho nàng, sau đó xoay người đi vào khu rừng gần đó, bởi vì ban ngày trời mưa làm cho thời tiết trở lên lạnh lẽo, do đó Lưu Chỉ Hàn định nhặt chút cành cây về nhóm lửa, để Thư Hoàn có một nơi sưởi ấm không đến mức bị cảm lạnh.

Mà ngay khi Lưu Chỉ Hàn vào khu rừng không bao lâu, Lý Nhược Mai vẫn luôn đi theo sát phía sau bọn họ cũng đuổi phu xe vào trong rừng nhặt củi, còn nàng ta thì đến ngoài xe ngựa của Thư Hoàn ho khan thật mạnh, lại nói khẽ: “Từ nhỏ thân thể Nhược Mai đã yếu, không thể tùy tiện bị nhiễm lạnh, phiền Lưu công tử sẵn lòng nhặt củi nhóm lửa vì Nhược Mai, thật sự là vô cùng cảm kích!”

Nói mấy câu ngắn ngủi, Lý Nhược Mai liền chuyển dời tất cả hành động quan tâm thuộc về Thư Hoàn lên hết trên đầu mình, dụng ý không ít đấy! Cũng may tính cách Thư Hoàn lớn lại cố ý miệng lưỡi bén nhọn, nếu nói không chính xác còn có thể bị nữ nhân Lý Nhược Mai này đè ép ngay!

Nhưng mặc dù có chút suy nghĩ, Thư Hoàn cũng cảm thấy tức giận đến độ lỗ mũi béc khói!

Làm bộ cười khà khà quái dị!

Thư Hoàn vén rèm xe lên lộ đầu ra, trượt tay áo xuống, lộ ra một chút cổ tay mịn màng trước mặt Lý Nhược Mai, nàng cười dịu dàng nói: “Tức là vô cùng cảm kích, sao không lấy thân báo đáp đi?”

Nét mặt nhu hoà của Lý Nhược Mai vỡ ra, trút bỏ lớp nguy trang không hề

kìm nén cơn giận dữ nói: “Ta không hiểu vì sao khi đó Lưu Chỉ Hàn từ hôn với ta, ghét bỏ ta đủ kiểu, hoá ra có hồ ly tinh cô ở một bên quyến rũ, cầu nam nữ!”

Nói giống như nàng ta là người vô tội người bị hại vậy!

Thư Hoàn lạnh lùng phản bác nói: “Trước khi thổ lộ với ta, Lưu Chỉ Hàn đã từ hôn với cô, vả lại, là Lý Nhược Mai cô lén lút sau lưng vị hôn phu, về tình về lý Lưu Chỉ Hàn đều không nên có quan hệ hôn nhân với cô, hấn chịu cưới con gái đã xuất giá như cô thì chính là rùa đen rút đầu vô dụng!”

“Cô nói xấu sau lưng người khác là chuyện của cô, đương nhiên là do cô thù ghét, còn bôi nhọ danh dự ta!”

“Sự thật thắng hùng biện, còn đến lượt ta bôi nhọ sao! Ta cũng không rảnh vòng vo với cô, một chút hai chết, tùy cho cô chọn một!” Tranh cãi một trận, tinh thần Thư Hoàn sáng khoái ngồi lại trong xe ngựa nghỉ ngơi, nhưng nàng không dám thật sự thả lỏng, nàng phải luôn luôn đề phòng.

Bên này Lý Nhược Mai một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, cảm thấy nam nhân khắp thiên hạ đều là đồ vô lại, Lưu Chỉ Hàn cũng không thể ở trong bùn mà không nhiễm mùi bùn, cho nên nàng ta không hề tin lời của Thư Hoàn, còn khinh thường Thư Hoàn ngáng đường nàng ta và Lưu Chỉ Hàn, nếu không mất Tiêu Cảnh Thăng và Vương Lai Dân, Lý Nhược Mai cũng sẽ không đến mức ngay cả vị hôn phu được định từ bé cũng không cần nàng ta.

Trong lòng sinh hận, Lý Nhược Mai cố hết sức khiêu khích, cái biểu hiện này là sau khi Lưu Chỉ Hàn trở về từ trong rừng, nàng ta trưng ra khuôn mặt tươi tắn hỏi han ân cần, cùng lo lắng.

Tình hình quỷ dị này dọa cho Lưu Chỉ Hàn nhảy dựng lên, dùng ánh mắt hỏi dò Thư Hoàn đang xuống xe ngựa.

Thư Hoàn vỗ vỗ vai Lưu Chỉ Hàn, giống như hai huynh đệ tiến lại gần tai hấn trêu chọc, khinh thường nói là Lý Nhược Mai cho rằng Lưu Chỉ Hàn hấn công danh “trộm người” trên lưng!

Với đầu óc của Lưu Chỉ Hàn, chẳng mấy chốc hiểu rõ hiểu lắm trong chuyện này, nhưng hắn cũng không có lòng đi giải thích, lại tránh Lý Nhược Mai thật xa, gọi người bất tỉnh giả ngủ, hắn cũng lười gọi!

“Chỉ Hàn ca ca!”

Lý Nhược Mai thừa dịp lúc Thư Hoàn uống nước đột nhiên hô một tiếng, cái hô này kích động đến Thư Hoàn, một ngụm nước không nhận được phun ở trên cá Lưu Chỉ Hàn đang nướng.

Lý Nhược Mai nhếch môi cười.

Cổ họng Thư Hoàn khó chịu ra sức ho khan.

Lưu Chỉ Hàn suy tính con cá này có nên ăn hay không.

Bội Hương cầm túi giấy dầu đi tới, “Tiểu thư, chúng ta còn bánh bao màn thầu, có muốn ăn một chút không?” Lúc chạy tới đây, Bội Hương không nghe lời của ba người, cũng không nhận ra được bầu không khí kỳ lạ giữa ba người.

Lưu Chỉ Hàn phá vỡ im lặng đầu tiên, “Bảo bối, đi vào trong xe mang rượu của ta ra đây!”

“...” Thư Hoàn đực mặt ra.

Đã sớm hạn chế Lưu Chỉ Hàn uống rượu, căn bản trong xe ngựa không tồn tại cái thứ này, may mà Thư Hoàn lập tức phản ứng kịp Lưu Chỉ Hàn là đang xem thường Lý Nhược Mai, lập tức vui vẻ chạy vào trong xe lấy nước thay rượu, để cho Lưu Chỉ Hàn uống sáng khoái.

Trong lúc Lưu Chỉ Hàn uống nước, Lý Nhược Mai điều chỉnh tốt tâm trạng ngồn ngộn lúc này, lại vẫn mặt dày để Lưu Chỉ Hàn nướng cá cho nàng ăn lần nữa.

Thư Hoàn chỉ muốn hỏi một câu dựa vào cái gì?

Lý Nhược Mai xấu hổ nghiêm mặt, tỏ ý nàng ta rất yếu, cần thậ bồi bổ!

Đương nhiên Lưu Chỉ Hàn sẽ không đồng ý yêu cầu này của nàng ta, không nói bên cạnh có Thư Hoàn “cười tủm tỉm” nhìn hắ, hành động mặt dày mà dạn tiếp cận này đã đủ phiền phức rồi.

Cuối cùng, Lưu Chỉ Hàn và Thư Hoàn mỗi người một con cá, không quan tâm Lý Nhược Mai liên tục kiểm cớ bắt chuyện.

Một đêm cứ im lặng vậy mà trôi qua...là không thể!

Lý Nhược Mai lại giở trò.

Lúc nửa đêm, cái cây buộc cương ngựa bị người hắ mỡ heo, nhóm lửa.

Bởi vì ban ngày trời mưa, bốn phía đều rất ẩm ướt cho nên lửa không lớn, tuy rằng Thư Hoàn không bị thương gì, chỉ có chút sợ hãi, nhưng nàng cảm thấy không thể nhin được nữa rồi, một nữ nhân lúc nào cũng đi theo phía sau làm phiền thì cũng thôi đi, nữ nhân này còn vọng tưởng dùng lửa thiêu chết nàng?

A... Trời của ta!

Nàng có thể sử dụng nước miếng chìm chết nữ nhân không biết xấu hổ này sao?

Lưu Chỉ Hàn không ngừng thuận khí cho Thư Hoàn, kể truyện cười cho nàng, chỉ vào nàng híp mắt cười một cái.

Thư Hoàn cũng biết việc này không thể trách Lưu Chỉ Hàn, bèn đè nén cơn tức giận ngả đầu trên vai hắ, “Có thể bỏ mặc nàng ta không?”

“Được!” Trầm thấp đáp lại một tiếng.

Hơn nữa còn là “vô cùng hung ác”.

Lá gan của Lý Nhược Mai không lớn đến mức giết người, nhưng có thể để cho đôi cầu nam nữ kia một bài học theo ý nàng ta đã rất tốt rồi, nàng ta thỏa mái khoan khoái ngồi ở trong xe ngựa, đợi đôi cầu nam nữ đại giá!

Tiếc là làm Lý Nhược Mai thất vọng rồi, người ta tìm tới cửa không phải để mặt tía tai tranh luận với nàng, mà là đánh nàng ta một trận. Lâu không hoạt động gân cốt, Thư Hoàn duỗi tay đá chân, nhìn Lý Nhược Mai ngã xuống đất không dậy nổi thì nàng cười típ mắt, còn đặc biệt vô sỉ hỏi đau chỗ nào, để bốn cô nương hảo tâm cho thêm hai đá nữa!

Lưu Chỉ Hàn ở một bên không ra tay cũng không ngăn cản, coi như không nhìn thấy ánh mắt đầy nước mắt cầu xin của Lý Nhược Mai, xoay người đi vào khu rừng gần đó.

Quần áo của Bội Hương dơ dáy bẩn thỉu, là do lúc nãy che chở Lý Nhược Mai khỏi bị đánh mà thành, trên miệng nàng ta an ủi tiểu thư nhà mình, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đun. Nhưng Lý Nhược Mai làm gì còn nghe thấy, phần nộ tát Bội Hương một tai, chặt vật đứng dậy, nhìn về phía Lưu Chỉ Hàn và Thư Hoàn nói nói cười cười hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chương 60.

Ánh mặt trời đang trên đầu cành, hai bên đường phố cửa hiệu san sát nhau.

Mấy ngày liền gấp rút lên đường khiến cho toàn thân mỗi một, Thư Hoàn vì muốn lưu lại ấn tượng tốt cho nhị lão Lưu nha, sau khi đến U thành thì không vội vàng đến Lưu phủ, ngược lại nghỉ trọ ở một khách điểm, nghỉ ngơi hai ngày cho hết mệt mỏi.

Lần đầu đến thăm, đương nhiên phải chuẩn bị chút lễ mọn, Thư Hoàn không có kinh nghiệm ở phương diện này, chỉ có thể không ngừng đi lại ở mỗi cửa hàng lớn, cũng hỏi thăm sáng kiến của các chương quầy một chút, đáng tiếc đi tới trưa nàng cũng chưa quyết định tặng cái gì cho nhị lão Lưu gia là tốt.

Ngồi xuống ở một tiệm bán văn thẩn, Thư Hoàn tùy ý ăn một chén, chợt nghe người ở bàn đối diện nói đại sự U thành, ngày mai công tử Tiểu phủ làm hỉ sự!

Công tử Tiểu phủ?

Mất Thư Hoàn lộ ra vẻ ngờ vực, là chỉ Tiểu Cảnh Thăng sao?

Chờ nàng vênh tai lên lắng nghe, người ở bàn đối diện đã ngậm miệng lại, rõ ràng cho thấy có rất nhiều người biết tin tức này, nói nữa rất không có ý nghĩa. Nhưng Thư Hoàn mới vừa quay về U thành, không rõ lắm mấy chuyện lộn xộn này, may là bàn chéo có người cũng nói chuyện Tiểu phủ, Thư Hoàn lập tức bỏ thìa xuống nghe.

Hoá ra Tiểu Cảnh Thăng và Phùng Diễm Thu tình đầu ý hợp, hai bên phụ mẫu đồng ý, quyết định ngày mai thành thân.

Thư Hoàn chắc lười, nghĩ tới Lý Nhược Mai đầu óc có chút không bình thường đi theo phía sau xe ngựa nàng hai ngày, cô nương kia có thể làm cho việc hôn nhân của Tiểu phủ thuận lợi thì Tiểu phủ phải đốt cao hương rồi!

Lưu phủ.

Lưu Chỉ Hàn và Thư Hoàn phân công nhau hành động, hai ngày trước hắn trở về nhà, thời gian dài không thấy cha mẹ, hắn rất là nhớ. Lần này trở về cũng nói cho nhị lão nhà mình biết mình dẫn vị cô nương kia về, cần nhị lão chiêu đãi một phen.

Nhị lão Lưu gia vừa nghe cô nương này nổi danh trộm cắp, con gái quan lớn ở Ngu thành, không khỏi có chút lúng túng.

Thực ra nhị lão cũng không muốn để con trai trèo cao, môn không đăng hộ không đối sau này không tiện chung sống, vợ chồng già cũng không muốn đã một đồng tuổi rồi vẫn phải xem sắc mặt của con dâu. Thế nhưng tuổi tác của con trai không còn nhỏ, lại không dễ dàng coi trọng một cô nương, nhị lão cũng không nói khó nghe, càng không thể gây đánh uyên ương.

Nghĩ đi nghĩ lại Lưu lão gia khéo léo hỏi con trai tính nết cô nương này như thế nào.

Lưu Chỉ Hàn sờ sờ mũi.

Con trai không muốn nói ra, vậy là tính tình cô nương làm con dâu nhà mình không tốt sao? Lưu phủ nhân thở dài, trong tình huống lòng có bất mãn này cũng đành phải không ngừng an ủi chính mình nói có một cũng đừng chọn, thật sự làm cho con trai độc thân của bà khóc cũng tìm không ra!

Trò chuyện một hồi nữa, nhị lão Lưu gia cũng có quyết định.

Lưu Chỉ Hàn đối phó cha mẹ, trong phủ lại không có chuyện của mình liền xuất phủ đi tìm Thư Hoàn.

Mặt trời gay gắt.

Thư Hoàn bỏ bát đĩa xuống, mùi vị vẫn thẩn động lại trong miệng, người ăn uống no đủ thì lại lười, thật muốn nằm ở một nơi nào đó ngủ cho sáng

khoái. Rất nhanh Thư Hoàn không cần phiên nào phải đi về khách điểm nữa, vẫy vẫy tay với Lưu Chỉ Hàn đang đi nhanh đi tới, nhảy lên lưng hắn nói cái gì cũng không xuống.

Trên phố không phải là nơi để nói chuyện, Lưu Chỉ Hàn kiên trì cõng Thư Hoàn ở trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Hắn có thể đoán được suy nghĩ nào đó của những người này, trước mặt mọi người ôm ôm ấp ấp cùng cô nương nhà người ta, không thể nói dễ nghe được, trên đầu hắn chụp mũ lưu manh rồi.

Lại nói đến Lưu phủ.

Nhị lão Lưu phủ lo lắng quà gặp mặt con dâu nên tặng gì là tốt.

Nếu là môn đăng hộ đối, họ còn có thể có cái đo đếm, cô nương xuất thân nhà quan lớn ở Ngu Thành thì vàng bạc tài bảo nào chưa thấy qua, sao để ý đến chút đồ trong tay bọn họ?

Lưu phu nhân lục lợi trong tiểu kim khố nhà mình mấy lần cũng không tìm được vật làm cho bản thân hài lòng, bà liền sai người đi mua.

Được sai sử là một tỳ nữ tên là Linh Nhi.

Từ nhỏ Linh Nhi đã đi theo Lưu phu nhân, rất quen thuộc phẩm vị của Lưu phu nhân, nàng ta xuất phủ mua quà gặp mặt cho Thư Hoàn là hợp tình hợp lý.

Lúc xế chiều.

Thư Hoàn xoay người ngồi dậy, sửa sang lại y phục bị nhăn nhúm một phen, ánh mắt dừng ở trên người Lưu Chỉ Hàn đang ngồi ngay ngắn đọc sách.

“Tĩnh rồi?” Lưu Chỉ Hàn ngược mắt ra khỏi sách.

“Ừ.” Có chút râu rĩ ngồi xuống bên cạnh bàn.

“Có đói bụng không?” Lưu Chỉ Hàn bỏ sách xuống.

“Không đói bụng.” Thư Hoàn lắc đầu, chẳng qua là nàng không hiểu được khi đi bán phở Lưu phủ thì tặng cái gì cho tốt, rõ là không nghĩ ra được đồ gì.

“Đi ra ngoài một chút đi.” Lưu Chỉ Hàn đứng dậy, hắn từ nhỏ đến lớn đều ở U thành, không cần phải nói, hắn gần như hiểu rõ từng ngọn cây cọng cỏ ở U thành này, lúc dẫn Thư Hoàn đi dạo trên đường cũng giới thiệu sơ qua, gần nửa canh giờ đi được mười mấy con phố, hai người dừng lại ở một cửa hàng chuyên bán điếm tâm.

“Mẹ của ta cũng không phải là người cổ thủ quy tắc, chỉ cần mọi việc không đụng đến ranh giới cuối cùng của bà là được, nếu muốn bán phở, thì tặng một ít điếm tâm đẹp mắt là được, điếm tâm của cửa hàng này cũng là nơi mẹ ta thường xuyên tới, nàng đi vào chọn chút đi.”

Thư Hoàn buông tay nắm chặt tay áo Lưu Chỉ Hàn ra, theo lời đi vào cửa hàng điếm tâm, nàng không chọn mua những thứ đắt, đều chọn mua theo khẩu vị của bản thân, sau khi mua xong thì ngượng ngùng. Lưu Chỉ Hàn sờ sờ đầu nàng cười nói: “Bây giờ đi luôn hay còn phải chuẩn bị chút nữa?”

“Bây giờ đi luôn, ngày mai Tiểu Cảnh Thăng thành thân, sẽ có trò hay để xem, ta sợ không có thời gian đến nhà chàng.” Ngón tay Thư Hoàn mang theo túi giấy dầu.

Lưu Chỉ Hàn dờ khóc dờ cười, nhớ lại tính tình của Lý Nhược Mai, có thể để cho Tiểu Cảnh Thăng từng ruồng bỏ nàng ta thành thân với người khác rõ là nằm mơ giữa ban ngày, nhưng hắn không hứng thú xem diễn trò nhiều lắm, mặc dù là đi cùng Thư Hoàn.

Hai người cùng đi đến Lưu phủ.

Lưu phu nhân đang nằm ở trên giường thêm thiếp, nghe người ta báo lại công tử dẫn một cô nương hồi phủ thì không khỏi đau đầu, Linh Nhi ra ngoài mua quà gặp mặt có thể không về kịp, bên này con dâu tới cửa, không muốn bà sốt ruột cũng khó.

Cả người mặc y phục màu tối, khuôn mặt Lưu phu nhân hơi u sầu tùy tiện để cho tỳ nữ lấy lược chải tóc, sau đó thì ra khỏi phòng đón khách.

Trong đại sảnh, Thư Hoàn đã ngồi ở trên ghế, thấy Lưu phu nhân đi ra từ sau tấm bình phong thì vội vàng đứng dậy, vấn an bà. Đều nói con dâu xấu dù sao cũng phải gặp cha mẹ chồng, Thư Hoàn hơi ngại ngùng, cũng không biết mẹ của Lưu Chỉ Hàn có nghe nói uy danh “thần thủ” kia không.

Bên này Lưu phu nhân trên hiện ý cười, thầm nghĩ bộ dạng cô nương này không tệ, bà làm như vô ý hỏi gia thế Thư Hoàn.

Thư Hoàn sững sốt, nếu nói dối e rằng phải nói dối rất nhiều, mà nếu không nói dối lại sợ làm kinh động đến Lưu phu nhân, nàng quay đầu nhìn về phía Lưu Chỉ Hàn vẫn luôn không quan tâm đến. Bị Thư Hoàn dùng ánh mắt uy hiếp điểm danh, Lưu Chỉ Hàn đặt ly trà xuống ho khan một tiếng nói: “Mẹ à, ngồi lâu như vậy người cũng mệt rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

Lưu phu nhân...

Bị nhi tử “tiền khách”, tâm tình Lưu phu nhân có chút buồn bực!

Tục ngữ nói cưới con dâu thì quên cả mẹ ruột!

Lưu phu nhân cảm khái một câu, cũng theo ý của con trai trở về phòng ngủ, còn lễ gặp mặt? Bà tháo một chiếc vòng tay từ trên cổ tay ra để đến trên bàn.

Lưu Chỉ Hàn đi qua nhặt vòng tay trên bàn lên mang cho Thư Hoàn.

“Có hơi cũ!” Thư Hoàn hơi buồn bực.

Lưu Chỉ Hàn sững sốt, bắn trán nàng, “Mang đỡ trước đi!”

“Được rồi! Vậy tối ta sẽ ngủ ở đâu?” Ngoài miệng Thư Hoàn hỏi vậy, còn hai chân thì đi ra khỏi đại sảnh, nhìn đông nhìn tây.

“Ngủ trong viện của ta.” Lời này của Lưu Chỉ Hàn cũng không có ý gì khác, trong viện của hắn nhiều phòng, Thư Hoàn tùy ý ở gian nào cũng được, nhưng Linh Nhi vừa mới mua đồ từ bên ngoài về vừa vặn nghe thấy lời này của hắn, Linh Nhi chớp chớp hiểu sai, vội vàng chạy đi tìm phu nhân nhà nàng ta.

Tâm tình Lưu phu nhân ảm ức, trừng mắt nhìn Linh Nhi trở về quá muộn một cái.

Linh Nhi khẩn trương chịu tội với phu nhân nhà mình, lại thần thần bí bí đến sát bên tai phu nhân hưng phấn nói không đầu không đuôi.

May mà năng lực mở mang của Lưu phu nhân đủ lớn, nghe ra Linh Nhi kích động nói cái gì, nhưng vừa nghe hiểu ra cái gì bà cũng kích động theo! Đi tới đi lui vòng quanh bàn, vừa vui vẻ vì có thể sớm ngày ôm bông cháu, vừa cho rằng con dâu nhà mình hơi buông thả quá đáng. Đúng, nhưng chiếm lợi cũng là con trai nhà mình...

Thư Hoàn chọn gian phòng sát vách phòng Lưu Chỉ Hàn, so với Lưu phu nhân buồn rầu đủ loại thì Thư Hoàn lại sợ hãi. Hoàng thất coi trọng quan hệ thông gia, phạm là công chúa hoàng tử gì gì đó thì việc hôn nhân cho tới bây giờ đều không thiếu người xoi mói, cưới gả không phải tướng quân cũng là con trai của Thừa tướng, nếu không cũng là quan nhị tam phẩm, từ khi khai triều đến nay cưới gả cho thương hộ vốn không có vài người nhỉ?

Kinh nghiệm người xưa để lại cho con cháu nghiền ngẫm, cho nên Thư Hoàn nằm trên giường vắt hết óc nghĩ, xác suất nàng gả cho Lưu Chỉ Hàn có thể có mấy phần thành công.

Phụ hoàng mẫu hậu rất thương yêu nàng, nhưng cũng không thể thuận theo nàng làm càn, hướng chỉ mấy năm nay nàng ăn trộm đủ để khiến cho người ta không thể nhìn thẳng rồi, lại còn tự mình thăm giao trái tim thiếu nữ cho người không phù hợp với vị trí phò mã, có lẽ phụ hoàng sẽ bóp chết nàng!

Ngẫm lại cũng rất đáng sợ!

Mãi cho đến lúc ăn cơm tối, Thư Hoàn vẫn rối rắm không cho ra được kết

quả nào.

Lưu Chỉ Hàn đề nghị đề nàng và nhị lão Lưu gia cùng nhau dùng bữa, mặc dù nàng cảm thấy ăn chung như vậy có chút gò bó, nhưng lần đầu tiên tới nhà người khác, nàng rầu rĩ đáp ứng.

Không phải không nhìn ra Thư Hoàn lơ đãng, Lưu Chỉ Hàn cố tình hỏi vài câu, nhưng mẹ hắt nghiêm túc thận trọng gọi hắt đi nói chuyện, lúc này hắt cũng chẳng quan tâm phân tích chút tâm tư đó của Thư Hoàn, chỉ sò sò đầu của tiểu cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 61.

Người nhà giàu đúng là rất coi trọng phương diện lễ tiết.

Có một số người còn có thể nghiêm cẩn đến mức định ra tiêu chuẩn cho mỗi tiếng nói mỗi cử động của mình.

Tuy rằng tổ huấn của Lưu phủ truyền lại không phải quá mức cứng nhắc, nhưng cũng không thể để bọn tiểu bối làm càn được, chuyện chưa thành thân mà ở cùng một phòng là thuộc về loại sai trong sai. Lưu phu nhân ngồi thẳng ở trên ghế, nghiêm mặt nói: “Con có biết sai không?”

“Xin hỏi sai như thế nào?” Lưu Chỉ Hàn đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Nhất định phải để mẹ vạch rõ ra sao!” Lưu phu nhân cảm thấy bản thân thật khổ, ai có thể khiến cho bà nuôi ra một đứa con trai nhìn bên ngoài thì chính nhân quân tử, sau lưng lại có chút không câu nệ? Nghĩ đến những chuyện Tiểu phủ gây ra, Tiểu Cảnh Thăng dây dưa giữa hai vị cô nương do dự thiếu quyết đoán, Lưu phu nhân càng cảm thấy bất mãn với con trai nhà mình tùy tiện ra vào với cô nương gia.

Thái độ Lưu phu nhân nghiêm trang, Lưu Chỉ Hàn cũng không nhịn được ngồi nghiêm chỉnh, “Hắn là có liên quan đến Thư Hoàn, xin mẹ cứ nói thẳng!”

“Cũng được! Mẹ hỏi con, con và Thư Hoàn cô nương ...” Lưu phu nhân cũng không quanh co lòng vòng.

Trong đại sảnh, Thư Hoàn ngồi ở trên ghế chờ dùng bữa, chờ mòn chờ mỏi chủ nhà không đến, nàng khó chịu đập bàn. Gọi tỳ nữ Linh Nhi lập tức tiến lên rót ly trà cho nàng, lại thêm điểm tâm áy náy nói: “Đề cô nương đợi lâu, chỉ là phu nhân nhà ta bỗng nhiên có chuyện muốn nói với công tử, mong cô nương thông cảm!”

Ha ha...

Ăn cơm là việc gấp!

Thư Hoàn đứng dậy phát tay áo, “Nếu thức ăn không hợp khẩu vị, ta xuất phủ ăn là được rồi!”

Linh Nhi biến sắc, vội vàng ngăn người lại, “Mong cô nương thông cảm cho công tử!”

Thư Hoàn vì thân phận công chúa lập gia đình buồn rầu, dù phủ đầu cũng tuyệt đối không ngờ tới ăn bữa cơm cũng biến đổi bất ngờ, nhị lão Lưu gia nhìn như hòa ái dễ gần, bây giờ lại mượn cớ dùng bữa oai phủ đầu người ta, không biết Lưu Chỉ Hàn ngày thường không rời một tác nói chuyện gì mới mẹ hăn mà đã uống cạn một chung trà cũng chưa nói hết, đạo đãi khách khó kham nổi ưu sầu!

Đều nói con trai nghe lời của mẹ nhất, Thư Hoàn cũng không suy đoán xấu xa Lưu Chỉ Hàn phối hợp với mẹ hăn châm biếm mình. Lại nhìn vẻ mặt Linh Nhi bối rối cũng thấy dối trá, thờ ơ cười một riêng, “Thức ăn không hợp khẩu vị có quan hệ như thế nào với công tử nhà ngươi, với lại ta ở trong khách đêm, sớm xuất phủ thì có gì không ổn đâu.”

“Vừa rồi vắng mặt, quả thật chuyện có nguyên nhân!” Cùng lúc Lưu phu nhân nói xong, Lưu Chỉ Hàn trở về đại sảnh đúng lúc ngăn cản Thư Hoàn muốn ra khỏi phủ, sờ sờ đỉnh đầu tiểu cô nương, cũng không vì nàng tránh đi mà tức giận, cười mỉm, “Nếu không đói bụng, vậy theo ta về phòng nghỉ ngơi trước nhé?”

“Không tiện!” Thư Hoàn gọn gàng linh hoạt.

“Trước mặt mọi người từ chối ta, rất thương hại đến mặt mũi đó!” Lưu Chỉ Hàn giả vờ đau đầu.

Thư Hoàn lạnh lùng, “Ta không nên qua đây cùng ngươi!”

Lưu Chỉ Hàn thấy thái độ của nàng như vậy liền biết chuyện không ổn, nhưng hăn lại không thể trách mẹ Lưu cố ý chọn thời gian dùng bữa cố tình

phót lò Thư Hoàn. Thái độ nhận tội không thành, Lưu Chỉ Hàn dứt khoát đánh ngất Thư Hoàn, cưỡng chế giữ nàng lại, nhiều chuyện như vậy đều đã trải qua, không thể thất bại vào phút chót được.

Lưu phu nhân có chút lúng túng đi ra sau lưng con trai, hỏi con trai có cần bà giúp đỡ gì không.

Lưu Chỉ Hàn lắc đầu, thầm nghĩ mẹ không gây thêm phiền phức cho con trai chính là giúp đỡ lớn nhất rồi. Lưu Chỉ Hàn ôm ngang Thư Hoàn đã bị hấn đánh ngất, sai bước đi đến sân của hấn.

Khi Thư Hoàn tỉnh lại thì sắc trời dần tối, nàng sờ sờ cổ hơi đau, nhớ lại màn cãi nhau với Lưu Chỉ Hàn, sau đó bị đánh lén. Đắm một đắm xuống giường, đây không phải là lần đầu tiên Thư Hoàn cảm nhận được giá trị vũ lực cực cao của thân tử, bức tức khi chủ tử sợ bị cắn ngược một cái, thật đúng là bị thân tử đánh, lá gan ngày càng lớn!

“Tỉnh rồi!” Lưu Chỉ Hàn bưng bánh Phù Dung trong tay đẩy cửa vào phòng, suy nghĩ nên giải thích như thế nào, cho dù nhìn từ góc độ nào hấn cũng đều không chiếm lí, cất bước tới trước giường, “Mẹ ta bà ấy...” Câu kế tiếp có chút nói không nên lời, ít nhất không phù hợp để hấn thể hiện ra một khuôn mặt hiền lành.

“Nhờ phúc người xuống tay nhẹ! Hừ, ta mệt rồi!” Thư Hoàn ghen một hơi lại chui vào trong chăn, ngay cả đầu cũng không ngoại lệ, mắng người ngại ít nói, đánh cũng đánh không lại, đành phải chiến tranh lạnh. Trông mong người này thức thời chút tự rời đi, đừng để nàng giận dữ mở miệng.

Hề cãi nhau là không sợ không có tranh lạnh!

Đoán không ra ý nghĩ đối phương, mò không ra thái độ lòng người, mệt mỏi!

Nếu có mâu thuẫn nhưng ngay cả mong muốn mở miệng cũng không có, có phải có thể nói cảm giác thích quá nhạt? Cái nhạt này có thể tùy theo cảm giác này chảy xuôi cũng không ngăn lại?

Lưu Chỉ Hàn hơi híp mắt lại, cái lạnh nhạt của Thư Hoàn khiến người ta cực kỳ khó chịu!

Chậm rãi đưa tay vén lên chăn, trong ánh mắt căm tức của Thư Hoàn cúi người xuống, nhếch môi cười, “Công chúa lại khiêu chiến tính nhẫn nại của thuộc hạ rồi!”

Thư Hoàn đã sớm khó chịu khi che kín ở trong chăn, bị người cứng rắn bắt được nàng cũng thuận thế không chui vào trong nữa, trong phòng không đốt đèn dầu, ánh sáng trắng cũng không xuyên qua cửa sổ chiếu đến giường nàng, nàng chỉ có thể lơ mờ thấy rõ dáng người Lưu Chỉ Hàn, lại chẳng hiểu sao có dững khí kinh hồn bạt vía, lồng ngực có hơi nhấp nhô trũng lớn mắt, “Sao ta cảm thấy người đang uy hiếp ta!”

“Công chúa thông minh!” Lưu Chỉ Hàn mím môi, muốn cười lại không cười, “Chuyện hôm nay không lớn, nhưng nàng nổi giận, không cho ta biết lý do sao?”

Thư Hoàn nghiêng răng, giọng điệu lý lẽ hùng hồn này của hấn âm ỉ hơn bất kỳ loại nào! Hai mẹ con bọn họ phớt lờ nàng trên bàn cơm đi “tâm sự” còn để ý tới! Bây giờ còn dám vây hãm công chúa nàng ở trên giường, nàng không hề còn mặt mũi nói ra ngoài!

Có một số người không khiến cho nàng tức giận đến trình độ nhất định, nàng kiên quyết không nói ra miệng, Thư Hoàn ở phương diện khác ngoan cố vậy đấy, Lưu Chỉ Hàn cũng là nhìn ra điểm này của nàng mới ra quân, ngón tay trượt nhẹ bên má nàng, cái chày cái cối nói khiến người ta căm ghét”

“Nàng còn tưởng mình là công chúa sao?” Lưu Chỉ Hàn thở dài.

Thư Hoàn... nói như bản cung nước mất nhà tan vậy!

“Nàng rất tôn quý!” Lưu Chỉ Hàn ngoài cười nhưng trong không cười.

Cho dù Thư Hoàn không nhìn thấy rõ nét mặt hấn, nhưng cũng nghe ra giọng điệu như có chút giễu cợt, không nhin được trả lời: “Ta vốn rất tôn

quý, nhưng từ trong miệng người ra sao khó nghe vậy!”

Lưu Chỉ Hàn tách việc này ra, nói tiếp: “Công chúa gặp nạn!”

“Người có ý tứ gì?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Lưu Chỉ Hàn buồn cười lắc đầu, “Công chúa đang bị ta đè ở trên giường không động đậy được chút nào, cho dù là một ngón út!”

Thư Hoàn tức giận đến hít thở không thông, không phục nâng tay lên, nhưng đúng là không động đậy được như lời Lưu Chỉ Hàn; nàng như con cá bơi qua bơi lại ở trong nước không cẩn thận bị ngư dân bắt lên bờ đợi xâu xé; ghen một hơi dùng sức giãy dụa; ngón chân trắng nõn đã cởi vớ co quắp trong đêm tối, nói lên sự kích động của chủ nhân nó.

Lưu Chỉ Hàn cười lạnh, đầu gối tách hai chân nàng ra, “Công chúa cọ ta thật là thoải mái!”

Thư Hoàn biến sắc, mặt trắng như tuyết mùa đông, nhưng đáng vẽ lại giống như hàn băng quanh năm không đổi, chân của nàng bị Lưu Chỉ Hàn nâng lên, hình như ngón chân đụng phải cái gì đó, giống như bị lửa thiêu, nàng chờ đợi chỉ nghe thấy hắt thở dài một tiếng nói: “Cho dù hoàng thượng ngăn cản ta cũng hào hùng không sợ, vậy mà có thể sợ công chúa thay đổi như chong chóng trong miệng nói thích nhưng cũng có ngày sẽ chán, nàng nói, ta phải làm gì mới thể giữ chân của nàng!”

Sống lâu vài năm suy nghĩ cũng hơn vài năm, lúc này trong bụng cong cong queo queo không tính là nhiều như Thư Hoàn không thể hiểu vì sao mình lại sinh ra một cảm giác không khoẻ từ lời giáo hoạt của Lưu Chỉ Hàn, nhiều năm về sau nàng mới hiểu được cái thâm ý này của hắn, muốn giữ chân là người mà không phải lòng.

Chỉ là bây giờ Thư Hoàn không hiểu, cũng hóa giải được chút nguy cơ, đối với Lưu Chỉ Hàn muốn làm nhục. Đũa giỡn nàng không chỉ nàng nghe không hiểu mà còn ngây ngốc hặc hỏi lại, “Rốt cuộc người muốn làm gì!”

“Mẹ ta hỏi ta có phải chúng ta đã sinh hoạt vợ chồng sớm hay không!”
Không có ai nhìn thấy tiếng cười cợt ở trong đêm tối của Lưu Chỉ Hàn.

“...!!!”

Lưu Chỉ Hàn tỏ ra là người chính nhân quân tử, nhưng có đôi khi hấn thích mặt khác của bản thân hơn, không cần phải thủ lễ, không cần phải kiềm chế; cũng có thể nói, là nam cận bã có nghĩa là muốn làm gì thì làm!

Nhưng, tiểu công chúa hấn tận mắt nhìn đến lớn, rốt cuộc hấn cũng không cam lòng lợi dụng làm vậy. Bầu không khí kiêu diễm hái hoa, bởi vì nàng nở nụ cười, còn xin lỗi vò đầu, phần tin cậy trong mắt kia khiến người ta không muốn để nàng nhìn thấy một mặt không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 62.

Đầu cành chim còn chưa líu ríu.

Sáng sớm rửa mặt xong Thư Hoàn nằm úp sấp ở trên bàn ngẩn người, giấy và bút mực ở trên bàn lộn xộn một đống ở bên cạnh, đây là đêm qua Lưu Chỉ Hàn tâm huyết dâng trào nhất định phải luyện chữ trong phòng nàng. Lúc ấy tranh cãi Thư Hoàn cũng suy nghĩ rất nhiều, mỗi lần nàng giận dữ đều có thể chứng kiến một mặt khác của Lưu Chỉ Hàn, Thư Hoàn tựa như mê muội, cũng tựa như sợ hãi.

Hắn cười khẽ một tiếng, ngón tay cầm tóc người thương thức, cũng đã lộ ra một luồng hơi thở nguy hiểm.

Mượn lời hôm qua Lưu phu nhân nói, trong lòng Thư Hoàn cũng không phải không tức giận, nhưng nàng không nên tiếp tục nổi giận nữa.

Hình như có chút gì đó đã lên men trong lúc bất tri bất giác;

Thuộc hạ thờ ơ mà mình có thể tùy ý đánh chửi cũng đã mất;

Công chúa đã trở thành một người bị quản chế!

Đột nhiên Thư Hoàn muốn về nhà rồi.

Ánh nắng chậm rãi dâng lên, Thư Hoàn đi ra khỏi phòng sau đó dùng sức kéo khuôn mặt đã quá cứng ngắc ra, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười đi gõ cửa phòng của Lưu Chỉ Hàn, khi Lưu Chỉ Hàn vừa mới mặc quần áo tử tế đi tới mở cửa thì liền bỏ nhào vào trong lòng hắn cọ cọ, làm nũng hỏi, “Muốn dùng bữa cùng cha mẹ chàng sao?”

Lưu Chỉ Hàn vỗ vỗ vai nàng, nhếch môi cười, “Nếu nàng không thích, cũng có thể ra ngoài ăn!”

Thư Hoàn làm như xấu hổ vò đầu, xoay xoay vắn vắn nói: “Đến Tiểu phủ

đi, đồ ăn trong tiệc chắc hẳn rất ngon!”

Lưu Chỉ Hàn vuốt cằm suy xét, qua một lúc lâu cũng chưa đưa ra câu trả lời, chuyện Thư Hoàn không nhìn được muốn xem náo nhiệt mà hẳn cũng muốn từ chối? Lại bị ngâm nước nóng* nên nàng rất khó chịu đây!

(* ngâm nước nóng có nghĩa là bị hớ, bị hăng)

Nhìn ra tiểu cô nương rầu rĩ không vui, Lưu Chỉ Hàn buồn cười nói: “Ta cũng không nói không đi!”

“Ai kêu chàng lưỡng lự lâu như vậy!” Thư Hoàn thì thầm, bất mãn trước đó biến thành giọng điệu làm nũng, Lưu Chỉ Hàn chà xát da gà nổi trên cánh tay, vẻ mặt cổ quái nói: “Ngày hôm nay nàng có chút khác biệt đây!”

Hả?

Thư Hoàn cảm thấy kinh ngạc, sợ hãi sự nhạy bén của người này, đỉnh đầu run lên cười gượng, chẳng lẽ là nhu mì quá mức dùng lực quá mạnh khiến người ta không thích ứng?

“Cũng có thể là ta suy nghĩ nhiều!” Lưu Chỉ Hàn mỉm cười, lắm bảm.

Tiểu phủ.

Lấy vợ luôn luôn là chuyện lớn, huống chi là gia đình giàu có lấy vợ, sáng sớm Tiểu phủ đã tụ tập không ít thân bằng hảo hữu, nhao nhao tặng lễ vật chúc mừng.

Tiểu lão gia cười tiếp nhận lời thăm hỏi của mọi người, nhưng đáy lòng không biết vì sao lại có chút lo âu, khi gặp một nhà ba người Lý phủ càng lo lắng hơn.

Theo lý mà nói, một cô nương xuất giá sẽ không tham gia tiệc mừng của người khác, Lý Nhược Mai đặc biệt dẫn tới không ít người vây xem.

Thư Hoàn cố ý chạy đến Tiểu phủ ăn đồ xem náo nhiệt chạy uồn lượn qua

cái bàn ở đại sảnh một vòng, phàm là món ăn tinh xảo đều không thể thoát khỏi ma trảo của nàng, trong miệng gặm xương nghe tiếng một người the thé lạnh lạnh hô lớn, “Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê...”

“Đợi đã!” Lý Nhược Mai lấy tư thế cứng rắn lên tiếng ngăn lại việc hôn nhân này.

Nhị lão Lý gia rõ ràng không được Lý Nhược Mai bắt chuyện qua trước đó, lúc này nghe vậy vẻ mặt cũng chấn động.

Chúng tân khách đều ngừng nói cười, nhìn về phía cô nương nhược liễu phù phong trong sân, chỉ nghe nàng ta chậm rãi nói: “Trước đó đã sớm nghe nói ở U thành có hái hoa tặc thường lui tới nên đi tới trấn Trương gia ở tạm, mà vào dịp này Phùng Diễm Thu Phùng cô nương cũng có tới trấn Trương gia.” Lý Nhược Mai cố ý dừng lại một chút, ánh mắt liếc về phía tân nương đội khăn voan đỏ.

Tay cầm hồng lẵng của Phùng Diễm Thu run lên, tựa như dự đoán được lời kế tiếp Lý Nhược Mai sẽ nói, nàng ngàn phòng vạn phòng ngày ngày lo lắng rất không dễ dàng đến ngày thành thân với Tiểu Cảnh Thăng, chưa từng nghĩ Lý Nhược Mai lại đề tiện đến mức tới đây ngày hôm nay. Phùng Diễm Thu sợ hãi, cắt ngang lời nói kế tiếp của Lý Nhược Mai, “Lý cô nương có việc không ngại chờ sau khi ta thành thân lại nói!”

“Thật sao!” Lý Nhược Mai khinh thường cười một tiếng, khi tất cả mọi người quát mắng nàng ta nhục nhã nàng ta thì nàng ta lại lớn tiếng nói: “Phùng Diễm Thu cô có dám nói mình không bị hoa hái tặc ở trấn Trương gia phá thân không! Chuyện hai người là đôi cầu nam nữ bản thủ ở trấn Trương gia rất ồn ào huyên náo!”

“Lý Nhược Mai cô đừng có ngậm máu phun người!” Phùng Diễm Thu kéo khăn voan đỏ xuống, kinh hoảng cảm hận hiện lên trên mặt, có tư thế xông lên và liều mạng với đối phương.

Tiểu Cảnh Thăng rất tin tính tình của Phùng Diễm Thu, hấn căm tức Lý Nhược Mai quấy rầy không dứt, dám chạy đến làm náo loạn vào ngày thành thân của anh, hấn tức đến sôi gan, “Lý Nhược Mai! Giữa ta và cô đã sớm

kết thúc, cô cả ngày quấy rầy cũng thôi đi, bây giờ còn dám sỉ nhục Điềm Thu, mục đích của cô là gì!”

Tiểu Cảnh Thăng bảo vệ khiến Phùng Điềm Thu hơi an tâm, Lý Nhược Mai lại không muốn nhìn đôi cầu nam nữ này quần quít triền miên, cười lạnh, “Muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, nhưng ta đã tìm rất nhiều người đến làm chứng, bọn họ đều là cư dân của trấn Trương gia, có thể chứng minh cô và hoa hái tặc cùng ở trên du thuyền, hẳn ta cũng ra vào phòng cô giữa đêm giữa hôm!”

Lý Nhược Mai vừa dứt lời, lập tức liền có mười mấy cư dân khác nhau của trấn Trương gia xuất hiện nói chuyện giúp Lý Nhược Mai, còn nói nếu bọn họ có nửa câu giả dối, ắt sẽ bị gặp trời phạt!

Nhưng cho dù nhân chứng vật chứng đều có, Phùng Điềm Thu cũng chết không chịu thừa nhận, nếu chuyện nàng ngủ với hoa hái tặc một đêm được chứng thực, vậy thanh danh xấu của nàng lan xa cả U thành rồi! Sau này nàng vẫn còn muốn xuất giá! Còn phải gả cho công tử ca phong lưu tiêu sái đấy!

Đã sớm qua giờ lành, nhưng bên này các nàng còn đang tranh cãi ầm ĩ không ngớt, Thư Hoàn nói cho dù là Lý Nhược Mai hay Phùng Điềm Thu, trải qua chuyện ngày hôm nay ai cũng đừng nghĩ tới gả cho nam nhân ở U thành, tức giận cái gì cũng mắng, cái gì cũng nói, không hề kém du côn đầu đường xó chợ, ai mà dám lấy thê tử mất mặt như thế!

Ăn uống no đủ cũng xem diễn trò đủ, Thư Hoàn có hơi mệt mỏi, màn kịch này kết cục ra sao nàng không biết được, nàng uống nhiều rượu trái cây say khướt được Lưu Chỉ Hàn công ra khỏi Tiểu phủ.

Đều nói say rượu nói lời thật, Thư Hoàn tay chân mềm nhũn liền ngã trên giường, trong miệng còn lẩm bẩm một vài “bí mật”, nói cái gì nàng muốn Lưu Chỉ Hàn giảm bớt cảnh giác, sau đó vụng trộm về nhà, để hoàng thượng hưng hăng trừng trị việc thần tử hẳn không nghe lời một phen!

“Nàng muốn để hoàng thượng trừng trị như thế nào hả!” Lưu Chỉ Hàn buồn cười hỏi, cũng đã sớm nhìn thấu tâm tư nhỏ của nàng.

“Thiên chàng á!” Thư Hoàn nỉ non.

Lưu Chỉ Hàn... Ha ha!

Trước khi hấn bị thiên có phải nên làm chút gì đó tiến hành hưởng thụ cuối cùng hay không!

Àm âm âm!

Tiếng đập cửa bên ngoài cắt ngang suy nghĩ của Lưu Chỉ Hàn.

“Con trai!” Lưu phu nhân cất bước vào phòng, muốn hỏi con trai có ăn cơm hay không, không phải cãi nhau với Thư Hoàn đấy chứ?

Lưu Chỉ Hàn chỉ nói mình ăn ở Tiểu phủ, còn nói hôm nay Tiểu phủ náo nhiệt, nhưng không nói một chữ về chuyện của Thư Hoàn, không cần nghĩ Lưu Chỉ Hàn cũng biết bản thân đâu có đặc tội Thư Hoàn, nhưng hấn chỉ có thể nói tính tình thần tử khi đó ra về ta đây có khác biệt rất lớn với sinh hoạt trong ngày thường, hấn cũng chưa hoàn toàn phóng thích.

Tiến bước Lưu mẫu, Lưu Chỉ Hàn lấy khăn lau mặt và tay chân cho Thư Hoàn, lúc này mới đẩy cửa ra ngoài phòng.

Thư Hoàn ngủ thẳng một mạch đến chiều, khi tỉnh lại tùy tiện rửa mặt một chút chạy đi tìm Lưu Chỉ Hàn trong phòng làm nũng, còn luôn luôn nháy mắt đưa tình!

Sự dụ dỗ này quá mức rõ ràng, không phải là hạ thấp cảnh giác của hấn mà là dụ hấn phạm tội đấy chứ? Lưu Chỉ Hàn bắt lộ thanh sắc xoa xoa khó chịu trên cánh tay.

Đêm hôm đó, Thư Hoàn ở trong phòng kì kèo mè nheo một buổi chiều rất cục lắp ba lắp bắt nói mấy ngày nữa muốn trở về Ngu Thành, hỏi ý của Lưu Chỉ Hàn một chút.

Lưu Chỉ Hàn nói về được mấy ngày rồi, ngày mai dọn dẹp chút đồ nữ trang

rồi lên đường đi!

Thư Hoàn trầm nghĩ lần này dùng mỹ nhân kế không hề uổng công chút nào, cuối cùng cũng khiến người này đồng ý về Ngu Thành rồi.

Thực ra chuyện không phức tạp như Thư Hoàn đã nghĩ, nàng muốn làm gì chỉ cần không quá phận thì Lưu Chỉ Hàn đều đáp ứng, nhưng Thư Hoàn không hề biết kiến thức cung đấu vẫn có tư tưởng không mấy đúng đắn, luôn đưa Lưu Chỉ Hàn làm nhân vật kẻ xấu! Mà chính nàng lại trở thành nhu nhược mềm mại không chịu nổi chà đạp. Chà đạp cá trên cái thớt gỗ!

Sau đó con cá nhỏ này còn mưu tính trở về tìm lão cá viện binh!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chương 63.

Người tính không bằng trời tính!

Khi Thư Hoàn vui vẻ leo lên xe ngựa chuẩn bị rời khỏi U thành, nghe nói bằng hữu tốt của Lưu Chỉ Hàn là Trang Thiệu Nhân đến Lưu phủ, gọi Lưu Chỉ Hàn xuống xe ngựa nói chuyện một phen. Lén la lén lút, vừa nhìn là biết sẽ không có chuyện gì tốt! Thư Hoàn quả quyết kéo tay áo Lưu Chỉ Hàn lại, không cho phép hấn đi.

Nhưng Lưu Chỉ Hàn chỉ vỗ vỗ đầu nàng trấn an, không có ý ở lại, Trang Thiệu Nhân ấy còn đắc ý cười với nàng, “Công chúa, chuyện của nam nhân, nữ nhân đừng xen vào!”

“Đi thôi!” Lưu Chỉ Hàn ngăn Trang Thiệu Nhân nói những lời quá đáng tiếp theo lại, hơi hất cằm ra hiệu đến góc tường đi nói.

Lần này Trang Thiệu Nhân đến Lưu phủ là xin giúp đỡ, Hoàng thượng hạ chỉ cho hấn một nhiệm vụ, ngầm bảo vệ công chúa “Nhạn quốc” đưa tới hòa thân. Trang Thiệu Nhân tự đánh giá võ công không tệ, số lần thành công hoàn thành nhiệm vụ cũng rất nhiều, một nhiệm vụ như thế không nói là dễ như trở bàn tay mà cũng không tốn bao nhiêu sức lực, nhưng hôm trước hấn lại hỏi thăm ra được một tin tức xấu.

Theo tin tức tin cậy nói tình huống lần này có biến, sẽ có một vài sát thủ nước khác đến ngăn cản “Nhạn quốc” và “Ngu quốc” hòa thân, Trang Thiệu Nhân không dám sơ ý, ra roi thúc ngựa đến U thành tìm Lưu Chỉ Hàn nhờ giúp đỡ.

Nếu bảo vệ công chúa Nhạn quốc bất thành, chính là rơi đầu đấy!

Lưu Chỉ Hàn cũng biết nặng nhẹ trong đó, đồng ý cùng Trang Thiệu Nhân ngầm hộ tống công chúa Nhạn quốc vào Ngu Thành.

Thư Hoàn nghe xong lí do thoái thác uyển chuyển của Lưu Chỉ Hàn sau khi

lên xe ngựa thì không khỏi tức giận một phen, ý của Lưu Chỉ Hàn là tạm thời ở lại Lưu phủ, chờ hần hộ tống công chúa Nhạn quốc xong rồi trở về đón nàng. Đối với Thư Hoàn nói chính là cỏi quần nói láo phí hai lần! Nàng cũng không thể cùng về Ngụ Thành một lúc sao?

Một đội ngũ nhỏ của Nhạn quốc rất nhanh đã đến ngoài U thành, bởi vì nhân mã đi theo quá nhiều lại coi trọng ăn uống sinh hoạt thường ngày, hết sức rề rà kéo dài lộ trình, đợi bọn họ đến Ngụ Thành ổn định xong, lại đợi Lưu Chỉ Hàn ra roi thúc ngựa trở về, sợ là cũng phải gần nửa năm! Thư Hoàn không thể chịu được bản thân ăn không ngồi rồi đợi tại Lưu phủ chờ Lưu Chỉ Hàn lâu như vậy, nàng cũng không thể ngây ngốc an phận một chỗ mà không làm gì, để nàng sống như vậy không bằng bóp chết nàng còn vui vẻ hơn!

Tin tưởng Lưu Chỉ Hàn ở chung nhiều năm cũng hiểu rõ nàng, nhưng không buộc nàng gặt đầu đồng ý ở lại Lưu phủ là không được!

Thư Hoàn hung hăng nghiêng rằng, nhớ lại phụ hoàng có nói một câu, một thiếp không có khả năng được nhiều sủng ái.

Có phải nàng cho Lưu Chỉ Hàn quá nhiều mặt mũi hay không, thế nên mọi chuyện người này không hề coi nàng là chủ mà đưa lên hàng đầu, trái lại tự chủ trương phản bác nàng. Thư Hoàn lại bực bội gãi đầu, thấy rằng mình nghĩ như vậy cũng rất không đúng, hai người sinh hoạt một chỗ nếu nàng đột nhiên muốn dùng thân phận công chúa đe ép đối phương, thực sự là cùng quẳng nồi bát muôi chậu, không được!

Xuống xe ngựa trở lại sân nhỏ của Lưu phủ, Thư Hoàn đặt cái bọc trong tay xuống ngồi ngăn người ở trong lương đình.

Linh Nhi đi báo tin cho phu nhân nhà mình, nói hình như công tử làm thiếu phu nhân không vui rồi.

Nhị lão Lưu gia đang bàn bạc chuyện Thư Hoàn, tính tình cô nương này đích thực không nhỏ, bị bơ trên bàn ăn một lát thì lập tức nổi giận nói cái gì thức ăn không hợp khẩu vị, con trai của bọn họ còn đi trái chặn phải ngăn không cho xuất phủ. Một chút tính nhẫn nại cũng không có như thế có thể

làm con dâu sao, tuy nhiên nhị lão Lưu gia sớm đã có chuẩn bị với chuyện này, trước mắt cũng có chút bất mãn.

Lại nghe Linh Nhi nói thiếu phu nhân vừa giận đối với con trai nhà mình, nhị lão Lưu gia lại càng đau đầu.

Đại đa số phụ mẫu đều giống nhau, con trai nhà mình cãi nhau mâu thuẫn hoặc đánh nhau với con nhà khác đều là lỗi của con nhà người ta.

Lưu phu nhân không khỏi oán giận cô nương Thư Hoàn này thật sự là không yên tĩnh, nói đi lại không đi, cả ngày nổi cáu!

Lưu lão gia vượt từng sợi râu cầm sách lên đọc, bày ra dáng vẻ việc không liên quan đến mình.

Nhưng nhị lão lại bức tức cũng không dự định quản chuyện của hai người trẻ tuổi, sống còn phải xem chính mình, người ngoài nhiều nhất là ở một bên ngẫu nhiên nói vài câu.

Lưu Chỉ Hàn cũng vừa ý cha mẹ không quản nhiều chuyện hần, về mặt tự do là không thành vấn đề, mới có thể yên tâm để Thư Hoàn ở lại Lưu phủ, nhưng bên Thư Hoàn thì mặt xiên mày xỏ không hiểu, không chung đụng một chỗ nàng cũng suy nghĩ không ra.

Mắt thấy mặt trời lặn về phía tây, Lưu Chỉ Hàn ra khỏi thành dò xét tình hình sát thủ nước khác cũng được một buổi chiều vẫn không có tin tức, Thư Hoàn đứng ngồi không yên. Nàng vừa mệt vừa đói lại lo lắng cái mông ngồi cả một ngày ngồi đến ngứa ngáy nói cho cùng là vì cái thá gì hả!

Nếu Lưu Chỉ Hàn ở đây, quả thực Thư Hoàn muốn đổ một chậu nước rửa chân vào người hần!

Thời gian rất nhanh đến buổi tối, Lưu Chỉ Hàn về Lưu phủ trước bữa tối, Thư Hoàn vốn định để mình ăn một bữa thật nhiều đồ ăn cho thỏa thích, nhưng nhìn thấy người này thì vô cùng tức giận, dứt khoát hầm hừ bụng rỗng trở về phòng đi ngủ, không muốn ngồi cùng bàn với người này

Nhưng trong bụng trống trơn đến nửa đêm Thư Hoàn liền đói đến lăn qua lăn lại, nhẹ nhàng ra khỏi phòng đến nhà bếp lên ăn đồ ăn.

Thật không hiểu người nào sơ ý lơ là như thế, trong nồi còn xương chua xào nóng, Thư Hoàn vui mừng rạo rực vươn móng vuốt sói qua, cầm xương gặm cắn!

Chỉ gặm xương chua rõ ràng không đủ lấp đầy bụng, càng không thể hết đói, Thư Hoàn như con chuột nhỏ làm chuyện xấu ngồi xỏm trước bếp gặm rột rột, không hề để ý đến sau lưng có một bóng người cao lớn dẫm lên ánh trăng đi vào nhà bếp.

“Ăn ngon không!” Người tới mở nắp vung bằng gỗ ra, tìm xương chua hỏi.

“Ăn ngon lắm!” Thư Hoàn âm ờ đáp lại, không ngừng gật đầu, đợi phản ứng lại trong nhà bếp có người thứ hai thì nàng mới cứng đờ người, có một xúc động muốn vùi vào trong bếp hóa thành một trứng đen! Nhất là phát hiện người bắt được nàng ăn vụng là Lưu Chỉ Hàn, Thư Hoàn tung quần như con lừa ngốc đầu trọc sáng bóng.

“Có muốn trở lại cùng một chỗ không?” Ngón tay Lưu Chỉ Hàn mượt mà, Thư Hoàn chẳng biết đèn dầu được đốt lên lúc nào, cảm thấy móng tay so với xương đang kẹp trên tay hắn nhìn không tòi chút nào, nhất thời lại có chút ngu ngơ, mãi đến khi Lưu Chỉ Hàn vươn đầu lưỡi ra liếm sạch vụn thịt bên môi nàng mới giật mình lại.

Âm ướt trơn bóng liếm thẳng vào tận lòng người.

Trong lòng nàng bồi rồi đầu ngón tay có chút run lên, miếng xương chua mới gặm vài miếng rơi xuống đất phát ra tiếng, nhưng tiếng động rất nhỏ này không thể phá vỡ bầu không khí kiêu diễm đến đậm đặc trong giây phút này.

Thật lâu sâu;

“Chàng, chàng làm gì vậy!” Thư Hoàn hít vào một hơi khí lạnh, không phải là vì Lưu Chỉ Hàn bất ngờ làm chuyện thân mật, mà là vì tự bản thân gặp

phải điệu giọng lưu manh trêu chọc con gái nhà lành bất lực cố gắng phản kháng!

Nàng là công chúa, sở trường cản trở sao có thể nói ra khác người như vậy! Thẻ diện Đại Ngu quốc đều bị nàng vứt đi rồi!

“Lãng phí là rất xấu hổ!” Lưu Chỉ Hàn đứng dậy lui về sau một bước, cười đến vân đạm phong khinh, “Ngoài miệng liêm xong rồi, thuộc hạ giúp công chúa liêm móng tay nhé?”

Thư Hoàn vô thức kiểm tra móng tay, quả nhiên nhìn thấy có không ít vụn thịt, nhưng khiến một nam nhân dùng miệng nói ra thật sự không ổn... nhỉ?

“Gia tài Lưu phủ bạc vạn, ta chỉ ăn mấy miếng xương thôi, chàng đừng keo kiệt như vậy!” Thư Hoàn vỗ vỗ tay dựa vào bếp lò đứng dậy, nàng không biết xấu hổ nghĩ ta xuất thân “Thần châu”, trộm cắp là chuyện bình thường, đừng vì ăn vụng mấy miếng xương mà cảm thấy không còn mặt mũi nhìn người, Lưu Chỉ Hàn cũng không phải ngày đầu tiên biết nàng thường xuyên ngửa tay, để cho hắn nhìn thấy một mặt không thỏa đáng cũng không có việc gì.

Thư Hoàn lải nhải mấy câu, lập tức cảm thấy bản thân tốt có đạo lý lưng và thắt lưng cố gắng phải thẳng, không đợi Lưu Chỉ Hàn mở miệng lại nói tiếp: “Ta ăn vụng xương nhà chàng đấy, thế nào!”

Lưu Chỉ Hàn làm như bị khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ của nàng chặn trụ, lui về phía sau vài bước, hai tay chậm rãi ôm ngực dựa vào cửa, “Nhưng tiểu miêu tham ăn nhà ta giận dữ ta không ăn cơm, đây là ta cố ý làm cho nàng, bây giờ xương lại bị ăn vào trong bụng nàng...”

Thư Hoàn sững sốt, làm như cáu thẹn giậm chân.

Hoá ra xương chua hợp khẩu vị có thể giải thèm không phải là đầu bếp nào để quên ở trong nồi, mà là Lưu Chỉ Hàn làm, còn nói cái gì là làm vì tiểu miêu tham ăn. Trong phút chốc Thư Hoàn cảm thấy hình như bụng không còn đói nữa, trong lòng tràn đầy chua xót.

Đội ở Lưu phủ gần hơn nửa năm ở rết trong khuê phòng thêu hoa thêu hà bao cũng không có gì khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chương 64.

Há miệng mắc quai!

Thư Hoàn gặm hết xương, đã làm tốt đề xuất yêu cầu chuẩn bị của Lưu Chỉ Hàn với nàng. Nhưng nàng chờ mòn chờ mỏi chỉ chờ được một cái sờ đầu của Lưu Chỉ Hàn, hẳn còn thái độ khác thường chấp thuận bản thân đi theo công chúa Nhạn quốc cùng về Ngụ Thành.

Nói mất hứng là giả, nhưng Thư Hoàn cũng muốn biết lý do khiến Lưu Chỉ Hàn thay đổi chủ kiến. Lưu Chỉ Hàn chỉ nói: “Lúc nào cũng làm chuyện khiến nàng bức tức, sợ nàng sẽ chán ghét ta!”

Thư Hoàn xấu hổ lúng túng xoắn xuýt ngón tay, không biết xấu hổ nói nàng hoài nghi đối phương cầm lông gà mà làm tên bắn liên tiếp khoa tay múa chân với mình.

Nếu Thư Hoàn ăn no Lưu Chỉ Hàn cũng không tiếp tục giữ lại nguyên tắc của nàng, để nàng trở về phòng nghỉ ngơi sớm, ngày mai còn phải đi cùng công chúa Nhạn quốc. Nhưng Lưu Chỉ Hàn cũng nói chuyện này không an toàn, vì phòng ngừa có người nhận ra thân phận nàng, nàng cần phải uất ức giả làm nha hoàn nhóm lửa của Nhạn quốc.

Thư Hoàn cũng không dị nghị gì với ý kiến này, đừng nói là nha hoàn nhóm lửa, trước kia nàng còn làm khất cái chơi đùa đấy, mặc dù không ít lần bị Lưu Chỉ Hàn dong dài.

Một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm ngủ dậy Thư Hoàn chỉ thấy Lưu mẫu cho chim bồ câu ăn, sắc mặt không khỏi cô quái, cũng nhớ rõ khi Lưu Chỉ Hàn cho nàng ăn bồ câu nướng có nói qua đây là chim bồ câu hẳn nuôi. Không biết là Lưu mẫu có biết Lưu Chỉ Hàn cho nàng ăn chim bồ câu truyền tin không, Thư Hoàn không dám nhìn nhiều, sợ mình thèm ăn lại phạm tội xấu.

“Chào buổi sáng, Ngu cô nương!” Lưu mẫu cười tí mắt chào hỏi.

“Chào Lưu phu nhân buổi sáng ạ!” Thư Hoàn làm bộ khôn ngoan cũng lên tiếng chào hỏi, nhìn lướt qua con chim bồ câu được Lưu phu nhân tiện tay thả tới khay thức ăn trên bậc thềm thì đi qua cầm trong tay.

Lưu mẫu trông thấy động tác nàng cho chim bồ câu ăn không khỏi cười nói: “Thích thì ta tặng con vài con!”

Thư Hoàn vội lắc đầu, cười gượng, “Ta nuôi không tốt!”

Cho bồ câu ăn và nuôi bồ câu là cả một giai đoạn đấy.

Trong viện chủ nhà đều đã tụ họp đến đại sảnh dùng bữa, trong những người này ngoài Thư Hoàn là khách ra còn có Trang Thiệu Nhân chạy tới ăn.

Đồ ăn sáng không nên mặn, nhưng trong nhà có khách ở đây, vì thể diện nhìn tốt nhất nên cũng bày một đĩa thịt lên bàn; Thư Hoàn nhai cơm trong miệng mà chiếc đĩa trong tay cũng không nhàn rồi, nhưng không đợi nàng gấp một cỗ thịt thì đã bị đôi đĩa trong tay Lưu Chỉ Hàn chặn lại, nghe hần chậm rãi nói mấy câu ăn kiêng, Thư Hoàn thu tay thở dài, có ảo giác gan thỏ ăn gì nàng ăn cái đó.

Ở nơi Thư Hoàn không chú ý tới Lưu mẫu cười trộm, có lẽ là mừng vì con trai có thể áp chế con dâu.

Trang Thiệu Nhân chế giễu nói: “Huynh đệ rất lợi hại!”

Mặt Lưu Chỉ Hàn không đổi sắc, “Không ăn có thể ra ngoài.”

Trang Thiệu Nhân lập tức ngậm miệng.

Một bữa cơm chẳng mấy chốc ăn xong, Thư Hoàn giúp Lưu Chỉ Hàn chuẩn bị y phục rồi xuất phủ cùng một lúc. Đáng nói chính là, Lưu Chỉ Hàn mặc trang phục ám vệ màu đen, mà ngay cả Trang Thiệu Nhân cũng là hắc y.

Khí hậu Nhạn quốc rất nóng, quanh năm đại hạn, tình hình dân chúng thường thường là có hạt thóc mà cũng không thu được, cho nên Nhạn quốc chẳng hề giàu có, nói như vậy các quốc gia khác sẽ không đánh chủ ý vào nó. Nhưng vài năm nay khí hậu Nhạn quốc bắt đầu chuyển biến, trở nên không còn nóng bức nữa, mà là mưa thuận gió hoà, cũng bởi vậy có một vài đại quốc phụ cận bắt đầu rục rịch, cái này gọi là phúc họa đi đôi.

Nhạn quốc hòa thân với Ngu quốc chính là vì thực lực quốc gia lớn mạnh, trấn áp xoá bỏ một chút ham muốn của một vài quốc gia khác.

Thư Hoàn hành tẩu nhiều năm ở ngoài, cũng là “tóc dài kiến thức nhiều”, đối với ít chuyện nước này với nước nọ coi như rõ ràng. Có ám vệ Lục tương trợ, thành công trà trộn vào tỳ nữ thô sử, Thư Hoàn bắt đầu đại nghiệp nhóm lửa của nàng, bởi vì tiểu đội Nhạn quốc làm việc khiêm tốn, cố gắng hết sức gấp trăn không đi gấp thành không vào, Thư Hoàn phải đi theo một đoạn sinh hoạt thôn quê.

Vốn điều này cũng không sao, ở lều trại là được, nhưng khiến Thư Hoàn tuyệt đối không nghĩ tới là bản thân ở cùng một cái lều với một a hoàn đốt lửa cầu kết cùng nam nhân! Càng làm cho Thư Hoàn không thể chịu đựng được là a hoàn Thúy Lan này còn cho gọi nam nhân thôn quê vào trong lều trại của bọn họ!

Đây quả thực là gài bẫy công chúa!

Kháng nghị không có hiệu quả Thư Hoàn cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, ra ngoài trà trộn dù sao cũng phải khiêm tốn chút, nàng mắng thầm một câu, bụng đầy nổi căm ghét mà không chỗ lên án, hơn nửa đêm còn phải ra khỏi lều trại ở bên ngoài hiến máu cho muỗi.

Không có chỗ đi ngủ, Thư Hoàn liền đi xung quanh một chút, nhưng khiến nàng cảm thấy khủng bố hơn là không đến một lát sau nàng thấy mấy đôi cầu nam nữ tồn tại. Dân phong Nhạn quốc này cũng quá cởi mở rồi, dọa chết lão nhà quê nàng!

Biết mình mù đường nên nàng cũng không dám đi xa, mắt thấy hai người nam nhân lén lút vào lều trại của công chúa Nhạn quốc thì miệng Thư Hoàn

mở to đến nỗi có thể nhét một quả trứng vào, việc ấy có vẻ sẽ không như nàng nghĩ chứ?

Sự thực không nén được tò mò, nàng cũng mờ mờ ám ám đi đến, khi bị tỳ nữ canh giữ ở trước lều trại chặn lại thì lại bày ra một bộ dạng rất trêu. Tư thái đặc biệt bức người đặc biệt khinh thường người, nhỏ giọng nói: “Lão tử dịch dung, các ngươi hỏi là làm trẽ chuyện của lão tử!”

Hai tỳ nữ sợ hãi, vậy mà thật sự không hỏi gì nhiều để người lại.

Thư Hoàn lấy tư cách là một người nghe lén từ bên ngoài thì nghênh ngang đứng lạng trước lều trại vánh tai lên.

“Đại nhân, người đang nghe cái gì?” Tỳ nữ Trúc hoài nghi.

Cái gì cũng chưa nghe được sao có thể nói?

Thư Hoàn ra vẻ bí hiểm, nhưng không đợi nàng làm ra vẻ thì cổ áo phía sau bị một người nhấc lên, người phía sau còn lâu mới để ý đến cả người nàng cứng ngắc, tiến tới cạnh tai nàng nói: “Chuyện phòng the công chúa cũng dám nhìn lén, lá gan ngươi không nhỏ nhỉ!”

Vẻ mặt Thư Hoàn quả đúng như thế, quả nhiên phụ hoàng bị một công chúa phong lưu của nước khác tới đội nón xanh “...”

Vẻ mặt Xuân Trúc không thể tin “...”

Xuất quân bất lợi! Thư Hoàn có ý nguy biện cũng không thể, bị người điếm á huyết, sau đó khiêng nàng nhảy mấy cái biển mất ở trong đêm tối.

Thực ra Thư Hoàn muốn hỏi một chút là bản thân có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai sao!

Nhưng người gây rối này lạ sờ “đại bạch thỏ” của nàng!

Dâm tặc ôi!

Không thể nhin chính là người này sờ mông nàng!

Quả thực là đang nói cho nàng biết là trước gian sau giết nha!

Khi bị đâm tặc che mặt thả xuống mặt đất, lúc có thể mở miệng nói chuyện được, Thư Hoàn ủy = khuất thương lượng, “Có thể trước giết sau gian không!”

Ám vệ Lục nghiêng răng “...”

“Ta muốn nôn, để không nôn vào cả người ngươi...” Thư Hoàn cười nhạt nhẽo.

“Không sao, ta sẽ chặn miệng nàng lại!” Ám vệ Lục cười âm trầm.

Lều công chúa Nhận quốc.

Dưới ngọn đèn mờ mịt, Trang Thiệu Nhân toàn thân y phục dạ hành hiêm có đứng đắn, công chúa Nhận Liễu ngồi ở trên ghế uống trà không mặn không nhạt nói: “Làm phiền rồi, nhưng bản cung vẫn nói câu nói đó, tính mạng thân gia, không cần người ngoài lo nhiều!”

“Đây là ý chỉ của Thánh thượng.” Trang Thiệu Nhân di chuyển chỗ dựa.

“Ồ?” Nhận Liễu cười lạnh, “Tức là ý chỉ của hoàng đế Đại Ngu quốc các ngươi, làm sao ngươi lại dấu đầu lộ đuôi?”

Nói chuyện với người ngu xuẩn, Trang Thiệu Nhân cảm thấy chỉ số thông minh của mình cũng đã hạ thấp, hoàng thượng cũng không nhất định nhìn thấy mặt ám vệ, dựa vào cái gì mà hắn phải để cho đối tượng của một nhiệm vụ nhìn? Ở trong hoàng gia, Nhận Liễu không có khả năng không biết những chuyện cơ mật này, mà Nhận Liễu nhìn bài tử chứng minh thân phận của hắn còn làm khó dễ như vậy, chỉ có thể nói Nhận Liễu này không phải quá mức kiêu căng hay có ý định không phối hợp!

Cho dù Nhạn Liễu kia xuất phát từ tình huống nào lấy bản thân làm trung tâm, đều khiến người ta đau đầu!

Mất thấy quá giờ tý, không tiếc mồm mép cũng không thể khiến Nhạn Liễu thay đổi chủ ý, Trang Thiệu Nhân rõ ràng cũng không nói nhảm nữa, xoay người rời đi. Nếu coi thường hắn và ám vệ Lục, vậy Nhạn Liễu chờ bị sát thủ nước khác giết đến mặt xám mày tro đi!

“Tình hình như thế nào?” Ám vệ Lục cũng có lều trại của mình, thu xếp tốt cho Thư Hoàn xong, hắn liền đi ra ngoài lều trại chờ Trang Thiệu Nhân.

“Tình hình thôi nát!” Trang Thiệu Nhân mắng vài câu, nói đối tượng nhiệm vụ lần này làm quá khó khăn, chung quy cho rằng bản thân có chút tài năng, chờ xem, chờ nữ nhân kia chịu thiệt hại ca ta liền xuất thủ!

“Cũng không hẳn.” Ám vệ Lục không hề bất ngờ về tin tức Trang Thiệu Nhân mang về, trầm ngâm nói: “Từ xưa đến nay vốn không có vài công chúa bằng lòng hòa thân, chờ đợi chút trắc trở trên đường thì càng thêm rồi.”

“Ý của ngươi là...” Trang Thiệu Nhân hí mắt.

Ám vệ Lục gật đầu.

Hai người hiểu ngầm nên không nói nhiều nữa, từng người trở về lều trại nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chương 65.

Khi Thư Hoàn mở mắt đã là sáng hôm sau, vì nàng không cời y phục đi ngủ, trong lều cũng không đắp chăn nên cũng bắt giắc lạnh. Bên gối đặt túi nước và túi giấy, nàng thấm ướt khăn rồi qua loa rửa mặt, ăn bánh bao vẫn còn nóng trong túi giấy dầu, sau đó mới đi ra khỏi lều. Âm vệ Lục dựa vào thân cây đang nói gì đó với Trang Thiệu Nhân đứng đối diện, thấy nàng tỉnh ngủ đi ra thì dừng câu chuyện lại, dường như ân cần hỏi, “Ngủ ngon giấc không?”

“Hơi cứng!” Thư Hoàn đi qua dựa vào trong lòng hắn. Âm vệ Lục hiểu rõ gập đầu, trên mặt đất chỉ trải một lớp y phục của hắn, khiến người ta ngủ không quen, “Đợi lát nữa vào thành ta sẽ chuẩn bị một cái giường và chăn mền.”

Không đợi Thư Hoàn mở miệng nói muốn đi theo vào thành chơi, Trang Thiệu Nhân không tán thành nói: “Đêm qua có hắc y nhân trà trộn vào tiêu diệt Nhạn quốc, chúng ta còn chưa bắt đủ người, người còn có tâm tư nhân nhả dính dính nghiêng nghiêng với nữ nhân!”

Lấy đại cục làm trọng là rất đúng, nhưng sao Thư Hoàn cảm thấy trong lời nói này của Trang Thiệu Nhân có nghĩa khác chứ? Hồng nhan họa thủy? Làm chậm trễ tình hình đất nước?

Âm vệ Lục vô tình xua tay, đôi mắt khôn cảnh quá khản trương chỉ biết phát huy thất thường, còn không bằng đi bộ thả lỏng. Âm vệ Lục ở ngoài thành thay đổi y phục thành Lưu Chi Hàn, dẫn Thư Hoàn đi mua đệm chăn có thể dễ gấp xếp, lại đi đến hiệu thuốc mua mấy bao mê dược có thể làm người ta ngất, nghe lão đại phu huênh hoang cao thủ võ lâm dính vào một chút cũng có thể toàn thân vô lực, thành con tôm nhỏ tùy ý sắp xếp!

Âm vệ Lục cười nhạt, nhưng Thư Hoàn lại hài lòng lão đại phu mạnh miệng nói hết bài này đến bài khác, nàng chỉ là công phu mèo ba chân đẩy một phát ;à ngã, dược hiệu không cần quá lớn, có thể làm tiểu tặc ngất xỉu là được.

Nhìn ra ám vệ Lục khó hiểu, Thư Hoàn cười tí mắt nói nàng không thể đi theo hắn chạy loạn khắp nơi, lúc hắn giết người chung quy nàng không thể ở phía sau cản trở hòng hết cớ động chứ? Nếu vẫn trà trộn trong các nha hoàn nhóm lửa Nhạn quốc trên người không có một chút thuốc để chinh người thì không được, có vài tiểu binh Nhạn quốc thích chạy đến lều của các nha hoàn nhóm lửa, buổi tối khuya còn ôm ôm ấp ấp không cho người ta ngủ, mê dược này chính là dùng để đối phó người không quản được quần mình. Hai lạng thịt trong đũng quần tiểu tặc!

Tiểu đội nhân mã hộ tống công chúa đi hòa thân đều đã được huấn luyện chuyên nghiệp, không có khả năng có người mắc ối như Thư Hoàn nói! Gần như trong lúc đó ám vệ Lục đã nghĩ tới một cách giải thích, nước khác phải tới ngăn cản hòa thân không phải là sát thủ, có lẽ bọn họ là đạo tặc hay là tội phạm gì đó, ý muốn hủy đi công chúa Nhạn quốc mà không giết chết nàng.

Nếu trước khi vào hoàng cung Ngu quốc mà công chúa Nhạn quốc bị người khác phá thân, vậy hậu quả...

Ám vệ Lục và Thư Hoàn liếc nhau... Ha ha!

Hình như trong lúc lơ đãng ta đã làm xong một nhiệm vụ kinh thiên động địa đáng được khen ngợi... Thư Hoàn gặm xương.

Thân là hộ vệ không thể xúc động chuyển suy nghĩ lên người nha hoàn, sát thủ chuyên nghiệp sẽ không mất tiết tháo nửa đêm đi khi nhục các nha hoàn đốt lửa, chỉ có đạo tặc khi bị nắm nhược điểm đành làm chuyện xấu mới không kiêng dè.

Một khi nữ nhân xuất hiện nguy cơ mất trinh tiết, nam nhân sẽ nhốt người nuôi trong phòng.

Tuy tay chân bắt người của Thư Hoàn không đến mức như thế, nhưng khi trở về Lưu phủ thì không cho phép đi theo ám vệ Lục xem náo nhiệt.

Trước khi đi ám vệ Lục còn ngấm chính từ nghiêm nói mình đánh thắng

được một đạo tặc nhưng không đánh lại được mười người, vì nhiệm vụ mà bản thân đã khó bảo toàn, không thể phân tâm che chở người khác.

Không cần tìm người khác trợn mắt nói dối, tìm ám vệ Lục là được!

Nhìn ánh mắt “chân thành” của hắn, Thư Hoàn còn tưởng rằng đây là sự thật... Có thể sao! Thư Hoàn thầm nghĩ ngoài miệng người nói áy náy tự trách, không bảo vệ được, trong lòng vui mừng đến nở hoa! Người không muốn để công chúa ta đi theo đúng không đúng không? Xem ra sự trung thành của ám vệ Lục với công chúa ta đúng là nặng hơn mạng!

Thư Hoàn ý vị thâm trường nhìn theo ám vệ Lục xuất phủ, lo lắng thở dài.

Lại nói có manh mối và đi làm nhiệm vụ là một.

Hai người ám vệ Lục và Trang Thiệu Nhân lại hợp kế, quyết định cho đạo tặc quốc gia khác phái tới hành động, sau đó đến bắt ba ba trong rọ. Hành động cụ thể Thư Hoàn cũng không rõ lắm, dù sao ám vệ Lục bắt trộm nàng đi ngủ, ám vệ Lục đánh nhau nàng thêu hoa, ám vệ Lục về Lưu phủ? Vậy nàng thu dọn đồ nữ trang ngoan ngoãn đi theo.

Thời gian đã qua mấy ngày như thế.

So với thời gian làm nha hoàn nhóm lửa chỉ có thể bị thống bị người ta đuổi khỏi lều, lúc này Thư Hoàn thành khách nhân tôn quý trong tiểu đội Nhạn quốc, không cần nhìn bếp nấu nước, còn có thể ngày ngày ăn thơm uống cay, cuộc sống tạm ổn!

Thư Hoàn cảm thấy cuộc sống mình cực tốt tăng thêm mấy ký thịt, đã xảy ra một số chuyện làm cho nàng gây đi.

Lại có địch tập kích!

Vậy ta bỏ chạy, nhưng đừng lỡ tay làm tổn thương người khác.

Nhưng Nhạn Liễu ở cùng Thư Hoàn thích ăn uống, khi xảy ra chuyện có thể dễ dàng để nàng chạy thoát mới là lạ, phải biết rằng hai người nàng ở

cùng một lều, cho nên Nhạn Liễu không chút khách khí đánh lén, đánh ngất Thư Hoàn từ phía sau, để người lên giường cười lạnh, “Người thay công chúa ta hoà thân đi!”

Nhạn Liễu không có võ công, đương nhiên cũng sẽ không thể điểm huyết gì, đánh ngất Thư Hoàn cũng là dùng một cái bình hoa to.

Khuôn mặt Thư Hoàn trắng bệch, cái gáy nằm trên gối cũng chảy máu.

Nàng hít thở dần dần yếu đi, không rõ sống chết.

Ngoài lều nơi nơi đều là tiếng người, tiếng binh khí đánh nhau, tiếng gào thét, tiếng khóc lóc.

Nhạn Liễu ảo tưởng rằng có người thay thế nàng đi Ngu quốc hòa thân, nàng có thể thừa dịp hỗn loạn chạy trốn, tùy ý tìm nơi mình muốn để sống. Tiếc là cuộc sống không tốt đẹp như thế, Nhạn Liễu tay trái gà không chặt, chưa chạy xa khỏi lều đã bị quân địch bắt đi như tỳ nữ thô sử.

So với đạo tặc tập kích không có tổ chức vừa rồi, lúc này đến đột kích là một tiểu đội có tổ chức có kỷ luật, mỗi người đều võ công cao cường, âm vệ Lục hai quyền khó địch lại bốn tay, người ít không đánh lại đông, liếc mắt với Trang Thiệu Nhân, trong mắt đều là ý thôi lui.

Tiểu đội Khương quốc tạm thời đóng quân ở sơn cốc.

Là con trai nhỏ nhất của hoàng đế Khương quốc, Khương Cừ Thiên dũng mãnh thiện chiến, mười mấy tuổi đã chiến công hiển hách, chuyến này phụng mệnh của phụ hoàng hấn đến ngăn cản hai nước Nhạn, Ngu hòa thân. Nếu có thể, Khương Cừ Thiên không ngại lưu tâm chiếm giữ công chúa Nhạn quốc.

Nhưng xấu hổ, công chúa bị Khương Cừ Thiên bắt về rõ ràng là Thúy Lan.

Cái tên này có hơi phổ biến, nếu nói là có dính líu đến đạo tặc ép Thư Hoàn không có lều đi ngủ, sẽ có rất nhiều người nhớ đến nàng rồi.

Thúy Lan ngồi xồm ở một góc lều, run lẩy bẩy.

Nói ra chân tướng nàng có thể sẽ chết rất thảm.

Có một loại nữ nhân, gọi là quân kỹ.

Nghe nói loại nữ nhân này ở quân đội Khương quốc đã là nhiều nhất rồi.

Nhận Liễu thật ở đâu?

Y phục dơ bẩn và một đám tỳ nữ thô sử bị nhốt trong một cái lều, chờ hoàng tử Khương quốc bọn hấn xử lý.

Nhận Liễu không khỏi cực kỳ hối hận hành động chạy ra khỏi lều của công chúa, chỉ chờ đợi hai ám vệ Ngu quốc có thể mau đến đây cứu mình.

Nhưng người Nhận quốc mang đến chết thì chết bị thương thì bị thương, không thể trọng dụng, hai ám vệ Ngu quốc tức giận vì Nhận Liễu ác ý làm bị thương công chúa Ngu quốc, căn bản không nghĩ tới muốn cứu Nhận Liễu.

Mặc dù đến trước mặt hoàng thượng ám vệ Lục cũng có lý, hấn cũng sẽ không đi cứu nữ nhân ngu xuẩn làm hại Thư Hoàn!

Đầu Thư Hoàn đau muốn nứt ra, sớm đã để đại phu khám cái gáy bị thương, đã không còn gì đáng ngại, nhưng Lưu Chỉ Hàn thay đổi y phục sạch sẽ vẫn cầm tay nàng như cũ đến đêm khuya, ngọn đèn mờ tối chập chờn lóe sáng. Thư Hoàn hơi khôi phục ý thức, Lưu Chỉ Hàn nắm ngón tay nàng đã cảm nhận người trên giường có động tĩnh.

“ A Lục...” Thư Hoàn khó chịu lắm lắm.

Khuôn mặt cứng ngắt của Lưu Chỉ Hàn cố nặn ra chút ý cười, thả trái tim về lại chỗ cũ*, “Ta ở đây! Đói bụng không, trên bếp vẫn còn cháo nóng đấy.” Tất nhiên là hấn không địch lại rất nhiều cao thủ Khương quốc phái đi, nhưng mang Thư Hoàn đi từ trong lều công chúa Nhận quốc lại là

chuyện dễ dàng; Lưu Chỉ Hàn vuốt ve tóc Thư Hoàn, nghĩ đến Nhạn Liễu cầm bình hoa đánh người, trong mắt lập tức hơi u ám, “Việc này ta sẽ đòi lại thoả đáng, Tiểu Hoàn nàng đừng sợ!”

(* ý là Thư Hoàn không sao an tâm không lo lắng gì nữa á)

“Ta không sợ nhưng đau quá...” Giữa câu nói Thư Hoàn không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, “Sau này thì sao, Nhạn Liễu đâu?”

“Bị Khương Cừu Thiên bắt đi, nhưng việc này ta tự có chừng mực, nàng mặc kệ, nghỉ ngơi và dưỡng thương tốt chúng ta sẽ gấp rút lên đường.” Lưu Chỉ Hàn và Trang Thiệu Nhân lại tính toán, quyết định không làm nhiệm vụ bảo vệ công chúa Nhạn quốc nữa, tin tưởng hoàng thượng có thể hiểu, đồng thời chuyện Nhạn Liễu làm Thư Hoàn bị thương cũng không thể coi như không có gì như vậy, Trang Thiệu Nhân đi trước một bước chạy tới Ngụ Thành diện thánh, đã chuẩn bị tốt bị Nhạn quốc hỏi tội rồi. Về phần Khương quốc một chân chặn ngang, hấn đòi không được thì bỏ đi.

Thư Hoàn cũng không quan tâm nơi Nhạn Liễu ở, chẳng qua là nữ nhân này còn ở đó, Thư Hoàn không ngại đánh người một trận để hả giận!

Phần gáy bị thương, Thư Hoàn nằm làm ổ ở trong chăn không dám lộn xộn rất khó chịu, Lưu Chỉ Hàn nâng tay mới chậm rãi dựa vào gối ngồi dậy, mặc dù không thèm ăn nhưng để mau khỏi bệnh không thể không ăn hết cháo.

Từ trong miệng Lưu Chỉ Hàn, Thư Hoàn biết được người trong khách điếm cũng là người Khương quốc, không nên tùy ý đi loạn, Lưu Chỉ Hàn tránh ngoài ý muốn ở cùng một phòng với nàng, còn chuẩn bị cho nàng một cái bồ, Thư Hoàn xấu hổ giận dữ rất nhiều cũng quyết định không tiêu đêm.

Khi đi ngủ có hơi phiền toái, sàn nhà ẩm ướt quá mức, trải mấy tầng đệm cũng thấy lạnh, may mà Thư Hoàn sớm không quan tâm nam nữ khác biệt với Lưu Chỉ Hàn, để hấn lên giường nàng ngủ, cùng giường chung gối nàng cũng bất giác hiểu có cái gì, tiến vào làm tổ trong lòng Lưu Chỉ Hàn có cảm giác ấm áp hơn.

Trong lòng ôm một vị cô nương, Lưu Chỉ Hàn cũng không ngủ được, hăn nghĩ ngợi lung tung, lúc này cũng nghĩ đến một số đầu mối bảo vệ Nhận Liễu thất bại, rất dễ nhận thấy đạo tặc đột kích phần đầu đúng là Khương quốc đã tìm hiểu trước rồi mới hành động. Khương Cừu Thiên này có dũng có mưu, có hăn ta ở đây, Khương quốc không dễ gì bại.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 66.

Đạo lý nhỏ cỏ tận gốc này rất nhiều người đều biết, Khương Cừ Thiên hiểu rất rõ đạo lý này, hẳn phái người tìm ám vệ của Ngu quốc bốn phía, tiếc là tìm cả một ngày cũng không có tin tức gì, không khỏi có dự cảm xấu, hai ám vệ võ công cao cường, trốn thoát cũng không bị thương tích gì, chắc hẳn đã sớm trở về Ngu quốc báo tin.

Khương Cừ Thiên dám ra tay phá hoại việc hòa thân thì không ngại chuyện bại lộ, nhưng hẳn cũng không muốn chuyện này sớm bị hoàng đế Ngu quốc biết, bất cứ việc gì cũng nắm chắc tiên cơ thì giống như nắm chắc đại quyền, khiến hoàng đế Ngu quốc chẳng hay biết gì mới ổn thỏa!

Khương Cừ Thiên triệu hồi vài thuộc hạ tìm kiếm ở xung quanh vài dặm, phái họ đi mai phục con đường để đến Ngu Thành.

Chuyện chấm dứt.

Khương Cừ Thiên lại đánh chủ ý vào công chúa Nhận quốc, dù sao cũng phải có cái miệng làm lộ chuyện cơ mật của Nhận quốc.

Cười ha ha hai tiếng, Khương Cừ Thiên không để ý Thúy Lan vùng vẫy ném nàng ta lên chần.

Thúy Lan sợ hãi, trong lòng hèn mọn nàng ta nhất thời đã quên mình giả làm công chúa để giữ cái mạng nhỏ, đột nhiên quỳ trên chần dập đầu cầu xin tha thứ, tự xưng là nô tỳ miệng gọi tướng quân.

Trong lòng Khương Cừ Thiên vừa ghét bỏ vừa hoài nghi, công chúa một nước dù hèn nhất thế nào cũng không thể vì sau khi bị bắt làm tù binh thì bản chất mềm yếu đi, một đồng nước mũi nước mắt, Khương Cừ Thiên nhất thời không có khẩu vị hạ miệng.

Thúy Lan là một nha hoàn nhóm lửa thì không có tư sắc hay hình tượng gì, Khương Cừ Thiên là hoàng tử từng gặp chơi đùa rất nhiều mỹ nhân cũng

rất khó sinh lòng tà niệm với, đen mặt đi ra khỏi lều.

Thúy Lan tự biết rằng, thân thể nàng ta đã sớm bị người phá rồi, một khi thuận theo ngũ với Khương Cừ Thiên, để lộ thân phận tỳ nữ thì nàng sẽ bị kéo xuống làm quân kỹ! Không thấy các nữ tù binh Nhạn quốc đều đã bắt đầu kiếp sống quân kỹ sao? Vừa rồi Thúy Lan một phen thể hiện nhút nhát như chuột, cũng có chút giả vờ, tốt nhất là Khương Cừ Thiên chán ghét chỉ có thể bỏ mặc nàng.

Nhưng Thúy Lan đã quên Nhạn Liễu thật bị bức không có đường lui không nhảy ra vạch trần thân phận giả của nàng mới là ngu xuẩn hơn.

Hiện tại ngu xuẩn hơn chỗ nào?

Mọi người đều biết Khương quốc “nổi danh” bắt con dân nước khác làm tù binh để làm quân kỹ, Nhạn Liễu và một đám tỳ nữ xen lẫn trong một doanh trường.

Nhạn Liễu vào làm quân kỹ dự bị.

Cho dù trong lòng phần nộ, Nhạn Liễu cũng không nghĩ tới nói rõ thân phận trước, nếu không Khương Cừ Thiên sẽ không để nàng sống dễ chịu, nam nhân tham công háo sắc ấy chỉ nghe kỳ danh đã khiến người run rẩy.

Rốt cục trong màn đêm Nhạn Liễu cũng tìm được một cơ hội, phóng hỏa đốt doanh trường, thừa dịp loạn chạy trốn.

Công chúa Nhạn quốc đang đi trên đường rộng tìm cuộc sống hạnh phúc.

Công chúa Nhạn quốc vừa lăn vừa bò tán loạn ở trong rừng.

Công chúa Nhạn quốc hoảng hốt chạy bừa chui vào một sơn động không ai chú ý...

Ánh trăng lên cao, cổng thành đóng chặt.

Nhạn thấy người được Khương Cừ Thiên phái tới tìm xung quanh biên

mất, Lưu Chỉ Hàn cũng không thể lơ là cảnh giác, đoán được họ thay đổi sách lược mai phục trên đường đi rồi. Tuy hôm ấy hai người hấn và Trang Thiệu Nhân bị vây đánh, nhưng không để lộ diện mạo, cho nên hấn không lo lắng thay đổi tướng mạo hấn và Trang Thiệu Nhân cũng không bị bắt.

Lưu Chỉ Hàn lo là trong Nhạn quốc có khá nhiều người từng gặp Thư Hoàn, nếu Khương Cừ Thiên tìm hiểu nguồn gốc, khó đảm bảo sẽ không bắt được người trốn trong thành...

Lưu Chỉ Hàn thối nhẹ chén thuốc, ánh mắt rơi vào vàng rạn trơn bóng của Thư Hoàn, dung mạo thanh nhã, sống mũi cao, môi mỏng ướm át.

Thư Hoàn sợ đấng, buồn bực một hơi uống thuốc, sau khi bỏ chén thuốc xuống phát hiện ánh mắt vô cùng “cay nóng “ của Lưu Chỉ Hàn, lòng sinh nghi mà nhiều hơn là giật mình, hiểu ra một nam nhân chỉ có thể nhìn mà không thể sờ nữ nhân mình thích chỉ có thể xem là “tì tiện” gian trá! Thư Hoàn rất hào phóng kéo cổ áo ra, học phi tần cung phi làm lan hoa chỉ (*).

(* lan hoa chỉ: search gg để biết thêm thông tin chi tiết)

“Nàng rất nóng à?” Lưu Chỉ Hàn ngờ vực.

Một câu “Đến đây đến đây” của Thư Hoàn nghẹn về trong bụng, mặt đỏ lên, lại nghe lời nói rầm chó không hiểu phong tình cá chết của Lưu Chỉ Hàn nói cái gì mà gáy bị thương đừng để bị lạnh, uống thuốc xong không nên giải nhiệt.

Lưu Chỉ Hàn cố tình dịch dung cho Thư Hoàn, thay đổi hình dạng, tuy hành động lần này bình thường trong dự đoán nhưng có hơi phức tạp, hấn suy nghĩ sáng mai cần mua gì, không chú ý tới tâm tư kỳ quái không chê được của Thư Hoàn, chờ hấn chậm rãi nằm lên giường lại bị Thư Hoàn ném một cái gối mới phát hiện ra bất thường, hậu tri hậu giác nói: “Nàng vừa mới ...”

“Không có gì!”

“Câu dẫn ta?”

Hai người cùng lúc nói ra.

Thư Hoàn trầm nghĩ phản ứng này của chàng là sao ả, nói không phải cố ý chàng tin sao?

Lưu Chỉ Hàn vỗ gáy ảo não nói: “Nếu không nằng làm lại lần nữa nhé?”

Đây là khi làm xiếc đấy, còn làm lại một lần!

Lưu Chỉ Hàn nghe Thư Hoàn nghiêng rằng cũng hiểu được mình vừa nói vậy, vội vàng bổ cứu, “Đúng, ta làm lại một lần!”

Thư Hoàn không hiểu.

Lưu Chỉ Hàn không đếm xỉa đến cời áo tháo đai lưng.

Cho nên nói công tử chàng chuẩn bị dùng nam sắc dụ hoặc sao?

Đây là bồi thường ta sao!

Thư Hoàn phản xạ có điều kiện sờ mũi, nghe nói nhìn người cời y phục sẽ chảy máu mũi.

Cốc cốc cốc!

Thời khắc mấu chốt có người gõ cửa.

Tiểu nhị ở ngoài cửa thúc giục, “Quan khách, phòng ngài không đủ tiền phòng rồi!”

Thư Hoàn hơi quẫn, Lưu Chỉ Hàn thoát nhìn vẫn nghiêm chỉnh, còn giả vờ bình tĩnh từ từ mặc y phục xong nhẹ giọng nói: “Trong người không còn một đồng nào rồi...”

Ý muốn bản công chúa đưa ra đấy!

Thư Hoàn hào sảng khoát tay một cái, “Không có chuyện gì, ta nuôi

chàng!”

Lưu Chỉ Hàn lắc đầu, cười nói: “Ta lấy hầu bao của tiểu gia rồi.”

Cái gì?... Thư Hoàn... Hoá ra khuynh gia bại sản là ta sao, rất muốn khóc rồi.

“Tiểu gia đừng sợ, nhà có một tên trộm, chẳng lẽ còn sợ ăn ngủ đầu đường sao!” Lưu Chỉ Hàn nháy mắt, không biết chuyện còn tưởng rằng hắn là “Thiên thủ lão trộm” đấy, nhưng lòng Thư Hoàn sáng tựa như gương, người này trêu chọc mình. Thư Hoàn chưa bao giờ cảm thấy bản thân trộm có gì không tốt, thiên hạ này đều là của phụ thân nàng, nàng trộm vàng trộm bạc liên quan gì đến người khác? Thế nhưng trước mắt bị Lưu Chỉ Hàn cười nhạo, Thư Hoàn cũng không biết sao lại không muốn làm trộm nữa, có lẽ là không muốn để Lưu Chỉ Hàn khinh thường mình.

Khi Thư Hoàn tranh chấp thoả đáng, Lưu Chỉ Hàn đẩy cửa ra ngoài trả tiền thuê phòng, sau khi trở về lại chủ động giải thích, “Vừa rồi chọc nàng chơi đấy, ta rời nhà mang theo không ít ngân phiếu, nuôi nổi nàng!”

Đây là trêu đùa sao trêu đùa sao trêu đùa sao?

Mắt thấy Lưu Chỉ Hàn cời y phục nằm trên giường, Thư Hoàn bực tức, muốn đánh người...

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 67.

Khương Cừ Thiên vẫn luôn hoang phí, ở ngoài cũng chú trọng chất lượng sinh hoạt, trong doanh trường có không ít vật phẩm quý giá để hấn thưởng thức, một trận lửa của Nhạn Liễu thiêu hủy những tài sản này của Khương Cừ Thiên, vài người chết cháy có lẽ thuộc về Nhạn quốc. Nhưng không thể nói Nhạn Liễu tổn nhân bất lợi kỷ (*), chỉ ít nàng thành công trốn khỏi địch, trước khi trời sáng chạy đến trấn gần nhất.

(* tổn nhân bất lợi kỷ: mất người nhưng không hại mình)

“Bán bánh bao đây, bánh bao bánh bao!”

“Vần thần, vần thần vần thần!”

“Mì Dương Xuân mì Dương Xuân!”

“Thịt bò thịt bò...”

Nhạn Liễu nuốt nuốt nước miếng, bụng kêu ùng ục, nhưng trong túi không tiền, bánh bao rẻ nhất cũng không mua được.

“Đi đi đi! Ăn mày thôi tha đi đi, đừng ảnh hưởng đến việc buôn bán của ta!” Chủ quầy bánh bao đập tới, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi giống như ai thiếu bạc hấn mà không trả vậy.

Nhạn Liễu bản thiêu, không trách người khác xem nàng ta như ăn mày, bánh bao nện vào trán nàng ta, dọc theo sống mũi rơi xuống đất, Nhạn Liễu đã mệt mỏi, đây khác cuộc sống tốt đẹp trong tưởng tượng của nàng ta, vừa mệt vừa đói, sao tất cả mọi người lại ức hiếp nàng ta? Nàng là công chúa thân phận cao quý! Trong lòng Nhạn Liễu khó nhin uất ức, đặt mộng ngồi trên đất oa oa khóc lớn.

Thời tiết rất nóng, vết thương ở dưới tóc vừa dày vừa nặng không dễ khép lại, còn có khuynh hướng xấu đi, hết đau lại ngứa, Thư Hoàn bấm ngón tay

tính thời gian xem khi nào có thể gỡ băng ra, trong phòng mùi thuốc hun đến người khó chịu, nhưng không thể tùy ý ra ngoài chạy loạn cả ngày Thư Hoàn buồn bực mồm meo ở trong phòng, không cần chỉ vào Lưu Chỉ Hàn ở trong phòng nói chuyện giải sầu với nàng, sáng sớm người này đã ra ngoài đi mua thuốc, đến bây giờ vẫn chưa về.

Dù ở lại trong phòng Lưu Chỉ Hàn cũng chỉ loay hoay võ công ám khí gì đó, mà nàng lại không hiểu những thứ lung tung đó, bình thường hai người rất ít trao đổi.

Thư Hoàn cắn ngón tay.

Không bồi dưỡng tình cảm như vậy hai người nhìn nhau không nói gì có chút không ổn.

Mà thu hút sự chú ý của nàng là dưới lầu có người vừa khóc vừa kêu gào, không ngừng oán trách mệnh khổ.

Hình như là một ăn mày?

Thư Hoàn vô ý nhìn nhiều, nhưng Lưu Chỉ Hàn mua thuốc trở về cũng là quần chúng vây xem, nàng cũng dời tầm mắt nhìn, thậm tự suy đoán người này chẳng lẽ là muốn xen vào việc của người khác?

Lòng Lưu Chỉ Hàn cảm thấy gì đó, nhìn Thư Hoàn nhếch môi cười một cái, miệng nhúc nhích muốn nói gì đó.

Cách hơi xa Thư Hoàn không thấy rõ, nhưng không khó gọi ra trí tò mò của nàng, nhất là khi hắn dẫn nữ ăn mày ngồi trên đất khóc kêu không ngớt hình như là đầu óc có bệnh đi về phía sau của khách điếm.

Thư Hoàn ha ha!

Ban này còn muốn hai người phải gây dựng tình cảm, lúc này Lưu Chỉ Hàn cho nàng sửa sang một bà điên!

Đã có loại cảm giác người thứ ba chen chân mãnh liệt!

Thư Hoàn dự cảm không sai, quả nhiên Lưu Chỉ Hàn dẫn nữ nhân điên lên lầu cho nàng, nàng phải “cảm tạ” thằng nhóc này thuê gian phòng khác cho nữ nhân điên ở.

Lưu Chỉ Hàn trở về phòng, rất dễ dàng có thể phát hiện khoe miệng Thư Hoàn cong lên ý cười trào phúng, hấn ngăn ra, “Làm sao vậy?”

Có thể nói chứng kiến người giúp đỡ nữ nhân khác thuê phòng, tuy biết người hảo tâm giúp người làm niềm vui, nhưng bản công chúa cứ khó chịu đây?

Thư Hoàn trợn trắng nằm bò lên trên giường, nàng sẽ không cư xử như một đồ phụ đâu, nàng là người có thân phận!

Cho dù nói không rõ, nhưng thái độ khó chịu của nàng cũng quá rõ ràng, Lưu Chỉ Hàn cố ý không phát hiện cũng không được, cười đến xoa bóp vai cho Thư Hoàn, “Đầu lại đau rồi hả? Không nhận được thì nói với ta!”

Lưu Chỉ Hàn “hiền thê lương mẫu” ân cần thăm hỏi Thư Hoàn thu được kết quả tốt, nàng thoải mái không khó chịu nữa, cầm để trên vai người ta cười nói: “Ban nãy nhìn chàng dẫn một người ăn mày, sao chàng biết nàng ta vậy?”

Tuy rằng Thư Hoàn thờ ơ hỏi, nhưng linh quang chớp lóe lên trong đầu Lưu Chỉ Hàn, hình như mơ hồ bắt được một chút ngọn nguồn Thư Hoàn rầu rĩ không vui, cười một tiếng, “Cuối cùng ta phải thay nàng báo thù vết thương, bây giờ cơ hội tới, nữ nhân bên cạnh tùy nàng xử lý, giết chết ta đến nhặt xác!”

Nữ nhân điên là Nhạn Liễu?

Thư Hoàn hiểu ra một chút, sau khi sững sờ thì chống tay vào eo ngửa mặt lên trời cười to, thật sự là quân tử báo thù mười năm không muộn, xem xem nàng mới đợi vài ngày đã có thể tự tay mình giết kẻ thù!

Khó kìm lòng được mà ôm lấy Lưu Chỉ Hàn hôn bẹp bẹp hai cái.

Ta báo thù cũng không thể quên đại ân nhân!

Lưu Chỉ Hàn trực tiếp giữ gáy nàng làm nụ hôn chuồn chuồn đập nước này sâu thêm, sau đó...

Sau đó hắn liền được Thư Hoàn thưởng cho cái tát

Quên mất sau gáy công chúa đại ân nhân có thương tích hắn vẫn dùng sức giữ lại, hắn có tội!

Thư Hoàn đau đến dậm chân trong phòng, nhưng nàng lại không thể thật sự xuống tay làm tổn thương Lưu Chỉ Hàn với vẻ mặt vừa xấu hổ vừa dục cầu bất mãn, chỉ có thể uất ức nén giận tìm Nhạn Liễu trừng trị.

Nhạn Liễu đang tắm, cửa phòng bị Thư Hoàn đá một cước văng ra.

“A...!!!”

Tiếng thét chói tai!

Nhạn Liễu kéo y phục sạch trên bình phong khoác lên người mình.

“Cô cô cô là ai, đừng qua đây...” Nhạn Liễu nói xong một câu, câu phía sau bị chặn ở cổ họng, nàng nhận ra cô nương có tượng mạo giống người từng bị mình dùng bình hoa đập chết, “Cô, cô là người hay quý!”

Thư Hoàn thâm nghĩ có quý xinh đẹp như ta sao?

A, không đúng, ta là người! Tới tìm kẻ thù!

Nhéch môi lộ ra nụ cười tà ác, “Sợ? Có gan hại người không có gan thừa nhận, cô thật đúng là sợ! Xem tiểu ga ta không đánh người một trận toi đời thì tên ta sẽ viết ngược lại!”

“Cô cô đừng qua đây!” Nhạn Liễu muốn cao giọng cầu cứu, thế nhưng cả người đều ở trong thùng tắm không thể ra ngoài, bây giờ trừ khóc lóc cầu

xin ra thì không có cách khác, sau đó nàng ta hối hận, vì sao hôm đó chọc phải nữ nhân đáng ghét này.

Ngón tay Thư Hoàn cọ cọ mũi, đôi phương khóc đến thảm thiết như thế nàng còn xuống tay thì thật sự không tốt.

Trần ngập cảm giác ta là lưu manh ta là cận bã.

Cũng đúng, chọn lúc người khác tắm rửa lộ tay lộ đùi để báo thù khụ...

Sao lại cảm thấy mình rất tà ác nhỉ?

Thư Hoàn nhìn trời!

Nàng cũng không muốn làm cái gì, có thể gây ông đập lưng ông không?

Vì vậy, Nhạn Liễu vẫn còn ở trong thùng tắm, cái gáy bị một bình hoa đánh một cái.

Dưới ánh mắt chờ mong của Thư Hoàn, đôi phương không thể bị nhất phát gãy đầu, thậm chí đáng tiếc, để lại Nhạn Liễu đầu đầy máu hôn mê trong thùng tắm.

Cũng không phải Thư Hoàn không nghĩ tới cho Nhạn Liễu thêm một bình hoa nữa, nhưng nói thế nào thì nữ nhân thối này đường đường cũng là công chúa Nhạn quốc, bị đùa hòng rồi Thư Hoàn cũng gặp xui xẻo.

Dùng lời của thời đại này mà nói, Thư Hoàn chính là một nữ lưu yếu đuối, còn từng có người đùa nữ nhân có danh hiệu không tính tài nguyên nhân khẩu, nhưng không tính “tài nguyên nhân khẩu rắc chó” cái gì làm không nên đại sự không thể có chỗ làm Thư Hoàn cũng biết lấy đại cục làm trọng, không thể vì thù riêng mà giết Nhạn Liễu, cũng đề phòng Nhạn quốc trả thù.

Hai công chúa tranh đấu cũng không thể giết chết, một lần không cẩn thận dẫn đến hai nước chiến tranh, sinh linh đồ thán ôi chao!

Hai tay Thư Hoàn vắt chéo sau lưng nghênh ngang đi ra, làm công chúa mười mấy năm, hiếm khi ưu quốc ưu dân (lo lắng cho đất nước, cho dân chúng) một hồi, cảm giác này không tồi!

Tâm trạng tốt tiếp tục duy trì đến khi thấy Lưu Chỉ Hàn, thấy người này Thư Hoàn liền nhức đầu, vừa nhớ lại nước miếng hai người hôn môi, chặc! Tuy rằng cảm giác không tệ, nhưng nói năng xấu hổ thì không ai tin.

Thư Hoàn có chú ý tới chùy thủ và cây kéo trên bàn, tối hôm qua Lưu Chỉ Hàn đã nói vết thương ở gáy quá sâu, muốn không bị nhiễm trùng mau khỏi bệnh trong khoảng thời gian ngắn, ngoại trừ cạo trọc thì không còn cách nào khác. Nghĩ đến kể từ hôm nay mình sống như con lừa ngốc ăn chay niệm Phật nói một câu A Di Đà Phật, nàng chỉ cảm thấy cuộc sống vô cùng tối tăm.

Chửi mắng một nhà già trẻ của Nhạn Liễu lại hoàn thành mục tiêu nhân sinh.

Đều nói cơ thể là da của phụ mẫu, khi cây kéo ở trên đầu múa may Thư Hoàn không dám soi gương nhìn, nói thực chuyện không nỡ bỏ mái tóc dài này, ôi chao, muôn vàn sợi tóc đen, phải nuôi bao nhiêu năm mới có thể như cũ, hai mắt khẽ nhắm như đi đến pháp trường, tùy ý Lưu Chỉ Hàn dày vò.

Lưu Chỉ Hàn rất hài lòng khi Thư Hoàn phối hợp, xuống tay lại càng thần tốc, soạt soạt soạt, chỉ chốc lát sau tóc đen rơi đầy tóc, sợi tóc đâm vài mặt khiến Thư Hoàn hơi đau, sợ hãi mắt lại càng không dám mở ra, trong lòng không ngừng chửi bới Lưu Chỉ Hàn lạnh nhạt!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 68.

Băng bó vết thương thật tốt một lần nữa, không có tóc vừa dày vừa nặng che đầy, gáy của Thư Hoàn lạnh lẽo, cả người cũng nhẹ nhàng không ít, dựa vào gối uống thuốc, đến mí mắt Thư Hoàn cũng chẳng muốn giương lên, thờ ơ với việc bên cạnh tiểu nhị hô to gọi nhỏ nói cái gì mà chết người chết người.

Không thể nói là tốt bụng, nhưng sau khi đập ngất nữ nhân thôi Nhạn Liễu kia còn mặc y phục cho đôi phương, dù sao người ta là một công chúa, đến Ngu quốc hòa thân, Thư Hoàn không nhìn ra ý định của phụ hoàng, ngộ nhỡ Nhạn Liễu thực sự thành phi tử trong hậu cung Ngu quốc, lại từng vô ý bị tiểu nhị và một số nam nhân nhìn thấy thân thể, vậy thì... Ha ha!

Thư Hoàn vẫn không có can đảm hãm hại phụ hoàng nàng, trừ phi nàng không muốn xuất cung chơi.

Phòng bên cạnh tiểu nhị rất nhanh đã phát hiện Nhạn Liễu còn thở, tiểu nhị hô to xui xẻo, cps rất nhiều khách điểm không dám để khách chết trong điểm, vội vàng đi mời đại phu, đương nhiên, đầu sỏ dẫn Nhạn Liễu nghỉ lại là Lưu Chi Hàn cũng bị trưởng quỹ gọi đến, Thư Hoàn suy đoán Lưu Chi Hàn quyết định tiêu bao nhiêu bạc để dọn dẹp chuyện này.

Đại phu vốn băng bó vết thương qua loa cho Nhạn Liễu, sau đó bắt mạch, kê thuốc, không biết là trùng hợp hay là đại phu trong thành này quá ít, lão đầu râu bạc khám cho Nhạn Liễu cũng là đại phu khám gáy cho Thư Hoàn, có thể lão đầu râu bạc này ở gần đây, vẻ mặt hắc bí hiểm tướng mạo cũng có thể lừa dối người tin phục.

Thư Hoàn bữu môi ăn bánh bao.

Nhưng lão đầu râu bạc cũng buồn bực gần đây cô nương bị thương đầu có hơi nhiều, chẳng lẽ là liên tiếp gây án?

Lão đầu râu bạc lại vừa thấy hai lần liên tiếp Lưu Chi Hàn đều xuất hiện với

tư cách người nhà... Xương cốt toàn thân chấn động!

Chân tướng chỉ có một!

Lão đầu râu bạc che miệng, chân tướng là hung thủ đã thương người là ngục quân tử có dáng vẻ đường đường trong sạch tuấn dật ngang nhiên có thể làm cho người ta sinh hảo cảm, nhưng ta không dám nói!

Chân lão đầu râu bạc run run đi ra khỏi khách điểm.

Lưu Chỉ Hàn gặp vô số người, sao có thể không đoán ra e ngại trong lòng lão đại phu, nhưng hắn cũng không có ý định giải thích, chỉ cho nhiều ngân lượng chút.

Khi Lưu Chỉ Hàn trở về phòng Thư Hoàn đã ăn hơn nửa đĩa bánh bao, trên đĩa còn có sườn chua xếp hàng chờ giải quyết, Lưu Chỉ Hàn từng nói uống thuốc xong không thể ăn cơm ngay nàng cũng chỉ coi là gió thoảng bên tai, cần ăn thì ăn cần uống thì uống, còn mời đối phương cùng ăn.

Không có chút ý thức lo sợ đến vết thương, Lưu Chỉ Hàn rất không thích điểm này của Thư Hoàn, ăn bậy không ăn kiêng lúc nào mới có thể dưỡng thương tốt được.

Thư Hoàn cười lấy lòng, quệt miệng giả bộ ngủ.

Nhưng ăn cơm xong không di chuyển mà nằm xuống liền thật là không ổn, dễ bị đau bao tử, Lưu Chỉ Hàn xoa xoa mi tâm đỡ người ngồi dậy, “Xuống giường đi một chút!”

Lòng Thư Hoàn tự nhủ đi một chút hắn cũng trong phạm vi chỗ ngồi đến giường, cũng không bao nhiêu, dịch chuyển cái ổ tiếp tục móc meo không bằng đi ngủ thoải mái hơn. Trong lòng nghĩ vậy, Thư Hoàn sẽ không che giấu biểu hiện ra ngoài, ỉu xiu dựa vào người Lưu Chỉ Hàn, Lưu Chỉ Hàn liên tiếp nhíu mày, “Không có xương à!”

Thư Hoàn ngượng ngập, “Chàng không phải là xương của ta sao!” Sau đó còn cọ cọ vào ngực Lưu Chỉ Hàn, cuộc sống ăn ngủ ngủ ăn này đã vài năm

không được hưởng thụ, thật là nhớ, không muốn bị vứt bỏ, hơn nữa nam nhân chăm sóc nàng còn có tướng mạo võ công đều thuộc hạng nhất.

Lời tương tự này Lưu Chỉ Hàn đã nghe nhiều, thờ ơ, chỉ chống hai tay nàng trên đất hoạt động. Đi vòng quanh cái bàn khoảng một nén nhang, Thư Hoàn mới về giường ngồi, uống nước trà Lưu Chỉ Hàn đưa tới, thuận miệng hỏi vài câu về tình hình của Nhạn Liễu.

Lưu Chỉ Hàn lắc đầu nói thương thế của Nhạn Liễu không nặng.

Khuôn mặt Thư Hoàn lập tức suy sụp, vậy là không cần phải cạo trọc sao? Một mình đầu trọc không bằng nhiều người đầu trọc! Hai tay nàng cọ cọ lại có xúc động muốn chạy qua đập Nhạn Liễu một bình hoa nữa.

Sao không nhìn ra tâm tư nhỏ này của Thư Hoàn, Lưu Chỉ Hàn gọi một thau nước lã, “Dẫn một vị ni cô bỏ trốn bình thường, dẫn hai vị ni cô thì coi là gì hả!”

Thư Hoàn lúng túng, nhưng không quên ảo não, vì sao phải dẫn Nhạn Liễu đi cùng, loại nữ nhân không có việc gì lại đi gây sự này chỉ thêm phiền toái.

Lưu Chỉ Hàn giải thích nói Khương Cừ Thiên đang tìm kiếm trong thành ngoài thành, bắt được Nhạn Liễu cũng là bắt được nhược điểm của Nhạn quốc, nếu như sau này mấy nước thật sự khai chiến, Nhạn Liễu cũng có thể trở thành lợi thế, thay vì tặng cho Khương Cừ Thiên, không bằng thuận tay mang đi.

Rất có lý rất có lý!

Thư Hoàn huýt sáo.

Hai người cũng không phải là đại thù sống chết, không phải đến mức “có ta không có cô”, vì quốc gia đại sự Thư Hoàn cũng có thể kiềm chế chuyện mang theo Nhạn Liễu cùng lên đường, hơn nữa, bên người Nhạn Liễu không có hộ vệ, Thư Hoàn nàng muốn ức hiếp thế nào thì ức hiếp thế này, không hề áp lực!

Nghĩ thông suốt Thư Hoàn liền cười tít mắt, cân nhắc âm mưu thủ đoạn nhỏ; Lưu Chỉ Hàn còn hí hoáy mua về dụng cụ dịch dung, một bàn đầy chai lọ.

Thời gian nhạt nhẽo không có gì lạ như vậy qua hơn nửa tháng.

Thương thế của Thư Hoàn đã tốt, có thể chịu đựng lặn lội đường xa mới đi theo Lưu Chỉ Hàn lên đường, ăn gió nằm sương vài ngày, vùng lân cận không hề có thành trấn, lại gặp phải mấy người Khương quốc, may mắn đều đã hữu kinh vô hiểm*.

(* có kinh sợ nhưng không nguy hiểm)

Thư Hoàn ngồi trên xe ngựa cũng không an phận, trái xoay phải xoay xem sẹo trên gáy, nhưng gương đồng nhìn người không rõ, gáy cũng không có mắt, cổ nàng vận gậy cũng không nhìn thấy vết xẹo xấu xí ở sau gáy, nhưng không nhìn thấy cũng có thể đoán được. Thư Hoàn nghiêng rằng, xúc động muốn ăn sống nuốt tươi Nhạn Liễu càng mãnh liệt, lúc trước nàng còn choáng váng hay đầu bị nước vào, không hung hăng đập Nhạn Liễu vài cái.

Nhạn Liễu người ở dưới mái hiên, cho dù nhận thấy được nụ cười âm lãnh có ý xấu của Thư Hoàn cũng không dám lên tiếng, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại, hận không thể lúc nào cũng có Lưu Chỉ Hàn ở bên, như vậy Thư Hoàn cũng có thể thu liễm lại chút.

Ở chung lâu, sao Thư Hoàn có thể không rõ tính toán nhỏ nhặt của Nhạn Liễu, chung sống tự mình ác tâm, mạng nhỏ khó bảo toàn còn có tâm tư muốn Lưu Chỉ Hàn thương cảm, quyến rũ người cũng không phải chơi đùa như thế? Thư Hoàn lộ ra nụ cười tàn nhẫn, phá vỡ mộng đẹp của xú nữ nhân, “Cô muốn vào hậu cung Ngu quốc, nạp cho phụ hoàng ta à!”

Nhạn Liễu đỏ mặt.

Thư Hoàn thoải mái, ra vẻ hài lòng giờ lan hoa chỉ lên, “Ta chính là nữ nhân trộm cái ghế vị hôn thê của Lưu Chỉ Hàn!”

Nhạn Liễu buồn bã... Nàng ta có thể nói sao? Công chúa Ngu quốc là một

bình dấm chua, cả ngày hoài nghi nàng có tâm hồn thiếu nữ với Lưu Chỉ Hàn, dù nàng ta có tặc tâm cũng không có tặc đảm! Lưu Chỉ Hàn càng tuyệt tình hơn, dùng sói đói uy hiếp nàng ta lúc nào cũng bày ra vẻ mặt sùng bái!

Cùng đi với hai người điên, Nhạn Liễu cảm thấy tương lai vô vọng.

Khụ khụ!

Lưu Chỉ Hàn ở ngoài màn xe không nhìn được ho khan vài tiếng, thu hút sự chú ý của hai vị cô nương trong xe ngựa, cũng phá vỡ không khí giương cung bạt kiếm, người đầu tiên chui ra từ sau màn xe là Thư Hoàn, “Có chuyện gì?”

Dưới ánh mắt uy hiếp lườm tới của Lưu Chỉ Hàn. Nhạn Liễu yếu ớt thở dài, “Lưu đại ca!”

Phụt!

Thư Hoàn nghiêng người giả bộ muốn ói, nhưng vì sợ kỹ năng cao với Nhạn Liễu, nàng nghiêng răng kèn kẹt, giọng nói uyển chuyển thê lương, “Lưu lang~~!”

Người kéo xe làm ngựa kêu hí một tiếng, thiếu chút nữa lăn xuống sườn núi dọc theo đường núi.

Khuôn mặt Thư Hoàn vô tội, nàng muốn chọc cười một phen!

Lòng Lưu Chỉ Hàn nói nàng dọa ta còn chưa tính, còn làm ngựa sợ hãi, vậy hôm nay quãng đường còn lại không thể đi tiếp, lại ăn ngủ hoang dã.

Nhạn Liễu lần trốn thật xa, không tham gia vào chuyện của hai người họ.

Thư Hoàn chọc chọc hai ngón tay vào nhau, cam chịu số phận gõ mõ đi nhặt cành khô, còn Lưu Chỉ Hàn đi bắt món ăn dân dã, còn Nhạn Liễu không chịu khổ được cũng không dám ăn không ngồi một chỗ, cầm túi nước đi tìm nước.

Sắc trời dần tối, ba người ngồi ở bên cạnh xe ngựa ăn gà nướng, Thư Hoàn không muốn ăn nữa, lại lười phải đi tới đi lui sau bữa ăn, trực tiếp đến nằm lên đùi Lưu Chỉ Hàn cho tiêu thực.

Mùa này muỗi thành đàn, lều mua trước đó vài ngày đã hỏng rồi, bên ngoài không đủ sức trụ, ba người đành phải vào trong xe ngựa. Không gian này quá nhỏ, tay và chân không thể duỗi ra thẳng, Thư Hoàn dứt khoát ngồi trong lòng Lưu Chỉ Hàn, nàng thoải mái lại cọ tới cọ lui, khổ Lưu Chỉ Hàn tê mỗi hai chân.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 69.

Trước giờ Khương Cừ Thiên không làm việc vô dụng, cũng phiên phải kì kèo mè nheo đánh thái cực với người khác, nhiều ngày sau không tìm được mấy tiểu tặc của Ngu quốc, hẳn ta hoàn toàn mất kiên nhẫn, thậm nghĩ công chúa Nhận quốc đã ở trong tay, thả cho mấy con châu chấu kia chạy cũng không trở thành trở ngại lớn.

Ôm tâm tính ngạo nghễ, Khương Cừ Thiên mua chuộc dẫn hàng loạt võ lâm nhân sĩ về nước.

Dù sao Khương Cừ Thiên cũng tuổi trẻ khí thịnh, từ nhỏ bách chiến bách thắng và thắng quan tiền chức thuận lợi đã sớm kiêu ngạo, không biết công chúa Nhận quốc trên tay không phải thật, chỉ là một nha hoàn nhóm lửa rất sợ chết không dám nói ra chân tướng thôi, mà hẳn lại không điều tra cẩn thận.

Mà Ngu quốc cường thịnh nhiều năm, tất có đạo trị quốc, từ lúc Khương Cừ Thiên đi vào Ngu quốc, hoàng đế Ngu quốc đã nhận được tin tức, nếu nói chuyện Ngu hoàng không rõ, chỉ sợ là việc công chúa Thư Hoàn ham chơi quấy rối.

Khối thịt béo Nhận quốc này quá nhiều người muốn, cho dù thu toàn bộ vào trong tay cũng không giữ được lâu, Ngu hoàng muốn không triệt để thôn tính đối phương, nhưng Ngu hoàng lại không thể yếu thế đối ngoại, Khương quốc sợ Nhận quốc có Ngu quốc giúp đỡ lại càng mạnh, một cước chặn ngang hành động làm Ngu hoàng cảm thấy hài lòng, quấy nước càng đục càng có lợi cho ta. Còn nữa, ngoài mấy nước như hổ rình mồi, Ngu hoàng không tin Khương quốc dám làm động tác gì lớn, trừ phi nó muốn phá vỡ cân bằng của mấy nước trong nhiều năm qua.

--

Gừng càng già càng cay.

Bên cạnh có mưu sĩ hoài nghi việc bắt công chúa Nhận quốc đi quá mức thuận lợi, sợ không hề ổn thoả.

Khương Cừu Thiên khoát tay không cho là đúng, chỉ nói người khác đừng tỏ ra thông minh, Ngu quốc không bảo vệ được công chúa hoà thân là vận số đã hết, không đáng lo.

Mưu sĩ nghe hấn nói hai ba câu đã biến Ngu quốc thành một con sâu, nét mặt già nua đỏ bừng kìm nén, tâm trạng phần uất, quyết định trở về Khương quốc báo cáo với hoàng đế, hoàng tử cố chấp, chỉ biết công phu tay chân không suy nghĩ!

Lưu Chi Hàn từng kết giao không ít bằng hữu giang hồ, có tin phải bán tin tức cho hấn, nói là đoàn người Khương quốc buông tha việc truy bắt lên đường về nước rồi.

Với tính tình kiêu ngạo của Khương Cừu Thiên, Lưu Chi Hàn thấy kết quả không ngoài ý muốn.

Thư Hoàn nghĩ đến sau này không cần trốn đông trốn tây, càng không cần xui xẻo chui vào chuồng chó tránh nạn, đầu tiên nàng muốn tìm khách điểm tắm rửa sạch sẽ, mấy ngày nay không khác hơn dân chạy nạn là nhiều, cơ thể bẩn nuôi lắm rận rồi!

Nhận Liễu hợp thời, ôi chao vài tiếng, hai tay gãi loạn ở trên tóc, hình như trên tóc nhiều sâu bọ đang cắn.

Nói đến Thư Hoàn cũng khó hiểu, hình như Khương Cừu Thiên tay không mà về, chẳng lẽ trong này có bẫy gì? Lưu Chi Hàn cười nhạo, chỉ nói lúc trước cho hoàng tử Khương quốc một phần đại lễ, hiện giờ đối phương còn để tỳ nữ làm công chúa đấy!

Hoá ra là vàng thau lẫn lộn?

Thư Hoàn bừng tỉnh, khả khả! Nàng còn tưởng rằng Khương Cừu Thiên có bản lĩnh lắm đấy, Trang Thiệu Nhân sợ tới mức “tè ra quần”!

Chẳng qua người này không đủ kiên nhẫn, hữu dũng vô mưu!

Thư Hoàn sớm đã quên chính mình cũng thuộc loại “tè ra quân”...

Có khách điểm đề ở, Thư Hoàn rửa mặt sạch sẽ lại lo lắng, từ xưa tới nay rất nhiều công chúa đều dùng để hòa thân, dùng để liên hệ tình cảm với nước khác. Nếu như bình thường thay mặt cũng may, công chúa có thể gả cho đại thần triều đình, công chúa thời kì chiến loạn gì đó, cũng quý trọng một số lễ vật.

Mấy ngày nay Thư Hoàn thấy cảnh ngộ Nhạn Liễu, liền nghĩ tới sau khi bản thân hồi cung có khả năng cũng sẽ bị phụ hoàng cho đi hòa thân, tuyệt đối không thể chấp nhận, Thư Hoàn trái lo phải nghĩ quyết định tiền trăm hậu tấu, trước tiên gạo nấu thành cơm với Lưu Chỉ Hàn, lúc ấy phụ hoàng mẫu hậu cố ý ngăn cản cũng đã muộn.

Vì thế sau bữa cơm chiều, Thư Hoàn mắc cỡ ngại ngùng theo vào phòng Lưu Chỉ Hàn, làm sao mở miệng cùng giường chung gối thành chuyện mẫu chốt.

“Có chuyện gì?”

“Ừ!”

“Nói đi.”

“Xấu hổ!” Thư Hoàn cười gượng.

“Lại gây rắc rối rồi hả?” Hai tay Lưu Chỉ Hàn ôm ngực.

Có thể nói không sao...

Thư Hoàn thì thầm, bất cứ giá nào cũng cưới y phục, mà cưới của mình khẳng định là không xuống tay được, cưới đối phương đặc biệt thuận lợi hơn.

Trán Lưu Chỉ Hàn nhảy dựng, “Nói chuyện đàng hoàng!”

Thư Hoàn méo miệng, “Ta muốn hôn chàng!”

“Nàng xác định?” Lưu Chỉ Hàn hoài nghi.

“Ừ ừ!”

“Thời gian kìm nén lâu rồi, không phải hôn vài cái là có thể thoả mãn, chịu nổi không?”

“Chàng còn coi thường ta à! Cho chàng không xuống giường được!” Thư Hoàn tức giận nghiêm mặt.

Lưu Chỉ Hàn lau mồ hôi, lời này là hấn nói mới đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bắt Tay Người Trộm Bội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Table of Contents

[Giới thiệu Bắt Tay Người Trộm Bội](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26: Chương 26.](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58: Chương 58.](#)
[Chương 59: Chương 59.](#)
[Chương 60: Chương 60.](#)
[Chương 61: Chương 61.](#)
[Chương 62: Chương 62.](#)
[Chương 63: Chương 63.](#)
[Chương 64: Chương 64.](#)
[Chương 65: Chương 65.](#)
[Chương 66: Chương 66.](#)
[Chương 67: Chương 67.](#)
[Chương 68: Chương 68.](#)
[Chương 69: Chương 69.](#)